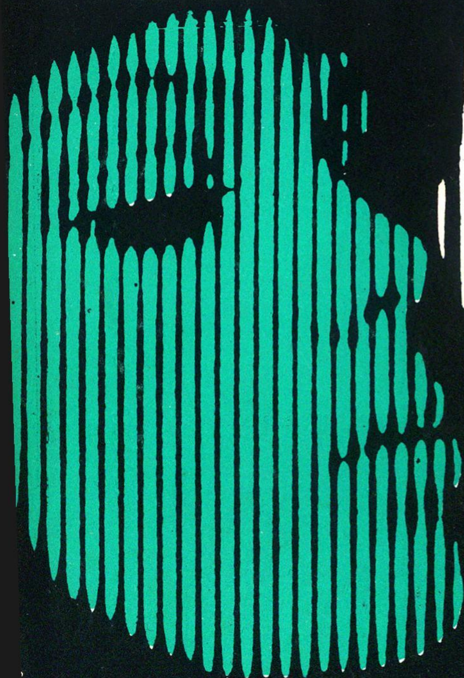
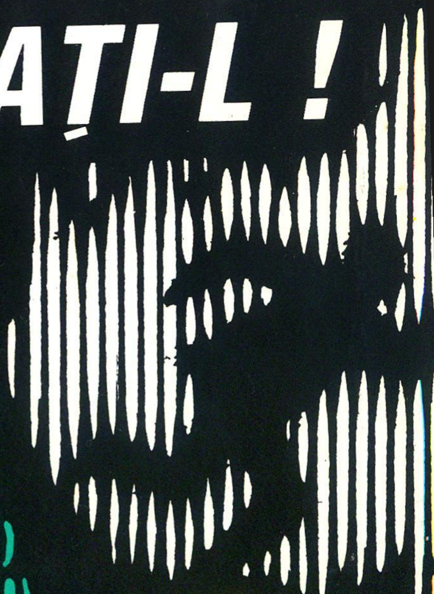
Haralamb Zincă

INTERPOLUL TRANSMITE: ARESTAȚI-L !

http://www.virtual-project.eu

HARALAMB ZINCĂ

INTERPOLUL TRANSMITE: AREST AȚI-L!

VOLUMELE I—II

ACȚIUNEA ROMANULUI SE DESFĂȘOARĂ ÎN ANUL 1990. AUTORUL ATRAGE ATENȚIA CĂ EVENIMENTELE RELATATE SÎNT CU TOTUL IMAGINARE. ORICE ASEMĂNARE CU PERSONAJE ÎN VIAȚĂ NU POATE FI DECÎT ÎNTÎMPLĂTOARE

VOLUMUL I

I. OFIŢER DE SERVICIU

1

Februarie — martie 1990.

Insul care mi-a fost adus în birou abia se mai ţine pe picioare. S-ar fi prăbuşit de mult dacă lîngă el n-ar fi stat sergentul Dumitru, să-l prindă în braţe. Tipul — simpatic foc — se hlizeşte la mine, ca şi cum ne-am cunoaşte de cînd lumea. Înalţă fruntea, vrea să-mi spună o vorbă dulce, limba i se împleticeşte, renunţă şi, bălăbănindu-şi capul, dă să-l sărute pe Dumitru.

— De unde l-ai cules? îl întreb, amuzat de felul cum sergentul se fereşte de sărutul beţivului.

— De pe 1 Mai. Se ţinea de un copac şi bîiguia „La paşa vine un arab“... Spunea primele versuri şi o lua de la capăt.

— De unde a ieşit?

— Dracu ştie... sînt patru localuri prin preajmă. Zice că-i poet.

— Poet! prinde turmentatul cuvîntul din zbor şi îşi înalţă din nou fruntea, ca pe o greutate. Mă redescoperă şi îmi zîmbeşte dulce: Poeţii, dom'le... „La paşa vine un arab“... Nu, nu, dom'le...

Genunchii i se înmoaie brusc şi e cît p-aci să se prăbuşească. Îl salvează din nou braţele sergentului.

— Cum te cheamă? mă hazardez eu să aflu, că doar sînt ofiţer de serviciu şi sergentul mie mi l-a adus pe cap.

Tipul rînjeşte... se clatină... plescăie, îşi roteşte ochii.

— Numele şi prenumele?

— Eu sînt poetul... Nu-şi mai aduce aminte cine e. Capul îi cade iar în piept, închide ochii.

Mă uit la el: dacă are patruzeci de ani. I s-au furat paltonul, haina, pantofii. Mare minune că nu l-au lăsat în izmene. În halul în care e, nici identitatea nu i-o putem stabili, căci o dată cu banii i s-au furat şi actele.

— Ce fac cu el, domnule locotenent-major? Să-l duc înapoi de unde l-am luat? Adoarme și îngheață.

„Asta-i plin de alcool, gîndesc. Nu îngheață atît de ușor." Zic:

— Găsește-i și tu un loc să doarmă... Dă-i și o pătură.

„Poetul" se prăbușește din nou în brațele puternice ale sergentului, bolborosind: „La pașa vine un arab... Mă, tu pricepi sau nu?". Sergentul îl cară spre ieșire, asigurîndu-l că înțelege foarte bine ce-i cu acel arab amărît, silit să-l vîndă pe „El Zorab".

Rămîn singur. În dreapta mea, un teanc de ziare. Le-am adus de acasă cu gîndul că voi avea parte de un serviciu liniștit și că, în sfîrșit, voi bate recordul de lectură, citindu-le pe toate. Despăturesc „Tineretul liber" și ochii îmi cad pe titlul unui reportaj: „Garoafele și prostituata". Incitant titlu, nu-i așa? Încep să-l citesc, dar nu apuc să intru în miezul reportajului. Din pricina telefonului; o voce metalică îmi sparge timpanul.

— Vorbesc de la „Berbecul", unde m-ai trimis... Cel înjunghiat e în stare gravă... Îți raportez de pe acum, ca să nu avem vorbe, am scos pistolul la Mitache și l-am somat... N-a vrut să ducă victima la „Urgență", că-i murdărește mașina cu sînge.

— Bine-ai făcut! Cine-i autorul?

— Autorii... Îi aduc acuși la unitate. Încă nu mi-e clar mobilul... Cică ar fi amestecată și o „parașută". A dispărut de la masa lor înainte de a începe halimaua.

— Cine-i victima?

— Un oarecare Turcu Cornel, în vîrstă de treizeci și nouă de ani.

— În ce stare sînt agresorii?

— Duhnesc a coniac, atît. Nu sînt în stare de ebrietate.

— E în ordine. Te aștept...

— Poate vorbești cu cei de la „Urgență", îmi sugerează plutonierul-major și închide telefonul.

Nea Tudorică, cum îl mai alintăm noi, e în poliție de vreo treizeci și cinci de ani. De pensie îl mai despart două sau trei luni. Știe mai multă poliție decît zece ofițeri la un loc. A rezistat însă cu o tenacitate feroce tuturor tentativelor de a fi trimis la Școala de ofițeri. Sun la „Urgență". Doctorii ne cunosc. Îmi răspunde un medic din generația mea, chirurgul Calistrat Vlad. E la curent cu

internarea victimei de la restaurantul „Berbecul“ şi mă informează:

— L-am băgat imediat în sala de operaţii.

— Atît e de grav?

— Nu ştiu dacă scapă.

— Mulţumesc, domnule doctor. Gardă uşoară.

— Asemenea, domnule Dabu.

Mă uit la ceasul-farfurie (adevărată piesă de muzeu) agăţat pe un perete înnegrit de fum. Noaptea nici n-a început încă... Şi eu, care, atunci cînd îmi pusesem banderola la mîneca hainei, mă rugasem lui Dumnezeu să se milostivească de mine şi să-mi dăruiască o noapte fără evenimente! Mă întorc la „Garoafele şi prostituata“ din reportaj şi încerc să reiau lectura de unde am întrerupt-o. Băiat bun reporterul, pîinea lui Dumnezeu, dar mai bine ar fi îmbrăţişat profesiunea de horticultor sau pe cea de duhovnic. Fascinat de subiect, bietului băiat i s-a înmuiat sufletul. Prea devreme. Ajuns să se documenteze în zona „moravurilor“, un investigator trebuie să-şi lase sentimentalismul în cui — la redacţie sau acasă. Altfel, riscă să fie dus de nas. Să nu mă înţelegeţi greşit: a trata cu umanitate o temă e una şi a trata sentimental e altceva. Şi bietul reporter, de altminteri talentat, s-a lăsat impresionat de istorioarele melodramatice ale unei tinere de douăzeci de ani, care practică prostituţia de la treisprezece ani.

Uşa se deschide. Îşi vîră capul sergentul Dumitru, pentru a-mi raporta că poetul, în fine, a adormit.

— O fi chiar poet?

— N-am de unde să ştiu. Te-a supărat cu ceva?

— Nu... Da-i dădea întruna că-i poet şi meritul lui e că a scris „El Zorab“ cu mult înaintea lui Coşbuc.

Izbucnesc în rîs:

— Ei, dacă susţine asta, să ştii că-i poet. Să avem răbdare pînă mîine dimineaţă.

— Eu ies să-mi fac rondul.

— Mergi sănătos, Dumitre!

Nu mai am chef de ziare. Deschid radioul şi-l potrivesc să-l aud în surdină. Încăperea se umple de o muzică languroasă, potrivită pentru doi îndrăgostiţi care, osteniţi de dragoste, plutesc în întuneric, fumînd şi ascultînd-o ca pe o binecuvîntare. Îmi aprind o ţigară şi după primul fum încep să mă gîndesc la Antoanela. „Ce bine-ar face dacă m-ar suna!“ îmi zic încîntat de o asemenea

eventuală perspectivă. Și, minune, telefonul zbîrnîie. Nu e Antoanela la celălalt capăt al firului, ci credinciosul meu prieten, Mitiță, fost campion național la aruncarea suliței și, în prezent, profesor de gimnastică la un liceu.

— Ce faci, golanule? mă ia el la refec din primul foc.

— Caut o pisică, dar norocul mă ocolește în noaptea asta.

— Ai încercat pe acoperiș? se preface dumnealui că nu m-a priceput. Mi-e dor de tine, șmecherie.

— Și mie, îi mărturisesc eu.

— Dacă-i așa, hai, vino la un coniac... O să te simți la „Capșa" ca în arestul poliției.

— Nu te prosti!

— Nu mă crezi? Vino să vezi! E plin localul de borfași. De unde au ieșit atîția?

— Nu dau interviuri la telefon...

— Mă simt aici ca într-o cafenea rău famată din Soho.

— Cere și tu condica de reclamații și sugestii, îi recomand.

— Cu cine îmi pierd eu vremea?!

— Cu ofițerul de serviciu, locotenent-major Mircea Dabu.

— Mircică, mor de plictiseală, se lamentează Mitiță, în zilele astea nu am ore...

— Da' unde-ți sînt gagicuțele?

— Mă, eu, între două gagicuțe, mor de plictiseală... Nu-mi dai și mie un caz?

Nu mai am cînd să-i răspund: ușa biroului e dată în lături cu violență și în încăpere sînt împinși doi tineri uniți cu una și aceeași cătușă. Mai să se prăvălească peste mine. În urma lor, Avasilichii, stăpînindu-și cu greu mînia.

— Te las, bătrîne, mi-au venit niște mușterii... Te caut eu.

— Dea Dumnezeu să nu mă găsești!

Pun receptorul în furcă și mă uit întrebător la Avasilichii.

— Dumnealor sînt, mîrîie printre dinți plutonierul-major punînd pe birou o armă albă — un pumnal cu declanșare automată. Poftim! adaugă Avasilichii plin de dispreț: Made în Hongkong!

Îi cîntăresc pe cei doi dintr-o privire: sînt încruntați, cu căutături obraznice și par gata să-mi ceară socoteală

pentru îndrăzneala noastră de a-i reţine. Îi fac semn lui Avasilichii să-mi dea cheia de la cătuşă. Privirile lui nedumerite numai că nu mă întreabă: „Ce-ţi veni, dom'le?". Îi eliberez şi cei doi încep să-şi frece încheieturile mîinilor.

— Al cui e pumnalul? întreb, scrutîndu-i.

Avasilichii face un efort să-şi ţină gura, îmi dau seama după cum i s-au aprins obrajii. Nu primesc nici un răspuns. Nu-mi sare muştarul. Mă adresez plutonierului:

— Cîţi martori ai?

Acesta scoate din buzunar o hîrtie şi o pune lîngă pumnal.

— Cinci martori... De la doi am luat declaraţii.

— Cine a băgat pumnalul în Cornel Turcu?

Cei doi tineri par intrigaţi că numele victimei îmi este cunoscut.

— El, îmi răspunde nerăbdător nea Tudorică şi-i arde un ghiont unui tînăr de statură potrivită, îmbrăcat într-un blue-jeans, a cărui geacă lasă să se întrevadă un frumos pulover albastru. Îmi aminteşte de un personaj dintr-un film, chiar şi mutra măslinie, accentuată de un păr negru şi cîrlionţat, pare a unui mafiot din Sicilia.

— Buletinul!

Ochii „sicilianului" devin dintr-o dată foarte mobili. Nu, nu mă înşel. L-a înfiorat spaima sau un gînd neliniştitor. Caută, evident, un „colac de salvare".

— Buletinul! îmi repet cererea.

Şovăie în a mi-l prezenta. N-are însă încotro. În cele din urmă, mi-l întinde cu un gest zeflemitor:

— Na, dacă ţii atît de mult să-l vezi!

Stabilesc astfel că am de-a face cu Paizu Stan, fiul lui Nicu şi al Floricăi, născut în Buzău, la 3 mai 1966.

— Domiciliul? întreb fără să-mi ridic ochii de pe fotografia ştampilată a buletinului.

— Păi nu scrie acolo?! îmi răspunde Paizu nemulţumit de curiozitatea mea.

— Lasă domiciliul din Buzău, spune-mi-l pe cel din Bucureşti.

Iese din muţenie prietenul său, un tinerel cu o mutrişoară de fetiţă, îmbrăcat şi el în costum de blue-jeans şi adidaşi.

— Locuieşte la mine... Pe strada Heleşteului 97, sector 1.

— De mult?
— De la Revoluţie.
Revin la Paizu şi-l cîntăresc din priviri, cuprins de o vagă bănuială.
— Profesiunea?
— Lăcătuş.
— Locul de muncă?
— La atelierele C.F.R. din Buzău.
— Arată-mi mîinile!
Paizu nu ezită, mi le arată şi pe o parte şi pe alta: nu sînt în nici un caz ale unui lăcătuş.
— De cînd te-ai lăsat de meserie?
— De la Revoluţie.
Îmi aruncă un zîmbet prevenitor: „Vezi cum umbli cu mine! Să n-o păţeşti!".
Nu mă pot stăpîni să nu fiu ironic şi-i zic:
— Domnule revoluţionar, fii dumneata drăguţ şi pune pe masă tot ce ai în buzunare.
Nu protestează, nu aşteaptă să-i spun a doua oară ce trebuie să facă, semn că e familiarizat cu formalităţile impuse de poliţie.
Apar, rînd pe rînd, lîngă pumnalul de pe birou: un paşaport nou-nouţ, fotografia unei tinere frumoasă-foc, o oglindă dreptunghiulară de buzunar, un pieptene verde de plastic, o brichetă, o batistă murdară. Mai ies la iveală dolari, un pachet de „Kent", apoi bancnote de o sută de lei.
— Asta-i tot! mă încunoştiinţează Paizu.
— Eşti sigur?
— Cum vă văd şi cum mă vedeţi!
„De te-ai vedea tu cum te văd eu, îi vorbesc în gînd, ai fi mai puţin sigur pe tine. Vai de tinereţea ta dacă Turcu Cornel nu scapă cu viaţă!" Îl caut din priviri pe Avasilichii şi îi ordon pe un ton milităros:
— Controlează-l!
Mîinile mari şi grele ale plutonierului-major intră în acţiune cu ştiinţă, de sus în jos. Arestatul încremeneşte cu picioarele răşchirate şi, aşa cum stă cu capul său frumos dat pe spate, pare un monument al demnităţii. Un muşchi al feţei nu i se clinteşte, în timp ce complicelui i se înmoaie picioarele cu fiecare minut ce trece. Deodată, îl văd pe Avasilichii petrecîndu-şi degetele pe sub centura lată de la blugii lui Paizu:
— Ia scoate tu centura!

Paizu nu se împotrivește. Cu un aer absent, de parcă în momentul acela s-ar fi aflat acasă și nu la poliție, își scoate centura de piele, bătută cu ținte.

Avasilichii îmi face semn cu ochiul și înțeleg că e pe cale de a face o descoperire. Își bagă din nou degetele între betelia pantalonilor și cămașă, poruncindu-i:

— Leapădă-i!

Paizu refuză să-i dea ascultare. Ordinul mai răsună o dată, ceva mai amenințător. Paizu cedează, începe să se dezbrace lent, dezgustat parcă. Curînd, rămîne în chiloți. Tabloul e, desigur, hilar: Avasilichii, în uniformă, flutură un „drapel“: blugii arestatului. Celălalt tînăr face o mutră de parcă s-ar fi scăpat pe el.

— Domnule locotenent-major, știu că aveți un briceag.

Așa e, am un briceag cu o lamă subțire și ascuțită, mi l-a adus Antoanela dintr-o excursie în Turcia. I-l întind subalternului, curios să văd ce are de gînd. Nimic de zis, în ciuda degetelor sale butucănoase, îl mînuiește ca pe un bisturiu și descoase căptușeala de la betelia blugilor. O căptușeală concepută ingenios, mascînd niște buzunărele în care stau ascunse cinci inele de aur masiv, două dintre ele avînd și monturi din pietre prețioase. Tăcerea devine deodată grea. Așa se face că aud cu ușurință scrîșnetul din dinți al lui Paizu.

— Na, pune-ți nădragii!

Paizu se pomenește cu blugii în brațe și, înainte de a-i trage pe el, îi șuieră lui Avasilichii cu ură:

— Ți-aș tăia beregata cu plăcere!

Replica plutonierului-major nu se lasă așteptată:

— Și eu!

Iau inelele și le cercetez pe rînd: sînt lucrate cu multă măiestrie, înainte de război, de un bijutier, un artist autentic. Valoarea lor o va stabili un expert. Îmi întorc ochii spre Paizu pentru a-l intimida cu privirea lor tăioasă. Tipul însă, uns cu toate alifiile, e imun. A încremenit cu capul dat ușor pe spate, fixînd semeț un punct de pe plafon.

— De unde le ai, domnule Paizu?

— Acu le văd și eu pentru prima oară, ține el să mă prostească.

— Ah, nu știai de ele? îi intru eu în joc.

— Vă jur că habar n-aveam ce cumpăr.

— Ce vrei să spui?

— Țoalele astea de pe mine — blugii, geaca, puloverul — le-am cumpărat astăzi de dimineață pe Șoseaua Giurgiului, de la un turc. Pe nimica toată... Două mii de lei.

— I se făcuse turcului milă de tine?

— Milă, nemilă, nu știu de ce avea nevoie de lei, se grăbea să ajungă mai repede la frontieră.

Un zîmbet șiret a sclipit o secundă pe chipul său de sicilian sigur pe „familia" sa. Își imaginează că m-a băgat în cofă, că o să mă apuc de îndată să caut un contrabandist turc care, din greșeală, a încurcat nădragii aduși în țară și i-a vîndut o comoară.

— Dolarii erau și ei tot în blugi?

— Nu, nu... Dolarii sînt ai mei... ce-i drept, e drept... opt sutare...

— Fă bine și numără-i!

— Nu-i nevoie, domnule locotenent-major! Am încredere în...

Rîd și-l iau la *mișto:*

— Știu că ai încredere în poliție... da' numără-i tu de față cu prietenul tău... să știm ce trecem în procesul-verbal.

Se conformează. Sînt, într-adevăr, opt sute de dolari în bancnote de cincizeci.

— Numără și leii!

N-are nimic împotrivă. Stăpînește tehnica număratului bancnotelor mai dihai decît o casieriță de la C.E.C.

— O mie opt sute cincizeci!

Mă întorc spre tînăr și-i cer să-și spună numele și prenumele.

— Necula Bujorel, răspunde el fără vlagă. E ceva mai scund decît prietenul său, blond, cu o față albă, catifelată, ca de fecioară. Ochii lui verzi, dezorientați, cerșesc milă.

— Domnule Necula, ia numără și dumneata dolarii lui Paizu.

Îi ia, mîinile îi tremură, le numără stîngaci, cam de la a patra bancnotă se încurcă, reia număratul. La capătul operației, răsuflă ușurat și rostește:

— Opt sute...

Îl invit să numere și leii. O face cu aceeași stîngăcie, din pricina emoției. Îi iese o sută în plus.

— Mai numără-i o dată!

Repetă număratul bancnotelor, fruntea i s-a îmbrobonit. Tot din pricina emoției îl trec și năduşelile.

— O mie opt sute cincizeci! murmură Necula Bujorel.

— Bagă de seamă, îi vorbesc eu amenințător. Ai fost martor la descoperirea inelelor, la numărarea dolarilor şi a leilor. Să te ferească Dumnezeu să-ți pierzi memoria!

— N-o să mi-o pierd, mă asigură blondul abia auzit.

— Ai valori asupra ta?

— De nici un fel.

Îl cred. Îi arunc o căutătură lui nea Tudorică. O expresie de duritate s-a întipărit pe figura lui de țăran îndărătnic.

— Pune-le cătuşa şi treci cu ei dincolo... la „Declarații".

— De ce-n cătuşă? protestează Paizu.

— Îți explic eu mîine, după ce o să primesc expertiza de la „Urgență".

În timp ce Avasilichii îşi face de lucru cu cătuşa, eu mă ocup de obiectele lui Paizu, adunîndu-le cu grijă într-o pungă de plastic: pumnalul, banii, inelele, dolarii, leii, fotografia. Frumusețea fetei îmi atrage iarăşi atenția. Pe verso, descopăr o dedicație scrisă cu un pix: „Lui Mînă Spartă, de la a ta fostă virgină. L". Îl iscodesc cu coada ochiului. Mă pîndeşte ca o fiară. Nu-l mai întreb cine-i gagica și îmi văd mai departe de celelalte obiecte de pe masă.

— Vă rog să-mi lăsați țigările şi bricheta.

Îi satisfac dorința. Ajung la paşaport. Îl răsfoiesc mai mult din rutină decît dintr-o vie pornire profesională. La pagina a şaptea, viza de intrare în Franța. „Bravo!" îmi zic. La pagina a opta o altă viză, a Italiei. „Prostul! S-a înecat ca țiganul la mal. Planuri de voiaj, nu glumă! Veneția... Nisa... Paris... Versailles..." Mă opresc asupra fotografiei. Al naibii mai seamănă cu un sicilian... Mă priveşte din dreptunghiul ăla de carton cu încăpățînare şi fanatism. Pradă automatismelor, mai întorc o pagină şi nu-mi pot stăpîni un zvîcnet. Îmi ridic privirile stupefiate şi, lovindu-mă de tupeul cu care Paizu mă înfruntă, izbucnesc:

— Mă, tu eşti Paizu Stan sau Macarie Petru? Care-i adevărata ta identitate?

Tace, strîngîndu-și gura pînă aproape de dispariția buzelor.

— În buletin eşti Paizu Stan, în paşaport, Macarie Petru. Deci, încă o dată te întreb: care-i adevărata ta identitate?

— Nu vedeţi că şi-a înghiţit limba? îmi sare în ajutor plutonierul-major cu o voce prevestitoare de rele. Aflăm noi de la cartotecă cu cine avem de-a face. Pun mîna în foc că-i unu' din ăia liberaţi în ianuarie...

În fine, Paizu alias Macarie îşi descleştează fălcile, uluindu-mă cu răspunsul său impertinent:

— Întrebaţi-l mai bine pe domnul colonel Crăciun, telefon 10.48.7... şi o să aflaţi cu cine aveţi de-a face.

Un zîmbet sardonic s-a întins biruitor pe faţa-i oacheşă. Savurează fără să se sfiască deruta în care m-a aruncat.

— Şi, mă rog frumos, cine-i domnul colonel Crăciun?

— O să vă spună chiar el. Eu şi aşa am vorbit prea mult.

Zîmbetu-i obraznic se modifică într-unul ce se vrea misterios. Totuşi, nu mă grăbesc să-i iau în serios răspunsul. Îmi mut privirile şi-l redescopăr pe tovarăşul de cătuşă al lui Paizu. Se făcuse moale ca o balegă. Fără îndoială, starea blondului e efectul declaraţiilor de ultimă oră ale lui Paizu. Socotindu-l, din capul locului, mîna a doua în tentativa de omor de la „Berbecul“, îmi propusesem să-l las într-o primă etapă în seama celui ce urma să încheie formalităţile, adică a lui Avasilichii. Însă impertinenţa cu care Paizu, alias Macarie, mă trimite la un oarecare colonel Crăciun mă hotărăşte să schimb macazul.

— Cum ziceai că te cheamă?

— Necula Bujorel, îmi răspunde blondul cu un glas sugrumat.

— Unde ziceai că domiciliezi?

— Pe strada Heleşteului 97, sector 1.

— Ocupaţia?

— Am dat în toamnă la Regie de teatru şi am căzut.

— De ce nu eşti în armată?

Se fereşte de privirea mea, lăsîndu-şi ruşinat capul în piept, şi îşi întîrzie răspunsul. Pe neaşteptate, intervine Paizu, trădîndu-şi enervarea:

— Spune-le, mă, cine-i ta-tu, că ăştia sînt în stare să mă ţină în picioare şi cu cătuşe la mîini pînă mîine dimineaţă!

Bujorel se crede probabil în faţa comisiei de admitere

la I.A.T.C., interpretînd rolul unui tînăr care, ros de remuşcări, şi-a pierdut graiul. Ca să-l scot din rol, îi cer buletinul. Uită că mîna stîngă îi este încătuşată şi vrea să se folosească de ea, bruscînd-o dureros pe cea dreaptă a lui Paizu-Macarie. Acesta, apărîndu-şi braţul, reacţionează violent, amintindu-i complicelui că în relaţia lor el e cel puternic. Problema o rezolvă pe dată plutonierul-major Avasilichii, sărind, din proprie iniţiativă, în ajutorul blondului. Îl buzunăreşte şi dă de buletin.

— Dacă tot ai început, îi zic, du-ţi pînă la capăt treaba, goleşte-i buzunarele!

Mă ia cu greaţă cînd iau în mînă buletinul lui Bujorel. N-am încotro, trebuie să-l controlez. Mă opresc asupra datelor din act şi am, într-adevăr, o mare surpriză: Necula Bujorel, fiu al lui Nicolae... Deodată, înţeleg sensul îndemnului lui Paizu-Macarie: „Spune-le, mă, cine-i ta-tu!". Fiu al tovarăşului Nicolae Necula... fost membru al Comitetului Central... Fost şi iar fost... Nu, nu mă înşel. Care alt Necula ar fi putut domicilia pe Heleşteului, în vecinătatea Palatului Primăverii? Îmi ridic ochii şi, pentru o clipă, îi întîlnesc pe cei verzi ai lui Bujorel, zic pentru o clipă, căci acesta, descurajat, se grăbeşte să-şi lase iarăşi capul în piept. În schimb, curajul „sicilianului" e în creştere: mutra lui batjocoritoare pare a mă întreba: „Ei, ce zici, domnule, cu cine m-am combinat?".

Pe birou, alături de o batistă mînjită cu ruj, mai apar dolari, lei şi un lanţ de aur cu un pandantiv, de fapt, un medalion pe care bijutierul a gravat un nume: „Silvia". Necula Bujorel, aflu eu din buletin, fiu al lui Nicolae şi Silvia.

— Bujorel Necula! Uită-te la mine cînd îţi vorbesc! Am imprimat cuvintelor mele o rezonanţă aspră. Odrasla *fostului* tresare speriată şi se agaţă, dezorientată, de privirile mele. Sudoarea i-a lăcuit fruntea. L-ai furat de la maică-ta?

— Are de unde... se bagă ironic Paizu-Macarie.

— Ţine-ţi fleanca, mă, cînd vorbesc eu!

Necula-junior confirmă printr-o mişcare a capului.

— Da sau nu?

— Da, e al mamei... Bijuterie de familie...

— Cam asta-i tot, îmi raportează nea Tudorică, parcă nemulţumit de cît de puţine lucruri adunase din nou pe birou.

— Cine-i colonelul Crăciun?

— Aud de dînsul pentru prima oară.

Ochii mi se mută pe mutra arogantă a „sicilianului“ şi, fără să vreau, îmi amintesc de filmele poliţiste americane, de libertatea poliţistului de a-şi vîrî „interlocutorul“ în zid, silindu-l astfel să dea din el cît mai multe informaţii.

— Sînteţi de mult prieteni?

— Răspunde tu, Bujorel, stabileşte Paizu.

— Mă, întrebarea ţie ţi-a fost pusă, îl cheamă Avasilichii la ordine, intrînd cu un ghiont uşor în coasta lui.

— Nu da, dom'le plutonier, că o să-ţi pară rău!

— Mie mă, mie să-mi pară? Şi-i mai arde un ghiont pe la spate, crezînd că eu nu-i văd lovitura. Răspunde, mă!

— Să fie o lună de cînd ne-am cunoscut... La o petrecere... În casa lui Vlad Tănase, fiul lui Radu Tănase, fostul secretar al Municipiului.

Tace, o tăcere insinuantă. „Vezi, l-am cunoscut şi pe Radu Tănase, aud graiul tăcerii şoptindu-mi. De ce nu l-aş cunoaşte şi pe colonelul Crăciun?“

— Acolo v-aţi cunoscut?

— Acolo... îmi confirmă Bujorel Necula din vîrful buzelor.

— Ce intenţionai să faci cu medalionul mamei tale?

— Să-l vînd.

Intervine pe neaşteptate, cu o voce sfătoasă, Paizu-Macarie.

— Acu, Bujorele, că sîntem aici, trebuie să le spui domnilor poliţişti adevărul.

Aud clar suspinul blondului, apoi cuvintele:

— Voiam să-l dăruiesc.

— Cui?

— Unei fete.

Printr-o asociaţie de idei, îmi amintesc de fotografia găsită la „sicilian“. O scot din pungă şi i-o bag sub nas:

— Tu eşti Mînă Spartă?

— Eu...

— Şi atunci, ce caută fotografia la el?

— Dînsul mi-a prezentat-o... şi i-am dat-o să mi-o păstreze.

Simt cum urcă în mine o revoltă surdă, confuză şi contradictorie, pe care n-aş vrea s-o exteriorizez.

— Ia-i de aici, îi ordon lui Avasilichii. Du-i la tine... Să-ţi declare fiecare în scris cum au ajuns la „Berbecul", cine-i tipa din fotografie, dacă ea e cea cu care au băut, de ce şi unde a dispărut, motivul încăierării... După ce termini, îi depui jos la arest. Îi înmînez punga şi-i atrag atenţia să mai inventarieze o dată valorile găsite asupra celor doi, înainte de a fi trecute în procesul-verbal.

— 'Nţeles! răspunde plutonierul-major în stilul său cazon.

Din uşă, Paizu-Macarie îmi aruncă o privire complice:

— Nu uitaţi să-i telefonaţi domnului colonel Crăciun!

— O să-l chem cînd o să-ţi vezi tu ceafa! îi aduc eu la cunoştinţă ce gîndesc. N-are decît să mă caute el pe mine.

Totuşi, prima mişcare pe care-o întreprind după ce rămîn singur este să ridic receptorul şi să formez numărul indicat de Paizu. Îmi răspunde un bărbat, parcă supărat de faptul că-i deranjat. Îi spun că aş dori să vorbesc cu domnul colonel Crăciun.

— Cine sînteţi?

Întrebarea o consider normală, mă recomand, fără a-mi face probleme că stau de vorbă cu un grad superior.

— Eu sînt colonelul Crăciun, îmi dezvăluie el, accentuîndu-şi tonul autoritar.

— În jurul orei 19,30, am reţinut... încep eu să-i povestesc, dar, spre surprinderea mea, mă întrerupe.

— Ştiu... La restaurantul „Berbecul".

— Se legitimează cu buletinul...

— Paizu Stan, mi-o ia înainte interlocutorul.

— Mai are asupra sa un paşaport pe numele...

— ...Macarie Petru... Ştiu şi asta, dă-i drumul imediat, că mîine în zori trebuie să prindă avionul de Paris.

Răspunsurile prompte, rostite sentenţios, mă derutează.

— Domnule colonel, Paizu a înjunghiat grav un tînăr...

— Pe... Turcu Cornel... un terorist pe care-l căutăm de multă vreme.

Indirect, mi s-a deconspirat, dîndu-mi clar de înţeles că se află la comanda unei unităţi de urmărire şi capturare a teroriştilor.

— Victima e în stare gravă... la „Urgenţă"...

— Nu mai e în stare gravă. Între timp, a decedat. Am vrut să-l transfer la un spital de-al nostru. Însă mi s-a comunicat decesul lui. Aşa că dă-i drumul lui Paizu... E un caz de care mă ocup eu.

Năuceala mea sporeşte, deoarece cazul mai este încă pe umerii mei. Nu mi-e străin faptul că teroriştii sînt căutaţi, că unităţi speciale aflate sub comanda Ministerului Apărării Naţionale sînt angajate în depistarea şi capturarea acestora.

— Cum să-i dau drumul, domnule colonel? Am găsit asupra lui...

— ...cinci inele ascunse în betelia blugilor, mă uluieşte în continuare colonelul cu cunoştinţele sale. Îi strici omului meu legenda, domnule locotenent-major. Dacă nu-l expediez mîine la Paris, îmi dai peste cap o foarte importantă operaţie...

— Fără un ordin scris, nu-l pot elibera.

— Pe celălalt n-ai decît să-l păstrezi... În maximum o oră, doi băieţi de-ai mei, cu un ordin semnat de mine, se vor prezenta la Circă să-l preia pe Paizu. Sîntem înţeleşi?

— Sînt obligat să raportez şefilor mei...

— Foarte bine, raportează-le! se învoieşte colonelul. Conformează-te regulamentelor. Fă-o însă cît mai repede!

Interlocutorul meu dispare de pe fir, lăsîndu-mă — de ce să nu recunosc? — total debusolat, de parcă dintr-o dată m-aş fi pomenit într-alt loc, sub un alt acoperiş, în braţe cu multe, multe întrebări grele. Încerc să mă reculeg, să-mi rînduiesc gîndurile, să mă orientez în timp şi în spaţiu. Identific în comportamentul meu o primă greşeală; n-am pus în mişcare caseta conectată la telefon şi, în consecinţă, n-am înregistrat convorbirea. Reprezenta o întîmplare ieşită din comun şi era de datoria mea de ofiţer de serviciu s-o fac. Pur şi simplu, uluit de noutatea celor auzite, am uitat s-o declanşez. Şi tare mi-ar fi prins bine să-l mai ascult o dată pe acest colonel al cărui nume îl auzeam pentru prima oară, ai cărui soli urmau să-mi aducă ordinul de a-l preda pe Paizu alias Macarie. Dar de ce numai pe Paizu? Întrebarea îmi aduce în minte nu un răspuns, ci informaţia interlocutorului meu: „Turcu Cornel... un terorist pe care-l căutăm de mai mult timp". Mă mai trezesc puţin din buimăceală. Îmi spun că nu pot să raportez superiorilor mei inedita situaţie fără să verific mai înainte dacă, într-a-

devăr, victima a decedat. Mă reped la telefon şi preţ de cinci minute trebuie să-l aştept pe doctorul Calistrat. I s-a comunicat cine-l caută, de aceea, atunci cînd ajunge să-mi vorbească, atacă direct subiectul:

— Domnule Dabu, victima, aşa cum i-am comunicat şi domnului colonel Crăciun, a decedat. Îmi pare rău. Răni profunde... o hemoragie puternică. Mi s-a spus că numitul Turcu Cornel ar fi terorist.

— Aşa s-ar părea... E o problemă care mă depăşeşte... Mîine expediaţi cadavrul la morgă?

— La prima oră... Cu tot ce-i aparţine.

— Domnule doctor, ce să vă spun? Să vă dea Domnul o noapte liniştită.

— Asemenea.

Aşadar, Paizu nu m-a minţit, tupeul şi aroganţa sa avînd acum şi o explicaţie. Probabil, peste o oră îmi va zîmbi batjocoritor, luîndu-şi rămas bun de la mine: „Pa şi pusi! Pe mîine, la Paris“.

2

Prezenţa în sediu a şefului meu direct mă scuteşte de un şir de rapoarte nocturne la domiciliul său. Mă uit la ceas. Mă mai despart de rezolvarea cazului Paizu aproximativ douăzeci de minute. Sper că pînă atunci şi Avasilichii să-şi încheie primele formalităţi. Mă aşez la masa de lucru cu gîndul să încerc totuşi să citesc cît de cît ziarele. Îmi cade iarăşi sub ochi titlul „Garoafele şi prostituata“. Dar parcă e un făcut, nu pot să mă concentrez, să duc pînă la capăt lectura.

Sună telefonul. Avasilichii mă smulge gîndurilor. E iritat. Mă roagă să vin pînă la dînsul. Îmi dau seama că nervii îi sînt în clocot. Îl găsesc într-adevăr pe jar. Se ridică în picioare şi ordonă şi celor doi arestaţi să se ridice.

— Ce s-a întîmplat? mă interesez.

Plutonierul-major întinde acuzator mîna spre Paizu-Macarie.

— Derbedeul ăsta nu vrea să-mi răspundă la întrebări. La nici una. Cică are consemn să nu vorbească...

— Celălalt ţi-a răspuns?

— Da.

— Ți-ai format o imagine despre ceea ce s-a petrecut la „Berbecul"?

— În mare măsură, da.

— Au semnat declarația, procesul-verbal?

— Au semnat.

— Bagă-i la arest!

— Pe mine n-aveți dreptul, sare obraznic, să se apere, Paizu.

— Ba-l am . . .!

Constat, nu fără satisfacție, că Paizu se dezumflă. Întrebarea sa următoare abia o aud:

— I-ați telefonat domnului colonel?

Îl întrerup, mințindu-l:

— Nu. N-are decît să te caute el . . . dacă ești al lui . . . Bagă-i la arest!

Avasilichii răsuflă ușurat. Ordinul îl bucură și nu-și ascunde simțămintele față de clienții săi.

— Domnilor, *sil vu ple,* la arest cu voi!

Revin în birou tocmai în clipa cînd telefonul preface în țăndări liniștea încăperii.

— Alo? răsună vocea plăcută a unei femei.

În prima clipă am crezut că-i Antoanela și era cît p-aci s-o întîmpin cu cele trei cuvinte care-i plac atît de mult: „Iubito, tu ești!". O întrebare însă, pe care Antoanela n-ar fi rostit-o niciodată, îmi stăvilește elanul.

— Circa patru poliție?

— Da, ofițerul de serviciu, locotenent-major Dabu Mircea, mă recomand eu respectuos, așa cum ne obligă instrucțiunile de după Revoluție.

— Domnule ofițer, la dumneavoastră au fost aduși cei doi tineri ridicați în seara asta de la restaurantul „Berbecul"?

Declanșez fără să ezit caseta, „cutia neagră", cum a poreclit-o unul dintre noi.

— Stimată doamnă . . .

— . . .domnișoară, mă corectează plăcuta voce rîzînd.

— Stimată domnișoară, reiau eu fraza pe un ton voit curtenitor, în ceea ce mă privește, m-am prezentat, deci știți cu cine stați de vorbă. Vă rog să fiți amabilă și să vă prezentați și dumneavoastră.

— De ce? ripostează intrigată interlocutoarea.

— V-ați adresat autorităților cerînd o informație.

— Poate doriți să vă prezint și buletinul? chicotește ea amuzată.

— Chiar vă rog!

Necunoscuta nu-i lipsită de umor: chicotele s-au transformat în rîs.

— Bine, domnule ofițer, dacă o să mă dau drept cîntăreața de muzică ușoară Silvia Dumitrescu, o să mă credeți?

— Dați-vă!

Iarăși am făcut-o să rîdă. După rîs, pare să fie o femeiușcă tînără.

— Sînt Irina Mavrocordat.

— Sună frumos... o măgulesc eu.

— Aș dori să aflu dacă cei doi tineri — Paizu Stan și Bujorel Necula — se află la dumneavoastră.

— Da, domnișoară, sînt la noi, o informez fără reticențe.

— Aș putea să-i văd?

— Acum nu, însă mîine, oricînd doriți. Întrebați de mine și vă stau la dispoziție.

— Da' politicoși au mai devenit polițiștii! exclamă ironic necunoscuta.

— Au fost ei și înainte, dar se observa ceva mai greu. Și, ca să-i dovedesc cît sînt de binevoitor, adaug: Poate doriți să le transmit ceva băieților? Care dintre ei vă interesează?

Domnișoara Irina Mavrocordat, probabil, a căzut pe gînduri. Normal, are ezitări. Nu-mi rămîne decît să aștept să-și depășească dilema. După un timp, o aud:

— Mai sînteți pe fir?

— Vă ascult.

— Mă interesează Bujorel Necula. Comunicați-i că am remușcări, că mîine o să încerc să-l scot din încurcătură.

— Adică de la poliție?

— Ați înțeles bine, domnule ofițer. Asta-i realitatea: am remușcări. Dacă n-aș fi întîrziat la întîlnire, în mod cert nu s-ar fi abătut asupra lui nenorocirea asta pe care am aflat-o de la unul dintre chelneri.

— Deci treceți pe la noi mîine.

— Obișnuiesc să mă țin de cuvînt, mă asigură domnișoara Mavrocordat.

— Sînteți o prietenă a familiei Necula?

— Nu, nu, se apără ea de parcă aș fi speriat-o cu ceva. Vezi, domnule, d'asta nu-i înghit eu pe polițiști, că sînt prea curioși. V-am reținut prea mult.

Şi, ca să nu am vreo îndoială cu privire la simţămintele ei faţă de poliţişti, îmi trînteşte telefonul în nas. Sînt obişnuit. Nici nu mă întristez, nici nu mă enervez. Abandonez receptorul, deconectez caseta. Chiar dacă Irina Mavrocordat n-o să-şi respecte cuvîntul dat, o amintire tot voi păstra din partea ei: vocea înregistrată pe bandă. A supărat-o curiozitatea mea profesională! Păcat! Mi-ar fi plăcut să-i spun că un poliţist căruia îi mor întrebările înainte de a le formula ar trebui să-şi aleagă o altă profesiune. La urma urmei, de ce mi-aş pierde eu timpul cu dumneaei? Şi aşa am destule pe cap. Aşa-numitele cazuri cu autori necunoscuţi îmi scot peri albi. Debutanţii postrevoluţionari în ale infracţiunii sînt mai toţi tineri — o puzderie de minori. Cum, naiba, să-i descoperi, cînd nu ştii mai nimic despre ei? Ehei, domnişoară Mavrocordat, dacă n-aş fi fost ros de curiozitate! Îi zîmbesc „vocii“ ca unei fotografii, fiind cît p-aci să încep să-i povestesc cum, din întrebare în întrebare, am ajuns să identific în persoana unui adolescent „romantic“ pe autorul unui omor odios, cînd îşi face apariţia plutonierul-major Avasilichii.

— Am terminat, îmi zice cu o vizibilă satisfacţie. Gata, pe ziua de azi îmi ajunge... şi îmi pune pe masă o mapă.

Mă uit la ceas: conform asigurărilor primite din partea colonelului Crăciun, „solii“ săi s-ar fi cuvenit să-mi bată la uşă. Ajutorul meu îşi cercetează şi el ceasul şi mă dojeneşte clătinînd din cap.

— Ah, nu vine odată şi ziua cînd oi ieşi ca tot omu' la pensie! De două ore mă aşteaptă nevasta cu masa pusă... Plec... Punga cu obiectele arestaţilor am încuiat-o în fişetul meu.

— Lasă-mi cheia.

Pe faţa sa mare, cu pometii proeminenţi, aprinsă încă de efortul ascultării lui Paizu şi Necula, răsare o expresie de nedumerire. Îmi predă cheia fără să-mi pună întrebări, deşi una tot îi flutură pe buze:

— Deci chestia cu colonelul ţine?

— Am şi vorbit cu el. Vor veni să-l ridice... dintr-un moment în altul.

— Îl predai chiar?

Şi-a mîrîit întrebarea. E pe cale să ia foc. Din pricina temperamentului, dar şi a oboselii.

— Dacă mi se prezintă forme legale, desigur, îl predau. I-am raportat şi şefului.

Informaţia l-a calmat.

— Mai e sus?

— Mai e!

— Bre Mircică, ţine minte ce-ţi spun, cu banditu' ăsta de Paizu o să mai avem de furcă, chiar dacă-l predai cu forme colonelului. Eşti încă tînăr, bre! Uită-te la mine — am îmbătrînit în uniforma asta. Eu, cu mintea mea, văd că după Revoluţie infractorii e mai răi decît înainte şi mai mulţi . . .

E nervos. Deduc că cei doi l-au călcat pe coadă. Numai cînd e nervos, nea Tudorică face greşeli de acord.

— Democraţia . . .

Îi tai avîntul, întrerupîndu-l:

— Nea Tudorică, nu băga democraţia în chestia asta!

— De ce? Crezi că n-are nici un amestec, nici o legătură? reacţionează plutonierul-major iritat şi mai mult că l-am întrerupt.

— Cît nu ştim prea bine ce-i aia democraţie şi cu ce se mănîncă, să nu ne luăm de ea.

— Dacă zici dumneata . . . (Acest „dumneata" e încă un mod prin care nea Tudorică îşi exprimă nemulţumirea faţă de mine, de lumea înconjurătoare.) Eu mai am puţin şi scap, gata, n-o să mai am de lucru cu ei. Însă mătăluţă . . . Ehei!

— De fapt, nea Tudorică, ce vrei să-mi demonstrezi?

Am cedat. Mi-a sesizat slăbiciunea. În cîteva clipe l-am făcut fericit, mă scrutează victorios.

— Că nu e bine nici cu prea multă democraţie. Paizu a băgat cuţitu-n Turcu Cornel. Victima e la „Urgenţă". Medici, operaţii, medicamente. Cine plăteşte nota? Statu'! De unde? De la buget! Acu lămureşte-mă şi tu, că eşti mai şcolit decît mine, ce vină are statu' în povestea de la „Berbecul", ca să-i plătească ăstuia spitalizarea? Ce-au vărsat ăştia în vistieria statului ca să se bucure de îngrijire medicală gratuită?

Placă veche. Am mai auzit-o în multe împrejurări. Numai în aparenţă pare justă, în esenţă rămîne tributară unei mentalităţi simpliste de a analiza şi înţelege realitatea. Totuşi, îl las pe nea Tudorică să peroreze mai departe, să se descarce, că de asta are, de fapt, nevoie.

— O, dacă aş pune mîna şi pe putoarea aia care i-a învrăjbit, i-aş arăta eu ei! I-aş trage cîteva scatoalce la fund, că n-ar mai da din el multă vreme.

— Şi ar deveni o fată cinstită?

Se preface că nu m-a auzit şi o ţine, în continuare, pe a lui.

— Mama lor, le-a dat acum Dumnezeu şi paşapoarte! îmi aruncă el în faţă cu o bucurie răutăcioasă. De, vor să călătorească, să vadă lumea... că au dreptu'. *N-a muncit ei de s-a spetit?!* Ducă-se unde vor! N-am nimic împotrivă. Şi să vină cînd le-oi spune eu. Da' pentru ca să călătorească în lume, au nevoie de bani. De dolari, nu de lei. Iar la „negru" dai pentru un dolar 120 lei. De unde să-i iei? Şi atunci, pune-te, frăţioare, pe tîlhării, pe jaf, pe spargeri, chiar şi pe omoruri. Că şi leuţul ăsta trebuie să-l iei de undeva, nu-i aşa? Eu atît am avut de spus. Am plecat, Mircică, sînt frînt. Să nu care cumva să mă chemi de-acasă, că nu vin... că şi pe mine mă apără democraţia. Să trăiţi, dom' locotenent-major! Am plecat...

De data asta se ţine de cuvînt. Iese val-vîrtej şi, deşi îmi amintesc că aş fi vrut să-l întreb dacă Paizu ori Necula a pomenit de una Irina Mavrocordat, nu-l întorc din drum. Rămîn singur în încăperea asta cu o fereastră-ghişeu ce dă în holul mare de la parterul clădirii, unde „patrulează" un tînăr subofiţer la început de drum în ale poliţiei. Mă aşteaptă o noapte încă lungă. În ultima vreme, rareori mi-a fost dat să mă odihnesc pe patul de campanie acoperit cu o pătură aspră, cazonă, întinsă în prelungirea unui birou vechi, care, oricît l-ai curăţa, tot murdar rămîne. Mă uit din nou la ceas: băieţii colonelului Crăciun întîrzie. Mă aşez la birou şi trag spre mine mapa lăsată de nea Tudorică. Ceea ce mă surprinde din prima clipă e puţinătatea paginilor: procesul-verbal — nici două file — însoţit de declaraţiile sumare ale lui Paizu şi Necula, apoi de cele ale unui chelner şi ale unui consumator. Le-am răsfoit în grabă, căutînd numele Irinei Mavrocordat. Nu l-am găsit şi, ciudat, nu m-am împiedicat nici de un alt nume de femeie. Piesele de la dosar se încheie cu o filă cuprinzînd întrebări şi observaţii ale celui care le întocmise, adică ale plutonierului-major Tudor Avasilichii. Aşa că n-am pierdut decît un sfert de oră să-mi formez o idee ceva mai rotundă în legă-

tură cu încăierarea de la „Berbecul". Un incident banal, ca multe altele.

Cei trei tineri, care păreau să fie buni prieteni (observația aparține chelnerului Iulică Pățan), au apărut în local în jurul orei 17, au ocupat o masă și au comandat coniac. „Le-am spus că n-am decît «Milcov», ca să n-avem vorbe la nota de plată, declară chelnerul. Au plătit pe loc. Nu erau gălăgioși. Vorbeau în șoaptă. Cam după o jumătate de oră, a apărut în local o tînără foarte frumoasă și elegantă și care s-a dus direct la masa lor. Băieții au mai cerut un pahar. Tînăra, în jur de 20—23 de ani, era obișnuită cu băutura: a ras ușor o sută de coniac. Deși de cîteva ori am trecut pe lîngă masa lor, n-am auzit ce șușoteau, dar am înțeles că frumoasa venise să le comunice ceva. Singurul lucru pe care l-am observat era că frumoasa îi făcea ochi dulci victimei și că la un moment dat s-a aplecat spre el și i-a pus mîna pe genunchi, apoi a dus-o mai sus, că ziceai că ar vrea să-l descheie la pantaloni. A stat cu băieții cam jumătate de oră. S-a pupat cu ei la despărțire și a plecat. Afară o aștepta un «Audi» de toată frumusețea, cu număr de străinătate. N-am fost de față cînd a izbucnit cearta, că mă dusesem la magazie să iau o navetă cu apă minerală. Cînd m-am întors, victima era la pămînt, iar cei doi, imobilizați de consumatori, dar mai ales de nea Fane, «boss-ul», cum îi zicem noi. Precizez că victima e băiatul pe care tînăra îl pipăise."

Declarația consumatorului, un oarecare Oprică Lazăr, era și mai sumară. Reținuse și el apariția frumoasei, bucuria băieților care erau de-acum abțiguiți. „Eu sînt de părere că cei trei o așteptau și sînt sigur că din pricina ei s-au luat la bătaie. Pe cel înjunghiat l-am auzit zicînd: «Eu nu mă bag . . . să fie clar!». Cel care a dat cu cuțitul e brunetul . . . Blondul n-a făcut nimic să-l oprească."

Paizu-Macarie, în declarația sa, recunoaște că pumnalul cu declanșare automată îi aparține, că-i „arma cu care l-am înjunghiat pe Cornel Turcu". Motivul: „La băutură, odată îmi pierd mințile și nu mai știu ce fac. Nu aveam nici un motiv să bag cuțitu' în Cornel Turcu (. . .) că doar mi-e prieten . . .". Mai recunoaște Paizu că el organizase întîlnirea de la „Berbecul", că din motive serioase nu poate să zică cine-i fata. „Și-apoi, ea nu are nici un amestec în scandalul nostru."

Explicația lui Paizu mă determină să-mi întrerup lectura și să ridic receptorul: formez nervos numărul de telefon al colonelului Crăciun. Îmi răspunde o femeie. O rog să mi-l dea la telefon pe domnul colonel. „Care colonel, domnule? Aici nu locuiește nici un colonel Crăciun", precizează femeia pe un ton arțăgos. N-apuc să verific dacă am format corect numărul. Din pricina arțăgoasei: a întrerupt legătura. „Oi fi greșit", îmi spun și formez din nou numărul, concentrîndu-mi atenția asupra discului. De data asta sună în gol. Aștept un minut, două... Chestia mă intrigă. Pocnesc furca și formez din nou numărul, la fel de atent ca și înainte. Zadarnic. Ochii îmi cad iarăși pe ceas. La ora asta, Paizu ar fi trebuit să fie de mult plecat. Nu-mi rămîne decît să mă întorc liniștit la lectura pieselor de la dosar.

Bujorel Necula avansează în declarația sa cîteva date noi: „Declar pe a mea răspundere că domnișoara Neli (așa s-a recomandat — Neli) nu-i una și aceeași persoană cu fata din fotografia găsită la Paizu". Și mai mărturisea Bujorel Necula, desigur la cererea lui nea Tudorică, următoarele: „N-am observat ca domnișoara Neli să-i fi făcut ochi dulci lui Cornel Turcu. Ea avea întîlnire nu cu Paizu, ci cu Cornel, așa mi s-a părut, îl cunoaște în orice caz de mult (...) Paizu observase ceva, căci, după plecarea domnișoarei Neli, îl luase la rost pe Cornel Turcu să nu se bage peste legătura lui. Atunci mi-am dat seama că Paizu se amețise, că pe măsură ce Cornel se apăra, spunînd: «Eu nu mă bag», Paizu devenea tot mai violent. Am încercat să-l opresc, dar n-am fost în stare să-l opresc... a băgat cuțitul în Cornel. Regret cele întîmplate".

Dacă regretul îi este sau nu sincer, rămîne de văzut. Multe declarații se încheie cu această formulă: „regret cele întîmplate", care, în miezul ei, ascunde speranța unor circumstanțe atenuante. În final — însemnările plutonierului-major Avasilichii. Îi cunosc grafia. Scrisul îi devine lăbărțat numai cînd este nervos sau grăbit. Cred că în seara asta era și una și alta. Notațiile urmau să-i amintească mîine de unde să-și reia cercetările, dar îmi foloseau și mie. Citesc:

„— Nu rezultă nici o legătură între fapta lui Paizu și colonelul Crăciun.

— Să-i fi furat băutura mințile? Eu zic că totuși trebuie să-l căutăm la cartotecă.

— Adevăratul mobil al înjunghierii îl putem afla numai de la Cornel Turcu."

„Al omorului, nea Tudorică, îi vorbesc eu în gînd, am uitat să-ți spun că victima a murit!"

„— N-am încredere în Bujorel Necula; vrea să pară un «bujor», dar cred că-i o mare pramatie."

Nu văd de ce n-aș recunoaște — oare pentru a cîta oară? — că nea Tudorică, în ciuda inculturii sale în specialitate, are fler... intuiește rapid punctele vulnerabile sau contradictorii ale unor cazuri. Dacă Paizu este cuprins într-o operație secretă inițiată de acest colonel Crăciun, de ce nu s-a apărat deschis: „Nu răspund la întrebările poliției decît în prezența domnului colonel Crăciun". Atunci, nici noi n-am fi insistat cu întrebările. Iată însă că nea Tudorică, cel care a hotărît de la sine putere să rămînă pe viață plutonier-major, a urmărit, fără ca eu să i-o cer, această latură contradictorie a cauzei. Constatarea mă îndeamnă să fac o nouă tentativă de a-l găsi pe colonelul Crăciun. Îmi răspunde „arțăgoasa", i-am recunoscut imediat timbrul vocii. O rog să-mi dea legătura cu domnul colonel Crăciun. „O clipă!" îmi zice, și după cîteva secunde mă ia în primire un bărbat scandalizat: „I-ascultă, nătărăule, dacă nu-mi lași nevasta în pace, pun procuratura pe urmele tale și te distrug... te bag în pușcărie și te decimez (sic) și, în încheiere, te bag în...!". M-a înjurat, și-a vărsat omul năduful, după care a trîntit receptorul în furcă. Nu mai are nici un rost să repet apelul. Nu încape nici o îndoială că am făcut corect numărul. Ceva nu-i în ordine... ceva începe să-mi pută. Ies din birou și-i ordon subofițerului din holul clădirii să mi-l aducă de la arest, cu cătușe la mîini, pe Paizu Stan. Cinci minute mai tîrziu, mă aflu față-n față cu „eroul" omuciderii de la „Berbecul"; ochii îi sînt cîrpiți de somn, dar chipul său smead radiază a bucurie. Nu mai are răbdare să-mi aștepte introducerea și intră tare cu întrebarea:

— Au venit să mă ia, nu-i așa?

Îl prind în raza privirilor mele, amenințătoare în clipele acelea, și încerc să-i frîng astfel siguranța. Îi întind receptorul și-i poruncesc:

— Telefonează-i tu colonelului Crăciun! Întreabă-l tu ce are de gînd să facă. Pînă la ora asta nimeni nu s-a prezentat să te ia în primire.

Ezită. Îi duc receptorul la ureche. În cele din urmă, formează rar numărul ... 10.48.7 ... Același număr l-am format și eu. Devin curios. În liniștea încăperii, aud apelul aparatului. O vreme sună în gol. Paizu închide și formează din nou numărul. De astă dată are noroc. Îi răspunde „arțăgoasa“. „Dați-mi-l pe domnul colonel Crăciun!“ „Imediat.“ Îmi lipesc urechea de receptor, mort de curiozitate. Nu trece mult și aud: „Mă, te distrug! Auzi? Să-mi lași nevasta'n pace ...“. Apreciez că nu e cazul să las convorbirea să se prelungească. Îi iau receptorul din mînă și-l așez frumușel în furcă.

— Nu mai pricep nimic, îmi mărturisește arestatul dezolat. Doar am vorbit cu el la telefon chiar în după-amiaza asta!

— Înainte de „Berbecul“?

Rețin un răspuns afirmativ printr-o vagă mișcare a capului.

— Să mai încerc? îmi propune el tulburat, cu un nod în gît.

Nu mai e atît de sigur pe el. Sau nu-i decît o falsă observație a mea? Că este debusolat, nu încape nici o discuție. Îi permit să telefoneze: nu se abate de la numărul 10.48.7 ... L-a format bine. Dar celălalt aparat e mort, de parcă, între timp, cineva l-a deconectat. Descurajat, Paizu mi se adresează fără a mi se uita în ochi, abia auzit:

— Nu mai pricep nimic. La orice oră aș fi sunat, îmi răspundea ... un ofițer de serviciu.

Și-a dat seama că s-a creat o situație nefirească și începe să-i fie teamă. Îl simt. În consecință, devin mai activ decît la prima ascultare. Îl întreb:

— Pe ce stradă își are biroul domnul colonel Crăciun?

— Am jurat să păstrez secretul relațiilor noastre.

De astă dată, răspunsul lui îmi pare al unui bărbat hotărît să-și respecte angajamentele și îi dau dreptate.

— Ei, atunci să așteptăm să vină să te ia. Poate că întîrzierea nu-i decît un accident.

Îl chem pe subofițer să-l ducă înapoi la arest, cu precizarea:

— Îl vreau în continuare izolat de ceilalți.

Pe fața-i smeadă, de „sicilian“, surprind o grimasă de nedumerire amestecată cu neliniște. Mai surprind și un ușor tremur al buzelor. Își înghite însă întrebările și

iese din încăpere cu capul în piept, ca un berbec gata de atac.

Mă întorc la dosarul întocmit de plutonierul-major Avasilichii şi-l răsfoiesc, ca şi cum în paginile sale aş mai fi putut găsi vreun răspuns edificator. Îmi amintesc că, la telefon, colonelul Crăciun mi-a confirmat existenţa unei misiuni, în zori. Paizu-Macarie trebuia să fie în avionul de Paris. Subordonaţii colonelului mai dispun încă de timp pentru a mi-l lua pe Paizu de pe cap. Problema însă e cu totul alta, e cea înscrisă de nea Tudorică în dosar cu litere lăbărţate: „Nu rezultă nici o legătură între fapta lui Paizu şi colonelul Crăciun". Mie, scurta convorbire cu necunoscutul colonel Crăciun îmi pusese în lumină cel puţin trei legături. Prima: cunoştea dubla identitate a lui Paizu. A doua: era la curent cu încăierarea de la „Berbecul", soldată cu înjunghierea mortală a lui Cornel Turcu. În ciuda acestei filiaţii, eram înclinat să acord mai multă credibilitate notaţiei lui nea Tudorică. A treia: se reliefa o contradicţie pe care nu aveam dreptul s-o ignor. Tu, colonel, pregăteşti un agent să-l expediezi la Paris cu cine ştie ce misiune importantă, dar, în acelaşi timp, îl laşi să chefuiască, să bea şi să ajungă să comită o infracţiune. Chiar dacă victima e un presupus terorist, fapta criminală a lui Paizu rămîne de necontestat. Să fie întîmplarea de la „Berbecul" un simplu eveniment nefericit?

Desigur, nu vom fi lăsaţi fără răspuns, cu toate că subordonaţii colonelului Crăciun nu mai apar, iar postul de telefon 10.48.7... a fost, ca prin minune, transferat unui alt abonat sau scos din circuit.

Cineva bate la uşă. Tresar. Nu sînt mesagerii colonelului Crăciun, ci subofiţerul. Îmi raportează îndeplinirea ordinului şi faptul că al doilea arestat, Necula Bujorel, cere insistent să-mi vorbească.

— E agitat, îmi atrage subofiţerul atenţia. Îi este frică, poate unde-i singur în arest.

— Ţi-a spus ceva în acest sens? mă interesez eu.

— E o observaţie de-a mea... Vi-l aduc aici sau coborîţi dumneavoastră?

— Adu-mi-l aici, în cătuşe!

Decizia mea îl miră pe subofiţer şi nu se sfieşte să mă întrebe:

— De ce, domnule locotenent-major, că băiatu' nu-i violent!

„Bobocii“ anilor 1989—1990 gîndesc, își exprimă opiniile. Subofițerul are dreptate. De ce să-i pună la mîini cătușe, dacă băiatul e cuminte?

— Așa e... nu e violent. În cazul ăsta, te rog să observi ce mutră o să facă în clipa în care îi pui cătușele ... mă interesează efectul psihologic, reacția lui. Avem de-a face cu un copil crescut în puf și fulgi, căruia din scutece nu i-a lipsit nimic... Unuia ca ăsta îi place să stea ceasuri în șir în fața oglinzii și să se dichisească. Cum să suporte greutatea „morală“ a cătușelor? Or, pe mine mă interesează ca tocmai „povara“ asta să-i dezlege limba.

Nu știu dacă l-am convins. Iese și după cinci minute se întoarce cu Necula Bujorel. Mă lasă singur cu el. Nu, n-am greșit scontînd pe căderea psihică a arestatului. E ca o cîrpă și nu-și mai ia ochii de la cătușe.

— Șezi!

Îi arăt scaunul. Mă ascultă. Mă așez și eu. Las cîteva minute să se scurgă în tăcere, apoi, văzînd că tace, îi amintesc că a cerut să mă vadă.

— Domnule ofițer, vă rog să fiți amabil și să-mi explicați situația mea juridică.

Pînă și vocea îi este moale, ca a unui om vlăguit: vorbește și nu-și mai ia ochii de pe fiarele de la mîini.

— O să-ți dau o veste proastă: Cornel Turcu a murit. Prin decesul său, situația voastră juridică s-a înrăutățit. În ceea ce te privește, ai participat la o omucidere.

Știu că l-am înfricoșat, chiar asta și urmăream.

— Pot să vă mai rog ceva? Ceva... aparte.

Își îndreaptă spre mine privirile: cred că mă vede ca prin ceață, asemenea unui boxer în situația de groggy.

— Te ascult...

— Ați binevoi să-i telefonați mamei mele? Dar numai mamei, și spuneți-i, fără ocol, situația în care mă aflu.

— De ce nu și tatălui?

Își coboară iarăși ochii în pămînt: nu-i convine întrebarea și șovăie dacă să continue sau nu discuția.

— Cu tata sînt în conflict... într-un conflict de neîmpăcat. Încă dinainte de Revoluție... Nu l-am înțeles, nu m-a înțeles. Cu mama însă...

Tace. Și-o fi amintit brusc de ceea ce mi-am amintit și eu. Numai că eu n-am nici un motiv să tac.

— I-ai furat o bijuterie!

Îi urmăresc zbuciumul, şi-l exteriorizează. Iar eu aştept răbdător marea dezvăluire, dar ea întîrzie.

— O să mă ierte şi o să declare că mi l-a dăruit, îi aud eu cu greu răspunsul.

— Ascultă, Bujorel Necula, hai să dăm cărţile pe faţă. De ce te-ai înhăitat cu Paizu Stan?

— Înhăitat aţi spus? Încearcă fără vlagă să se revolte. A te împrieteni cu un locotenent înseamnă a te înhăita? Doar aţi auzit...

— Ce să aud?

— Că-i în subordinea unui oarecare colonel Crăciun.

Băiatul s-a mai înviorat puţin. Ba mi-a aruncat şi o privire, dornic, se vede, să-mi arate că nu-i lipsit de discernămînt.

— Am auzit, dar am mai auzit — imprim vocii un accent autoritar — un răspuns al tău la o altă întrebare de-a mea. Să ţi-l amintesc?

— Nu-i nevoie.

— Ce te-am întrebat? stărui eu.

— „Ştii cine-i colonelul Crăciun?"

— Iar tu ce mi-ai răspuns?

— „Aud pentru prima oară numele ăsta."

— Slavă Domnului, ai o memorie bună, Bujorele. Poate îţi mai sare în ajutor şi în alte chestiuni. Cine-i Irina Mavrocordat?

— Irina Mavrocordat?!... Nu ştiu. Jur!

— Mi-a telefonat şi m-a rugat să-ţi transmit un mesaj din partea ei.

— Un mesaj?!

Uluirea băiatului îmi pare sinceră.

— Da, s-a interesat de tine şi m-a întrebat dacă nu poate să aibă un vorbitor cu tine chiar în seara asta, continui eu pe un ton ce exprimă fără echivoc dorinţa mea de a fi conciliant. Domnişoara Mavrocordat mi-a explicat că din pricina ei ai căzut în nenorocire, că dacă venea la întîlnire la ora fixată, tu n-ai fi ajuns în arestul poliţiei. Mîine o să treacă pe aici.

M-a ascultat fascinat, cu gura întredeschisă, obicei rămas probabil din copilărie.

— Vă bateţi joc de mine!

S-a supărat: o adevărată reacţie-surpriză. Îşi examinează cătuşele şi oftează.

— Băiete, eu n-am timp să-mi bat joc de oameni. Ai sau nu o prietenă cu numele ăsta?

— Nu!

— Totuşi de unde a răsărit în viaţa ta această Irina Mavrocordat? Era la curent cu întîmplarea sîngeroasă de la „Berbecul“, insist eu. Şi pe tine voia să te vadă, nu pe Paizu.

— Nu ştiu cine e... Pe onoarea mea că n-am auzit de ea... De ce aş minţi?

Să nu te pufnească rîsul? Fură din casă, participă la o omucidere şi, poftim, acum invocă „onoarea sa“! Să nu te pufnească rîsul? Numai că noi, poliţiştii, nu putem pufni în rîs oricînd.

— Ţi-e ruşine... nu vrei să te vadă cu cătuşe la mîini. Vrei s-o ocroteşti.

— Domnule locotenent, sare Bujorel Necula cuprins de un val de deznădejde, cum să vreau să ocrotesc o fiinţă pe care n-o cunosc?

Mă ridic „furios“ de la birou, fac cîţiva paşi spre uşă, mă întorc. Arestatul se ridică şi el respectuos în picioare. Îl împing înapoi şi rămîn în dreptul său ameninţător, cu mîinile la spate.

— Bine, Bujorele, dar pe tipa cu care aţi băut la „Berbecul“ o cunoşti?

— O cunosc, recunoaşte el spăşit.

— Atunci, cine-i tipa? De ce aţi refuzat să-i dezvăluiţi identitatea?

L-am pus pe jar. Se frămîntă, degetele mîinilor încătuşate se caută. Zice, într-un tîrziu, privind într-o parte.

— Am jurat să tac. E o colegă de misiune de-a lui Paizu. Domnul colonel Crăciun o să vă dea toate lămuririle.

Acest „domn colonel Crăciun“ a început să mă calce pe nervi.

— Ai susţinut că nu-l cunoşti.

— Am minţit.

— Cine ţi-a cerut să juri?

— Paizu...

— De ce te-ai supus?

— Mi-a promis că o să mă ajute prin Crăciun să-mi găsesc de lucru la Paris.

Mai fac o „plimbare“ prin încăpere. E limpede, pînă nu aflu ce-i cu colonelul Crăciun de la nu ştiu ce birou secret, n-am cum să descurc iţele.

— Așadar, îmi ceri să te ajut? reiau eu, ceva mai îmbunat, firul întrerupt al convorbirii.

— Dacă se poate.

— O să încerc... Dar am și eu o rugăminte: să-mi așterni pe hîrtie tot ce ai susținut aici... că n-o cunoști pe Irina Mavrocordat, de ce ați ocrotit-o pe tipa de la „Berbecul" și care-i adevărul în cazul lui Cornel Turcu. De ce Paizu a băgat cuțitul în el... Sper că m-ai înțeles — să n-avem vorbe! —, vreau motivul real.

Îl chem pe subofițer, îi cer să-i scoată arestatului cătușele — se execută pe loc. Îi întind apoi lui Bujorel Necula cîteva coli de hîrtie și un pix.

— Du-l înapoi la arest! îi ordon subofițerului. Creează-i condiții să-și scrie liniștit „memoriile".

Rămîn din nou singur, mă concentrez asupra unei singure probleme — colonelul Crăciun. Îmi cercetez ceasul și îmi îngădui să trag o primă concluzie: în planul colonelului trebuie să fi survenit schimbări.

Nu apuc să mă ridic de la birou și să mă tolănesc pe patul de campanie. Telefonul mă fixează în continuare locului. Răspund obosit. O voce tăioasă de femeie îmi zgîrie urechile:

— Sînt doamna Silvia Necula, soția domnului Necula Nicolae (tresar, spunîndu-mi: Poate a „tovarășului"); aflu că fiul meu Bujorel Necula a fost arestat în timp ce manifesta în fața Primăriei sectorului 1. Ce dacă striga „Jos comuniștii"?

— Doamnă...

— E un abuz! Dacă nu mi-l trimiteți acasă imediat, anunț presa! Să se înțeleagă odată că s-a terminat cu practicile din trecut.

Fac pe prostul și ripostez:

— Tovarășă...

— Pardon...

— ... Necula. Nu știu cine v-a informat, însă v-a informat eronat.

— Iarăși începeți cu ale voastre! încearcă dumneaei să mă pună la punct.

— Vă vorbesc respectuos și vă cer același lucru. În primul rînd, în fața Primăriei sectorului 1 n-a fost astăzi după-amiază nici o manifestație, nici comunistă, nici anticomunistă. În al doilea rînd, fiul dumneavoastră, Necula Bujorel, a fost reținut pentru participarea di-

rectă la scandalul de la restaurantul „Berbecul" și care s-a soldat cu înjunghierea mortală a unui alt tînăr — Cornel Turcu...

Fac o pauză și-i aștept replica. Întîrzie. Am lovit-o în plin, așa cum de altfel i se cuvenea, luîndu-i piuitul. Îi ard o lovitură, recunosc, fără menajamente.

— La percheziție, asupra fiului dumneavoastră am găsit, printre altele, și o bijuterie care în mod cert vă aparține.

În clipa următoare intervine în convorbire, prin mijlocirea unei derivații a aparatului, vocea autoritară a „tovarășului" Necula. E cam răgușită.

— Bine ați procedat că l-ați băgat la zdup! Așa-i trebuia pramatiei!

— Nicule... încearcă, surprinsă, nevasta să-l oprească. Nu izbutește. Își atrage, în schimb, un scurt repros.

— Te-am avertizat! N-ai vrut să mă asculți. Uite unde ți-a ajuns odrasla: la pușcărie! Pentru că l-ai răsfățat... Domnule polițist, vă rog să luați act de declarația mea: pe Bujor Necula l-am smuls de mult din sufletul meu de părinte. Nu e prima oară cînd ne fură.

— Nicule! îl imploră femeia cu desperare, gata să izbucnească în plîns.

— Ce, nu-i așa? Fiți fără milă, domnule polițist, și administrați-i pedeapsa care o merită. Noapte bună!

Pune astfel capăt unei discuții care a debutat penibil și s-a încheiat și mai penibil. Pesemne că atunci cînd s-a hotărît să-mi telefoneze, doamna Silvia Necula n-a bănuit că va fi spionată. De aici surprinderea și incapacitatea ei de a-i servi soțului o ripostă pe măsură și cred că cearta de familie abia acum lua amploare. Mie, tentativa Silviei Necula de a mă aborda țîfnos, în virtutea unor vechi reflexe, îmi lăsase o informație interesantă. Cineva îi telefonase și, inducînd-o în eroare, a „montat-o" împotriva poliției. Așadar, acel cineva merita atenție.

Telefonul mă smulge iar gîndurilor. Răspund. E tot doamna Silvia Necula. Să n-o mai recunosc. Mi se adresează cu o voce îndurerată de mamă ce se interesează de condițiile de detenție de la poliție.

— Da' e cald acolo, la arest?... Să-i aduc băiatului *alain-delon*-ul?

— E cald, doamnă, și la noi... o liniștesc eu.

— E chiar atît de gravă situaţia lui?

— Foarte gravă, doamnă.

Aştept ca dintr-un moment în altul să se introducă în convorbire şi vocea răgușită a domnului Necula.

— Pot să trec să-l văd?

— Mîine, doamnă, de dimineață. Întrebaţi de mine, de locotenentul-major Mircea Dabu. Aş avea și eu o rugăminte.

— Vă ascult, se oferă ea cu bunăvoință.

La celălalt capăt al firului se află acum o ființă oarecare, simplă şi săritoare.

— Cine v-a informat atît de tendenţios cu privire la faptele fiului dumneavoastră?

— O tînără.

— A trecut pe la dumneavoastră, v-a chemat la telefon?

— M-a sunat şi s-a recomandat ca fiind o prietenă apropiată a lui Bujorel ... că au fost împreună la demonstrație.

— Irina Mavrocordat?

M-a luat gura pe dinainte, dar, din fericire, n-am săvîrşit nici o greşeală tactică, căci doamna Necula îmi răspunde pe dată.

— O cunoaşteţi?!

— Aceeași întrebare voiam și eu să v-o pun.

— Nu, n-o cunosc.

— Bujorel are o prietenă ... o iubită?

— O iubită?! Nu cred. Știu că avea multe prietene ... Făcea cunoştinţă cu ele pe la ceaiuri ... le invita la el. Are o cameră cu intrare separată. Nu mi-a povestit că ar fi îndrăgostit și că ar avea vreo iubită.

Dîndu-mi seama că tentativa mea de a lărgi cît de cît aria cercetărilor prin identificarea Irinei Mavrocordat nu are deocamdată sorţi de izbîndă, îi mulţumesc doamnei Necula și-i repet invitaţia de a veni a doua zi să-și vadă fiul la orice oră dorește. Mă asigură de recunoştinţa ei şi îmi urează noapte bună.

Rămîn în gînd cu Irina Mavrocordat şi cele două telefoane ale ei. Ultimul fiind total diferit de primul prin consecințele sale. Irina Mavrocordat a reușit, mai întîi, s-a neliniştească pe doamna Necula și s-o alerteze pe o direcţie falsă, aş zice chiar diversionistă. Trebuie să fi urmărit un scop, dacă a denaturat adevărul. Care să

fi fost ăla? S-o convingă pe doamna Necula că Bujorel al ei nu-i o haimana, un pierde-vară, un infractor de drept comun, cum ar da de înțeles poliția, ci un tînăr cu personalitate, un revoluționar din decembrie, care înfruntă cu capul sus teroarea securiștilor? S-o „monteze“ pe mama lui Bujorel Necula într-atît, încît s-o aducă în situația de a ridica receptorul și a protesta la poliție, în presă, eventual și la televiziune? De ce nu?

Trebuie să recunosc, eforturile Irinei Mavrocordat au fost, în linii mari, încununate de succes. Dar au fost ele și finalizate? Întîmplarea nu m-ar fi intrigat atît dacă Irina Mavrocordat, în convorbirea cu mine, ar fi apelat la o altă tactică. Îmi dăduse clar de înțeles că incidentul de la „Berbecul“ o afectase din pricina lui Bujorel: îi era prieten intim. Ba, mai mult, o chinuia un sentiment de culpabilitate față de el. „Dacă n-aș fi întîrziat la întîlnire, se explicase ea la telefon, n-ar fi căzut în nenorocire.“

Ce te faci însă că atît Paizu, cît și Bujorel nu-și amintesc să aibă o prietenă cu numele acesta. Rezultă că tînăra, în convorbirile telefonice cu mine și cu doamna Necula, s-a folosit de o altă indentitate. Cu sau fără vrerea mea, o concluzie se impune de la sine: fața-i bine pregătită... profesional. „O fi făcînd și ea parte din biroul colonelului Crăciun“, îmi zic. Urmînd însă logica acestei supoziții, ajung direct la strania întrebare: „Ce motive puteau să-l determine pe colonelul Crăciun să tulbure, prin mijlocirea unei agente, existența familiei Necula?“.

Aș fi fost tentat să mă hazardez în căutarea unui răspuns; aș fi pătruns astfel, fără aprobările de rigoare, într-un sector al domnului colonel Crăciun, pe al cărui firmament stau scrise două cuvinte: „Strict secret“.

Mă întorc resemnat la dosarul întocmit de plutonierul-major Tudor Avasilichii. Fața vizibilă a cazului e foarte simplă: se mai cer bătute la mașină cîteva adrese — formalități curente — și dosarul poate lua drumul Procuraturii. Îmi simt sufletul mai ușurat. Aud din nou aparatul de radio: șeful unui proaspăt partid își prezintă programul... Seamănă ca două picături de apă cu ale celorlalte partide înființate mai înainte. Toate își propun să scoată țara din nevoi. Reiau lectura ziarelor; deschid „România liberă“. După ce, la „Mica

publicitate", aflu ce copii şi tineri au mai dispărut de acasă, ochii mi se opresc asupra unui text de memorialistică — e scris de un fost deţinut politic anticomunist. După ce termin de citit, încerc să mi-l imaginez pe acel comisar de poliţie al anului 1947. O mai fi trăind? I-o fi căzut şi lui sub ochi ziarul? Ce-o fi şi în sufletul său?! Îmi aud oftatul şi îmi pare a fi al fostului comisar.

Deodată, la ghişeul ofiţerului de serviciu se arată faţa ovală a subofiţerului din hol. Deschid ferestruica.

— Domnule locotenent-major, vă raportez că arestatul Paizu Stan cere din nou să vă vadă. După spusele sergentului Chiriţă, arestatul dă semne de nervozitate. Nici de mîncare nu s-a atins.

— Bine, adu-l! decid.

— Îi pun cătuşe?

— De ce nu? Lasă-l să simtă că-i arestat.

Mă ridic de la birou. Redescopăr aparatul de radio. Cîntă Corina Chiriac. Ascultată în surdină, găsesc muzica relaxantă. „Noaptea sîntem mai receptivi la muzică", mi-a replicat nu de mult prietena mea Antoanela, lipindu-şi trupul gol de al meu. Sînt convins că şi ea, în clipa asta, se gîndeşte la mine. Uneori mă cheamă la telefon şi, cu farmecul ei simplu, departe de orice fandoseală, mă întreabă: „Ascultă, poliţistule, cînd o să te hotărăşti să devii exclusiv ofiţerul meu de serviciu?". Niciodată întrebarea nu sună a reproş, ci închide în subtext un mesaj laconic: „Mi-e dor de tine... Te vreau...".

Uşa se deschide şi-l aud pe subofiţer îndemnîndu-şi „clientul": „Hai, intră!". Paizu-Macarie mă scrutează supărat şi aşteaptă să aleg eu „piesele albe", îi las însă lui această... onoare.

— Nici o veste? se interesează el într-un tîrziu, deşi intuieşte răspunsul.

— Nici una...

Văd cum gura i se strînge a mînie, apoi cum, puţin cîte puţin, buzele i se destind.

— Ce se întîmplă cu mine dacă nu vin să mă ia?

Da, ăsta-i un motiv serios de îngrijorare. N-am nici o reţinere în a-i spune adevărul.

— Cornel Turcu a murit pe masa de operaţii. Pumnalul tău i-a provocat o puternică hemoragie internă. În consecinţă, situaţia s-a complicat... Te acuz de omu-

cidere. Necula ți-a fost complice. Mîine, încheiem formele de trimitere în judecată, iar pe voi o să vă transferăm la penitenciar. M-ai întrebat, ți-am răspuns.

Privirile înciudate i se fixează pe telefon.

— Îmi dați voie să mai încerc o dată?

— Aș fi încîntat să aud că-ți răspunde cineva, zic și-l poftesc să sune. Constat că nu are cum să se descurce cu mîinile încătușate, așa că-l ajut. Îi țin receptorul la ureche, în timp ce el formează numărul. Nu-l greșește. Postul chemat pare smuls din contacte... Într-un cuvînt, e mort. Îl sfătuiesc să mai formeze o dată. Rezultatul este același.

— Abandonăm?

Dă din cap aprobator, pe chip cu o deznădejde pe care nu mai are puterea să și-o ascundă. Rămîne o vreme copleșit de greutatea unor gînduri. Nu-l stingheresc. Presimt că din acest zbucium va izbucni o surpriză... poate o dezvăluire senzațională. Tăcerea se prelungește. Îl las în voie. Sînt ofițer de serviciu, așa că „toată noaptea e a mea“, cum zice nu știu ce cîntec de pahar.

— Deci omucidere? își descleștează Paizu-Macarie gura.

— Da. Dovezi? Pumnalul... Victima: Corneliu Turcu. Un complice... cinci martori oculari.

— Bijuteriile cum le încadrați?

În sfîrșit, se întoarce spre mine ca să-mi arate cît este de interesat să afle „litera legii“.

— Dacă acest colonel Crăciun nu iese la lumină, situația ta va deveni de neinvidiat: pașaportul e pe alt nume... vei fi obligat să-mi explici proveniența și falsul. Asta ar fi prima chestiune. A doua, a bijuteriilor. Tu, la începutul anchetei, m-ai mințit. Mi-ai îndrugat o poveste tîmpită cu un turc care ți-a vîndut o pereche de blugi cu bijuterii cu tot. Așa că bagă la cap, prost văd că nu ești. Dacă nu apare șeful tău să revendice și să justifice oficial comoara din betelia blugilor, noi sîntem obligați să dăm bijuteriile în urmărire... să le stabilim proveniența, iar dacă se va dovedi că ele au fost furate, o să trebuiască să ne explici cum au ajuns în posesia ta.

Rîde scurt, nervos. E sub presiune „sicilianul“. Și ca tacîmul să fie complet, mai adaug:

— Ușor de tot iei douăzeci de ani. Dacă mai ai de executat și alte pedepse, nota de plată crește...

Nervii îl lasă, geme îngrijorat:
— Dumnezeule, în ce m-am băgat?!
— În ce te-ai băgat?
— Să mai încercăm o dată, mă imploră, indicîndu-mi cu mîinile încătușate telefonul.
Ridic binevoitor receptorul și i-l duc la ureche. Zadarnic. Ultima speranță i se năruie.
— Paizule, mai există o soluție.
Ochii i se măresc brusc și mă cercetează de parcă m-ar vedea întîia oară.
— Să luăm o mașină și să mă conduci tu în persoană la colonelul Crăciun.
„Sicilianul" meu zîmbește trist.
— N-aș ști unde să vă conduc.
— Cum asta?
— Păi m-am văzut cu el în trei rînduri... și întotdeauna noaptea. O mașină cu un număr de străinătate mă lua din fața „Inter"-ului. Șoferul și încă o persoană. Persoana aceea, de fiecare dată alta, mă lega la ochi și mă conducea ca pe un orb într-o casă. Acolo mă dezlega la ochi și mă pomeneam într-un birou elegant, cu multe cărți în bibliotecă.
— Cum arăta colonelul, poți să mi-l descrii?
— Asta-i, că nu pot... N-o să mă credeți, nu i-am văzut fața nici măcar o dată. Mi se băga o lumină în ochi, el mă vedea, eu nu... Încă de la prima întîlnire, m-a pus să semnez un angajament-jurămînt.
— Deci știi pentru cine ai semnat angajamentul?
— Cum să nu? Pentru noul Serviciu secret al României, în plină reorganizare. Am primit la semnare 200 de dolari și 15 000 de lei.
— Ce ți s-a cerut?
— Nu vă supărați, domnule locotenent-major, nu pot să vorbesc. Din pricina instrucțiunilor, a jurămîntului...
— Bine, bine, te înțeleg. Dar ce faci că te-au dat uitării cu jurămînt cu tot?
Figura lui Paizu-Macarie se întunecă din nou, ca la o comandă buzele-i dispar într-o strîngere nervoasă a gurii ca, puțin mai tîrziu, cu ochii pe cătușă, să-mi dezvăluie:
— Totul era pregătit ca mîine de dimineață să plec la Paris. Chiar n-ați auzit de colonelul Crăciun?

E rîndul meu să zîmbesc, desigur nu cu tristețe, ci ironic.

— Cum să aud? Dacă-i atît de secretos! Ai mai fost la Paris? Știi franceza?

— N-am mai fost, iar prin pîrnaie nu se țin cursuri de franceză. Un român din Franța urma să mă aștepte la aeroport. El m-ar fi luat în primire.

De mult n-am mai pus mîna pe un roman polițist, iar acum, datorită „sicilianului", am senzația că nu fac decît să citesc o carte plină de situații absurde. Are chiar și un titlu: „Omul nostru din Paris".

— Cum l-ai fi recunoscut pe cel care te aștepta? Sau cum te-ar fi recunoscut el pe tine? Dacă-i secret, nu insist.

Paizu ține să mă avertizeze:

— Ce pot să vă spun, eu vă spun. Mi s-a arătat o fotografie a necunoscutului din Paris. Pe cap avea o căciulă elegantă. Căciula asta trebuia eu s-o țin minte, ca semn de recunoaștere. Era o „brumărie" din astrahan, scumpă. Mă aștepta la ieșire și trebuia să mă duc direct la dînsul și să-l întreb în românește dacă are o fisă de telefon. La parola mea, el urma să-mi răspundă: „Bine ai venit la Paris, domnule Macarie!". Din momentul acela eram al lui, obligat să-i îndeplinesc ordinele. De altfel, deținea și el o fotografie de-a mea.

Arestatul cade în muțenie, eu, pe gînduri. Să-și fi început Serviciul secret activitatea înainte de a se oficializa? Nu mărturisirile lui Paizu mă nedumereau, ci caracteristicile sale evidente chiar și pentru un profan. Sparg tăcerea cu o altă întrebare:

— Ascultă, Paizule, ca să te ajut, trebuie și tu să mă ajuți. De acord?

— De acord numai în limitele jurămîntului.

— Tu, de mîine, așa cum ai declarat, ai fi intrat într-o misiune la Paris. Știi ora la care-ți pleacă avionul?

— La șapte!...

— Bineee! Tu însă, în după-amiaza zilei de astăzi, înțeleg, ai mai avut de îndeplinit o misiune: să bagi pumnalul în Cornel Turcu, cu sprijinul lui Bujorel Necula. Ceea ce ai și făcut... Cum își imagina colonelul Crăciun finalul misiunii de la „Berbecul"?

— Exact așa cum s-a desfășurat.

— A prevăzut și arestarea voastră?

— Da, a prevăzut-o, îmi răspunde fără să șovăie cel cu cătușe la mîini, că o să descoperiți că am două identități, că o să-mi cereți explicații și mie, atunci, n-o să-mi rămînă decît să vă pun în legătură telefonică...

„Interesant! gîndesc. Colonelul a intuit reacțiile mele?! Fără îndoială, omul e de meserie..."

— Deci, i-aș fi telefonat și ar fi venit să te ia.

— Sau ar fi trimis pe cineva.

— Unde ai fi fost dus?

— Tot ce știu este că de aici aș fi ajuns într-o casă unde mă aștepta biletul de avion dus-întors, cinci mii de franci, o valiză cu lucruri necesare călătoriei.

„Da, planul are o anumită cursivitate, îmi spun. Neconconcordanțele dispar una după alta. Totuși, două întrebări majore rămîn fără răspuns: care poate fi motivul organizării unei răfuieli cu implicații atît de grave în ajunul plecării lui Paizu-Macarie în misiune la Paris? Apoi: De ce colonelul Crăciun a dispus ca Turcu Cornel să fie înjunghiat? Prima chestiune, înțeleg foarte bine, Paizu-Macarie n-are cum s-o lămurească. În cea de a doua, era în puterea lui să facă puțină lumină." Îl întreb:

— Pumnalul de unde ți l-ai procurat?

— Agentul de legătură mi l-a dat.

— Cum îl cheamă?

— Șerban... E o poreclă. Nu știu de unde să-l iau, el însă știe unde, în ce zi și la ce oră mă poate găsi.

— De ce trebuia să bagi pumnalul în Turcu Cornel?

— E secret, n-am voie să vă vorbesc.

— Bujorel Necula e și el la curent cu toată mișculația asta?

— Nu. L-am dus cu zăhărelul că o să-i aranjez ceva la Paris, ca să-i umflu ceva biștari.

— De ce colonelul Crăciun te-a ales taman pe tine ca să-l tai pe Turcu? Ai mai băgat cuțitul în careva?

Cîteva minute bune se scurg în tăcere. Nu fac nimic să-l scot din muțenie. Îl văd cum încearcă să-și frece barba cu dreapta încătușată. Mormăie ceva greu de înțeles. Poate o înjurătură.

— Domnul colonel Crăciun îmi cunoștea cazierul... știa că-n 1986 am mai dat în unu' cu cuțitu' și am executat o pedeapsă de trei ani. La Buzău.

Se retrage în sine. Cred că mi-a spus tot . Iar dacă voi dori să-mi completez informațiile, voi apela la serviciile cartotecii. E timpul să-l expediez înapoi, la arest.

— Mai ai ceva să-mi declari?

Îmi răspunde scîrbit:

— Deocamdată, nu. Doar, să-mi permiteți...

Mîinile încătușate se îndreaptă spre telefon. N-am nici un motiv să nu-i satisfac cererea. Formăm numărul, același rezultat. Îi deschid ușa. Iese cu pas rar. De, nu mai are de ce să se grăbească. Avionul de Paris oricum l-a pierdut.

Mă întind pe patul de campanie, cu fața-n sus. Deasupra mea, tavanul care n-a mai fost de mult văruit. Somnul nu mă caută. De altfel, cînd sînt de serviciu, nu pot nici măcar să ațipesc. Am simțit însă nevoia să-mi întind trupul la orizontală și, pentru cîtva timp, să-l las să se relaxeze. Cred că dacă aș izbuti să-mi scot din priză și creierul, destinderea ar fi perfectă. Stau cu ochii în tavan și mă minunez de cîte au ieșit dintr-un caz banal — o înjunghiere. Trebuie să știți că înjunghierile reprezintă în statisticile noastre infracțiunile cele mai numeroase. Mai în toate împrejurările au aceeași motivație — băutura...

Sînt încă tînăr. Cu toate astea, m-am confruntat cu o cazuistică pe cît de bogată, pe atît de variată. Niciodată însă o întîmplare sau alta nu m-a pus în situația de a depăși raza operațională proprie criminalisticii și de a ajunge cu cercetările în sectoare ale securității statului. A încălca sau nu un teritoriu invizibil atît la propriu, cît și la figurat? Iată întrebarea! De ce mă frămînt în jurul acestei chestiuni? Deoarece în vîltoarea evenimentelor din decembrie au fost distruse, dintr-o lovitură, structuri de care nimeni, într-o primă etapă, nu avea voie să se atingă: siguranța statului cu serviciile sale secrete, contrainformative. Statul a rămas descoperit și inoperant într-o înfruntare cu un adversar trimis anume să-i scotocească „buzunarele", „sertarele", „arhivele". E greu, dacă nu chiar imposibil, să evaluezi prejudiciile aduse poporului român prin graba cu care au fost distruse structuri greu de refăcut în timp. De aceea, mărturiile lui Paizu-Macarie au fost pentru mine ca niște semnale îmbucurătoare, din care înțelegeam că, în fine, specialiștii învestiți de către guvernul provizoriu au trecut la edificarea unui nou Serviciu secret, în concordanță cu principiile proclamate de Revoluție. Acest colonel Crăciun, de ce să mint,

exercită asupra mea o reală atracție și mi-ar plăcea ca așa, din întîmplare, să ajung cu cercetările mele pînă la ușa Serviciului său. Însă, înainte de orice, eram obligat să-i raportez totul șefului, ca el, la rîndul său, să încerce să afle cine-i acest colonel Crăciun, ce funcție deține în ierarhia viitorului Serviciu, unde își are biroul și dacă este dispus să mă primească. Cercetările, fără doar și poate, mi le puteam continua strict în cadrul funcției mele, cu o motivație ideală: scandalul de la „Berbecul". Dar de ce să mă abat de la niște ordine? Doar pentru a-mi satisface curiozitatea? Chiar dacă mi-l lasă pe Paizu pe cap, colonelul Crăciun trebuie să sară de undeva!

II. „FRUMOASA DE LA GĂEŞTI"

1

Pe poetul tîlhărit, ridicat de pe bulevardul 1 Mai în stare de ebrietate, îl regăsesc în biroul meu într-o postură nouă, nu mai puţin comică decît cea din ajun. Mă aştepta spăşit pe un scaun, înfofolit într-o pătură din dotarea unităţii. E rebegit de frig. O vodcă i-ar prinde bine. Nu numai lui, recunosc... La intrarea mea, se ridică respectuos.

— Domnul locotenent-major Dabu?

Cum naiba de mi-a reţinut numele, criţă cum era?

— Eu mi-s!

E încă tînăr, curînd însă alcoolul îl va îmbătrîni şi-i va ruina sănătatea. Primele semne au şi apărut pe chipul său serafic.

— Sînt poetul Dan Miroiu şi vreau să vă asigur că regret...

Aşadar, dumnealui e poetul Dan Miroiu! Cît p-aci să pufnesc în rîs. Antoanela, prietena mea, moare după poeziile lui de dragoste. Ba unele le-a şi memorat, iar cînd îi cade ei bine, mi le şopteşte, pe întuneric, la ureche. Ştiu ce aşteaptă poetul de la mine: o exclamaţie de uimire sau de admiraţie. Nu-i dau această satisfacţie, în ciuda faptului că este poetul preferat al iubitei mele.

— Domnule Miroiu, în ceea ce ne priveşte, sînteţi liber. Iar dacă o să vă amintiţi cu cine aţi băut şi pe urmă v-a tîlhărit, s-ar putea să vă mai fim de folos...

Zîmbeşte trist, ruşinat, şi recunoaşte că nu mai ţine minte nimic din beţia din ajun.

— E însă pentru prima oară cînd mă trezesc la poliţie.

Nu rezist să nu fiu maliţios şi-i zic:

— Totuşi, aţi avut parte de hoţi generoşi. E de mirare cum de nu v-au lăsat în izmene. Probabil, vă cunosc versurile.

— În mod cert, nu. Rîde simpatic, fără ranchiună. Dacă îmi cunoșteau versurile, cu siguranță că îmi luau și pantalonii. Cum să ies de aici, asta-i întrebarea?

Își întinde brațele, pe umeri cu pătura cenușie și aspră, întocmai ca un vrăjitor ce se pregătește să iasă, învăluit într-un nor de fum, prin coșul unei case.

— Poftim telefonul. Sunați acasă.

— N-are cine să-mi răspundă! oftează el dezolat și îmi lasă impresia unui copil răsfățat, lipsit de orice apărare.

— Telefonați la Uniunea Scriitorilor...

— Nu, nu, niciodată! sare el revoltat, de parcă i-aș fi dorit tot răul de pe lume.

— Unui prieten...

— N-am prieteni.

— Atunci, iubitei, îi sugerez eu amintindu-mi că în mai toate poeziile sale auzite de la Antoanela, există cîte o iubită.

— Păi, domnule locotenent-major, dacă aș fi avut o iubită, m-aș fi dedat beției?

Rîde iar, cu ochii pe jumătate închiși. Se joacă sau cochetează, nu am cum să-mi dau seama, rolul însă i se potrivește, chiar cu pătura aia pe el.

— Comandați un taxi...

Și-a ridicat ochii, dornic să-l vadă mai bine pe omul care-l înțelege atît de greu.

— Sînt lefter, domnule! Știți ce-i aia lefter?

— Unde locuiți?

Îmi spune adresa. Îmi sesizează intenția și sare din nou, gata să se apere de o inevitabilă nenorocire:

— Nu cu duba!... Nu cu duba!

Deschid ușa, îl chem pe sergentul Dumitru și-i dau cheile mașinii mele.

— Du-l pe domnul poet acasă! Întoarce-te repede și nu uita să recuperezi pătura.

—Îl ducem, domnule locotenent-major, îl ducem, se învoiește sergentul „Voie bună“, cum l-am poreclit noi, da' mai întîi să ne declare de ce-i place mai mult „El Zorab“ decît „Nunta Zamfirei“.

Poetul nu prea înțelege ce-i cere „Voie bună“ și își plimbă intrigat privirile melancolice de la mine la Dumitru și invers. Sergentul nu se sfiește să-i relateze cum l-a găsit aseară cu un copac în brațe, declamînd „El Zorab“.

— Coşbuc?! Am declamat eu versuri de Coşbuc?! se înfurie poetul Miroiu, ca şi cum sergentul i-ar fi adus grave acuze. Nu se poate! De ce Coşbuc, domnule, de ce, cînd avem atîţia poeţi români modernişti?!

— Bine... bine... îl iau eu împăciuitor, împingîndu-l spre uşă.

Prilej pentru poet să-mi mulţumească patetic:

— N-o să uit niciodată ce-aţi făcut pentru lirica română! La revedere.

— Dar nu la poliţie, îi amintesc eu pe ce teritoriu se află.

— Lăsaţi-mă să vă pup!

N-am avut cînd să mă feresc: mi-a aplicat la repezeală pe obraji „ştampila" beţivilor, adăugînd patetic:

— Poetul Miroiu e cu voi!

Pentru a mă putea smulge din atmosfera lăsată în urmă de poetul preferat al Antoanelei şi să mă întorc la încăierarea de la „Berbecul", am nevoie de cîteva minute bune. Mă interesez dacă nea Tudorică e în sediu. Este... îşi face apariţia şi se opreşte în poziţia regulamentară; e, ca întotdeauna, în uniformă şi bine ras. Se rade cu o „piesă de muzeu": un brici „Doi gemeni" care, cîndva, avusese o lamă lată. Miroase a colonie ieftină.

— Cum e, nea Tudorică, dormit-ai bine?

— Le dorm, dom'le locotenent-major, le dorm... Slavă Domnului, n-am probleme.

Observ însă că e morocănos. Nu-l întreb de ce. Îl las să fiarbă în sosul propriu. Am datoria să-i aduc la cunoştinţă ultimele constatări în chestiunea colonelului Crăciun. Cînd termin, îmi aminteşte cu satisfacţie:

— Ţi-am zis eu că Paizu o să ne dea bătăi de cap? Ce ordoni?

— Să mi-i aduci pe cei doi pentru supliment de interogatoriu.

Iese. Mă folosesc de scurtul răgaz ce-l am la dispoziţie şi îi telefonez Antoanelei acasă; mai are o oră pînă să înceapă serviciul.

— Ce făceai? o întreb fără nici o altă introducere.

— Mă jucam de-a v-aţi-ascunselea, îi răsună pe fir vocea caldă şi binefăcătoare. Dar tu?

— Eu, de-a hoţii şi vardiştii.

— Ai avut o noapte grea?

— Pot să-ţi raportez, iubito, că astă-noapte l-am cunoscut pe poetul tău preferat.

— Pe Dan Miroiu?!

— În carne şi oase!

Îmi închipuiam că-mi va cere să-i povestesc cum a ajuns poetul ei îndrăgit la poliţie. M-am înşelat

— Cum arată, dragă? E înalt? E brunet? Are ochi albaştri? Era singur sau cu iubita? E drăguţă?

— La toate astea o să-ţi răspund cînd o să ne vedem. Pînă atunci, te rog să reţii pentru tine, dar numai pentru tine... te iubesc...

— Şi eu!

— Şi nu regret că nu am învăţat, aşa cum ţineai tu morţiş, poezii de Miroiu.

— Ooo!... se rostogoleşte pe fir indignarea Antoanelei.

— Te las, iubito. Sînt obligat să reiau jocul de-a hoţii şi vardiştii de acolo de unde l-am întrerupt. Te sărut.

— Şi eu... mă asigură Antoanela. Pa!

Cîteva minute mai tîrziu, îşi fac reintrarea în „arenă" Paizu şi Necula, mînaţi din urmă de Avasilichii. Graţie lui, cei doi sînt reuniţi prin una şi aceeaşi cătuşă. Îmi spun un „Bună dimineaţa" fără prea mult entuziasm. Le aranjez scaunele şi îi poftesc să ia loc. Trec şi eu la birou. Numai Avasilichii rămîne în picioare, în dreapta mea. Îmi cîntăresc din priviri interlocutorii: „Sicilianul", deşi pierduse mult din siguranţa afişată în ajun, arată odihnit. Probabil, e obişnuit să doarmă prin aresturile poliţiei. În schimb, Bujorel Necula e palid şi cu ochii tulburi, ceea ce mă face să cred că nu s-a prea împăcat cu „confortul" arestului sau, poate, gînduri negre nu l-au lăsat să-şi facă somnul.

— Vă cer să mă ascultaţi cu atenţie şi cu seriozitate, deschid eu discuţia, imprimînd un timbru ferm şi autoritar. Întîmplarea nenorocită de la „Berbecul" a luat pentru voi o turnură gravă.

Îmi opresc privirile reci pe faţa lui Paizu; nu-mi pare prea îngrijorată. I-o spun direct:

— Paizule, ai încurcat-o! Forurile competente şi în drept ne-au comunicat că nu există nici un colonel Crăciun, aşa cum nu există încă nici un Serviciu secret. Dacă la asta mai adăugăm şi moartea lui Corneliu Turcu... Înţelegeţi? Deci, Paizule, să nu ne întindem prea

mult la vorbă. Mai ales situația ta este din cale-afară de proastă, chiar foarte proastă. Eşti dispus să-mi răspunzi sincer la cîteva întrebări?

— Să le aud... se învoieşte Paizu-Macarie care, nimic de zis, mă ascultase cu atenție.

— Cînd, unde și în ce mod ai fost contactat de indivizii care s-au dat drept agenți ai noului Serviciu secret?

Înainte de a auzi răspunsul lui Paizu, Avasilichii intervine şi, fără să-i pese de cei doi arestați, îmi amintește că ar trebui să declanșez casetofonul.

— Să rămînă înscrisă acolo „conversația", să se audă că nimeni dintre noi nu l-a ciupit de fund ca să vorbească.

Paizu îi aruncă lui Avasilichii o căutătură amenințătoare şi apoi mă învredniceşte şi pe mine cu aceeaşi căutătură.

— Privitor la contactele mele cu noul Serviciu secret nu voi mai da nici un răspuns.

— De ce eşti atît de categoric?

— Pentru că nu cred în explicațiile voastre. Sînt pur și simplu niște minciuni.

— Te-ai convins tu singur că te-au părăsit... intervin eu surprins de tactica lui Paizu. Doar i-ai telefonat de aici colonelului tău ori de cîte ori ai vrut... Și uite că n-a binevoit să vină să te ia.

— Nu cred... Sînt șmecherii de-ale voastre... de-ale voastre, de-ale milițienilor care nu văd cu ochi buni apariția unui nou Serviciu secret. Vă e frică, asta-i!

— Bați cîmpii, Paizule, îl întrerup. Păcat! Că prost nu ești. Bine, să zicem că ne este frică. Atunci de ce n-au venit să te ia? I-ai căutat la telefon, de ce nu au răspuns? Doar au investit în tine bani, te-au instruit, la ora asta trebuia să fii în zbor spre Paris. Pentru că era o chestie simplă, veneau, se legitimau şi te luau... M-ai înțeles?

— Nu! Cînd o să înțeleg, o să vorbesc singur.

— Paizule, am crezut că pot să te apăr, să-ți cruț viața.

— Ce vreți să spuneți? Și-a înălțat sprîncenele căutîndu-mi ochii.

— Un lucru foarte simplu, încerc eu să-l lămuresc. Tu ești unul dintre cei puțini care ştiu de înființarea unei organizații ce se pretinde a fi viitorul Serviciu se-

cret al României. Mai știi și de o misiune pe care urma s-o înfăptuiești în Franța... Arestîndu-te, am aflat și noi, datorită ție, de existența unei organizații, ba mai mult, și de existența unui agent în persoana ta. Intră în drepturile noastre să te deferim justiției cu probele de rigoare. Obligația lui Crăciun este însă alta, să-ți închidă gura, și asta cît mai repede, căci tu ești de pe acum un ins care știe prea multe, iar alde ăștia... Ce mai, nu se lasă pînă ce nu te scot din joc.

L-am indispus ori, poate, l-am speriat; își suge buza și se încăpățînează în tactica sa.

— Poate ne spui mobilul faptei tale, de ce l-ai înjunghiat pe Corneliu Turcu?

— Nu, nu insistați, se manifestă Paizu din ce în ce mai categoric.

— La masă cu voi a mai stat, aproximativ douăzeci de minute, o tînără, desigur o prietenă de-a voastră. Cine e și unde poate fi găsită? Nu vă gîndiți că aveți nevoie de un martor pentru apărarea voastră?

Îmi bat gura de pomană. Nu vor să vorbească. Studiindu-le tăcerea, îl redescopăr pe Bujorel Necula. I s-au încins obrajii de parcă l-ar mistui o acută febră lăuntrică. Îl simt deodată vulnerabil și trec la un nou atac.

— E gagica ta?

— Nu, nu, se dă el îndărăt îngrozit, ca și cum aș fi intenționat să-i arunc în brațe o pisică rîioasă.

— Totuși, unul dintre voi a invitat-o la „Berbecul". În ce relații era ea cu Cornel Turcu?

Intimidat, Bujorel mi-l arată cu capul pe Paizu și murmură înfricoșat:

— El poate să precizeze.

Paizu însă nu iese din muțenie... continuă să aștepte minunea cea mare.

— Dețin mărturia unui chelner de la „Berbecul", îl avertizez eu, care declară că a văzut-o pe prietena voastră cum îl pipăia pe Cornel Turcu pe sub masă. După asta, tu, Paizule, ai căutat harță cu el și așa ai ajuns să bagi cuțitul în Cornel Turcu. Ce motiv real aveai s-o faci?

— Am declarat o dată.

Îmi aruncă o privire scurtă, de om supărat că stărui în chestii clarificate deja, apoi își lasă din nou capul în piept.

— Misiunea?

— Da.

— În cazul ăsta, e și ea legată de misiunea ta? Ți-a creat un pretext să te iei de Cornel Turcu, după care a întins-o?

— Coincidență și nimic mai mult...

Ochii mi se întorc către Bujorel Necula. E pradă unei tensiuni pe care nu reușește să și-o ascundă. Îl întreb:

— Erai de față, mă... Cine-i fata asta, s-o felicit pentru performanță, că pe unul a izbutit să-l bage în groapă, iar pe voi în rahat?

— Domnule, o cheamă Călina.

Răspunsul îl scoate din sărite pe Paizu și, ca să-și pedepsească prietenul, smucește cu furie cătușa ce-i ține legați, amenințîndu-l:

— Te belesc, mă, te belesc!

Avasilichii intervine prompt, îl apucă pe Paizu de păr, îi trage capul spre ceafă și-l avertizează:

— Dacă nu te liniștești, dau cu mutra ta de zid, că nici mă-ta n-o să te mai recunoască!

Paizu se potolește ca prin minune. Răsuflă însă ceva mai anevoie. Îi ordon plutonierului-major să-l elibereze din cătușă pe Bujorel și să-l ducă pe Paizu, încătușat, înapoi la arest. Din ușă, „sicilianul" își mai amenință o dată complicele:

— Dacă la pîrnaie se află c-ai „ciripit", e vai de tine, Bujorele!

Un ghiont al lui Avasilichii, expediat în coasta lui Paizu, îl scoate pe acesta din birou într-o clipită. Un timp, mai aud ecoul unor cumplite înjurături, compuse, bineînțeles, de nea Tudorică.

Rumeneala de pe chipul lui Bujorel s-a topit într-o paloare bolnăvicioasă. Își privește și își freacă parcă în neștire încheietura mîinii. Ochii i s-au umezit de desperare sau durere. Nu dă în plîns. Mai are tăria de a se stăpîni.

— Te rog să continui, îl îndemn pe un ton prietenos.

— Mă băgați pe urmă într-o celulă cu el?

— În nici un caz...

— Dați-mi cuvîntul de onoare!

— Ți-l dau, te previn însă că el are o valoare limitată la spațiul acestei unități. Deci, cum o cheamă? Călina...

— Călina Dragoman... Și mai are cîteva porecle: „Zvăpăiata", „Frumoasa de la Găești". Nu de mult, a

mai fost botezată cu o poreclă: „Domnişoara de Pompadour".

— Cînd ai cunoscut-o?

— Acum două săptămîni. Paizu mi-a făcut cunoştinţă cu ea la „Ambasador". Tot aşa, în treacăt. Ieri, la „Berbecul", o vedeam pentru a treia oară.

— E chiar atît de frumoasă şi de năbădăioasă cum o indică poreclele?

— Ştiu eu? zîmbeşte cu tristeţe Bujorel. *De gustibus non... disputandum*. Eu o găsesc frumoasă şi că se îmbracă cochet şi modern.

— Pe unde se învîrteşte?

— Pe la hotelul „Bucureşti"... Am înţeles că acolo şi locuieşte.

Avasilichii revine în birou şi îmi raportează că totul este în ordine.

— De mine mai aveţi nevoie?

— Du-te la cartotecă şi vezi dacă la litera D dai de numele ăsta: Dragoman Călina. Porecle: „Zvăpăiata", „Frumoasa de la Găeşti" şi „Domnişoara de Pompadour".

Mă aşteptam ca nea Tudorică să facă haz pe seama ultimei porecle, dar el s-a împiedicat de cea mai banală dintre ele.

— „Frumoasa de la Găeşti"! exclamă el potolit. Cu o poreclă ca asta este imposibil să nu figureze într-o cartotecă.

— De ce eşti atît de sigur?

Plutonierul rîde, arătîndu-mi o dantură de invidiat.

— Păi, domnule locotenent-major, unde ar fi putut ea să capete un „titlu" ca ăsta, dacă nu la Găeşti, la fostul Institut de reeducare a minorilor?

— Că bine zici...

Mă întorc spre Bujorel; e din ce în ce mai palid. Reiau discuţia cu el:

— Ai auzit? Se pare că această domnişoară e o veche clientă a poliţiei. Chiar ţi-e indiferent cu cine te împrieteneşti?

— Sincer vorbind, da... Cu ai mei sau cu ei, mi-e totuna...

Încerc să-i pun blazarea sub semnul îndoielii, amintindu-i:

— Totuşi, mi-ai cerut să-i telefonezi mamei tale!

— Am avut un moment de slăbiciune...

Cinism? Dezorientare? O formă naivă de protest?

— Dacă maică-ta se prezintă la noi și ne roagă să te vadă, cum să procedăm, să-i înlesnim întrevederea?

— Dar încă nu s-a prezentat... răspunde el după o scurtă șovăire.

— Ai dreptate, Bujorel, nu s-a prezentat. Mă bag în treaba asta de parcă aș fi reprezentantul unei comisii de împăciuire și nu un anchetator. Să ne întoarcem la oile noastre... Știai că la „Berbecul" urma să vină și Călina Dragoman?

— Nu. A fost o surpriză pentru mine.

— Însă Paizu și Turcu o așteptau, nu-i așa?

— Am înțeles că Turcu avea de lămurit ceva cu dînsa.

— Ce anume?

— Nu știu. Bujorel Necula și-a ridicat privirea de parcă ar fi vrut să constate dacă-l cred ori nu. Tot ce-am reținut din șoaptele lor a fost o anumită încăpățînare din partea lui Turcu: „Nu mă bag...", o ținea întruna, pînă ce Paizu s-a enervat: „De ce, mă, nu te bagi? La început ai zis da și acum dai înapoi?".

— Chiar nu știi la ce se refereau?

— Nu.

— Atunci de ce au ținut ca această discuție „discretă' să aibă loc în prezența ta?

L-am prins. Încearcă să cîștige timp frecîndu-și din nou încheietura mîinii.

— Bujorel, într-un ceas, hai două, „Frumoasa de la Găești" o să fie aici... Te asigur, și vom afla ce s-a petrecut. Nu-ți refuza, prin tăcere, circumstanțele atenuante de care ai mare nevoie. Cornel Turcu e mort... Îți înțelegi situația?

Necula dă din cap afirmativ; nu-l scap din ochi, căci mă îngrijorează acum un tremur al degetelor sale subțiri pe care încearcă să-l ascundă.

— Paizu mă voia în locul lui Cornel în cazul că el refuza propunerea lui și a Călinei.

— Bișniță?

— Așa cred...

— De ce natură?

— Urma să aflu după discuția lor. Tot ce știu e că afacerea mi-ar fi adus dolari peste hotare. Iar eu, în principiu, le dădusem acordul.

— De ce?

— Ajunsesem la o înțelegere cu Paizu: mă angajez în bișniță cu condiția ca el să-mi aranjeze o situație la Paris, iar cu dolarii cîștigați să mă pot descurca acolo.

Simt organic cum se așterne tăcerea în încăpere. De parcă ar ninge cu fulgi de tăcere. Nu sînt nici psiholog, nici sociolog, nici psihiatru... Regret că nu sînt. Ce subiect de investigații ar reprezenta Necula Bujorel!

— Îți menții declarația cu privire la desfășurarea evenimentului?

— Da, mi-o mențin.

Umblu prin dosarul întocmit de Avasilichii și-i găsesc declarația. Mă opresc asupra unui pasaj și i-l citesc:

„La un moment dat, Cornel Turcu s-a ridicat și a spus că se duce la toaletă. «Mă, ăsta vrea s-o întindă», mi-a zis Paizu alarmat. S-a dus după el la toaletă. După cîteva minute, am auzit un țipăt. L-am văzut pe Cornel Turcu clătinîndu-se și venind către masă ca un om beat. După cîțiva pași, a căzut. În urma lui a apărut Paizu, în mînă cu un pumnal... și i-a mai aplicat o lovitură. Totul s-a petrecut în cîteva fracțiuni de secundă. Paizu a fost imobilizat. Nu știu ce s-a petrecut între ei la toaletă".

— Îți menții și această declarație?

— Da.

— Cum l-ai cunoscut pe Cornel Turcu?

— Paizu mi l-a prezentat la „Lido", la o petrecere. „Uită-te bine la el, mi-a recomandat Paizu, este omul zilei de mîine! E un adevărat afacerist." Turcu a achitat nota de plată... Avea bani mulți.

— De cîte ori l-ai mai întîlnit?

— De două sau de trei ori... însă nu ne-am apropiat prea mult. O singură dată m-a întrebat dacă nu cumva mă interesează să plasez un „Mercedes" nou-nouț, că ar putea să-mi acorde un comision gras. Am răspuns afirmativ... Dar relațiile noastre aici s-au oprit.

Mă ridic de la birou, se ridică și el. Fac cîțiva pași ca să-mi dezmorțesc încheieturile picioarelor. Mă opresc în dreptul lui. Pare sfîrșit și mi se face milă de el.

— Ești bolnav?

— Am contractat o blenoragie.

Realizez grotescul situației. Și eu, care îmi luasem în serios întrebarea!

Avasilichii își face, ca de obicei, apariția fără să mai bată la ușă. E radios. Îi fac semn să aștepte, să termin cu Bujorel Necula.

— Și dacă vine maică-ta, ce-i spun?

— N-o să vină... n-o s-o lase taică-meu...

— Te avertizez că o să ai nevoie de un avocat bun.

Rămîne gînditor. La ce se gîndește oare? La recomandarea mea sau la blenoragia lui? Nu-i mai aștept răspunsul. Deschid ușa și-i cer ajutorului meu să-l ia.

Mă întorc la masa mea de lucru, răsfoiesc dosarul de parcă ar fi în puterea hîrtiilor din el să-mi dăruiască elemente noi, senzaționale, poate chiar cheia afacerii. Fleacuri! Automatisme! Un banal dosar de bișniță, soldat cu un deznodămînt fatal. O întrebare însă tot îmi mai dă tîrcoale, mă ciupește: Dacă acest fals colonel Crăciun i-a încredințat lui Paizu „misiunea“ de a-i închide gura lui Cornel Turcu, înseamnă că acest „om de mîine“, cum l-a numit asasinul, era cu adevărat cineva. Că era în posesia unei informații care-l deranjează pe Crăciun. Ce știa? De ce victima o ținea pe a lui — „nu mă bag“?

În pragul ușii reapare nea Tudorică fluturînd o coală de hîrtie și vesel cum eu unul nu l-am mai văzut.

— Am găsit-o, dom'le, am găsit-o! Figurează în cartotecă. Dragoman Călina... fiica lui Tache și a Anei, născută la Brăila, anul 1968, noiembrie 12. Parcă o știu ... da' mi-au trecut atîtea prin capu' ăsta, că... Dracu' să le ia! Auzi acilea: prostituție... vagabondaj... furt. Prima condamnare la 13 ani: furt și vagabondaj. Internată la Găești. Ei, ce zici? Două condamnări pentru prostituție, ultima în anul 1986. N-a executat decît șase luni. Domiciliul...

— Bujorel Necula mi-a declarat că „Frumoasa“ se învîrtește pe la hotelul „București“, că și-a închiriat acolo o cameră, ceea ce înseamnă că-i merge bine... chestia.

— Dă-mi un ordin, izbucnește plutonierul-major bucuros, și-o umflu din pat!

— Copăcel, copăcel! îl temperez eu. Să ne mai gîndim. Treaba e ceva mai complicată. N-aș vrea să speriem...

— ...ciorile?!

— N-ar fi exclus! Eu o să trec pe la șef, iar tu o să rămîi să lucrezi aici. Adu-mi-l mai întîi pe Paizu.

— Cu cătușe?

— Cu...

Mă aflu din nou față-n față cu Paizu. La indicația mea, plutonierul-major Avasilichii se retrage, lăsîndu-mă singur cu eroul de la „Berbecul". Acesta, picior peste picior, cu mîinile încătușate, așezate pe genunchi, mă studiază cu un interes vizibil, parcă ar dori să-mi desluşească intențiile. E relaxat sau resemnat, îmi cere permisiunea să-și aprindă o țigară. Nu i-o acord.

— Ești un vechi client al nostru. Cunoști foarte bine diferența dintre tentativă de omor și omor. Nu erai în stare avansată de ebrietate, ca să ceri instanței clemență. Ți-a fost prieten și...

— Ne cunoșteam, atît, fără să fim prieteni...

În sfîrșit, s-a hotărît să-și mai dea drumul la gură; rămîne acum de văzut dacă va voi să și colaboreze.

— Ai băgat cuțitul în el... l-ai trimis pe lumea cealaltă... Ți-a fost dușman?

— Nu...

— Atunci?

Îmi răspunde printr-un animalic scrîșnit din dinți.

— Paizule, cum să te fac să pricepi că, pentru mine, fapta ta e simplă, concretă... Te pot trimite chiar astăzi Procuraturii. Și gata treaba, am mai terminat cu un asasin. Urmăresc însă să-ți deschid ochii... Ți-am citit cazierul. (Nu, nu era adevărat, n-am avut cînd.) Nu ești chiar uns cu toate alifiile. Părerea mea, Paizule, este că tu ai căzut ca fraierul într-o capcană.

Curiozitatea îi luminează deodată fața, prinde a clipi nervos din pleoape.

— Nu pricep, își mărturisește el deruta.

— Tu ești, de fapt, o victimă, Paizule, o victimă a falsului colonel Crăciun. L-a omorît pe Cornel Turcu cu mîinile tale, după care tot el te-a predat poliției.

Un surîs neîncrezător îi stinge din obraji acel licăr aprins de fiorul curiozității.

— Nu ține, domnule locotenent-major, nu ține! Cum adică, mi-a pregătit plecarea în Franța: pașaport fals, viză, bilet de avion, bani de cheltuială... ca să mă dea pe mîna poliției?!

E convins că mi-a dejucat planul și zîmbetul lui neîncrezător se transformă într-unul victorios. Îl readuc cu picioarele pe pămînt.

— Știi ce-i aia crimă plătită?

— Cum să nu...

— În cazul ăsta, îți propun să luăm un creion, să facem o mică socoteală și să vedem cît a investit Crăciun ăsta în tine, ca să-l omori pe Cornel Turcu. O nimica toată! Doar dolarii, dacă-i plasezi la negru, să mai scoți ceva, dacă, bineînțeles, nu sînt falși...

— Mă luați drept prost?! se apără Paizu zis Macarie.

— Eu, nu... Ți-am explicat că pentru mine fapta ta e clară — douăzeci de ani de pușcărie. Ai recunoscut în scris că l-ai înjunghiat pe Cornel Turcu? Ai recunoscut. Corpul delict îl am? Îl am. Martori oculari am? Am. Însă n-aș fi un bun polițist dacă n-aș încerca să-ți demonstrez că ai căzut într-o capcană întinsă de un fals colonel. L-ai ucis pe Cornel Turcu cu mîna ta. Ce miză-i în joc? Bujorel Necula declară că l-a auzit pe Cornel Turcu cînd spunea: „În treaba asta nu mă bag!“. Nu se putea să nu-l auzi și tu.

Paizu șovăie. Nu insist. Îl las să-și mestece îndoielile. Într-un tîrziu mormăie, parcă nemulțumit de propria-i hotărîre:

— Am auzit...

— Slavă Domnului! mă bucur eu. Ai înțeles, în fine, că îmi bat capul pentru tine, pentru viitoarele tale circumstanțe atenuante. Ce se poate deduce din refuzul lui Cornel Turcu? Că i s-a propus o afacere, că el cunoștea natura ei, riscurile și, în consecință, a refuzat, atrăgîndu-și automat pedeapsa. Iar cel ales de „Crăciun“ să-i închidă definitiv gura ai fost tu.

— Bine, bine, se fîstîcește eroul meu, în ce mă privește, eu nu știu chiar nimic de afacerea asta...

— Nici nu trebuia să știi. Ție, „colonelul Crăciun“ ți-a încredințat o misiune. Te mai întreb o dată: vrei să te ajut?

— Vreau... îmi răspunde el după un timp, cu jumătate de gură.

— Atunci și tu trebuie să mă ajuți.

— Să devin turnător?! se revoltă el cu o demnitate proprie unor infractori cu stagiu.

— Nu ți-am propus asta. Îți cer doar să mă ajuți să înțeleg miza aflată în joc. Pe Cornel Turcu, falsul colonel l-a expediat pe cealaltă lume, iar pe tine direct la pușcărie, unde, de data asta, n-o să mai beneficiezi de nici o amnistie sau grațiere. O să-ți putrezească oasele în pușcărie. Pricepi, Paizule, sau nu?

— Cum, dacă eu habar n-am?

Timbrul vocii, modificat, îmi transmite că rezistența arestatului e pe cale de a ceda.

— E simplu, Paizule. Tu trebuie doar să-mi răspunzi cu sinceritate la cîteva întrebări. Afirmi că habar n-ai despre ce era vorba. Uite, te cred. Dar la „Berbecul“ ai intrat cu Turcu și cu Neoula. Așa e?

Dă din cap afirmativ, iar eu îi cer să-mi răspundă prin viu grai, căci discuția se înregistrează.

— Da! răspunde el agasat de jocul în care îl atrăsesem.

— V-ați întîlnit întîmplător? Sau cineva a pus la cale întîlnirea? Tu trebuia oricum să te vezi cu Cornel Turcu, doar Crăciun îți dăduse misiunea să-l tai.

Întrebarea îi smulge un efort care face cît o victorie.

— Permiteți-mi să fumez.

N-am încotro. O concesie mai trebuie să fac și eu. Oricum, biroul maiorului Moraru e atît de îmbibat cu miros de tutun, încît o țigară în plus sau în minus nu mai are importanță. În pachetul de „Kent“ aprobat în ajun să-i fie lăsat mai are cîteva țigări. Îl ajut să-și aprindă una... Trage cu lăcomie din ea.

— Cine a pus la cale întîlnirea?

— Călina Dragoman...

— „Frumoasa de la Găești“?! replic eu ironic.

„Sicilianul“ se încruntă și ține să mă avertizeze, nu fără o mînie bine strunită, că dacă doresc să-mi dezvăluie cîte ceva, să n-o iau în derîdere pe Călina Dragoman.

- Bine, accept condiția, dar țin și eu să-ți amintesc: dacă-mi dezvălui cîte ceva, o faci nu de hatîrul meu, ci în primul rînd pentru viitorul tău de pușcăriaș. Nu uita că eu sînt cel care semnează formele de trimitere în judecată. Deci, de ce tocmai Călina Dragoman?

— Ea m-a recomandat colonelului Crăciun. Călina e în serviciul colonelului încă dinainte de Revoluție.

Declarația o găsesc de-a dreptul senzațională; rezultă că acest „colonel“, ca personaj, a existat și a acționat și în timpul dictaturii.

— Înțeleg că datorită ei „colonelul Crăciun“ te-a angajat?

— Printre condițiile puse în angajamentul pe care l-am semnat era și una legată de Călina.

— Adică?

— Să nu-i aţin calea, s-o las în pace... În schimb, ea avea dreptul să mă caute şi să-mi fixeze întîlniri.

— Ţi-a fost iubită?

— Da, mai de mult... O mai iubesc încă. Ea însă nu. Ieri, ce zi a fost? Miercuri... Luni, colonelul m-a chemat la el, mi-a dat paşaportul, valuta. M-a supus unui examen, dacă n-am uitat nimic din ceea ce mă învăţase că trebuie să fac la Paris. În final, mi-a spus că marţi, la ora 16, să fiu în dreptul stopului din faţa barului „Doina", că o să treacă ea cu maşina să mă ia şi o să-mi spună unde, cînd o să-l întîlnesc pe Cornel Turcu. A doua zi, totul s-a desfăşurat cum hotărîse colonelul: Călina a trecut cu maşina şi m-a luat.

— Era singură?

— Are un „Audi"... ea îl conduce.

— Îi merge bine?

— Datorită colonelului îi mergea bine şi pe vremea lui Ceauşescu. E frumoasă şi are succes la străini. Ea mi-a spus unde o să mă întîlnesc cu Cornel Turcu şi la ce local să mergem. Mi-a mai spus că în jurul orei cinci şi jumătate o să apară şi ea, ca să aibă cu Cornel o scurtă discuţie. De rezultatul discuţiei depinde dacă bag sau nu cuţitul în el. Dacă la terminarea discuţiei ea va împinge spre mine paharul din care a băut, era un semn că trebuie să duc la îndeplinire ordinul colonelului.

— N-ai prins chiar nimic din discuţia lor?

— Doar vorbele lui Cornel: „Nu mă bag! În treaba asta nu mă bag!".

— Dar ce afaceri învîrtea Cornel Turcu?

— Nu ştiu... Tot ce pot să vă spun e că a dat lovituri în Germania şi că de acolo s-a întors cu...

Sînt captivat de noutatea relatărilor lui Paizu şi am privirile concentrate pe figura lui care, cu fiece minut scurs, capătă o expresie mai umanizată. Tace brusc, iar mie mi se pare că a uitat unde şi-a întrerupt fraza. Socot că trebuie să-i vin în ajutor şi-i zic:

— ... a dat lovituri în Germania şi de acolo s-a întors cu...?

Se uită la mine cu ochii căscaţi, de parcă nu m-ar fi auzit, îşi cheamă în ajutor ţigara, mai trage un fum, după care îl văd cum se prăbuşeşte de pe scaun ca un butuc. O clipă mi s-a părut că am halucinaţii, că o nălucă mi-a furat luciditatea. Dar imediat îmi regăsesc stăpînirea de sine. Sar de pe scaun şi mă reped la Paizu.

Căzuse într-o rînă, cu o bufnitură scurtă. Chiștocul țigării, desprins dintre degete, fumegă în continuare. Instinctul de polițist mă îndeamnă să-l sting fără a-l strivi. Îmi atrag atenția ochii dilatați și sticloși ai lui Paizu, apoi gura întredeschisă și încremenită pe veci. În colțul ei drept se prelungise un strop tutuniu de salivă. Încerc să-i iau pulsul, nu izbutesc. Din pricina cătușelor. Dar nu am nevoie de alte investigații pentru a mă convinge că la picioarele mele zace un cadavru.

2

Pe Avasilichii îl găsesc dînd roată Călinei Dragoman, instalată picior peste picior pe un scaun fixat în mijlocul încăperii. Înmărmuresc. Nu mi-o imaginam chiar atît de frumoasă, de atrăgătoare. Poate din pricina numeroaselor porecle. Cel care a botezat-o „Domnișoara de Pompadour“ a nimerit-o. E în expresia chipului ei un amestec de distincție și vulgaritate. Oacheșă, cu un păr negru bine întins, răvășindu-se pe umeri, te străpunge cu o privire pe cît de lascivă, pe atît de vicleană. Se lasă studiată în voie și pare mult mai interesată de propria poșetă decît de apariția mea, ceea ce-l scoate din sărite pe Avasilichii.

— Ia ridică-te, domnișoară, să te vadă și domnul locotenent-major cît ești de mișto! răcnește el deodată cu o intonație voit grosolană.

Călina Dragoman rămîne impasibilă, ca și cînd nu i-ar fi auzit, și întinde mîna (Îi admir degetele subțiri cu unghii prelungi, lăcuite cu „sînge“. Și ce inele!) să ia de pe birou pachetul de „Kent“. Vocea lui Avasilichii bubuie din nou:

— Nu te atinge, fă, de țigări, că-ți ard una peste gura aia boită, de-ți sar ochii ăia de curvă cît colo!

Tipa își retrage mîna, însă nu-l scutește pe nea Tudorică de o replică pe care noi, polițiștii, o auzim tot mai des:

— Să îndrăznești numai! Că îți aduc pe cap toți ziariștii din Capitală... Ba și pe cei de peste hotare. Ce, te crezi pe vremea odiosului?

Plutonierul, întocmai ca o țață, își pune mîinile în șold și mă întreabă, minunîndu-se:

— Ei, ce părere aveţi de exemplarul ăsta? „Domnişoara de Pompadour"! Uitaţi-vă numai la ce-am scos din poşeta ei!

Îmi arunc privirea pe birou: lîngă pachetul de „Kent", mai reţin o trusă de machiaj străină, o perie pentru păr, un tub cu anticoncepţionale, cîteva prezervative, un teanc de dolari... Numai bancnote de o sută. Un paşaport. Îl iau şi-l cercetez. E pe numele ei. Se bucură de viza ambasadei Franţei, pentru nouăzeci de zile. Observînd că stărui ceva mai mult asupra vizei, plutonierul-major îşi reia tirada:

— Domnişoara n-a văzut Parisul...

— E dreptul ei, îi iau eu apărarea.

Nea Tudorică nu-mi sesizează tactica. În schimb Călina Dragoman, plăcut impresionată de calma mea intervenţie, îşi scutură părul negru şi binevoieşte să se uite într-un mod ciudat la mine. Vă jur că n-am mai văzut asemenea ochi de un albastru închis şi pur.

— Are drept la un paşaport? continui eu în acelaşi stil. Are... Îi acordă statul dreptul să deţină valută? Îi acordă... Nu văd, unde a încălcat legea?

Avasilichii mă iscodeşte bănuitor, iar „Domnişoara de Pompadour" mă încurajează, expediindu-mi un zîmbet dulce, de recunoştinţă.

— Totuşi, domnişoară, aş îndrăzni să vă întreb — nu sînteţi obligată să răspundeţi — de ce aţi ales Parisul şi nu Viena?

Sare Avasilichii, de parcă l-ar fi înţepat cineva cu un ac în fund.

— De ce? De ce? O să vă răspund eu.

— Da' eu pe dumneaei o întreb, încerc eu să-l temperez.

— Pe tonul ăsta îmi vorbeşte de cînd am intrat! mi se plînge prostituata.

— Da' cum ai vrea, fă, să-ţi vorbesc? Uiţi că acum zece ani te-am cules din Gara de Nord, eu te-am dus la camera minorului, eu ţi-am dat de mîncare, eu te-am dus la doctor, că aveai toate bolile venerice de pe lume!

Aflu date necunoscute şi pricep supărarea şi nervozitatea plutonierului. La rîndul ei, Călina Dragoman — ce nume frumos, cu rezonanţă boierească! —, parcă pentru a nu-l contrazice pe Avasilichii, îşi scoate ghearele.

— Domnişoară, nu mi-aţi răspuns la întrebare, de ce preferaţi Parisul şi nu Viena?

Chipul ei frumos redevine sfidător.

— Nici n-o să-ți răspund.

Indignat de obrăznicia ei, plutonierul-major o repede amenințător:

— Cum îndrăznești să vorbești așa cu domnul locotenent-major?!

Îi fac semn colaboratorului meu s-o lase mai moale.

— Cum îndrăznesc? își declanșează Călina Dragoman contraofensiva. Iaca așa! Că vreau... Sînt sătulă de voi. Asta-i! Nu ne iubiți. Ne și invidiați... Noi, care am făcut Revoluția, ne-am cucerit dreptul să călătorim. Pe cîtă vreme voi...

Mă uluiește impetuozitatea ei, explozia simultană de frumusețe și vulgaritate, siguranța cu care se recomandă participantă la Revoluție. Dacă aceeași scenă s-ar fi jucat în absența mea, fără doar și poate că Avasilichii, în virtutea vechii lor „prietenii", ar fi pocnit-o. N-am însă de gînd să polemizez cu ea pe această temă. Îi ordon:

— Domnișoară, fiți drăguță și ridicați-vă în picioare.

O surprind. Ezită: să nu mă fi auzit bine?

— Hai, hai, ridicați-vă! o grăbesc eu.

Se ridică șovăitor sub privirile perplexe ale plutonierului-major.

— Așa! Acum, domnișoară, fiți amabilă și executați cîteva piruete... ca la vals.

— Nu înțeleg... Abia îi aud murmurul și pentru prima oară privirile ei îl cheamă în ajutor pe Avasilichii.

— Închipuiți-vă că sînteți manechin și prezentați publicului un model de rochie.

Chipul îi trădează un fior de neliniște. Îmi satisface rugămintea fără greș. E înaltă, cu talia trasă prin inel. Sînii perfect armonizați cu statura. Cele trei piruete de vals i-au înfoiat fusta ecosez, în pliuri, descoperindu-i picioarele de căprioară. Da, Dumnezeu a învrednicit-o cu de toate, și bune, și rele. În virtutea inerției, e pe cale să execute și cea de-a patra piruetă, dar se răzgîndește, recăpătîndu-și tupeul.

— Ei, cum e? Corespund? Poate vrei să-ți arăt și...?

Nu mai așteaptă să-i răspund, se întoarce cu spatele la mine, se apleacă ridicîndu-și fusta. Nimic de zis: îmi arată un fundulet de culoarea azurului.

— Hai, boșorogule, îi strigă ea lui Avasilichii, holbează-te și tu, să-ți amintești de tinerețe!

Nu lipsește mult ca piciorul drept al lui Avasilichii, care-și luase deja avînt, să-și atingă ținta. Îl împiedic la vreme.

— Satelit o fac pe putoarea asta! mîrîie plutonierul-major.

În momentul următor, „Domnișoara de Pompadour" ne-o plătește cu vîrf și îndesat. Începe să țipe de parcă am fi tăbărît amîndoi peste ea. „Ajutor!... Nu vreau! Bestiilor! Nu vreau! Nu-mi rupeți chiloții. Aaaa!... Nu vreau!... Ajutor!"

În birou năvălește, trîntind ușa în forță, un subofițer îmbrăcat în civil. Cînd dă cu ochii de mine și de Avasilichii încremenește descumpănit, ceea ce îi permite „Frumoasei de la Găești" să se arunce la pieptul subofițerului, implorîndu-l: „Apără-mă! Te rog! Pentru Dumnezeu, vor să mă violeze!".

Flăcăul o îndepărtează cu greu, vădit stingherit, și mă întreabă cu un pronunțat accent ardelenesc:

— S-a bolunzit?

— Ei, cum să-și piardă mințile o asemenea frumusețe?! trec eu pe glumă. Ne tot vrăjea că are talent dramatic, că cei de la *Iatece* o nedreptățesc... că a dat de trei ori și de patru ori a căzut! Bat din palme, o laud: Ai interpretat foarte natural.

— Chiar așa s-a auzit și pe coridor, foarte natural! întărește și subofițerul aprecierile mele, după care se retrage încîntat că ținuse în brațe, fie chiar și pentru cîteva secunde, o mîndrețe de femeie.

O invit pe eroina noastră să-și reia locul pe scaunul din centrul încăperii. Zău, are talent dramatic. Se așază ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat, afișînd același aer sfidător.

— De ce nu mă lăsați să-i trag una de să mă țină minte? mi se adresează rugător Avasilichii. Dacă ați fi văzut cum arăta în Gara de Nord, cînd am găsit-o ascunsă într-un compartiment de tren, sub o bancă! Murdară, ruptă, năpădită de păduchi, pînă și d-äia lați avea! Și să-mi facă mie una ca asta! Auzi, că vreau s-o violez. Ptiu, drace!

— Gata, nea Tudorică, la treabă. Ce ți-a declarat pînă acum domnișoara Călina Dragoman?

— Recunoaşte că a trecut pe la „Berbecul", la rugămințile insistente ale lui Cornel Turcu... Mai recunoaște că a avut cu el o scurtă discuție.

— De ce natură?

— Intimă. Mai mult nu vrea să declare...

Dar, spre mirarea lui, „Frumoasa de la Găeşti" intervine pe neaşteptate cu un plus de lămuriri:

— I-am propus să intre cu mine într-o afacere bancară şi m-a refuzat.

— De ce?

— Susținea că în afaceri bancare nu se bagă... Vreau să fumez! Lăsați-mă să-mi aprind o țigară. Ce-i teroarea asta?

Avasilichii îmi cere din priviri aprobarea. Firește, i-o dau. Urmăresc — de ce să mint? — cu o anumită încîntare mișcările delicate ale „Domnișoarei de Pompadour". Cine o fi înnobilat-o cu porecla asta? Cred că multe doamne ar invidia-o văzînd cu cîtă distincție își aprinde țigara.

— Poate n-o să mă credeți, dar un om de afaceri francez i-a propus, prin mine, să pună amîndoi bazele unei bănci, își completează ea, fără să-i cer, ultima declarație. Și-a lăsat capul pe spate şi mă scrutează prin rotocoalele de fum.

— Era Cornel Turcu un tip atît de avut și de priceput în ale finanțelor, încît să i se propună să înființeze o bancă?

Încremenește cu țigara depărtată de gură și mă cercetează cu o încordare care îi accentuează frumusețea.

— Am auzit bine? Era? Ce vrei să spui? Că nu mai e?

O mirare nedisimulată s-a aprins în adîncul ochilor ei mari, de un albastru rar întîlnit.

— Lovitura de cuțit a lui Paizu i-a provocat o hemoragie internă și n-a mai putut să fie salvat... A murit în cursul nopții la „Urgență".

— O lovitură de cuțit?!

Orice s-ar spune, nu-i lipsită de talent dramatic: interpretează fără cusur rolul unei neştiutoare. În consecință, îmi fac datoria de onoare de a o... informa.

— După ce-ați plecat de la „Berbecul", între cei trei a izbucnit o ceartă care s-a încheiat cu înjunghierea lui Cornel Turcu.

— Nu se poate! Nu-i adevărat! reacționează ea tul-

burată. De ce să-l înjunghie? Erau prieteni... Au vagabondat împreună.

Deodată tresare, își plimbă nervoasă privirile uluite de la mine la Avasilichii și invers, de parcă ar urmări o partidă invizibilă de ping-pong.

— Ah, mi-a căzut fisa! Pentru asta m-ați adus aici! Nu cumva vă trece prin cap să mă amestecați în împuțenia lor de ceartă?!

— Nu, domnișoară, vă înșelați, nu pentru asta... Sau, mai exact, nu numai pentru asta, precizez eu apăsat pe fiece cuvînt, după care mă adresez colaboratorului meu: Domnule plutonier-major, domnișoara să-ți dea în scris cînd și de la cine și-a procurat toaleta pe care o poartă cu atîta distincție, de la pantofi și pînă la poșetă și pelerină.

Avasilichii mai să rămînă cu gura căscată, îi fac însă discret cu ochiul.

— 'Nțeles, domnule locotenent-major!

Am zăpăcit-o și pe „Frumoasa de la Găești"; reacționează cu întîrziere și pe un ton potolit, dar acuzator·

— Domnule, vă bateți joc de mine?!

— Nu, „Zvăpăiato", schimb eu macazul discuției, cred că mai curînd tu încerci să-ți bați joc de noi.

O las pradă derutei, iar eu mă retrag în biroul maiorului Moraru care, vremelnic, a devenit și al meu. În ciuda ferestrelor deschise, încăperea continuă să miroasă a tutun.

Și-acum, desigur, sînt dator cu o explicație. De ce, dintr-o dată, am virat-o, deturnînd interogarea Călinei Dragoman? Ce motive aveam s-o poftesc să intre în rolul unui manechin și să execute cîteva piruete? Nu v-am ascuns că am o prietenă, o iubită — Antoanela Șerbănescu —, desenatoare tehnică la un institut de proiectări. E și ea năltuță, suplă. Nu e frumoasă, are însă mult farmec și o feminitate care nu trece neobservată. Nu locuim încă sub același acoperiș și nici nu ne grăbim s-o facem. Ne întîlnim cînd în patul meu, cînd în al ei. Uneori, simțim nevoia să „ne jucăm" de-a soțul și soția; atunci, cîteva zile și nopți le petrecem împreună. Alteori, nu ne vedem zile în șir, dar ne căutăm la telefon și ne vorbim ca doi îndrăgostiți. Povestea noastră ține așa de vreo doi ani și sînt convins că o să țină tot restul vieții. Ne iubim ca două ființe mature.

Acum, după ce, în cîteva minute, v-am prezentat-o pe Antoanela, vă voi dezvălui ce rol a jucat ea fără să știe în întîmplarea de astăzi.

Cam pe la mijlocul lunii ianuarie, au început să apară în viața Bucureștiului tot felul de afaceriști străini. Printre aceștia și un italian, un creator de modă — Mario Campanella, cu multe magazine „Mario" în Europa, care a deschis și la București o casă de modă, înregistrînd un mare succes datorită unor forme publicitare pe care românul le știa doar din auzite: concurs de frumusețe combinat cu parada modei, bineînțeles, cu modele proprii, spectacole de estradă în ale căror programe intra și prezentarea modelelor „Mario" ce urmau să fie vîndute pe lei și pe valută. La un asemenea spectacol a fost și Antoanela. Adevărul e că procurasem bilete și ne propusesem să mergem împreună. Țin minte că Antoanela, mai în glumă, mai în serios, îmi ațîțase curiozitatea: „O să vezi și tu niște manechine superbe. O să ai criterii de comparație... Iar dacă și după acest spectacol legătura noastră o să reziste, depunem formele de căsătorie". Ce te faci însă că un polițist aparține mai întîi societății, iar apoi vieții personale. O crimă odioasă petrecută pe raza unității noastre a făcut imposibilă prezența mea la spectacol... În noaptea aceea însă, m-am întîlnit cu Antoanela la mine. Avea cheia garsonierei mele, iar eu pe a ei. Am găsit-o sub plapumă, citind o carte. Puțin mai tîrziu, mi-a povestit cu lux de amănunte cum s-a desfășurat parada modei. La un moment dat, am întrebat-o, ca să dau și mai multă culoare discuției: „Din tot ce ți-a trecut pe dinaintea ochilor, ce-ai fi ales pentru garderoba ta și ți-ar fi făcut o mare plăcere să porți?". Îmi aduc aminte că întrebarea o bucurase și a început să-mi descrie mai întîi o fustă. „Cum să-ți explic, ca să pricepi și să ți-o imaginezi?! Ceva asemănător cu «fustele» scoțienilor. Mă refer la stofă. Încolo, o fustă largă, lungă, cu pliuri... O bluză cu guler dintr-o broderie elegantă, mînecile cu o croială deosebită... Apoi o vestă din același material cu fusta". Am căscat, dar Antoanela m-a ciupit, dojenindu-mă: „Nu am terminat". Mi-a mai atras atenția asupra pantofilor cu toc jos, lat. „E un trois pièces, care nu cere pardesiu, ci o pelerină trei sferturi, dintr-o stofă mai groasă, de un grena închis, armonizat cu culorile fustei." „Te-ai duce la

serviciu cu o asemenea toaletă?" am întrebat-o eu mai mult ca să mă aflu în treabă. „De ce nu? E un compleu. Numai că tu n-o să mi-l cumperi niciodată..." „S-ar putea să ai dreptate", am suspinat eu cu tristețe, după care am sărutat-o pe vîrful nasului și am adormit amîndoi, ca întotdeauna, îmbrățișați.

Tot în amintita noapte, s-a petrecut și un eveniment infracțional destul de grav — premieră în cazuistica noastră. Camioneta firmei „Mario", care, după spectacolul de la Sala Polivalentă, ridicase cele cincizeci de modele, plus pantofii și alte obiecte de îmbrăcăminte, pentru a le transporta la depozitul firmei, fusese deturnată de pe itinerarul ei — Sala Polivalentă — „Intercontinental" — Biserica Albă — și găsită în zorii zilei următoare afară din București, pe șoseaua București-Găești, cu șoferul dormind cu capul pe volan. Acesta s-a trezit după vreo trei ore pe un pat de spital, dar n-a fost în stare să furnizeze poliției nici un amănunt în legătură cu cele petrecute. Desigur, analizele îi găsiseră în sînge o concentrația mare de barbiturice. I s-au cerut explicații: Fusese oprit în drum? Îi oferise cineva de băut? La toate întrebările răspundea plîngînd că patronul său, domnul Campanella, îl amenințase că-l dă afară și omului îi părea rău să piardă un post plătit în natură cu produse din import. Abia după cîteva zile, șoferul avea să-și aducă aminte de un amănunt prețios. Nu apucase încă să plece de la „Polivalentă", cînd un domn elegant, cu un barbișon cărunt — cam la vreo cincizeci de ani —, venise la el și, recomandîndu-se a fi prieten bun cu domnul Campanella, îl rugase să-l ia în camionetă, că locuia pe Victoriei, în apropierea atelierului. A acceptat, domnul cu barbișon îi inspirase încredere. De aici încolo, șoferul, asupra căruia, un timp, planaseră toate bănuielile, nu mai era în stare să-și amintească nimic, comportîndu-se ca un amnezic. Colecția de modele unicat a fost dată în urmărire pe țară, paguba, cum susținea proprietarul firmei, fiind mare. Trecuse de atunci mai bine de o lună. Desigur, îi povestisem Antoanelei cum fusese jefuită camioneta firmei, „Mario" — de altfel, și ziarele comentaseră acest îndrăzneț furt — și ea a fost cea care mi-a explicat mai pe îndelete în ce constă valoarea acestor modele: „Autorii pot să fie niște hoți de rînd,

susţinea ea, în acelaşi timp, pot fi şi hoţi plătiţi de vreo firmă concurentă din Italia sau din altă ţară, care vrea să intre astfel în posesia unor modele gata create sau să dea o lovitură de graţie adversarului".

Jaful fusese dat în urmărire pe ţară, dar dosarul stătea pe capul celor de la Capitală. Iată cum, printr-o suită de întîmplări şi asociaţii de idei, mi-am amintit de acest ordin al I.G.M.-ului. Nu voiam însă să „plonjez" în dosarul „Mario" fără a avea semnele unei certitudini. În plus, Călina Dragoman se află la noi în cu totul altă chestiune. În cele din urmă, ajung la concluzia că numai Antoanela ar putea să-mi fie un sfetnic bun: să mă iau sau nu de toaleta „Zvăpăiatei"? O chem la telefon. „Ce mai faci, maimuţico?" o iau direct. „Mi-e dor de un maimuţoi!" aud răspunsul ei. „Maimuţico, dacă aş trimite o maşină să te aducă la mine, ai avea ceva împotrivă?" „Aveţi voi acolo o cameră mai intimă pentru treaba aia?" „Numai după prostii îţi merge mintea." Dojana mea o amuză. „Nu mai ştii de glumă? Cînd ţi-am spus că mi-e dor de tine, am glumit." „Antoanela, am nevoie de părerea ta într-o problemă de serviciu. Zece minute îţi răpesc..." „Cînd o să te hotărăşti să mă răpeşti cu totul?" „Exact cînd tu n-o să te aştepţi." Se învoieşte. Trimit urgent o maşină. Am în cap un plan cam îndrăzneţ, care ar putea să-mi aducă necazuri, dar n-am încotro. Adică n-am altă alternativă.

Pe „Frumoasa de la Găeşti" o găsesc în aceeaşi poziţie dispreţuitoare, picior peste picior, fumînd, de astă dată, dintr-un ţigaret lung, gravat cu inele de argint. De partea cealaltă a biroului — plutonierul-major Avasilichii, cu umerii obrajilor încinşi. Îl întreb:

— *A dat ceva?*

— Declară că ţoalele le-a primit cadou de la un străin.

Intervine, din proprie iniţiativă, „Domnişoara de Pompadour":

— Nu mă dau decît pe valută sau pe cadouri scumpe...

— Cine-i străinul?

— Uite că nu-l întreb! N-am chef ca străinul să mă ia de securistă.

— Dar de... curistă ai chef să te ia? i-o trînteşte nea Tudorică rînjind satisfăcut.

— Dacă John sau Pierre plătește corespunzător, de ce nu? răspunde Călina Dragoman cu demnitate profesională.

— Mantaua o ai cu tine?

Întrebarea mea picată ca din cer îi nedumerește.

— Atîrnă-n cuier, mormăie descumpănit plutonierul-major.

Îi cer fetei să se ridice. Ezită și îi aruncă salvatorului ei de acum zece ani priviri întrebătoare: „Ce mai vrea și ăsta?“.

— Ridică-te cînd îți cer! mă rățoiesc la dînsa. Apoi, îi ordon lui Avasilichii: Ia-i țigaretul!

Călina Dragoman se ridică dreaptă și statuară și, punînd pe birou țigaretul, i se adresează lui Avasilichii:

— Dacă-mi dispare, îți scot ochii... uite, cu ghearele astea ți-i scot!

— Dezbracă-te!

Noul meu ordin o derutează de-a binelea: își notește ochii de parcă ar fi căutat un punct de sprijin. Murmură cu un aer nenorocit:

— Nu pricep!

— O să pricepi tu... Dezbracă-te!

E primul semn că „Domnișoara de Pompadour“ și-a regăsit stăpînirea de sine: deșteaptă, stricată, intră în luptă cu haz și șiretenie.

— Aha, doriți să fac *striptiz?*

— Poate nu numai atît...

— Aoleu! Taman aici?! De față cu don'plutonier?

Nea Tudorică se ridică debusolat în picioare. Nu știe de partea cui să fie, a mea, a „Frumoasei de la Găești“?

— Hai, hai, vorba! o mîn eu. În cinci minute să mi te dezbraci!

— Pînă la piele, am nevoie de opt...

— Îți acord cinci minute... chiloții și furoul rămîn pe tine! Nea Tudorică, unde ți-e mantaua?

— Acilea!

Călina Dragoman a prins să se dezbrace încet, fără jenă, ca și cum ar fi fost singură. Stau cu ochii pe ceas, dîndu-i de înțeles că o cronometrez. Fără doar și poate că se va înscrie în barem. Lucrurile ei se aștern pe scaunul pe care a stat.

— Și ciorapii?

— Nu... Numai pantofii.

A rămas în furou, răspîndind parfumul unui deodorant fin. O privesc direct, admirativ. Sînii nu-i cunosc strînsoarea sutienului, iar pe sub furoul cît un maieu, sfîrcurile i s-au înviorat. Afurisita! Ar fi păcat să nu se dea pe valută!

— Pune pe ea mantaua.

Avasilichii nu-și mai ascunde nemulțumirea că-l pun să îndeplinească asemenea treburi; bombăne.

— Uuuu, că urît mai pute a transpirație! se îngrețoșează „Domnișoara de Pompadour".

Plutonierul — foc și pară — mîrîie printre dinți:

— Vrei să-ți amintesc cum puțeai tu cînd te-am cules din gară?

„Domnișoara de Pompadour" nu-i răspunde; se arată doar îngrijorată că-i iau lucrurile și mă cărăbănesc cu ele.

— Unde mi le duci, domnule locotenent?

— ... locotenent-major, îi zîmbesc eu curtenitor, trăgînd ușa după mine.

3

Locotenentul Ghiță Eftimie, „omul cu trusa", cum l-au botezat reporterii „Faptului divers", mă găsește într-o postură, recunosc, cam caraghioasă, aranjînd îmbrăcămintea Călinei Dragoman pe spetezele celor trei scaune, dispuse în semicerc ca într-o vitrină imaginară.

— Ce-i cu boarfele astea? mă ia la rost cu o ironie binevoitoare. Pe cine ai dezbrăcat, Mircea dragă?

Se apropie de „vitrină" cu o mutră hazoasă și începe să adulmece exponatele. Fața i se luminează subit de o bucurie infantilă:

— Mă, ai zice că lucrurile astea trăiesc... respiră... palpită... Au un parfum excitant. Îl simt... Deși din inventar lipsesc chiloții, nu mă hazardez cînd afirm, că aceste lucruri aparțin unei tinere. Vîrsta? Douăzeci, douăzeci și cinci de ani. Înaltă de 1,70... cu o talie de Miss Europa...

— Ho! Termină cu deducțiile. Dacă vrei s-o vezi, să-ți încînți privirea, fata e dincolo, la nea Tudoriță.

— Goală?!? Ochii i se rotunjesc de uimire.

— Pe umeri cu o manta de plutonier-major.

— Cum, mă, ai înnebunit, cînd avem atîtea mantale de ofițeri?!

— Ce să fac? Pe a mea am lăsat-o acasă...

— Ce-ai de gînd să faci cu toate lucrurile astea?

— Să le scot la licitație.

— Împreună cu stăpîna lor?

Rîdem și noi, ca flăcăii puși pe șotii. Brusc, Ghiță își amintește că l-am chemat cu treburi, și încă serioase. Îmi pune în mînă un set de fotografii color. Cadavre... cadavre... cadavre. Cadavrul lui Paizu a fost fotografiat în biroul meu și la morgă, cel al lui Cornel Turcu la Spitalul de Urgență și la morgă.

Socotește că și-a încheiat treburile cu mine și dă să plece. Îl mai rețin cu o întrebare:

— Ce părere ai de boarfele astea?

— Frumoase! Adevărate opere de artă... exclamă el și-mi trimite un zîmbet șmecheros, de aceea îmi vine greu să-mi dau seama cît de serioasă i-a fost aprecierea. Totuși, îi propun să-și aducă aparatul și să-mi imortalizeze „expoziția“ piesă cu piesă.

— Glumești?

— Aș vrea.

— Să nu-mi spui că mai ai un cadavru!

— Pînă la ora asta nu, dar ziua nu s-a terminat.

Iese tăcut, chiar îngîndurat. Cercetez de la distanță lucrurile ce alcătuiesc un tot armonios — îmbrăcămintea Călinei Dragoman. Îndrăzneala de a-i cere unei fete să se dezbrace — oricine ar fi ea — mă cam pune pe jar. Dacă din această inițiativă nu iese nimic, am sfeclit-o. Ea mă poate da în judecată și inventa orice. Mi-ar ridica în cap ziariștii. Ar fi în stare, dînd din fundulet, să organizeze repejor o conferință de presă. E la modă! Ca mîine văd pe prima pagină a „României libere“ un titlu cules cu litere de-o șchioapă: „Perversul polițist de la Circa... O biată și neajutorată ființă, participantă la Revoluție, este supusă...“ și așa mai departe. Mă cam trec fiorii gîndindu-mă la ce-ar mai putea să iasă din nesăbuita mea acțiune. Cîteva ciocănituri în ușă mă salvează din strînsoarea unor sumbre viziuni. Mă reped s-o deschid. În prag — Antoanela. La un pas de ea — șoferul. Îi atrag acestuia atenția să nu dispară, căci domnișoara, din păcate, nu va fi reținută prea mult. Rămînem singuri. Antoanela se ferește de îmbrățișarea și sărutul meu.

— Ești nebun? mă ceartă ea. Dacă dă cineva peste noi?

Deși îi amintesc că la poliție sîntem într-o siguranță deplină, se eliberează din brațele mele. Un amestec de ciudă, de bucurie și emoție îi joacă pe chipul puțin speriat.

— De ce m-ai chemat?

— Mi s-a făcut dor de tine!

— Ești un mare mincinos, mă acuză Antoanela. Dacă te-aș lua în serios, ar însemna că astăzi ți s-a făcut dor de mine pentru prima oară. Hai dă-i drumul, spune-mi mai repede de ce m-ai chemat că, zău, nu-mi place aici.

O apuc de mînă și îi vorbesc patetic, ca la teatru:

— Antoanela, iubito, uită-te cu atenție la lucrurile întinse pe scaune...

Mă ascultă. Înaintează timid spre neobișnuita expoziție. O urmăresc: n-am văzut-o niciodată atît de uluită.

— Ce-i cu ele? Se interesează cu o voce gîtuită.

Emoția ei mă înduioșează.

— Le-ai mai văzut vreodată? Dacă da, unde și cînd?

— Sună a întrebare de polițist...

— Ai un auz perfect!

— Nu-i suficient, nu-i așa? Trebuie să mai am și memorie.

— Iubito, o să fii nevastă de polițist model.

— Cînd? mi-o întoarce ea ironic.

— Încă în mileniul doi...

— Pot să ating fusta?

— Te rog... Nu vrei să-ți scoți paltonul?

Nu vrea, nu insist; ia fusta și o înalță pentru a o admira în toată lungimea ei. Sînt gesturi specifice cumpărătoarelor. Apoi o „probează“, lipind-o de talie.

— Ce zici, mi-ar veni bine? nu-și poate stăpîni fireasca-i întrebare de femeie ce dorește să fie elegantă.

— Dacă ar fi ceva mai scurtă... răspund într-o doară.

— Așa se poartă, fuste lungi!

Următorul lucru către care Antoanela își îndreaptă atenția e bluza. O interesează mult gulerul, broderia, nasturii, calitatea materialului.

— De ce m-ai chemat? Ca să-mi faci sînge rău?

Fața ei exprimă în toate împrejurările ceea ce simte: îi pare, desigur, rău că lucrurile acelea frumoase și de bună calitate nu-i aparțin.

— Îți amintești de noaptea petrecută la mine, după spectacolul de la Sala Polivalentă? Te-am întrebat...

— „Din tot ce-ai văzut, ce model ți-ar fi plăcut să-l cumperi, să fie al tău, să-l porți cu plăcere?" Iar eu ți-am descris cu lux de amănunte un compleu din trei piese. Cum să nu-mi amintesc? Suspină din adîncul inimii și repetă întrebarea: De ce m-ai adus aici?

— Ca să te întreb: compleul ăsta este identic cu cel prezentat la parada modei? Te-ai uitat și la pantofi?

Antoanele se apleacă și îi ia cu o gingășie șocantă.

— Sînt ușori ca un fulg... Fericită femeia care-i poartă! Da, Mircea, toate lucrurile înșirate aici, inclusiv pantofii, alcătuiesc acel model lansat de Mario Campanella și care îmi plăcuse tare mult.

— Uită-te încă o dată la ele! Nu te înșeli?

Mă învăluie într-un zîmbet intim cu multe înțelesuri, urmat imediat de un răspuns menit să mă ia peste picior:

— Domnule locotenent-major, pot să vă dau și în scris, bineînțeles, dacă-mi cereți.

Chestia asta, „că pot să vă dau în scris", o știe din relatările mele spuse noaptea pe întuneric, la căldura aceleiași plapume.

— Antoanela, mi-ai fost de mare ajutor...

Îi fur golănește un sărut, iar ea, îngrijorată, mă ceartă:

— Dacă deschide cineva ușa, cum rămîne cu prestigiul tău moral?

— Regulamentele în vigoare ne dau dreptul să-i recompensăm pe cei care ne ajută. Iar tu m-ai ajutat!

— Modelul aparține toaletelor furate în noaptea aceea, după spectacol?

— Da, îi satisfac eu curiozitatea. Însă, deocamdată, secretul rămîne al nostru.

Antoanela se bosumflă rar, dar cînd i se întîmplă, constat că o prinde bine, îi conferă un aer copilăros.

— Sînt logodnică de polițist, îmi declară ea, și atîta lucru mai înțeleg și eu... că trebuie să-mi țin gura.

Are dreptate. Te pui însă cu acele deformații profesionale care, uneori, ies la iveală fără să-mi ceară voie!? Ca s-o împac, o îmbrățișez. Se zbate fără convingere, iar

sărutul i-l simt, ca întotdeauna, sincer, fierbinte și pătimaș.

— Așa procedezi cu toate invitatele tale?

A scos din poșetă o oglinjoară, se controlează, își îndreaptă părul.

— Taci? Nu-ți convine!

— N-am încotro, dragă Antoanela, mă vait ca ultimul nenorocit. Scopul scuză mijloacele!

Antoanela ar fi dorit să aibă ultimul cuvînt. Intră însă locotenentul Ghiță Eftimie care nu are obiceiul să bată la ușă. Nu o cunoaște pe Antoanela. I-o prezint.

— Sînteți fotogenică, domnișoară, știați? remarcă locotenentul animat de o reală bucurie profesională. În consecință, ne propune să ne facă o fotografie. Profitați de ocazie... Cînd vă mai iese în cale un fotograf atît de iscusit?

Eu sînt gata să-mi petrec brațul pe după umerii iubitei și să scot un zîmbet natural, Antoanela însă nu-mi împărtășește dorința și refuză.

— De ce, domnișoară... de ce refuzați?

În loc să-i răspundă, își controlează ceasul, îmi face semn că-i în criză de timp, apoi se explică:

— Nu-mi place locul. Am senzația că am de-a face cu niște regizori care pun mereu la cale cîte ceva... Chiar și intrarea dumneavoastră în scenă cu aparatul de fotografiat... E un moment prevăzut în caietul de regie al domnului locotenent-major Mircea Dabu, nu-i așa? Scopul scuză mijloacele! Nu-i așa, iubitule? Ca să expui lucrurile astea aici, trebuie mai întîi să fi dezbrăcat o femeie, nu-i așa?

Vesel nevoie mare, locotenentul Eftimie se simte obligat să preia asupra sa revărsarea verbală a Antoanelei.

— Comiteți o a doua eroare — prima a fost aceea că nu m-ați lăsat să vă fotografiez. M-ați lipsit astfel și pe mine de plăcerea de a vă scrie pe fotografie o dedicație poetică. Apoi, trebuie să știți că sînt și femei care se dezbracă singure... Nu trebuie ajutate. Avem într-o altă încăpere un asemenea exemplar.

— Cum, goală? se revoltă Antoanela.

— Nici chiar așa! E numai în chiloți și furou, înfofolită în mantaua unui plutonier, îi explic, nu știu de ce, cu o anumită stinghereală.

Mă privește cu o curiozitate aparte, neliniștită de un gînd. Nu cumva iubitul ei, locotenentul-major Mircea Dabu, își arată aici, pe terenul lui, o altă fată? Mă întreabă dezolată, deși răspunsul îl cunoaște dinainte.

— E vorba de stăpîna acéstor lucruri?

Și eu, și locotenentul dăm din cap în același timp, bineînțeles, afirmativ.

— Le-a furat sau le-a cumpărat?

— Le-a primit în dar, intervin eu și, cunoscîndu-i firea, adaug: Vrei s-o vezi?

— Nu, nu, trebuie să plec.

Deci, întrebarea mea și-a făcut pe loc efectul. Îi întinde mîna lui Eftimie. Acesta i-o sărută, apoi o complimentează din nou:

— Sînteți fotogenică...

— Mersi!

O conduc la mașină. Mă ia deodată de braț și-mi șoptește îngrijorată:

— Nu-mi place cum arăți... Ești cam palid.

— Am avut o noapte grea.

— Cu tipa pe care ai lăsat-o în chiloți?

— Așa mă știi? reacționez eu prefăcîndu-mă supărat.

Antoanela observă schimbarea și, înainte de a se așeza lîngă șofer, mă sărută pe gură și mă împacă:

— Te iubesc așa cum ești!

Urmăresc mașina pînă ce se pierde de-a lungul străzii. E o zi incertă, nici iarnă, nici primăvară. Văzduhul nu-i decît fum și praf. Miroase a cărbune. Pe Eftimie îl regăsesc în birou, cercetînd cu ochi de expert îmbrăcămintea Călinei Dragoman.

— Sînt frumoase și fine... Orice femeie ar fi fericită să le poarte.

— Fotografiază-le, Ghiță. Fiecare lucru în parte... apoi pe toate la un loc. În vremea asta, eu o să examinez fotografiile aduse.

Ghiță se apucă de lucru, nu înainte de a mă zgîndări:

— Nu mă întrebi ce impresie mi-a făcut prietena ta?

— Nu, Ghiță.

— De ce?

Face o mutră de om ofensat. Mi-e coleg, mi-e și prie-

ten, n-aş vrea să-şi formeze o idee eronată, aşa că-i răspund concis şi cu toată seriozitatea.

— De ce? Pentru că oricare ţi-ar fi impresia, bună sau proastă, n-are cum s-o înrîurească pe a mea. Grăbeşte-te Ghiţă, dincolo, o domnişoară „neajutorată" aşteaptă, aproape goală, să-i înapoiez îmbrăcămintea.

Ghiţă a amuţit. Stau cu spatele la el şi cu faţa spre birou. Aud ţăcănitul atît de familiar al aparatului foto în timp ce studiez cu luare-aminte fotografiile. Faţa rigidă, cu gura întredeschisă, a lui Paizu nu-mi spune nimic în plus, în schimb, chipul lui Cornel Turcu mă pune pe gînduri. Pare mult mai în vîrstă decît prietenii lui de pahar. O faţă spînatecă, de aceea chelia timpurie şi foarte întinsă pare o prelungire a feţei. Îmi amintesc de puţinele informaţii furnizate de Bujorel Necula: „Cornel Turcu a crescut prin orfelinate. A trăit mulţi ani în străinătate... Toate astea le ştiu de la Paizu".

— Am terminat! mă anunţă Ghiţă.

Mă întorc spre el. Mai ţine în mînă bluza albă şi-i admiră broderiile.

— Le vreau încă astăzi, Ghiţă.

— Într-un ceas o să le ai, mă asigură el. Spune-mi, ai glumit cînd mi-ai spus că dincolo muierea aşteaptă goală, să-şi primească lucrurile?

Rîd şugubăţ şi-l sfătuiesc ca, în drum spre laborator, să se oprească la Avasilichii ca să-i predea personal individei lucrurile. Să vadă şi el minunea de femeie în manta cazonă. Merită. E de acord. Strînge lucrurile cu grijă. Parfumul lor îl transfigurează.

— Apropo! Mai am nevoie de două fotografii: din faţă şi din profil. Intenţionez să le expediez cinematografiei române. Este în căutare de vedete...

Naivitatea lui Ghiţă e proverbială. De ce nu m-ar crede? Ce, cinematografia italiană nu s-a revoluţionat prin neorealismul unor oameni de pe stradă, deveniţi actori? Părăseşte biroul hotărît să-şi demonstreze măiestria.

Mă las pe scaun, pe un altul îmi întind picioarele, îmi încrucişez braţele la piept şi, cu ochii închişi, încerc să mă reîntorc la gîndurile mele legate de evoluţia incidentului de la „Berbecul". Pe sub pleoape îl văd pe Paizu prăbuşindu-se la podea. Iniţial, am crezut că am de-a face cu o veche stratagemă a infractorilor

versați — simularea unei crize de epilepsie. M-am lămurit însă imediat. Moartea subită a lui Paizu a barat astfel o cale ce m-ar fi dus inevitabil la ușa falsului colonel Crăciun. Așadar, din cei patru protagoniști ai incidentului de la „Berbecul" au mai rămas doi. Va încerca oare „creierul" acestei ciudate și încîlcite afaceri să-i elimine rînd pe rînd din joc pe Bujorel Necula și pe Călina Dragoman? Pe primul, să zicem, l-aș mai putea ocroti, însă pe „Domnișoara de Pompadour" n-am cum. Pe dumneaei, „colonelul Crăciun" mă obligă s-o las în libertate. În plus, a devenit și o „probă" în furtul celor cincizeci de rochii unicat din camioneta firmei „Mario". Așadar, mă confrunt cu două afaceri distincte, unite printr-un joc al hazardului de una și aceeași prostituată. „Eu mă dau pe valută ori pe cadouri", îmi răsună în urechi declarația „Frumoasei de la Găești". „Lucrurile le-am primit cadou de la un străin." Minte? Spune adevărul? Oricum, sînt convins că intervenția mea a dezorientat-o. Căci... ce legătură are incidentul de la „Berbecul" cu îmbrăcămintea ei?

Telefonul mă face să tresar de parcă nu l-aș mai fi auzit niciodată sunînd. Sar de pe scaun și mă reped să răspund. E doctorul Bălăceanu. Îmi telefonează de la Institut.

— Dragul meu, mă ia el pe departe, cu acea ușoară intonație ironică în glas, mi-ai trimis un mort cum din tinerețe n-am mai avut.

— Fac și eu ce pot!

— Nu, domnule Dabu, nu glumesc... Moartea lui Paizu e foarte dubioasă. Ficatul și alte organe ale decedatului le vom supune unor analize speciale și o să avem nevoie de vreo trei zile ca să sintetizăm expertizele.

— Totuși, ați enunțat o concluzie: moarte dubioasă... îl întrerup eu surprins de cele auzite. Pe ce bază?

— E un punct de vedere și nu o concluzie. Justețea lui nu pot să mi-o confirme decît probele de laborator. Deci, despre ce este vorba — mai ești pe fir, domnule...?

— Mai sînt, domnule doctor, mai sînt!

— Atunci, ascultă! Moartea subită a numitului Paizu Stan se datorează, după umila mea părere, unei puternice intoxicații cu o concentrație de nicotină.

— Fuma în momentul cînd a căzut, îi confirm eu tulburat.

— Ce-ai făcut cu pachetul de țigări? devine doctorul nerăbdător. Ți-a rămas vreun chiștoc?

În timp ce vorbesc, în încăpere se ivește Ghiță radios. Îi fac semn să stea liniștit.

— E nevoie să repet întrebarea? răsună pe fir, ceva mai energic, glasul doctorului. Le-ați aruncat la coș?!

— Nu, nu... Le păstrez, atît chiștocul, cît și pachetul de țigări.

— Trimiteți-le urgent laboratorului vostru... la toxicologie! mi se adresează autoritar interlocutorul meu. Cîte țigări mai erau în pachet?

— Patru.

— Foarte bine! Comunică și laboratorului opinia mea, îi rog să caute în țigări nicotină în stare pură.

— Vă interesează cumva ce țigări fuma?

— Nu... Dacă laboratorul stabilește concentrații de nicotină pură, înseamnă că, oricare ar fi marca țigărilor, avem de-a face cu un pachet de țigări pregătite de o mînă ucigașă. E clar?... Te las... Pa!

Doctorul Bălăceanu... Mai totdeauna concluziile sale mă surprind. În el zace, de fapt, un polițist, care, din motive știute numai de el, a luat înfățișarea unui medic-legist.

— S-a întîmplat ceva? îmi amintește Ghiță în felul ăsta că-i și el acolo.

— Discutam pe seama mortului de azi-dimineață — și-i dau un bobîrnac cadavrului lui Paizu din fotografie. Ei, ce-ai făcut?

— Mă, mișto curvulița și deșteaptă foc. Bietul Avasilichii e roșu ca un rac.

— Ai fotografiat-o?

— A protestat, dar în cele din urmă... Am tras la repezeală cîteva cadre. Nu mai voia, afurisita, să se îmbrace. Avasilichii i-a smuls de pe umeri mantaua și ea tot n-a vrut să se îmbrace. O ținea sus și tare că ea, așá dezbrăcată, merge pe jos pînă la hotelul „București". Încăpățînată, domnule!

Il împing pe Ghiță spre ușă și, o dată cu el, ies și eu.

— Permiteți-mi să vă raportez. Putoarea ne amenință cu greva foamei dacă n-o punem imediat în libertate.

Ghiță mi l-a descris corect pe Avasilichii: e roșu ca un rac și cu greu își mai poate ține în frîu nervii.

— Păi, a declarat careva dintre noi că n-o punem? Unde locuiești, domnișoară: la „Intercontinental", la „Ambasador", la „București"?

— La „București", îmi răspunde surîzîndu-mi ademenitor.

— Îmbracă-te!

„Domnișoara de Pompadour" șovăie, apoi ochii îi devin parșivi. Probabil, spiritul meu împăciuitor o deconcertează. Nu-i sesizează sensul sau, dacă-l sesizează, îi tălmăcește greșit. Își cheamă în ajutor șiretenia acumulată în anii petrecuți la „Corecție" și cizelată în „înfruntările" infracționale și care i-au adus multe victorii. Se ridică și lasă să-i cadă de pe umeri, ca o hlamidă, mantaua cu epoleții de plutonier-major a lui nea Tudorică. Se înalță deodată din pantofi ca dintr-o minune. Furoul scurt îi descoperă pulpele netede și puternice. Cum să nu mă uit la ea?! Unde-i bărbatul ăla să-și refuze un asemenea spectacol? Mișcările ei sînt moi, leneșe, lascive. Prin transparența furoului se conturează linia unui chilot sexi rîvnit, la sărăcia magazinelor noastre, de multe femei. Mai întîi își face de lucru cu peticul de chiloțel; zici că vrea să și-l dea jos, se mulțumește să dezvăluie un „triunghi" depilat pe care o mînă specializată tatuase cu majuscule, ca pe un frontispiciu, cuvîntul: LUX.

— Ești proastă! îi arunc eu batjocoritor.

— De ce, domnule locotenent-major?

Zîmbește mulțumită și-și mișcă provocator șoldurile, pentru a-și potrivi mai bine „frunza de viță".

— Te-ai „ștampilat" pentru tot restul vieții, încep eu s-o moralizez spre satisfacția plutonierului-major, partizan al „armei educației". Într-o bună zi tot o să te măriți și o să faci copii, iar copiii or să te întrebe: „Ce-i cu firma aia, mămico?".

Tace. E indiferentă, ca și cum ar fi singură în fața oglinzii. Își îndepărtează de pe umăr breteaua și își controlează sînul pietros din a cărui „pastilă" cafenie face

ochi un sfîrc de sidef, își ia sînul în palmă și-l cîntărește, pare mulțumită de tăria și greutatea lui, își trage breteaua și, privindu-mă batjocoritor, îmi zice:

— Ce-o să le răspund copiilor pe care n-o să-i nasc niciodată?! Mă scrutează zeflemitor. Păi, dom'le ofițer, o să le cînt cam așa: „Fata popii cea mai mare, / Din zdrîng-zdrîng făcea parale!". Ești cam prostuț, domnule, te-aș deștepta eu, dar nu-mi plac tinerii cu caș la gură.

Mi-a zis-o! Dacă mă bag în coteț! Din spatele biroului, Avasilichii i-ar arde cîteva. Să-și descarce nervii. Eu, tînăr fiind, rezist jocului. Și-apoi cum să nu reziști cînd ai de-a face cu un exemplar atît de aparte? O las să se joace, începe chiar să se îmbrace. S-o fi plictisit și ea de noi. Mai întîi își pune bluza, apoi fusta. Gîndesc: norocul sau nenorocirea ei constă în faptul că e nu numai frumoasă, ci și ageră la minte.

Pe neașteptate, fără s-o fi incitat, prinde să-mi vorbească temperat, desăvîrșindu-și toaleta în fața unei oglinjoare.

— Eu, domnilor, eu n-o să mă mărit... și deci nici copii n-o să am. Eu aparțin unei alte lumi... a borfașilor. Îmi cunosc soarta. Într-o bună zi — insinuează ea privindu-mă cu șiretenie — or să mi se aprindă călcîiele după un polițist, iar un hoț o să mă pedepsească, smulgîndu-mi inima cu vîrful unui șiș.

În fine, s-a îmbrăcat. Eleganța și distincția ei îmi fură ochii. Există o concordanță perfectă între nobila ei poreclă „Domnișoara de Pompadour" și modelul conceput de Mario Campanella.

— Șezi!

Mă ascultă neliniștitor de cuminte. Avasilichii vrea să-mi cedeze locul de la birou, se ridică. Îi fac semn să rămînă acolo.

— Aș fuma, își exprimă ea alintat dorința.

Îi împing pachetul de „Kent", bricheta. Fac parte din inventarul poșetei sale. Își aprinde o țigară, iar toate mișcările ei asociate cu pachetul de „Kent" îmi amintesc de deznodămîntul lui Paizu. Trage cîteva fumuri, le savurează, după care își exprimă cu nonșalanță o altă dorință:

— Aș bea un „Cinzano" alb, cu lămîie.

— Da' ce-ai zice tu de un pahar de „Căciulata" cu puțin sulf în el? sare cu gura plutonierul-major.

— Ala să-l bei tu! ripostează cu obrăznicie „Frumoasa de la Găești". Că ajută la prostată...

Îi cer din priviri lui Avasilichii să mă lase să-mi fac meseria.

— Apropo de șiș și de înjunghiat... Îți menții declarația că nu știi de ce, după plecarea ta de la „Berbecul", Paizu l-a tăiat pe Cornel Turcu?

— Mi-o mențin.

E degajată, șade picior peste picior și mă studiază cu un aer superior prin fumul țigării.

— Nu cumva ai provocat gelozia lui Paizu?

— Nu înțeleg...

— Unul dintre chelnerii localului te-a văzut cum umblai pe sub masă la pantalonii lui Cornel.

Călina Dragoman izbucnește într-un hohot natural de rîs.

— Păi așa mă joc eu cu toți bărbații ăștia impotenți... Poate, poate, săvîrșesc și eu vreo minune.

— Bujorel Necula intră și el în categoria asta?

— Din nefericire pentru el, da... Băiatul ăsta o să sfîrșească prost, prorocește „Frumoasa de la Găești".

Tresar neliniștit. Să înțeleg premoniția ei ca pe un act deliberat? Urmărește să mă prevină? „Vezi că o să moară și Bujorel. Sînt motive serioase să termine prost — e un complexat sexual." Îmi sugerează astfel explicația pentru un final care, cu certitudine, se apropie.

— Pe cînd ți-ai propus să pleci la Paris?

— Chestie de „Tarom", mă lămurește ea cu o dezinvoltură grațioasă. Pînă la sfîrșitul lui martie nu mai au locuri.

Cu greu îmi rețin întrebarea: „De ce nu apelezi la ajutorul colonelului Crăciun?". Îi iau pașaportul, îl cercetez.

— Înțelegi că acum plecarea ta în Franța depinde de noi?

Subtextul indiscutabil al întrebării naște un răspuns tăios:

— Uite ce-i, copoiule, dacă vrei să faci din mine „ciripitoare", te avertizez că figura nu ține, îți bați gura degeaba.

— Deocamdată, nu-ți cer decît să-mi răspunzi la întrebarea: vrei să mai ajungi la Paris? Bănuiesc că ai un contract în Place Pigalle...

— Ai ghicit.
— Mulțumesc!
— N-ai de ce.
— Ba o să am. Cu povestea de la „Berbecul", poliția s-a lămurit. Urmează doar ca Paizu să-și primească pedeapsa pentru fapta lui. Nu uita că-i recidivist.
— Aș putea să-l văd?
— De ce nu?! mă mir eu cu o prefăcută naivitate. Totul depinde de procuror, dar și de răspunsul tău la propunerea mea.
Își scutură nervos pletele și mă pune din nou la punct:
— „Ciripitoare" n-o să-ți devin niciodată. Nici chiar dacă mă pui la zid!
— Ți-am propus eu un asemenea tîrg? Crezi că dacă am nevoie de „ciripitori", nu știu din ce „cîrd" să mi-i aleg?! Pur și simplu, vreau să-ți adresez o rugăminte. Domnule plutonier-major, pune-i domnișoarei la dispoziție cîteva coli de hîrtie, un pix și condu-o alături, la „Declarații". O încui acolo, să n-o deranjeze nimeni. Îmi mut iară-și privirile pe fața „Domnișoarei de Pompadour": seamănă acum cu o tînără intelectuală chinuită de întrebări hamletiene. Domnișoară, vreau să-mi dai în scris cînd, unde, în ce condiții ai intrat în posesia acestei toalete, de la pantofi și pînă la pelerină.
— Am declarat o dată! îmi amintește ea enervată de insistența mea.
— Prea general! Vreau o declarație scrisă. La ce hotel te-ai culcat cu străinul care ți-a dăruit compleul... În ce cameră ați făcut amor.
— Figurile pe care le-am făcut, nu-i așa? își dă „Frumoasa de la Găești" arama pe față. Sînteți cu toții niște perverși.
— Hai, că vulgaritatea nu-ți stă bine! Nu mă interesează decît toalele tale... Ai auzit de furtul colecției de modele a lui Mario Campanella?
— Am auzit...
— Ei bine, porți unul din cele cincizeci de unicate furate. Dacă nu vrei să-mi spui, mă voi vedea nevoit să-l chem aici pe domnul Mario Campanella, patronul firmei.
— Nuuu!
În sfîrșit, a răsunat și o notă firească din gura „Domnișoarei de Pompadour". Rostisem numele patronului

într-o doară, că-mi venise de la sine pe limbă. Ca să vedeți și dumneavoastră cum și de unde poate să sară un iepure! Adevărul e că la un moment dat, pe cînd „studiam“, retras în biroul meu, îmbrăcămintea Călinei Dragoman, îmi trecuse prin cap gîndul să-l invit pe domnul Campanella la poliție pentru a-i solicita opinia, dar nu mă apropiasem încă de o asemenea decizie.

— Știam că noi doi o să ne înțelegem... Hai să nu ne pierdem vremea. Domnule plutonier-major, condu-o.

— 'Nțeles! mă asigură Avasilichii ridicîndu-se.

Se ridică și „Domnișoara de Pompadour“, semn concludent că nu dorește să ne mai obstrucționeze. Pășește de parcă nea Tudorică ar duce-o la eșafod. Joacă teatru. Se vede. Și, fără să vreau, îmi amintesc de un fost director al unui institut de reeducare a minorilor infractori, care, o noapte întreagă, mi-a povestit scene din viața „internaților“ săi. Așa am aflat că, în orele libere, „elevii“ luau lecții de „teatru“. Se învățau reciproc cum să intre în pielea unui cretin, sau a unui infirm, sau cum să interpreteze rolul unei victime sociale... Un întreg repertoriu la care urmau să apeleze în cazul că erau prinși asupra faptului. Țipătul „Nuuu!“ încărcat de spaimă al Călinei Dragoman nu mi s-a părut a fi simulat. De aceea iau pe loc decizia de a-l contacta pe domnul Mario Campanella. Numărul de telefon mi-l dă o amabilă operatoare de la Telefoane. Îl folosesc de îndată. Îmi răspunde o doamnă cu un ușor accent străin:

— Casa de modă „Mario“.

Mă recomand și îi cer să vorbesc cu domnul Campanella.

— În ce chestiune?

— O chestiune personală! răspund eu sec. În minutul următor, o voce baritonală și amabilă se recomandă:

— Mario Campanella la aparat... Cu ce vă pot fi de folos, domnule locotenent-major?

Mă bucur că italianul vorbește românește și nu trebuie să discutăm prin interpret.

— Să binevoiți, domnule Campanella, să vă prezentați de urgență la Circa 4 poliție.

— Daaa?! Chiar e urgent?! Mă rog, care e motivul?

— Sîntem pe urma celor care au jefuit camioneta firmei dumneavoastră.

— În sfîrșit, și o veste bună!

— Este absolut necesar să veniți pînă aici... s-a găsit ceva asupra unui hoț cu cazier.

— Sînt direct interesat în elucidarea furtului, mă asigură patronul firmei „Mario". În cel mult o jumătate de oră sînt acolo. Dați-mi adresa.

I-o dau amintindu-i să întrebe de locotenentul-major Mircea Dabu. Pun receptorul în furcă cu sentimentul că am făcut o treabă bună, operativă. Cu acest sentiment, mă duc să bat la ușa laboratorului lui Ghiță, să-l grăbesc cu developarea fotografiilor. Din camera obscură, „omul cu trusa" îmi dă de știre cu o bucurie adolescentină: „Mă, alea cu gagica dezbrăcată au ieșit fain! Să le tot vinzi la Gara de Nord!".

5

Domnul Campanella, proprietarul Casei de modă „Mario", e un bărbat înalt, spătos, cu bicepșii bine conturați. E în floarea vîrstei — dacă are patruzeci și cinci de ani. Trebuie să fi fost sportiv în tinerețe. Ținuta sa impresionează plăcut. Părul grizonat pe la tîmple îi conferă un plus de farmec. Tipul atrage atenția asupra eleganței sale asemenea unui manechin. Mă cucerește din primele minute: se poartă firesc, e comunicativ și volubil. Pînă să-i prezint fotografiile, îmi povestește, de parcă ne-am fi cunoscut de cînd lumea, de călătoriile sale, de contactele cu poliția unor state, de respectul pe care-l nutrește față de detectivii Scotland Yard-ului — adevărați gentlemeni —, cum l-a escrocat la Buenos Aires un aventurier de talie internațională. Trece apoi să mi-o descrie pe maică-sa, româncă la origine și căsătorită în ajunul celui de-al doilea război mondial cu un italian, care, o dată pe săptămînă, le răsturna pe masă o „mămăligă românească".

În cele din urmă, ajung să-i prezint fotografiile color înfățișînd, pe rînd, componentele toaletei purtate de Călina Dragoman. Devine grav. În primele secunde crede că se va descurca fără ochelari. Inutil. Se vede silit să-și pună ochelarii. Capătă astfel un aer profesoral. Se oprește asupra fiecărei fotografii în parte. Cele care înfățișează perechea de pantofi și broderia bluzei par a-l interesa ceva mai mult. După care, nemulțumit sau poate dezamăgit, se întoarce la prima fotografie și-și

rela studiul cu aceeași migală. Oftează și îmi împărtășește cu amărăciune concluziile sale.

— Domnule locotenent-major, regret... Oricît de interesat aș fi în reușita cercetărilor, n-am cum să vă ofer un răspuns sigur.

— Adică? Nu-i modelul dumneavoastră?

Un zîmbet condescendent îi răsare pe chip. E al unui om care manifestă înțelegere față de un semen neajutorat, aflat în încurcătură.

— Cum să vă explic... Modelul pare să fie identic. Însă ca să pot fi sigur și categoric, este necesar să țin în mînă nu fotografii, ci modelul în „carne și oase". Îl amuză propria-i vorbire și continuă încîntat: Să nu vă mire. Modelul reprezintă un unicat. Nu numai prin elaborarea artistică, ci și prin particularitatea materialelor. Pentru a realiza acest model, am comandat unei fabrici din Italia o stofă specială. Și nu mai mult de cîțiva metri. M-a costat mulți bani. Materialul din care e confecționată bluza reprezintă, de asemenea, o comandă specială. M-ați înțeles? Eu țin seama de psihologia femeii moderne cu bani... O femeie dorește să iasă în societate cu o rochie originală din toate punctele de vedere. De aceea, ca să pot identifica modelul, eu trebuie să pipăi stofa, mătasea și așa mai departe.

Chestia cu pipăitul mă trimite cu gîndul la „Domnișoara de Pompadour". E dincolo. Aș putea s-o invit, ca italianul pe jumătate român „s-o pipăie" cît dorește. Nu mă hazardez. Socot că în această etapă a anchetei e de preferat s-o alătur pe „Frumoasa de la Găești" „colonelului Crăciun" decît lui Campanella.

— În lumea dumneavoastră, a creatorilor de modă, sînt frecvente furturile de modele?

— Foarte!

— N-aș dori să vă mire întrebarea mea: știți, pentru noi, polițiștii români, casele de modă în viziune occidentală sînt încă o noutate. La ce sumă ați evaluat paguba firmei?

— La 500 000 de dolari... Domnul Campanella oftează adînc. Vedeți dumneavoastră, uneori, asemenea dispariții de modele originale, înainte și imediat după lansare, atrag și prejudicii morale... E ca în spionajul economic, modele furate la București pot apărea într-alt colț de lume, sub o altă emblemă.

— Sînteți asigurat?

— Da, dar nici o societate de asigurări nu-mi poate reda o dată cu despăgubirea și prejudiciul moral greu de evaluat.

După ultimele cuvinte, italianul meu cade pe gînduri. Nu-l tulbur. Puțin mai tîrziu, se uită la mine pieziș, bănuitor.

— Domnule locotenent-major, nu cunosc moravurile poliției române, de aceea o să vă rog să mă certați dacă am să comit o indiscreție.

— Vă rog, nu vă jenați! îl îndemn, neintuind unde vrea să ajungă.

— Judecînd după fotografiile astea, înțeleg că s-a intrat în posesia modelului respectiv?

Nu mai am cum bate în retragere: doar să-l mint... să-i spun că, din anumite motive, am trimis compleul la laborator.

— Mă văd nevoit să vă vorbesc de importanța identificării țesăturii. Chiar dacă-i un fals, o imitație a țesăturii, ancheta are șanse să ajungă la falsificatori, iar de la aceștia la autorii furtului.

— Sînt în măsură să vă satisfac dorința.

— Îmi veți lua o piatră de pe inimă! mă privește el recunoscător.

Îl rog să ia loc, n-o să lipsesc mult. Însoțit de nea Tudorică, dau buzna în „camera de declarații". O găsesc pe „Domnișoara de Pompadour" fumînd și scriind. Ridică spre mine doi ochi supărați de îndrăzneala mea de a-i perturba... „meditația". O rog să fie drăguță, să-mi pună la dispoziție fusta pentru cinci minute.

— Încă o dată? îi sare ei muștarul.

— Pe ceas, domnișoară, pentru cinci minute...

— Ce vrei, domnule, cu fusta mea? Poftim, ia-o! Da' să știi că o să ți-o plătesc! Află că străinul cu care trăiesc e un francez... corespondentul unui cunoscut ziar parizian. O să-i cer să vă pună cu botul pe labe. În genunchi o să umblați ca să-mi cereți iertare!

Nu zic nimic. Călina Dragoman își leapădă fusta și mi-o aruncă în brațe. În momentul ăsta, Avasilichii — martor ocular — are proasta inspirație s-o întrebe:

— Ce-i mai ușor pentru tine, să-ți ridici fusta sau s-o dai jos?

— Te bag în...! Înjurătura „Frumoasei de la Găești" are o încărcătură de ură pe care n-ai cum să n-o înregistrezi.

Prind la vreme mîna grea a plutonierului-major, pornită s-o plesnească peste gură.

— Da' m-a înjurat de mamă! se revoltă nea Tudorică și împotriva atitudinii mele.

— Nu știu să înjur de tată... Ce, crezi că dacă atunci m-ai scos din mizerie, trebuie să-ți fiu recunoscătoare? Ți-aș fi fost, poate, dacă m-ai fi lăsat acolo în tren, sub bancă.

Îl trag pe plutonier afară, după mine.

— O lăsăm aici de capul ei?

— Nu fuge fără fustă.

— Nu le știi p-astea! îmi reproșează Avasilichii.

Domnul Mario Campanella mă așteaptă în picioare cu privirile ațintite pe fotografiile întinse pe birou. Preia fusta cu o vie curiozitate. O desface și o întinde în toată lungimea ei, apoi îi cercetează pliurile, le numără. Obiect de studiu devine și fermoarul. Studiază și țesătura. O pipăie cu buricele degetelor. În finalul operației, nu-și ascunde dezamăgirea. Îmi înapoiază fusta, declarîndu-mi:

— M-am lămurit, domnule locotenent-major! Modelul e al meu, dar fusta și, probabil, și celelalte piese nu fac parte din colecția furată. E o copie. E un fals... o imitație. Stofa din care este confecționată fusta nu este identică cu cea adusă de mine din Italia.

Pun fusta în brațele plutonierului-major și-i cer s-o ducă înapoi la „magazie". Acesta pricepe formula și se retrage fără o vorbă.

— Așadar, sîntem în fața unui fals! oftez dezamăgit.

— Chiar și asta îmi pare un lucru important, încearcă domnul Campanella să-mi aprecieze efortul. S-a conturat clar mobilul jafului. Hoții au și pus pe piață modele false cu eticheta firmei mele. Ați prins și hoțul?

— Sîntem pe cale să-l prindem. Am pus mîna doar pe un intermediar care a depus compleul spre vînzare la o „Consignație". Cum modelele furate sînt date în urmărire, responsabilul magazinului ne-a semnalat depunerea compleului spre vînzare.

— De mult?

— Acum două zile.

— Vă felicit... Toată gratitudinea mea. Domnule.. Proprietarul Casei de modă „Mario", vizibil indispus, se îngîndurează iar. Domnule, încă nu m-am familiarizat

cu legile țării mamei mele, dacă greșesc în ceea ce o să spun, să-mi atrageți atenția. Aș oferi o recompensă poliției sau aș face o donație unei instituții, dacă i-ați prinde pe făptași.

Propunerea italianului mă mișcă: e pentru prima oară în activitatea mea de polițist cînd sînt pus într-o asemenea situație. Să fie asta, pentru poliția română, debutul economiei de piață?

— Noi nu ne facem decît datoria... Dacă doriți să sponsorizați un așezămînt de binefacere sau o asociație sportivă, este o treabă care vă privește. Pe noi însă vă rugăm să nu ne treceți pe listă.

— Firma are reprezentanțe în cîteva mari orașe din Europa: Paris, Düsseldorf, Barcelona. Mi-am cîștigat cu greu reputația... Și iată că ceea ce pînă acum n-a fost decît o simplă bănuială, începe să devină o certitudine: un concurent încearcă să mă compromită, chiar să mă distrugă. Sînt foarte interesat în prinderea hoților...

A tăcut. Mă privește ca pe un eventual salvator. Omul n-a făcut altceva decît să se explice de ce simte nevoia de a ne recompensa.

— O să vă ajutăm, domnule Campanella, fiți sigur. După Revoluție, ați fost unul dintre primii oameni de afaceri de peste hotare care au sărit să ne ajute țara.

Îmi întinde mîna... mi-o scutură voinicește.

— Aștept vești bune. *Arrivederci!*

Îl conduc pînă-n stradă, unde și-a lăsat „Lancia", ultimul răcnet. Mă întorc în birou numai după ce o văd pierzîndu-se în lungul arterei.

6

Am revenit în birou taman cînd suna telefonul. La celălalt capăt al firului — Antoanela. Surpriză. Cît timp trecuse de cînd ne despărțisem?

— Te deranjez?

Întotdeauna cînd mă cheamă la sediu e grijulie, iar vocea ei abia își croiește drum.

— Nu, iubito.

— Ești necăjit... O simt.

— Mai curînd, obosit.

— Vrei să vin seara asta la tine?

— Mai întrebi?!

— Ce faci cu oboseala?

— O să-ţi ofer prilejul să constaţi.

— Ştii, cînd am dat cu ochii de compleu, m-am bucurat ca un copil. Am crezut că mi l-ai procurat şi n-ai mai avut răbdare să aştepţi întîlnirea noastră.

— Ţi l-aş fi procurat, iubito, dar deocamdată reprezintă un „corp delict“, cu implicaţii. Campanella susţine că noi am pus mîna pe un fals.

— Cum asta?!

— Lasă, o să-ţi povestesc, acasă, sub plapumă.

— Abia aştept. Pa, iubitule!

— Te sărut!

Nu mă depărtez de telefon. Privirile îmi sînt atrase de fotografiile artistice ale lui Ghiţă. Fals sau nu, compleul există, iar „Domnişoara de Pompadour‘ îl poartă semeaţă şi cu siguranţa că-i stă bine. Întrebarea e de unde îl are. Dacă accept explicaţiile ei, trebuie să-l identific pe generosul străin — dacă mai e în ţară — şi să-i cer să-mi răspundă de unde are compleul sau cine i l-a procurat. Dacă „Frumoasa de la Găeşti“ mi-a vîndut gogoşi, va trebui să-i „străpung“ sistemul de apărare şi să stabilesc adevărul. N-ar fi exclus ca aşa-zisul străin care i l-a dăruit să fie un autohton... un participant la jaful camionetei. Cu o asemenea concluzie, ajung să contest aprecierile lui Mario Campanella, singurul în măsură să-şi evalueze creaţia.

Telefonul interior prinde şi el să sune. E nea Tudorică. Îmi raportează că „tîrfa“ a terminat declaraţia. „O.K.“, îi spun şi imediat îi aud replica, rostită ca o dojană blîndă. „Barem tu, Mircea, să-mi vorbeşti româneşte!“

Mă uit la ceas: somaţia mea şi-a făcut efectul. Bun sau rău, rămîne de văzut. Pe cei doi îi găsesc despărţiţi de biroul vechi şi murdar. În timp ce Avasilichii îmi împinge declaraţia Călinei Dragoman şi se ridică în picioare, dumneaei nu mă învredniceşte nici măcar cu o căutătură hoţească. Treaba ei. Eu însă, privind-o, reţin că scrierea declaraţiei a cam solicitat-o. O umbră de oboseală îi fură ceva din frumuseţea figurii.

— Are scris frumos, tîrfa! o laudă plutonierul-major Tudor Avasilichii, demonstrînd că poate să fie şi cavaler. Tot a învăţat ceva bun la Găeşti.

— Lasă-ne singuri. Stai dincolo, lîngă telefon. Dacă mă caută doctorul Bălăceanu, roagă-l să mă cheme aici.

Îi observ nemulțumirea, i-ar fi plăcut mai mult să rămînă pe loc și să mă secondeze. Mă așez în locul lui și-i spun Călinei Dragoman:

— Domnișoară, îți dai seama în ce încurcătură ai intrat?

Își ridică fruntea și mă străfulgeră cu ochii ei frumoși.

— Îmi dau... Să știi că e și cine să mă descurce.

„Colonelul Crăciun" exclam eu în gînd.

— Cine?

— Citește declarația!

— Menții cele declarate anterior? Că ai primit în dar compleul? stărui eu.

Din nou mă scrutează cu o expresie de superioritate.

— Mi-ai cerut o declarație, nu-i așa? Ți-am dat-o!

Îmi plec privirile și citesc.

DECLARAȚIE

Subsemnata Dragoman Călina, domiciliată în București, Calea Victoriei nr. 95, sector 1, declar următoarele:

Astăzi, 25 februarie 1990, pe cînd ieșeam din hotelul „București", unde am închiriat camera 603, pe valută, și unde domiciliez...

— Tu ai închiriat-o? o întreb șocat de informație.

— Are vreo importanță? îmi răspunde ea cu aroganță.

— Tot n-ai înțeles că are? Ridic de pe birou pașaportul ei ca pe un argument și subliniez: E vorba de sinceritatea discuțiilor noastre.

— L-a închiriat pentru mine un ziarist francez. Camera e plătită de el pînă-n luna mai. Dacă vrei, poți să controlezi.

— Mărinimos om! Trăiești cu el?

— Eu stau la 603, el la 604. Mă mai... și cu el. S-a trezit din nou în ea „Frumoasa de la Găești", cu vocabularul vulgar. E bătrîior, săracu', îl mai ajut și eu cît pot.

— Cum l-ai agățat? Vorbești franceza?

— El m-a agățat, că știe românește. În noaptea aia — prima — mai mult am stat de vorbă decît... M-a pus să-i povestesc viața mea. Să înnebunească, nu alta!

— I-auzi! Hai că-mi place... o încurajez eu, atras de acest debut al interogatoriului. Și mai departe?

— Mi-a propus o afacere: să-mi scriu viața așa cum am trăit-o. Cînd și cum am fost dezvirginată. Cum am

ajuns vagaboandă, cum am ajuns la „Corecție". Cîți gardieni m-au violat într-o noapte, în post... Să scriu fără rușine, că în Fránța, unde el vrea să-mi publice cartea, nu-i cenzură. Că-n Cartierul Latin poți să faci amor și în stradă, nimeni nu se oprește să se uite la tine.

Nu știu dacă își bate joc de mine sau vorbește serios. Nu știu cît talent literar are, dar actoricesc, în orice caz, are.

— Mi-a închiriat apartamentul și m-a pus să scriu. Scriu, îi dau paginile. Îi place. Zice că amîndoi o să dăm lovitura... că o să facem un *bestselăr* și o să ne umplem de bani.

— Toate le povestești și în declarație?

— De ce? Sprîncenele i se conturează a mirare, iar ochii i se fac mari. Ce legătură are compleul de pe mine cu francezul meu?

— Pomeneai de un străin care ți-a făcut cadou compleul...

— Păi dumneata mai bine citește declarația decît să mă ții de vorbă! Își controlează ceasulețul: Uiți că de trei ore sînt aici? *Time is money!*

Îi dau dreptate și reiau lectura paginilor scrise de „Domnișoara de Pompadour".

...pe cînd ieșeam din hotelul „București", unde am închiriat camera 603, pe valută, și unde domiciliez, m-am întîlnit cu Lică Băbuță zis și „Al Capone", care m-a poftit în autoturismul său nou-nouț adus din R.F.G.

— Întîlnirea cu Lică a fost întîmplătoare sau stabilită dinainte?

— Întîmplătoare. Cred că știa la ce oră ies eu pe Victoriei și m-a așteptat.

... m-a pofti în autoturismul său nou-nouț adus din R.F.G. „Te caut de mult, Li (asta-i o nouă poreclă a mea), îmi zice. Am nevoie de tine. Pun la cale o bișniță pe cinste." „S-o aud!" îi zic. „Pardon! Nu aici, îmi zice. Mergem la Inter, la un mare mahăr." „Nu mă interesează, că am bișnița mea", îi zic. Știa ce învîrtesc în ultima vreme, că m-a întrebat: „Nu-i așa c-o să pleci la Paris? N-o să ai tu nevoie de dolari ori de franci? De ce să depinzi tu numai de buzunarul babalîcului?". S-a ținut de capul meu și așa am ajuns sus, la Inter, la eta-

jul 21, unde, la o masă, ne aştepta un românaş de al nostru, îmbrăcat în smoching, cu papion la gît. „Chiar nu mă mai cunoşti Zvăpăiato?" (Asta-i o altă poreclă a mea). Mă uit la el. Prea elegant ... prea gentleman ... Pe deasupra, şi cu mustăcioară. „Helo beby!" — îmi mai zice el. Şi l-am recunoscut. Era Gicu Buruiană zis Bilă, şi dînsul „găeştean". Ne-am pupat, ne-am îmbrăţişat. Fugise din ţară acu trei ani ... că ăsta era visul lui, să dea lovituri pe la capitalişti ... Că numai în Occident poţi să devii celebru.

Îmi ridic privirile şi o surprind pe Călina Dragoman într-un moment cînd, probabil, uitase unde se găseşte şi îşi pierduse controlul. Are o figură de fată inteligentă, frumoasă şi de ... treabă. Îmi pare rău că-i tulbur relaxarea.

— Buruiană îi spune şi acum?

— Aş! Avea un paşaport cu un nume trăsnit, irlandez sau islandez. Devenise vestit acolo. Se lăuda că-l caută „Interpolul" peste mări şi ţări.

Reiau lectura declaraţiei:

Despre bişniţa ce voia s-o pună la cale am discutat în camera lui de la Inter. Eu i-am zis de la început: „Uite ce-i, Bilă, eu am afacerile mele de curvă şi nici nu vreau să aud de ale tale. Eu, dacă mă lansez, mă lansez cu ... mea, şi nu cu ... ta ... Aşa că nu intru cu tine în afaceri. Ţi-o spun de la obraz, ca să n-avem vorbe".

— Ce afacere propunea?

— Chestia asta las-o baltă, mă sfătuieşte „Frumoasa de la Găeşti". N-am intrat în nici o afacere. Nu ştiu despre ce era vorba şi chiar dacă aş şti, n-aş spune.

Am lăsat-o baltă, aşa cum m-a sfătuit, căci aveam înaintea ochilor un exemplar cu reacţii imprevizibile. Preferam să vorbească vrute şi nevrute decît să se retragă în muţenie.

... Bilă, băiat deştept, n-a insistat să mă atragă în ce punea la cale, însă m-a rugat să-l însoţesc în noaptea aceea la o petrecere, într-unul din apartamentele hotelului, să pun pe mine ce am mai elegant. Voia să le rup gura invitaţilor. Cu asta da, am fost de acord. Ne-am despărţit înţeleşi că vine să mă ia de la hotel la şapte. Cînd

a venit să mă ia, eleganța mea l-a lăsat bujbe. Venise cu un Mercedes lux, cu care străbătuse toată Europa. La petrecerea asta l-am cunoscut pe domnul Mario Campanella, patronul Casei de modă... Erau acolo, la petrecere, multe femei tinere, frumoase, toate de-ale noastre, românce. Își încercau norocul, căci erau și mulți străini plini de dolari.

Din toate fetele alea frumoase, domnul Campanella pe mine m-a ales să-i țin de urît. E un tip șarmant și nu l-am respins. A dansat numai cu mine. Se purta ca un cavaler. De golani de-ai noștri eram sătulă. Mă dansa, îmi întindea cupe de șampanie, îmi declara că sînt frumoasă, că am un corp ideal pentru a deveni manechin. Înțelegeam unde bate. Știam cum se va încheia povestea, voiam chiar să se încheie așa. Am devenit amanta lui. Închiriase pe dolari un apartament într-un bloc vizavi de Biserica Albă. Îmi făcea cadouri toalete și bijuterii. Le ținea într-un seif mascat de un tablou. Mi-a spus că-i cea mai bună ascunzătoare. Mie îmi venea să rîd, căci orice „găeștean" îi putea veni de hac cu ușurință. Ori de cîte ori făceam dragoste cu el, îmi dădea de înțeles că-i înamorat de mine, că n-are nici un secret. Deschidea seiful și scotea o casetă plină cu cocoșei și bijuterii. Mă poftea să-mi aleg o monedă sau o bijuterie. I-am cerut să mă lase să-mi țin și eu bijuteriile în seiful lui. Nu știu ce mă apucase. Mai trebuie să precizez că amantul îmi dăduse și mie un rînd de chei de la garsonieră. Puteam veni oricînd. După vreo două săptămîni de la cunoștința noastră, venind să rămîn peste noapte cu el, îl găsesc zăcînd într-un fotoliu, înnebunit. Tabloul care masca ascunzătoarea era dat deoparte, iar seiful deschis și golit. „Mi-au furat totul!" a început el să plîngă. „M-au lăsat sărac lipit pămîntului." Dispăruseră și bijuteriile mele. Eu, mă rog, am educația „găeștenilor". Dumnezeu a dat, Dumnezeu a luat! Azi am, mîine n-am. M-am întrebat însă cine putea să dea lovitura. L-am bănuit pe Bilă. Dar domnul Campanella, văzînd că nu fac crize de isterie și nu plîng după bijuteriile pierdute și că-i dau mereu cu Dumnezeu a dat, Dumnezeu a luat, odată a sărit în sus ca un apucat și a început să mă acuze că eu l-aș fi prădat. Am eu un păcat, cînd îmi place un bărbat și beau cu el șampanie și petrec cu el cîte o noapte, îmi dau drumul la gură și-mi povestesc viața de hoață și vaga-

boandă. Nu s-a mulțumit să-mi arunce în obraz că sînt o hoață, dar mi-a ars și o labă, cică să-i înapoiez bijuteriile și monezile furate.

„Domnișoara de Pompadour" fuma privind absentă către fereastra prin care se zărea un petic de cer. Gîndeam, privind-o: „Îi place să scrie... să povestească. N-ar fi exclus ca povestea cu ziaristul francez să fie adevărată... Cititorii se dau în vînt după autobiografii senzaționale".

— Domnișoară... o smulg eu din meditație.

Întoarce spre mine o față luminoasă, de om căruia viața nu i-a dăruit decît bucurii. Trebuie să recunosc că, pentru anchetator, aceste treceri de la o expresie la alta sînt derutante.

— Nu se înțelege din declarație pe ce temei te acuza.

— Am scris: îmi dăduse cheile garsonierei.

— Și pe cele ale seifului?

— Nu. Însă într-una din nopți, i-am povestit cum la Găești, ca să fug noaptea din dormitor, să mă întîlnesc cu un băiat, am făcut mulajul unei chei. De aici, el a tras concluzia că eu am făcut mulajul cheilor de la seif, că sînt autoarea furtului. Încolo, s-a petrecut totul cum am arătat în declarație.

„Dacă tu crezi în ce spui, i-am răspuns eu, du-te la poliție și reclamă-mă." Nu voia. Zicea că nu-i hain, că nu vrea să-mi facă rău. Mi-a cerut să-l părăsesc imediat, adică mi-a dat papucii. Să fiu nevinovată și să mă alunge! M-a jignit cum nu m-a jignit nimeni pînă la el. Slavă Domnului! — pot să mă răzbun. L-am dat dracului și i-am cerut unui Știetot *peste spărgători să afle cine a curățat seiful italianului și să mă pună în legătură cu dînsul.*

— Cine-i personajul *Știetot?*

— Nu interesează cazul, mă pune la punct „Frumoasa de la Găești" cu o autoritate amenințătoare. Să nu încerci să faci din mine „ciripitoare"! Mai bine îmi tai limba.

O cred capabilă de un asemenea gest. Reiau lectura declarației.

Cîteva zile mai tîrziu, omul meu m-a căutat și m-a asigurat că nici un spărgător n-a dat gaură la locuința lui Campanella. Și că nici nu se știa printre spărgători că italianul ar deține un seif. Sînt eu hoață, dar știu să fiu și cinstită cu cine trebuie. Așa că am pornit să-mi fac dreptate. M-am interesat cu cine a mai trăit Mario înainte de a mă cunoaște pe mine. Și am aflat că își lipise un manechin și după ce s-a săturat de biata fată, a azvîrlit-o ca pe o zdreanță, lăsînd-o și fără serviciu.

— Poți să-mi dai și numele manechinului? mă interesez eu prudent.

— O cheamă Mony Denișor. Nu știu unde locuiește, dar barmanul de la „Inter" o cunoaște, că o recomandă străinilor.

— Mulțumesc.

A dat-o nu numai afară din pat, ci și din serviciu. Fata asta mi-a povestit că Mario Campanella e mult mai al dracului decît pare, e o bestie cu mască de gentelman *După ce s-a săturat de ea, a izgonit-o așa: în timp ce se afla goală în patul lui, lîngă el, gol și dumnealui, a apărut ca din pămînt o femeie cam coaptă, elegantă, și care s-a dat drept nevasta lui. A vrut s-o gîtuie pe biata Mony, cît p-aci s-o scoată goală în plină stradă. A intervenit italianul, dar mai tîrziu ... Iată cu ce se ocupă perversul ăsta de macaronar din Palermo.*

— Și pe Mony o răsplătise cu bijuterii?

— Am uitat să scriu, recunoscu ea cu un sentiment stingheritor de culpabilitate. A primit. I-a arătat și ascunzătoarea și caseta.

— Dar nici n-a acuzat-o de furt?

— Nu. Ei i-a povestit o altă istorioară. Că după ce-a fost izgonită din casă, nevastă-sa a cerut cheile de la seif și a ridicat tot ce era în el, inclusiv bijuteriile dăruite de el amantei ... Ăsta-i mafiotul! Ca acum cîteva zile să aflu că nevastă-sa nici n-a pus piciorul în România, că domnul Mario are o secretară adusă din Italia, pe care o roagă, din cînd în cînd, să joace rolul nevesti-sii ...

— Îi știi numele?

-- Uite că nu m-a interesat, reacționează ea. Regret că am trecut indiferentă pe lîngă un amănunt atît de prețios.

Citind declarația, ascultînd apoi și răspunsurile Călinei Dragoman la întrebările mele, mă pomenesc destul de des în situația de a face un efort să fiu polițist și să nu mă las ademenit de harul de povestitoare al „Frumoasei de la Găești".

Am înțeles la ce se pricepe domnul Campanella — îmi văd eu mai departe de lectură —, *așa că mi-am propus să mă răzbun, să i-o coc de să mă țină minte. I-am adunat pe „găeștenii" mei, le-am dat de băut și de mîncat, le-am povestit cum am fost trasă pe sfoară de un macaronar pe jumătate român. Le-am vîndut indirect un pont. După cîteva zile, fusesem răzbunată. Unul dintre „găeșteni" mi-a adus caseta cu bijuterii. I-am telefonat lui Mario și l-am luat la mișto: „E adevărat ce se zvonește în tîrg, că ți-au spart casa? Ei, află că eu sînt autoarea morală... și că bijuteriile dăruite de tine sînt din nou la mine". „Proasto, mi-a răspuns bestia, află că sînt false." Am fost cu ele la un expert de-al nostru și a constatat că, într-adevăr, bijuteriile erau lipsite de valoare. Le-am povestit băieților și au vrut să împartă cu mine cocoșeii. Am refuzat.*

— Campanella a reclamat furtul?

— Nu, nu l-a reclamat.

— De ce oare? insist eu. Doar monedele erau veritabile...

— Îi este teamă. Vrea reclamă și nu scandal.

Proprietar al unei case de modă cu sucursale în cîteva mari capitale ale lumii are, desigur, asupra lucrurilor o viziune și o logică aparte, trăsături pe care mai mult le puteam intui decît demonstra. Dispune cum dorește de propriile bunuri. Bunăoară, dacă domnul Campanella — victimă a unui furt — consideră că nu trebuie să reclame furtul, îl interesează direct și personal.

— Nu cumva tu ai pus la cale și jaful camionetei lui Campanella?

— Mă crezi tîmpită? Păi citește, domnule, mai departe declarația.

Dorința de a mă răzbuna pe macaronar nu m-a părăsit. I-am chemat din nou pe băieți la mine și le-am povestit că firma lui Campanella pregătește o paradă a modei la Polivalentă și o să prezinte 50 de modele ce vor lua, pe urmă, calea unor prezentări internaționale, și dacă mă iubesc și țin la mine cu adevărat, să mă răzbune. Mai jos declar ce s-a întîmplat în continuare.

La spectacol am fost și eu, însoțită de ziaristul francez. În timpul paradei, m-a întrebat care model mi-ar plăcea să-l port. L-am indicat pe ăsta cu care sînt îmbrăcată.

(Ce coincidență de situații și de gusturi! Antoanela să fie în sală și să dorească și ea același model... Ce-o să se mai amuze cînd o să-i povestesc!)

În pauză, ziaristul francez îmi zice că se repede în culise să ia cîteva declarații și că o să lipsească vreo zece-cincisprezece minute. Mie însă gîndul nu-mi era la spectacol, ci la „găeștenii" mei care se pregăteau de marea lovitură.

La terminarea spectacolului, francezul mi-a pregătit o surpriză. Cînd m-am așezat pe bancheta autoturismului, am zărit pe cea din spate un pachet. Pînă atunci nu-l mai văzusem. Îl întreb pe Michel ce-i cu pachetul acela. „Desfă-l!" Erau compleul și pantofii care mi-au plăcut mai mult. Cred că a plătit dolari grei ca să-mi dovedească cît de mult mă iubește. N-a vrut să-mi spună cît l-a costat și nici din partea mea nu era frumos să insist. Deci, declar pe a mea răspundere că el mi-a dăruit compleul.

Ce s-a întîmplat cu lovitura „găeștenilor"? Au urmărit camioneta și au rămas cam mirați cînd au văzut-o ieșind din București. S-au ținut după ea, la distanță. Cînd au ajuns-o din urmă, camioneta era în șanț, șoferul în nesimțire cu capul pe volan. Băieții s-au cam speriat, totuși au urcat în camionetă și au rămas cu gura căscată cînd au constatat că modelele nu erau în mașină.

Incredibil! Citesc și recitesc finalul declarației. Din punctul meu de vedere, îmi pare de-a dreptul senzațional. E la mintea cocoșului că cineva minte. Călina Dragoman? Șoferul camionetei? Mario Campanella, pă-

gubașul, cel care a reclamat furtul celor 50 de modele? Un model însă îl vînduse încă în seara spectacolului chiar ziaristului francez. Să-i fi vîndut un model fals? Bineînțeles, dacă aș lua *ad litteram* declarația „Zvăpăiatei". În cazul acesta, patronul firmei s-ar fi cuvenit să reclame furtul a 49 de modele.

Abandonez lectura declarației și ridic privirile îngîndurate spre „Domnișoara de Pompadour". Doamne, frumoasă mai e!

— Călina, sînt convins că ăsta-i adevărul... cel pus de tine pe hîrtie. Însă nu e suficient... Știi la fel de bine ca și mine că un polițist are nevoie de probe ca să fie crezut de procuror. Ce zici, mă poți pune în legătură cu unul din „găeștenii" tăi?

Clipește des din genele-i lungi, frumos răsucite, și nu are nevoie de prea mult timp să-mi răspundă:

— Cam delicată treabă! Trebuie să stau de vorbă cu el. O să-i ceri declarații?

— Normal...

— Pe urmă o să-l bagi în zeghe!

— De ce? Doar n-au furat nimic din camionetă. Călina, am înțeles că vrei să i-o plătești lui Campanella.

Un surîs șăgalnic, plin de inocență, i se desenează pe figură. Îmi șoptește:

— Spui atît de frumos, Călina...

— E un nume care nu poate fi rostit altfel decît frumos.

— Polițistule, vrei să mă zăpăcești și să mă încurci.

— Te înșeli. Nu știu cît de cinstit joci tu cu mine, dar eu te asigur că joc cinstit. Dacă îmi poți proba că pe șoseaua București-Găești nu s-a petrecut nici un furt reclamat, ești ca și răzbunată pe Mario Campanella.

Devine deodată foarte curioasă, pînă și genele îi încremenesc la comanda aceluiași simțămînt.

— Cum așa?

— Foarte simplu: Campanella a reclamat poliției că i s-au furat 50 de modele unicat, nu 49. „Găeștenii" tăi sînt sinceri cu tine?

— Sînt! ripostează ea, indignată de ceea ce-mi putuse trece prin cap.

— Atunci totul se poate întoarce împotriva lui Campanella. Dacă mașina era goală, înseamnă că Mario Campanella a reclamat un furt care, în realitate, nu s-a comis. Înțelegi?

Clătină din cap afirmativ, măsurîndu-mă mai puțin arogant decît înainte.

— În cît timp poți să-mi dai un răspuns?

— În două-trei zile... Poate chiar mai repede.

Privirile îi alunecă spre obiectele de pe birou, care-i aparțin.

— Poți să le iei... Știi, Călina...

— Nu-mi mai spune Călina, se răzvrătește ea pe neașteptate, ca și cum aș fi jignit-o.

— De ce?

— Am motivele mele!

S-a supărat sau s-a întristat, de ce, nu-mi dau seama. O urmăresc cu cîtă răbdare își aranjează poșeta.

— Îmi ești datoare cu un răspuns.

— Dacă numai cu unul, fii mulțumit, polițistule!... Pot să plec?

— Încă nu.

Replica mea o intrigă și ochii — ochii ăia albaștrii — devin răi și amenințători.

— De ce, domnule?

— Cînd te-am întrebat dacă vrei să-l invit aici pe domnul Campanella să vadă compleul, ai răcnit speriată un „Nuuu!" de-ai băgat groaza în mine.

— Speriată?! Eu?!... Fugi, domnule, de aici!

A redevenit vulgară „Frumoasa de la Găești" și mă privește obraznic.

— Facă-se voia ta, o temperez împăciuitor. Nu poți însă să negi că ai refuzat o confruntare cu Campanella.

— De ce? De ce? Înainte de a fi polițiști, voi sînteți bărbați. De aia nu pricepeți niște chestii de-astea elementare ale muierilor. Am și eu mîndria mea. Pur și simplu, nu vreau să dau ochii cu Campanella la... poliție. Am ambîțul ăsta!

Mă ridic de pe scaun mulțumit de explicația „Domnișoarei de Pompadour". Se ridică și ea.

— Aștept cu nerăbdare un telefon. Auzi, domnișoară, cred că prietenul tău, ziaristul ăla francez, Michel nu știu cum, are dreptate. Știi să povestești al dracului de plastic. Declarația ta e mai curînd o povestire...

— Da' n-ai citit-o toată, îmi dă ea cu tifla, pregătindu-se de plecare.

— Așa e, recunosc eu. Partea ultimă se referă la incidentul de la „Berbecul", pentru mine — caz închis. Da, da, ai talent, domnișoară Dragoman...

- Hai că mă trombonești, domnule locotenent-major, îmi pulverizează ea laudele.

La despărțire, lîngă ușa deschisă, mă întreabă cu un glas suav:

— Îi spui lui Paizu și lui Bujorel că am trecut pe aici?

— Tu cum mă sfătuiești?

— Ești viclean, polițistule! Treaba ta...

Se oprește pentru o clipă în coridorul întunecos și mai să se lipească de mine; îi simt parfumul și îmi șoptește:

— Chiar n-ai fost tentat să-mi rupi chiloții?

— Ba da, o mint eu. Numai Dumnezeu știe cu ce preț m-am stăpînit!

— Îmi place că ești sincer, polițistule! Nu-ți pierde speranța... n-au intrat toate zilele în sac. Deși mie și aici mi-ar plăcea pe podea sau pe un birou. *Orvoar, musiu!*

1

„Domnișoara de Pompadour" mi-a lăsat în birou „vagi urme de parfum". Le adulmec și, în sinea mea, recunosc că personalitatea ei m-a fascinat. Deși într-o vreme m-am ocupat intens cu delincvența juvenilă, nu țin minte să fi avut de-a face cu un asemenea specimen. Doamne, ce amestec de bine și rău! Și ce-o fi adevărat în povestea cu generosul ei ziarist francez? Răsfoiesc cele cinci pagini ale declarației semnate de Călina Dragoman: o grafie corectă, frumoasă, lizibilă. La o primă analiză un grafolog ar așeza-o în rîndurile ființelor echilibrate; fraze cursive; tendință către o relatare nudă, lipsită de zorzoane, convingătoare. N-ar fi exclus ca francezul să-i fi sesizat talentul narativ, intuind apariția unei cărți de senzație, dacă nu chiar a unei viitoare scriitoare.

Dar m-am lăsat furat de „parfumul" Călinei Dragoman și m-am îndepărtat de obiectivele cercetărilor. Simt nevoia să-mi rînduiesc gîndurile, să deslușesc pe ce căi aș putea să avansez cu succes.

Unu: La „Berbecul" a fost înjunghiat mortal un oarecare Cornel Turcu. Ce știu despre victimă? Mai nimic. Doar ceea ce mi-au relatat Paizu, Necula și Călina Dragoman în declarațiile lor. Cine-i, în realitate, victima? Care-i starea ei civilă... Unde a domiciliat... E un client mai vechi al poliției? Într-un cuvînt, am nevoie de informații. Apt pentru o asemenea sarcină operativă nu poate fi decît plutonierul-major Tudor Avasilichii.

Doi: Autorul omorului, Paizu Stan zis Macarie, și-a recunoscut fapta, introducîndu-l în țesătura cazului pe așa-numitul colonel Crăciun, unul dintre „organizatorii" noului Serviciu secret. De fapt, cheia enigmei. Cine a fost, deci, interesat în lichidarea lui Turcu? Dar în cea

a lui Paizu? Cine i-a oferit acestuia pachetul de „Kent“ cu acea fatală concentrație de nicotină în țigări? Ce amestec are Călina Dragoman în toată tevatura asta? Să fie oare viitoarea „scriitoare“ a Franței în slujba misteriosului Crăciun, așa cum a mărturisit Paizu? Dacă e așa, atunci, cu siguranță, pașii ei mă vor conduce în cele din urmă la sediul „noului Serviciu secret“. În consecință, „Domnișoara de Pompadour“ nu va trebui scăpată din ochi. Cine să mi-o fileze, cînd sîntem puțini, iar în Poliție nu s-a format încă un corp de detectivi? Mi-aș asuma chiar eu misiunea, dar îl înlocuiesc la comandă pe șeful meu direct, maiorul Victor Moraru.

Apoi a mai apărut pe firmament și „afacerea Campanella“. Desigur, de acest original „jaf la drumul mare“, cum a fost etichetat în Buletinul I.G.M.-ului, se ocupă „Judiciarul“ Municipiului București. Însă deocamdată Călina Dragoman este „a mea“ și pînă nu adun probe în legătură cu dezvăluirile ei, nu pot risca să raportez colonelului Zaharia de la Capitală informații ce se pot dovedi total lipsite de temei.

„Frumoasa de la Găești“ îmi răsare, pe neașteptate, înaintea ochilor. Îi simt respirația caldă, parfumul răspîndit la apariția ei și o întreb în gînd: „Să am sau nu încredere în tine?“. „De ce-ai avea, îi aud aievea glasul, cînd îi înșel pe toți din jur? Mi-am înșelat mai întîi părinții, apoi pe ceilalți. De atunci înșel întruna.“

Sub imperiul acestui dialog imaginar, ridic receptorul cu o mînă, cu cealaltă apăs furca. Șovăi. Să-l chem sau nu în ajutor pe bunul meu prieten din copilărie, Mitiță Bernea? Viața ne-a despărțit arareori. Sub înrîurirea acelorași filme americane și franceze, eu visam să devin comisar de poliție, el — detectiv particular. Eu am ajuns în rîndurile poliției, Mitiță sau Miti, cum îi zic de cînd ne știm, a virat-o către Institutul de Cultură Fizică și Sport, obținînd diploma de profesor de educație fizică, și acum lucrează la un liceu. Nu-i supărat pe destinul său. Elevii și elevele îl iubesc. E și el holtei, dar, spre deosebire de mine care sînt statornic în iubire, el zboară „din floare în floare“. Ori de cîte ori îl iau la rost pe tema asta, îmi oferă un răspuns invariabil: „Cum naiba, să faci o viață întreagă unul și același lucru cu una și aceeași femeie?“. Totuși nu-i

flușturatic. E chiar foarte serios cînd situația i-o cere. Pasiunea lui pentru detectivism a rămas nealterată și mă ajută cu plăcere ori de cîte ori apelez la serviciile sale. Nu-i o treabă prea legală. Ce, toate în viața noastră sînt legale?! Mi-aduc aminte că imediat după ce a început să se vînture în presă ideea detectivismului particular, i-am propus lui Miti să-și abandoneze postul și să se dedice adevăratei sale vocații. A reacționat în stilul său caracteristic: „Ce mă, ești tîmpit?! Asta-i profesiune?! Să te bagi în viața intimă a unor oameni?!". Și vă rog să mă credeți, nu o dată m-am convins că băiatul e perspicace, are logică, imaginație, realizează conexiuni, are tupeu. Ar face vogă și parale. „Lasă-mă să mor amator, ajutîndu-te pe tine... Oricum, tu ești reprezentantul legii și îți execut ordinele."

Astăzi simt că Miti Bernea mi-ar fi de mare ajutor. În fine, îmi înfrîng ezitările și-l sun. Îmi recunoaște vocea și n-am nevoie nici măcar de acel „Alo!" pentru a intra în fondul problemei.

— Dormeai?

— Nu...

— Citeai?

— Nu...

— Ai pe cineva la tine?

— Da...

— Echitație?

— Da! Ai nevoie de mine?

— Aș avea, da' văd că ești în cursă.

— Gagica-i în baie. Ai picat la vreme. Nu știam cum să-i dau papucii. Sună-mă peste cinci minute și comunică-mi că mamei mele îi este rău. Unde vrei să ne vedem?

— Eu zic la „Capșa", la ora unu...

— O.K.! Nu uita să-mi telefonezi. Altfel sînt pierdut.

Cum prietenul la nevoie se cunoaște, exact peste cinci minute revin la telefon. Îmi cunosc partitura, am mai cîntat-o în împrejurări asemănătoare. Cunosc și reacția lui: „Cum, i s-a făcut rău? Un vecin a chemat Salvarea? Mai încape vorbă?! Mă îmbrac și vin. Mulțumesc... Dumnezeu să vă ajute!".

O singură dată n-a ținut figura. Tipa știa că maică-sa își dăduse sufletul cu cinci ani în urmă.

Înainte de a mă duce să mă întîlnesc cu Mitiță, am trecut pe la Avasilichii, să stau puțin de vorbă cu dînsul. Îl găsesc, ca niciodată, la fereastră. Cînd aude ușa deschizîndu-se, se tulbură de parcă l-aș fi surprins asupra unui fapt nepermis. E complet transfigurat.

— Zăpada mieilor! îngînă el fericit. S-a pornit... Uită-te și tu... Ce fulgi mari! Ninge ca în copilăria mea, domnule locotenent-major.

Nu știu ce-i cu el... doar zăpada mieilor a căzut și anul trecut și n-a observat-o. A căzut ca și în ceilalți ani. Îl las să admire fulguiala, să-i treacă reveria. Sau poate criza de nostalgie.

— Cînd eram mic și se porneau Babele... ningea blînd, cu fulgi mari ca ăștia, alergam pe ulițele satului cu gura deschisă, să-i vînez. Mi se păreau gustoși...

Suspină și se răsucește spre mine. Gata! I-a trecut. Poate asculta noi ordine.

— Nea Tudorică, eu o să lipsesc preț de o oră. Am o întîlnire importantă la „Capșa". Din păcate, după moartea lui Paizu...

— Ți-am spus eu că ăștia de la „Berbecul" or să ne dea de furcă?

Are și el un cusur. La urma urmei, poate că nici nu-i cusur. Dorește să i se aprecieze flerul.

— Așa e, mi-ai spus, îi satisfac eu orgoliul. Moartea lui Paizu a complicat cercetările. Ce-am fi putut smulge din gura lui trebuie acum să dobîndim pe alte căi. De fapt, nu știm cine-i victima. Vezi cine-i acest Turcu Cornel... unde a domiciliat, dacă are părinți sau neamuri, trebuie să găsim pe cineva să-l îngroape.

Avasilichii dă din cap ca și cum ar vrea să-mi reproșeze mutește. „Păcat că nu m-ai lăsat s-o plesnesc. Ne-ar fi spus tot ce știa despre victimă. Și tîrfa știa multe!" Nu prind mingea și schimb vorba:

— Dacă se interesează mama lui Bujorel Necula de mine, comunică-i că, din păcate, fiul ei nu dorește s-o vadă și că eu totuși sper că, într-o zi, două, să-l pun în libertate. Convorbirea s-o înregistrezi.

— Cum, chiar vrei să-l trimiți acasă?!

Plutonierul-major mă scrutează dezorientat, nemaiștiind ce să creadă despre mine.

— Ce te miri așa? Libertate supravegheată. Vreau să-i urmăresc comportarea.

— Vrei să-ți spun eu cum o să se comporte? Nu-mi așteaptă răspunsul și-i dă înainte: O să ia trenul de Sofia sau de Budapesta, iar noi o să-i punem sare pe coadă.

Izbucnesc în rîs și, dornic să-l mai îmbunez, glumesc:

— Numai să găsim sare! Hai, nea Tudorică, fii și dumneata mai concesiv, mai încrezător în tinerii de astăzi.

Îndemnul meu nu-l lasă indiferent, nu-mi înțelege însă insistența. Se apără cu o blazare care nu-i este în fire.

— Dacă eu n-am avut încredere în ei... Ce, în putoarea de Călina n-am avut? Ar fi murit prin gunoaie dacă n-aș fi scos-o din vagonul ăla blestemat. Dacă vrei să știi, eu am spălat-o de jeg și i-am dat îmbrăcăminte înainte de a fi internată la Găești și tratată de doctori. Încredere? Strici orzul pe gîște... Sînt viciați încă din scutece.

Mă uit la ceas. Îmi dau seama că nu mai am timp să-l ascult, îl las și cobor în stradă la mașina mea. Zăpada mieilor s-a dus ca un vis frumos. Văzduhul nu mai miroase a primăvară. Mă instalez la volan cu gîndul la Mitiță. Nu-i cer oare prea mult? Va voi să mă ajute? Am dreptul să-i cer ajutorul cînd, din capul locului, știu că operațiunea nu-i lipsită de riscuri?

Nu apăs pe accelerație. Nu vreau să străbat centrul orașului în viteză. Mi-e dor de animația străzii, de o plimbare pe jos. Ajuns în Piața Victoriei, îmi prelungesc drumul prin bulevardul Ana Ipătescu. Animația străzii o descopăr după ce trec de Piața Romană. E un du-te-vino cum n-am mai întîlnit în orașul meu natal. Și ca bucureștean, și ca reprezentant al ordinii publice, nu pot să nu mă întreb de unde se revarsă atîta omenire. Găsesc cu greu un loc unde să-mi parchez mașina și pînă la „Capșa“ parcurg pe jos o distanță destul de măricică. Ajung la poalele „Inter“-ului, străbat în fugă pasajul, ies în fața Universității și-mi continui drumul aproape alergînd spre Casa Centrală a Armatei. Răsuflu ușurat cînd mă pomenesc în înghesuiala Căii Victoriei.

Indivizi dubioși mă acostează și mă întreabă în engleză, turcă, franceză, idiș, dacă am dolari sau dacă nu vreau să-mi procure dolari. Cu ocazia asta aflu cursul dolarului la negru: 100 de lei. Deh, ce să-i faci, cam asta-i diferența dintre viața noastră și cea a americanilor de rînd.

Intru, în sfîrșit, în cafenea. E arhiplină... lume pestriță: de la traficanți de valută, la proxeneți, de la bătrîni boieri reanimați de Revoluție la o existență socială și pînă la prietenul meu Mitiță. Nu-și găsise loc la tradiționala noastră masă (era ocupată de trei tineri bărboși care discutau cu aprindere politică), ci la una mai spre mijlocul localului, și nu este singur, ci cu o tinerică de vreo optsprezece ani, cu părul oxigenat și foarte creț, acoperit în parte de discul albastru al unei berete. Văzîndu-l cît e de fericit, mă bate gîndul să șterg putina. Mitiță însă mă zărește, se ridică și îmi face semn, rîzînd, să înaintez. Ca întotdeauna, e jovial, plin de farmec... un farmec răspîndit de statura lui atletică, de ținuta sa sobră, dar modernă: blugi, un pulover gri cu cercuri și linii negre, de sub care se vede gulerul unei cămăși albe cu carouri negre. Unde mai pui că are o tunsoare ca a lui Iulius Cezar. Dacă-l vezi, nu mai ai cum să-i uiți mutra.

— Dă-mi voie, dragă Mircea, să ți-o prezint pe domnișoara Jaqueline Mironescu. I-am vorbit de tine.

Sărut o mînă albă, firavă, cu unghii de vrăjitoare.

— Dabu... Mircea Dabu...

— Îmi pare bine de cunoștință. Mitiță mi-a vorbit de tine, de prietenia voastră. O prietenie între doi bărbați puternici.

Are o față albă, cu un nas subțire, acvilin, cu ochii adumbriți. Mă tutuiește. Obicei american. Se poartă. Îmi mai zîmbește direct, ca unui vechi amic. Are o gură mică al cărei contur senzual e reliefat delicat de un ruj vișiniu. Mitiță mă așază în dreapta fetei, așa ca noi să ne vedem fără opreliști. Dacă nu i-aș cunoaște firea, aș fi putut să jur că nu pentru a se întîlni cu mine se afla la masa aceea.

— Ce zici tu, Mircea, de minunăția asta albă ca zăpada? mi se adresează Mitiță sorbind-o pe Jaqueline din priviri. Uită-te bine la ea! Zici că-i clădită din omăt și a pogorît pe pămînt din Țara Zăpezilor!

Îi ia mîna, i-o sărută, prefăcîndu-se fericit. La rîndul ei, Jaqueline nu-i mai puţin încîntată, dacă nu chiar ameţită de vorbăria profesorului de educaţie fizică.

— Ce bei? Un coniac? O vodcă? Iartă-mă, am uitat că eşti cu maşina! Un „Pepsi"?

— Prefer o cafea şi o „Indiană".

— Doamne, frişcă! sare Mitiţă în sus de bucurie. Cum mai lingeam frişcă în copilărie! Îl vezi, Jaqueline? Uită-te bine la dînsul. Nici n-ai zice că-i poliţist... Un poliţist cu inimă de copil...

— Eşti cumva de la „Circulaţie"? se interesează tînăra, roşind toată la gîndul unor posibile intervenţii.

— Ce „Circulaţie"?! pune Mitiţă lucrurile la punct. Dumnealui e un Sherlock Holmes al zilelor noastre... Toate crimele prin mîna lui trec.

— Pardon! îl întrerupe Jaqueline pe bunul şi expansivul meu prieten. Cum vine asta, „toate crimele prin mîna lui trec"? Că el le comite?

Mitiţă îmi trage peste masă un pumn în piept.

— Ţi-am spus eu că-i fată de spirit? Studentă în anul întîi la Filologie!

— La Chimie alimentară, îl corectează timid tînăra.

— Ce importanţă are, draga mea, tot în anul întîi eşti... încearcă Mitiţă s-o dreagă cu drăgălăşenie. Nu-i crimă care să se fi comis în România, în ultimii zece ani, şi el să nu fi reuşit să-l prindă pe ucigaş. Îţi aminteşti de tripla crimă cu salt mortal de la etaj? Mă, ce crimă formidabilă!

O asemenea crimă nu există decît în imaginaţia prietenului meu, nu şi în cazuistica poliţiei române. Zic scrîşnit:

— Nu-mi amintesc...

— Să-l înţelegem, draga mea; în crimă erau implicaţi un chinez, un japonez şi o românca.

— O românca?!

— Barem dacă ar fi fost frumoasă ca tine!

Un chelner se opreşte la masa noastră şi Mitiţă dă comanda pentru mine, după care îi face fetei complice cu ochiul:

— Aşa cum îl vezi, e un om mare, dar modest şi secretos. Asta e defectul lui.

Oftează. Ai zice că-i distrus din pricina acestui defect al meu.

— Secretos sau discret? se interesează dumneaei, sugerîndu-mi printr-un surîs amical că-i de partea mea, Îmi plac bărbații discreți.

Desigur zîmbesc şi eu de formă, în gînd însă îl blagoslovesc pe Mitiță cu o mie de înjurături. Nu de alta, dar ştia cîtă nevoie am de el. Mai că i-aş da dreptate Antoanelei, care, în cîteva rînduri, m-a luat la rost: „Cum poți să fii prieten cu un limbut, cu un uşuratic?!". Limbut, poate, dar uşuratic nici vorbă.

— Dragă Jaqueline, deşi nu ne cunoaştem decît de — se uită la ceas — de cîteva ore, te asigur că sînt un bărbat discret.

— Cînd am spus „da", am știut asta. În ce zodie eşti născut?

— A „Taurului", fată dragă, nu ți-ai dat seama?

Minte de stinge. E „Rac" ca şi mine. Dacă dialogul lor stupid ar fi continuat, mi-aş fi luat tălpăşița fără să mă mai uit în urmă. Mi-a sărit însă în ajutor Dumnezeu, care, de acolo de sus, le vede pe toate şi, probabil, i s-a făcut milă de mine. La masa noastră apare Sfîntul Petru sub forma unui ajutor de chelner şi îi întinde fetei o farfurie cu un bilețel. Se codește să-l ia, de parcă ar aştepta o aprobare din partea lui Mitiță sau a mea. În fine, se hotărăşte, îl citeşte, roşeşte, bîlbîie o explicație aiurită:

— O să vă rog să mă iertați. Îmi pare tare rău... Amîndoi sînteți atît de drăguți!... Am o nevoie...

Se ridică stingherită, cu un aer vinovat.

— Să te conduc? se oferă Mitiță neobişnuit de politicos.

— Nu, nu, se apără ea speriată de o asemenea eventualitate.

O urmărim cum se îndreaptă precipitat în direcția toaletei.

— Ce zici de gagică? Îți place?

— Îți bați joc de mine?! îl iau eu la rost. Îmi crapă capul de cîte probleme am, fiecare minut mi-e prețios şi tu îmi vii la întîlnire cu o fufă! Mai bine mă cărăbănesc.

— Fii pe pace, nu se mai întoarce, acolo rămîne.

— De ce ești atît de sigur?

— Păi cum să nu fiu, cînd eu i-am trimis bilețelul? Ce-i drept, l-am semnat în fals pe un cunoscut al ei, un proxenet de tip nou. A chemat-o urgent la „Inter", că a sosit un lot de turişti italieni.

— Ești nebun?! îl dojenesc eu îmbunat.

— Însă unul simpatic, nu-i așa? se gudură el. Și tu puteai să fii un nebun frumos, cum zice Fănuș Neagu, dacă ți-ai fi ales o altă profesiune.

Un timp, nu-l mai văd, nu-l mai aud. Descopăr lumea din jur. Se face o lună de cînd n-am mai dat pe la „Capșa". Doamne, ce metamorfoză! Au dispărut ziariștii, scriitorii, studenții arabi. Pe la mese, alți consumatori. Un alt univers... O lume interlopă în devenire, viitorii noștri clienți: îmbogățiții de după Revoluție — bișnițarii. Aerul din local îmi pute, îmi pare nociv. Mitiță îmi ghicește pe chip dezgustul și mă îndeamnă să beau cafeaua că se răcește.

— Ia mai dă-i în...! M-ai chemat... am venit. *Sînt aici de două mii de ani! Hai, derulează-te!* Zi cu ce pot să-ți fiu de folos.

Rad frișca de pe prăjitură și o „clădesc" pe cafea, sorb din ea. E delicioasă. Și prietenul meu Mitiță e un deliciu. Îl fixez îndelung, cu afecțiune, și-l întreb:

— Mai frecventezi hotelul „București" și anexele lui?

— Destul de des.

— Mișună multe prostituate pe acolo?

— Te pomenești că te-au trecut la „Moravuri"... Îl amuză ideea, rîde, arătîndu-mi dinții sănătoși. Mișună, dom'le. Acolo economie de piață! Bursa valorilor!

— Ai auzit de una Călina Dragoman, zisă „Frumoasa de la Găești"?

— „Zvăpăiata"... mă întrerupe Mitiță bucuros că își poate etala cunoștințele.

— Te pomenești că ai avut prilejul să constați direct și personal din ce „materie primă" e plămădită?

— E frumoasă... e căutată. Are un curs bun la bursa hotelului. Iar eu nu posed valută. Unde vrei să ajungi? Nu faci un ocol prea mare?

— Poate... recunosc eu căutînd în zațul de pe fundul ceșcuței conturul unor monștri. Am informații că locuiește la hotelul „București", într-un apartament plătit de un ziarist francez.

— Hai că-mi place! se bucură Mitiță, aflînd în ce aventură vreau să-l introduc.

— Nu știu dacă tipul e ziarist sau proxenet. Pe mine însă nu francezul mă interesează, ci individa.

— „Totul despre individa X“, parafrazează Mitiță titlul unui film celebru cu Bette Davis.

— Mă interesează ce legături mai are cu gașca din care se trage. Trebuie să știi că de la treisprezece ani a început să figureze în fișele delincvenților minori. E trecută prin faimoasele „instituții de reeducare“ și chiar prin penitenciarul de la Jilava. Ce interes are francezul să investească în ea?

— Crezi că e amestecată într-un rahat mare?

Am stîrnit curiozitatea lui Mitiță, iar eu, dacă apelez la serviciile acestui „detectiv particular“, sînt obligat să-l pun în temă.

— Ai auzit de Mario Campanella?

— Cel cu casa de modă? Primul italian sosit la București, după Revoluție, să înfrumusețeze românceele? îmi demonstrează Mitiță, încă o dată, „cultura“ sa generală. Cel căruia, într-o noapte, i-a fost prădată camioneta cu modele? Ați prins hoții?

— Încă nu... În schimb, Călina Dragoman purta astăzi unul dintre modelele dispărute, îi dezvălui fără ocol. A dat și în scris că modelul aparține colecției create de Campanella.

— Ai interogat-o deci?

— Da, cu cîteva ore în urmă; a mai declarat că l-a primit în dar de la francezul ei, după spectacolul de la Polivalentă, unde Campanella și-a prezentat colecția. „Frumoasa de la Găești“ nu s-a dat îndărăt să-mi declare că a trăit cu Campanella. Mă interesează dacă această legătură continuă și ce alte legături statornice mai are.

Mitiță se interesează grijuliu dacă fumul de țigară mă deranjează. Drăguțul de el, furat de relatările mele, a uitat unde ne găsim și că plutim în nori de fum. Pînă își aprinde țigara, îi pun întrebarea decisivă, așa cum suna ea în copilăria noastră:

— Ei, ce zici, te prinzi?

— Mă prind!

— Încă din seara asta trebuie să intri în acțiune.

— Înseamnă că e lată?

— Poate să devină lată, îi răspund, amintindu-mi de așa-numitul colonel Crăciun. Nu consider că e momentul să-l introduc în tenebroasa afacere Paizu-Crăciun.

Îmi duc mîna la portofel ca să-mi achit consumația. Mitiță îmi blochează mișcarea, avertizîndu-mă:

— Am achitat nota de mult. Mîine ai s-o achiți tu. Așa îmi place mie, să mă pun bine cu poliția.

— Băiețică, te las... Dacă ai o veste importantă, telefonează-mi la orice oră, la sediu sau acasă.

Dau să mă ridic, însă brațul său puternic mă trage înapoi pe scaun. Ține să-mi spună o vorbă „încurajatoare" la despărțire:

— Auzi, abia aștept să te dea afară din poliție.

Înghit anevoios gluma, ca pe o doză de untură de pește. Mă prefac însă că m-a amuzat cînd îl întreb:

— Mă rog frumos, și de ce ții tu atît de mult să fiu dat afară?

— Ca să ne putem privatiza, să deschidem împreună un birou de investigații. E singura noastră șansă de a deveni milionari.

Așa e Mitiță: îți servește una caldă, una rece.

3

Mă întorc la volan și străbat în viteză orașul, care îmi pare neprimitor. Ah, aceste „babe" capricioase... Acum, peste capetele noastre, cerul „stoarce" lapoviță. Îmi revin subit în minte vorbele lui Mitiță: „Abia aștept să te dea afară din poliție". Le-a rostit în glumă, totuși în clipele astea găsesc în mine un ecou grav. Cum adică să fiu dat afară? S-ar putea întîmpla? De ce nu? O conjunctură, un ordin, o semnătură și, gata, cariera mea a luat sfîrșit. Un impuls nervos îmi împinge piciorul pe pedala de accelerație. Dacă o altă mașină ar fi fost în față mai aproape de mine, aș fi tamponat-o. Îmi readuc „Dacia" la o viteză moderată. Străbat la ora asta un oraș trist și dezolant și, printr-o asociație de idei, mă întorc cu gîndul la maiorul Victor Moraru, la drama șefului meu. La amenințările cu moartea care l-au scos vremelnic din „linia întîi". Mda, fiecare profesiune cu riscurile ei! Cîți justițiari italieni n-au căzut secerați de automatele mafioților sau rupți în bucăți de explozia unor bombe fixate în propriile automobile?! Și iată așa, din una în alta, ajung să mă întreb cum aș reacționa dacă m-aș trezi în menghina unui asemenea război al nervilor. Să primești în plină noapte un telefon, iar o voce amenințătoare să te someze: „Dacă în douăzeci și patru de ore nu-l eliberezi (să zicem)

pe Paizu, iubita ta, Antoanela...". Nu, nu am tăria să-mi duc ideea pînă la capăt. Îmi mai amintesc că după căderea dictaturii, prinși într-o lungă discuție, maiorul Moraru îmi mărturisea: „Puţini oameni știu cît ne-a fost nouă de greu să ne exercităm, în anii aceştia, obligațiile. De acum încolo însă ne va fi îndoit de dificil. Polițiștii și-au pierdut credibilitatea și va fi nevoie să muncim, nu glumă, la vedere, pentru a o recîştiga". „Dacă-i așa, n-ar fi mai normal să ne prezentăm demisiile?" l-am întrebat, susţinîndu-i privirile uluite de naivitatea subalternului său. Cu toate acestea, m-a tratat cu seriozitate, atrăgîndu-mi atenţia asupra gravei situații în care se află ţara: „Criminalitatea e în creştere. Noi ăştia, cîți sîntem, vom fi confruntaţi mult mai repede decît îți imaginezi cu o cazuistică nu numai necunoscută nouă, ci și cu infractori de talie internaţională. Pe puţin patru ani de-acum încolo, societatea o să aibă nevoie de experienţa generaţiei mele, iar pe tine nu te includ în generaţia mea. Ești încă foarte tînăr. Demisiile? Îți dai seama, la scară națională, ce vid s-ar crea? Ce-ar mai zburda infractorii? Și așa sîntem timoraţi, dar cînd vor trece la tactica ameninţărilor, apăi să te ţii!".

Da, atunci cînd discutam, amenințările cu moartea nu-şi făcuseră debutul în viața noastră de polițiști, dar previziunea maiorului Moraru s-a adeverit și a luat, după graţierea infractorilor de la începutul lui ianuarie, forma unui adevărat război al nervilor, silindu-ne să batem în retragere. Sper că va fi numai vremelnic. Nimeni, deocamdată, nu-l poate înlocui pe maiorul Victor Moraru, căci un criminalist, asemenea unui chirurg, nu poate opera cu mînă sigură dacă nu se confruntă în timp și în spațiu cu o cazuistică bogată și variată.

— O, ce bine că ai venit!

Plutonierul-major Tudor Avasilichii nu este omul care să joace teatru; pur și simplu nu cunoaște nuanţe. Dacă nu-i albă, e neagră. Întîmpinîndu-mă cu exclamația de mai sus, e chiar bucuros că, în sfîrșit, m-am întors. Trebuie să se fi petrecut ceva în absența mea... S-a ridicat în picioare — vechi obicei; eu îi cer să șadă. Nu mă ascultă.

— Lasă-mă în legea mea! Așa am învățat eu să respect gradele. Ce dacă ești mai tînăr decît mine? Dincolo e un tip... un bărbos... zice că-i ziarist... de la „Curentul Bucureștiului".

Ochii îi sclipesc viclean, ca și cum ar fi vrut să-mi zică: „Ei, acum să te văd, pe unde scoți cămașa?".

— Ce vrea?

— Păi ce să vrea un ziarist în zilele noastre?! Niscaiva informații.

— Nu puteai să i le dai dumneata? îi reproșez supărat.

— Păi cum să-i dau eu informații despre doi tineri pe care, cică, noi i-am arestat aseară la „Berbecul" pentru că strigau „Jos guvernul!"? Eu nu dețin asemenea informații.

Brusc, îmi amintesc de Irina Mavrocordat, apoi de telefonul mamei lui Bujorel Necula și mă uit la nea Tudorică mai prietenos.

— L-ai legitimat?

— Mi-a arătat el acolo ceva, da' sincer să fiu, nu i-am reținut numele.

— Așteaptă de mult?

— Cam de un ceas.

— Condu-l la mine!

Vreau să ies, însă Avasilichii tot mai are ceva să-mi spună:

— A sosit sacul de la morgă cu lucrurile lui Cornel Turcu...

Cîteva minute mai tîrziu, Avasilichii mi-l introduce în birou pe neanunțatul ziarist. Mi-e greu, din prima clipă, să-i stabilesc vîrsta. De vină-i barba acestuia... o barbă neagră și stufoasă care-i camuflează obrajii plini. Îi văd doar ochii: mă sfredelesc acuzator. În loc să mă salute îmi reproșează direct:

— Lăsați presa să aștepte!

Ripostez calm:

— Las presa să aștepte?! Mă rog, dar cîte ziare reprezentați dumneavoastră?

De-al dracului, îl țin în picioare. Nu mi-a adresat un „Bună seara!", nu s-a recomandat. Îmi întinde arogant o legitimație. I-o controlez fără să mă grăbesc. Iau notă că pe bărbos îl cheamă Bunescu Costin și este reporter la cotidianul de mare tiraj „Curentul Bucureștiului". Îl rog să-mi prezinte și buletinul de identitate. Cererea îl nemulțumește, însă nu se poate eschiva. Aflu din act că

Bunescu Costin are douăzeci şi opt de ani, e născut în București și domiciliază pe strada Lemnului 36.

— Domnule Bunescu, constat că reprezentați un ziar și nu presa!

Înfoiat într-o pufoaică albastră de tip „superman", musafirul meu pare o namilă gata să se năpustească asupra mea și să mă devoreze. Din barbă i se conturează o gură cu buze groase. De sub o șapcă sport, pletele-i curg, acoperindu-i urechile. Îl văd cum scoate din geanta burdușită — cu ce oare? — un mic aparat de înregistrare și mi-l vîră ostentativ sub nas, replicîndu-mi cu dorința de a mă intimida:

— Știți prea bine ce se înțelege prin noțiunea de presă.

Declanșez și eu aparatul de înregistrare ascuns în sertarul din dreapta mea și fac pe prostul:

— Totalitatea ziarelor și publicațiilor din țară. Or, eu n-am convocat nici o conferință de presă și nici nu țin minte ca dumneavoastră să-mi fi solicitat o întrevedere la oră fixă, iar eu să fi căzut de acord, așa că... De fapt, domnule Bunescu, ce doriți?

Îl poftesc, în fine, să ia loc. Sub greutatea trupului său gras, scaunul scîrțîie dureros. Mă uit ostentativ la ceas.

— Cîteva informații. În cursul zilei am primit la redacție un telefon. O cititoare ne semnala...

Cu gîndul la Irina Mavrocordat, îl întrerup:

— Și-a declinat identitatea?

— Are oare vreo importanță, de vreme ce, la telefon, nu aveam cum s-o legitimăm?

— Pentru noi da, are. Și, ceva mai încolo, o să vedeți de ce, recunosc eu. Vă rog, continuați.

— Această cititoare ne-a informat cum ieri după-amiază, poliția de cartier a arestat doi tineri la „Berbecul", pe motivul că ar fi strigat „Jos guvernul!". Este adevărat?

— Vi s-a comunicat și numele celor doi?

Ziaristul dă la iveală un carnețel, îl răsfoiește, caută fila care-l interesează:

— Necula Bujorel și Paizu Stan. Ce ați făcut cu ei?

Rămîne cu carnetul în mînă și mă măsoară inchizitorial: „Ei, acum să te văd, polițistule, pe unde scoți cămașa?".

— Păi ce să facem cu ei, domnule Bunescu?! Am hotărît să nu-i executăm imediat, să mai așteptăm, să vedem dacă vreun ziar a prins de veste.

Din pricina bărbii, a pletelor, a sprîncenelor stufoase, a cozorocului șepcii, nu-i pot înregistra reacțiile.

— Glumiți, domnule locotenent-major. Ce-i drept, cam sinistru.

— Ca ziarist al „Faptului divers", cunoașteți Codul penal?

— Pardon! Sînt comentator de politică internă, mă corectează el cu o vădită mîndrie profesională. Iar în ceea ce privește Codul penal, nu sesizez legătura...

— O s-o sesizați imediat.

Ridic receptorul, formez numărul unui interior, îmi răspunde plutonierul-major Avasilichii. Îi cer să mi-l aducă din arest pe Necula Bujorel, precum și mapa „Berbecul" cu toate declarațiile inculpaților și martorilor. „Execut ordinul!" mă asigură Avasilichii pe un ton mai cazon ca niciodată. Pun receptorul în furcă și, întocmai ca „oaspetele" meu, nu schițez un zîmbet. Sîntem ca doi cocoși. Zic:

— Mă puneți în culpă vizavi de Codul penal... De asta v-am întrebat dacă îl cunoașteți. Vă fac însă o favoare și îmi asum riscul. Nu pentru a vă cîștiga bunăvoința, ci pentru că ne-ați trecut pragul încărcat cu prejudecăți. Să știți că, în faza asta a cercetărilor, pentru a înlesni o întrevedere între un deținut și cineva din afară, am nevoie de aprobarea Procuraturii.

— Vă mulțumesc.

— Am socotit că declarațiile unuia dintre protagoniștii scandalului de la „Berbecul" vor fi mai convingătoare decît explicațiile mele.

— Pot să-l fotografiez?

Înainte de a-mi auzi răspunsul, ziaristul apucă geanta, să-și scoată aparatul foto.

— Nu.

Ciocănituri în ușă. Se ivește Bujorel Necula. În spatele lui — Avasilichii. Îmi lasă mapa cu documente și se retrage. Îmi cercetez din priviri „clientul". E nedormit, impresionat poate de primele douăzeci de ore de arest. De moartea lui Paizu nu a avut cînd și cum să afle. Îl invit să-și tragă un scaun și să ia loc. Mă ascultă și rămîne nemișcat, cu ochii în pămînt. Îi explic cine-i bărbosul și ce dorește, dar nu și ce l-a adus în incinta poliției.

— Domnule Bunescu, dacă doriți să rămîneți cu el între patru ochi...

— Nu, nu...

Refuzul său trădînd o oarecare neliniște, dacă nu chiar teamă, mă impresionează plăcut și încep să-l măsor cu alți ochi.

— Cum te cheamă? răsună prima întrebare a lui Costin Bunescu.

O să fiți de acord cu mine că nu are rost, pentru economia prezentei cărți, să vă povestesc cum s-a desfășurat dialogul dintre cei doi. Mă voi limita doar să menționez că, relatîndu-i ziaristului cele petrecute în ajun la „Berbecul", Bujorel Necula a recunoscut, indirect, declarațiile date și semnate de el anterior.

Costin Bunescu îi adresează interlocutorului său o ultimă întrebare:

— Dorești ca, prin mijlocirea ziarului nostru, să adresezi un mesaj prietenilor tăi?

— Nu.

— Domnule locotenent-major, din punctul meu de vedere...

Înalță din umerii săi de „superman" și-mi dă de înțeles că a terminat.

De îndată ce ziaristul și-a epuizat întrebările, intervin cu un element nou.

— Poate doriți să vă aruncați o privire peste piesele dosarului de trimitere în judecată?

Ziaristul acceptă invitația, ia dosarul, îl cercetează în grabă, căci își dă seama că este în concordanță cu cele relatate de Bujorel. Mi-l înapoiază. Aparatul său de înregistrare fiind încă în funcțiune, întreb:

— V-ați edificat, domnule Bunescu, că nu-i vorba de o chestiune politică?

— Da. Vedeți, meseria noastră nu-i mai puțin ingrată decît aceea a unui polițist.

— Acum, că sînteți aici, v-aș adresa și eu o rugăminte. Știu că sînteți un ziar de mare tiraj.

— Așa e...

Pentru prima oară izbutesc să deslușesc un zîmbet pe chipul lui ascuns în barbă. Scot din plic fotografiile cu cadavrul lui Cornel Turcu, i le arăt, precizîndu-i:

— Numai ce le-am primit de la laborator.

— Cine e? se interesează bărbosul după ce le-a examinat.

— Să răspundă Bujorel Necula, propun eu.

Fotografiile ajung la el; nu suportă să le privească prea mult și închide nervos ochii, încercînd să scape astfel de imaginea cadavrului.

— E Cornel Turcu!

— Asta am vrut: să-l identifici.

Îl chem pe Avasilichii. Plutonierul-major se prezintă imediat și-i face semn lui Bujorel Necula, palid și vlăguit ca după o lungă suferință, să-l urmeze. Înainte de a ieși, Bujorel mă întreabă cu același glas lipsit de vigoare:

— Aș putea să-l văd pe Paizu?

Mă neliniștesc: să-i fi parvenit vreo informație? Nu-l las să plece fără un răspuns. Mă uit la ceas și îi spun:

— În jurul orei opt o să aibă loc o nouă confruntare, o să vă vedeți atunci. Și pentru a împiedica orice discuție pe tema Paizu, mut macazul, adăugînd: Ce-i spun mamei tale, dacă telefonează? Să vină?

— Nu, nu, să nu vină.

— Mai gîndește-te!

Mormăie ceva neinteligibil și se îndreptă spre ușa deschisă de Avasilichii.

— Maică-sa vrea să-l vadă și el se împotrivește întîlnirii, îi explic eu lui Bunescu.

— Păcat! rostește ziaristul impresionat de scena la care a asistat.

Profit de starea afectivă a interlocutorului meu pentru a-i propune ca ziarul să publice în numărul de mîine fotografia victimei — fiind o problemă urgentă — la rubrica „Cine-l cunoaște?".

— Ne puteți ajuta?

— Cum să nu! îmi vine ziaristul în întîmpinare. N-avea nici un act asupra sa?

Ca să fiu cît mai convingător, inventez o legendă:

— De la „Berbecul", victima a fost transportată la „Urgență" cu mașina responsabilului restaurantului. Cei de la spital au găsit asupra victimei un buletin de identitate ce s-a dovedit a fi fals. Iar autorul omorului și complicele său nu știu mai nimic despre starea civilă a victimei. Poate are pe cineva care să-l îngroape. Poate că omul a avut o logodnică sau o concubină... Cui să-i anunțăm moartea?

— Am înțeles. O, Dumnezeule, cu cîte probleme vă zbateți!

„L-am impresionat! îmi zic. Nu-i rău." Întind pe birou fotografiile și aleg una în care figura victimei e mai puțin modificată de moarte.

— E foarte important să apară în numărul de mîine, îi atrag eu atenția.

— Fiți convins că o să apară.

Ziaristul ia fotografia, își pune aparatul înapoi în geantă și ne despărțim strîngîndu-ne mîinile ca doi buni amici.

— Oricînd vă stau la dispoziție! mă ofer eu.

Mă întorc mulțumit la fotografiile întinse pe birou și le cercetez mai pe îndelete. Cornel Turcu a fost un spînatec și spînatecilor le poți ghici greu vîrsta. Figura lui rigidă, așa cum a fost surprinsă de obiectivul aparatului lui Ghiță, pare a unui om de treabă, inapt pentru acțiuni infracționale. De ce „colonelul Crăciun" i-o fi luat viața? Ce miză e în joc, că-și permite luxul să sacrifice doi pioni deodată și, implicit, să se deconspire, să ne semnaleze prezența sa primejdioasă? E drept, înainte de a-și da sufletul într-un mod atît de surprinzător, Paizu a mai apucat să-mi dezvăluie amestecul Călinei Dragoman în organizarea întîlnirii de la „Berbecul". Îmi declarase textual: „Călina Dragoman m-a recomandat colonelului Crăciun, căci ea e în serviciul colonelului încă dinainte de Revoluție". Dar tot Paizu, în prima sa declarație, mai avansase o variantă în legătură cu recrutarea și angajarea sa de către „Serviciul secret" în reorganizare... Pe Paizu nu mai am cum să-l înghesui cu întrebările sau să-l confrunt cu „Frumoasa de la Găești". În timp ce o audiam, Călina nu s-a arătat nici o clipă neliniștită de eventualele dezvăluiri ale fostului ei iubit. De unde i se trăgeau calmul și siguranța? De ce era atît de sigură că Paizu n-o s-o trădeze? Știa cumva că arestatul nu va mai apuca să o trădeze?

Mă pomenesc deodată cu Avasilichii în spatele meu și nu pot să-mi stăpînesc o tresărire.

— Cînd ai intrat? întreb eu indispus de reacția mea.

— Am bătut, domnule, de cîteva ori, zîmbește nea Tudorică încurcat. Credeam c-ai adormit. Ce-ai făcut, te-ai lămurit cu ziaristul ăla bărbos?

— Cam țîfnos el, dar s-a dat pe brazdă... Pare un băiat bun. Mîine, ziarul lui o să publice fotografia lui Cornel Turcu.

— Ne-ar ajuta mult, îmi dă dreptate plutonierul-major. Situația-i cam albastră. Vocea îi devine gravă. Domnule Mircea, află că individul nu figurează în cartotecă... nici la „caziere“ nu figurează... Ori am fost tromboniți, ori Turcu Cornel nu-i numele lui.

Multe, desigur, i se pot pune în cîrcă plutonierului-major Tudor Avasilichii, dar că n-ar cunoaște meseria nu i se poate reproșa. E serios, chiar prea serios, și te poți bizui pe o opinie a sa. De aceea, scurtul său raport îmi cade greu. Nădăjduiam să găsesc în arhive „portretul penal“ al victimei, ca să pot circumscrie aria activității lui infracționale, să intru în posesia unor date destinate să-mi ușureze cercetările sau s-o oblig pe Călina Dragoman să vorbească.

— La ce te gîndești? mă întreabă nea Tudorică după o tăcere cam lungă.

— Propune-mi ceva, bădie!

— Să nu desperăm!

Avasilichii nu glumește; sfatul lui trebuie înțeles *ad litteram*. Să nu desperăm și să judecăm la rece... ceea ce, cu ajutorul său, și fac.

— Ai dreptate... Mă răsucesc să-l văd mai bine. Nu-i deloc fericit că m-a amărît. Da, ăsta-i adevărul, am fost tromboniți. Unde-i buletinul lui Turcu?

— Cred că în sacul primit de la morgă.

— Adu sacul aici, dispun eu. Poate găsim un petic.

Avasilichii iese val-vîrtej să-mi îndeplinească ordinul. Existența buletinului îmi oferă totuși o șansă pe care oricum intenționez să o valorific. Oricare va fi concluzia, îmi va deschide totuși o cale către ceva. Ce dacă fișierul nostru nu-i păstrează numele? Nimeni nu mă obligă să trag de aici concluzia că Turcu Cornel ar fi un tip „curat ca lacrima“. Prezența lui în lumea interlopă, ca și tragicul său deznodămînt îl pun, fără putință de tăgadă, într-o lumină proastă. Un buletin ar ușura, desigur, investigațiile.

Apariția lui Avasilichii mă smulge din universul ipotezelor. Îmi trîntește pe birou un sac din plastic sigilat, îndesat cu îmbrăcămintea și obiectele victimei, însoțit de copia unui proces-verbal semnat de procuror și de reprezentantul Spitalului de Urgență. E un act ce legalizează conținutul sacului.

— Îl desigilez? îmi cere Avasilichii aprobarea.

— Mai întrebi?... Vreau buletinul mai întîi de toate.

Cu o smucitură scurtă, plutonierul-major îi rupe sigiliul. Dă de un plic oficial al Procuraturii, mi-l întinde. E deschis. În el, buletinul de identitate, copia unui proces-verbal. Îi cer lui Avasilichii să controleze fiecare obiect în parte, iar eu trec să verific buletinul. Din datele sale rezultă că aparține cetățeanului Turcu Cornel, fiu al lui Vasile și al Lenuței, născut la 3 martie 1952, în comuna Grădiștea, județul Giurgiu, căsătorit, domiciliat în București, strada Sebastian nr. 16, sector 5. Buletinul, avînd seria CR nr. 372196, a fost eliberat la 10 aprilie 1972 de către Circa 17. S-ar zice că totul e în ordine și că efortul meu aici ar trebui să se oprească. Stărui însă asupra fotografiei lui Turcu Cornel, prinsă în capse. Ceva nu-mi pare în ordine. Nu capsele. Apelez la lupă. Disting cu greu o nepotrivire între ștampila de pe fotografie și cea de pe pagină. Nu pot totuși să trag o concluzie. Ridic receptorul. Nea Tudorică mă iscodește cu coada ochiului, fără să se oprească din activitate. Chem Circa 17, mă recomand și cer legătura cu Serviciul de evidență a populației. Îmi răspunde vocea unei femei. Aflu că vorbesc cu locotenentul Victoria Ionașcu. Îi prezint cazul și o rog să-l rezolve cît mai repede posibil:

— Aș vrea să scap de mort, mă justific eu, să-l predau familiei.

— E o problemă destul de simplă, mă liniștește colega mea. Vă sun peste un sfert de oră.

Mă răsucesc spre Avasilichii avînd sentimentul că, în sfîrșit, am făcut și eu un lucru util. Și-a încheiat și el trebușoara și îmi raportează dintr-o suflare:

— Toate țoalele defunctului, de la ghete și pînă la bascul cu care-și acoperea chelia, sînt străine.

— Și ce-i cu asta?

— Tipu-i umblat...

— Putea să și le procure de la talcioc.

Meticulos cum e, nea Tudorică a înșiruit pe scaune și pe podea, într-o ordine sugestivă: ghetele, ciorapii, blugii, cămașa, puloverul, o geacă de piele îmblănită, cu un guler înalt, tot de blană, cum purtau aviatorii în timpul războiului. Deodată, pentru a mă surprinde, plutonierul-major întinde mîna și își desface pumnul sub nasul meu.

— Iată ce-am găsit!

În palma sa mare și grea — o cheie... una de hotel. De ea atîrnă o „carte de vizită" metalică, pe care este gravat: „Hotel Gloria 308".

— Nea Tudorică, ești un om norocos!

Îi culeg din palmă cheia ca pe un obiect de preț. Citesc și recitesc „cartea de vizită" cu o bucurie, poate, prematură. O fi obiectul acela metalic o cheie, dar e încă departe de a reprezenta și cheia enigmei. Hotelul mi-e cunoscut..., e unul sordid, de ultima categorie. De ce-o fi tras Cornel Turcu, domiciliat în București, cunoscut „om de afaceri" în lumea Călinei Dragoman, în acest stabiliment, cînd pe toți cei din tagma lui îi poți găsi în marile hoteluri? Să nu fie cheia lui? Atunci cum a ajuns în buzunarul său?

— În procesul-verbal mai sînt consemnate: un portmoneu cu șase bancnote a o sută de dolari... o fotografie... două prezervative.

Cercetarea portmoneului vine să întărească aprecierea plutonierului-major: toate obiectele găsite asupra mortului sînt străine. Inclusiv fotografia color înfățișînd o femeie la vreo șaizeci și cinci de ani, cu trăsături frumoase și cu un zîmbet blajin pe chipu-i trecut. Pe verso, nici un cuvînt și nici firma studioului foto unde fusese executată fotografia.

— Altceva?

— Fleacuri... mă informează colaboratorul meu. O batistă... un pachețel neînceput cu gumă de mestecat... niște lei, două sute șaptezeci și trei... Auzi, Mircea?

Avasilichii se ridică, în mînă cu geaca îmblănită a mortului; intenționează să o supună unui control de „specialitate".

— Ce-i, nea Tudorică? Ce-ți mai trece prin cap?

— Cum de nu s-a găsit asupra lui și un pașaport? L-o fi lăsat acasă sau la hotel, dacă stătea la hotel. Sau poate că a voiajat atît de mult, încît nu mai are loc de vize și l-a predat să i-l preschimbe.

Îl urmăresc cu cîtă îndemînare „percheziționează" geaca, de parcă ar fi sigur că între căptușeală și blană ar putea nimeri peste o comoară, măcar un pașaport.

— Vameș ar fi trebuit să te faci, nea Tudorică! Un traficant nu ți-ar fi scăpat.

— Pe dracu!

Sună telefonul, întrerupîndu-ne dialogul. La celălalt capăt al firului, locotenentul Victoria Ionașcu de la Circa 17.

— Domnule locotenent-major, începe colega mea pe un ton egal însă energic, am ce să vă raportez. La 23 iunie 1985, cetățeanul Turcu Cornel, domiciliat în strada Sebastian, a reclamat un furt din autoturismul proprietate personală: o dată cu alte obiecte, i s-au furat din torpedoul mașinii permisul de conducere și buletinul de identitate, avînd toate datele comunicate de dumneavoastră. La 28 august 1985, i s-a eliberat un buletin nou, cu altă serie și număr. Continuă să domicilieze pe strada Sebastian 16.

Fără îndoială, am parte de o zi plină de surprize. Fără îndoială, doamna locotenent Ionașcu mi-a oferit o certitudine. Eu însă mai am nevoie de una. O întreb:

— Aveți fișa lui Turcu Cornel la îndemînă?

— E chiar în fața mea.

— Vreți să fiți amabilă și să-mi descrieți în cîteva cuvinte cum arată Turcu în fotografia din 1985?

— Cum să nu? își manifestă colega mea aceeași amabilitate. O față ovală... păr negru, ondulat, pieptănat peste cap... Sprîncene stufoase. Nas mai mult cîrn decît drept...

Socot că nu mai are rost s-o ascult și o întrerup:

— Mulțumesc, doamnă Ionașcu! E clar. Mortul meu e chel... are sprîncene subțiri și blonde... nu-i cîrn...

— Rezultă că mortul dumneavoastră s-a folosit de un buletin furat acum cîțiva ani. Cazuri frecvente... A înlocuit fotografia.

— Doamnă, mulțumirile noastre!

Rămîn îngîndurat, cu ochii închiși, uitînd de Avasilichii. Așadar, cu cine avem de-a face? Cine-i individul care, timp de cinci ani, s-a folosit de identitatea lui Turcu Cornel? Paizu îi cunoscuse oare adevărata identitate? Dar Călina Dragoman?

Plutonierul-major Avasilichii îmi dă de înțeles că-i și el acolo, scăpînd din mînă geaca de piele a victimei. Nu-și ascunde dezamăgirea că n-a mai scos nimic la iveală. Îl întreb:

— Ai auzit discuția de la telefon?

— Auzit.

— Ai înțeles care-i situația?

— 'Nțeles, Mircea...

— Ce propui?

— Să nu desperăm... P'ormă... Dacă avem de-a face cu un recidivist — și cred că avem — nu există ca mutra lui să nu se afle în „fototeca de aur" al *Igemeului*... Să-l căutăm acolo. Asta ar fi una la mînă. A doua: s-o înhățăm încă în noaptea asta pe „Domnișoara de Pompadour" și să-i luăm un supliment de interogatoriu.

Avasilichii a schițat cu claritate două căi pentru a nu „despera". Zic:

— Deocamdată, Călina Dragoman trebuie lăsată să mai zburde...

— Să mai zburde?! Un „microb" ca ea?!

Obrajii i se aprind de nemulțumire... Îmi dau seama că am greșit pe undeva că nu l-am pus la curent cu rezultatul cercetărilor, cu supozițiile și inițiativele mele. Încerc să dreg busuiocul, explicîndu-i de ce în ascultarea „Domnișoarei de Pompadour" am pus accentul mai mult pe „afacerea Campanella" decît pe crima de la „Berbecul".

— După părerea mea, numai lăsînd-o pe Călina Dragoman în libertate mai putem da de urma „colonelului Crăciun".

— Cum ai ajuns la concluzia asta?

Nu-mi rămîne decît să îndrept o a doua greșeală comisă față de ajutorul meu. Scot caseta pe care am înregistrat ultima convorbire cu Paizu înainte ca acesta să treacă pe cealaltă lume, derulez banda, caut fragmentul menit să-l lămurească.

— Ascultă ce declară Paizu...

„Călina, de fapt, m-a recomandat colonelului Crăciun. După asta, mi s-a interzis să mă mai văd cu dînsa."

„Totuși, te-ai văzut. Dovadă, întîlnirea de la «Berbecul»".

„Alaltăieri, în jurul orei trei, a venit cu mașina și m-a luat din fața restaurantului «Doina», partea dinspre benzinărie. M-a luat în mașină și mi-a transmis misiunea mea în ajunul plecării la Paris. Ea mi-a cîntat, iar eu am jucat."

Întrerup banda. În liniștea ce s-a lăsat, aud mai întîi respirația anevoioasă a lui Avasilichii, apoi un mîrîit:

— Tîrfa!... Vezi că am avut dreptate?

— Sper să ne conducă la „Crăciun". De aceea nu i-am vorbit nici de moartea suspectă a lui Paizu. E mai im-

portant pentru noi să-l prindem pe falsul colonel decît deplina identificare a victimei, îi completez eu informația. Ceea ce nu înseamnă că nu ne vom ocupa și de treaba asta. Ca o dovadă a deciziei mele, îi arăt cheia. Eu o să mă reped la hotel. N-ar fi exclus să facem o descindere în cameră chiar în noaptea asta. Strînge bazarul ăsta și du-l la magazie.

Îmi pun paltonul, iau cu mine cheia și buletinul lui Turcu. Sînt de-acum la ușă, cu mîna pe clanță, cînd telefonul mă oprește locului.

— Lasă că răspund eu, se oferă Avasilichii.

Sînt de acord și rămîn lîngă ușă.

— Da, domnule maior... Am onoarea. Plutonierul-major Avasilichii Tudor... Da, domnule maior... Vi-l dau imediat. Mîna lui mare cît o labă de urs acoperă microfonul receptorului. E de la Institutul de Criminalistică, îmi comunică nea Tudor în șoaptă. Domnul maior Tănase.

„Ce bine că n-am plecat!" îmi zic. Furat de evenimente, uitasem cu totul să mai telefonez la Institut.

— Locotenentul-major Dabu la aparat...

— Maiorul Tănase, şeful Laboratorului de toxicologie vă salută.

— Am onoarea, domnule maior...

Toxicologul Institutului de Criminalistică e un moldovean de prin părţile Botoşanilor. Deși de peste douăzeci de ani în București, nu și-a pierdut dulcele accent al românilor din Ţara de Sus.

— Pînă la ora asta, laboratorul mi-a furnizat un prim rezultat şi, ce mi-am zis? că poate ar fi bine să ţi-l aduc la cunoştinţă... E un rezultat sigur, nu mai poate fi contrazis de celelalte analize, mă atenţionează maiorul, ci doar completat cu noi dovezi. În pachetul de „Kent" care a aparţinut lui Paizu, așa cum ştii, mai erau patru ţigări. Din cele patru supuse analizelor, am găsit în două țigări o concentraţie de nicotină în stare pură.

— Ţigări ucigașe!

— Exact. Se poate declara fără nici un fel de rezervă că moartea subită a numitului Paizu Stan se datorează prizării unei concentraţii puternice de nicotină.

— Vă mulţumesc, domnule maior... Aţi mai avut un asemenea caz?

— Mai demult, la începutul carierei mele. În cazul acela, asasinul își înțepase victima cu un ac înmuiat într-o concentrație de nicotină.

— Încă o dată, vă mulțumesc!

„Da, e o zi plină de surprize, îmi spun. Acum știu precis că ucigașul falsului Turcu Cornel trebuia, la rîndul său, să fie ucis."

Îmi ridic ochii de pe telefon și mă lovesc de privirile întrebătoare ale lui Avasilichii. Cît timp vorbisem la telefon, rămăsese nemișcat lîngă ușă.

— Ai auzit?

— „Țigări ucigașe"?! Ne-am dat darcului!

— Nea Tudorică, mi-e teamă că ai dreptate...

4

Îmi parchez mașina în fața Agenției de voiaj C.F.R. S-a înserat. O înserare umedă, nesuferită, îmbibată cu un miros iute de cărbune. Zona asta din Calea Griviței are, la orice oră din zi sau din noapte, ceva respingător în înfățișarea sa urbanistică. Poate de unde o sistematizare începută cu un deceniu în urmă a rămas neterminată. Pe o parte a străzii, hotelul „Nord" cu blocurile moderne ce-l secondează. Iar pe alta, chiar peste drum, un șantier-maidan rezultat din demolările recente, care se oprește în îndepărtata clădire a maternității „Polizu". Aici, unde am coborît eu din mașină, strada e largă și bine asfaltată, căci acoperă un spațiu important al liniei metroului. Dincolo de pricăjita clădire a cinematografului „Dacia", strada a rămas așa cum era pe vremuri: îngustă, prost pietruită, plină de hîrtoape, cu dughene nenorocite, înghesuite una în alta. Peisajul devine de-a dreptul dezolant cînd ochii mi se opresc pe ruinele unei clădiri devastate în timpul Revoluției de un incendiu criminal. Flăcările, extinzîndu-se, au cuprins și sala „Marna", una dintre cele mai vechi săli de spectacole din București. În vecinătate, hotelul „Gloria", cu cele patru etaje ale sale, se înalță acum solitar și trist între două maidane. Traversez strada. Din pricina întunericului, mă împiedic de linia tramvaiului, apoi nimeresc într-o hîrtoapă. Ce-mi rămîne altceva decît să înjur? În dreptul in-

trării hotelului mă opresc, în mînă cu cheia găsită la Cornel Turcu. Şovăi. Nu mi-e clar ce vreau, cum e mai bine să acţionez. Să urc direct la etajul trei şi să intru în cameră? Să mă opresc la Recepţie şi să-l iau pe recepţioner pe ocolite? Să mă legitimez şi să atac fondul chestiunii?

Optez pentru ultima variantă, deşi, sincer vorbind, mi-ar fi plăcut să mă folosesc de avantajul cheii. Pătrund într-un hol meschin, de unde porneşte şi scara. Abia acum constat că n-aş fi avut cum să trec neobservat. Recepţia e fixată pe un spaţiu mic şi înghesuită sub scară. Din „văgăuna" sa de dincolo de tejghea, pîndeşte recepţionerul. Mă pomenesc în faţa acestuia mult mai repede decît îmi închipuiam. Scrie ceva într-un registru şi cînd mă vede, îşi ridică ochelarii pe frunte şi se lasă privit: e un bărbat corpolent, cu o chelie lucioasă, însă cu o mustaţă neagră şi groasă, trasă pe oală. Îi adresez un „Bună seara!" şi tipul îmi răspunde: „Nu avem camere!". Pare supărat pe mine. Ochii lui, de culoarea oţelului, reci şi tăioşi, vor să mă ţină la distanţă. Îi întind legitimaţia. Nu se arată nici impresionat, nici slugarnic, o cercetează cu atenţie, de la distanţă. Îşi notează într-o agendă numele, numărul legitimaţiei. „Tipul e trecut prin ciur şi prin dîrmon", gîndesc.

— Vă pot ajuta cu ceva? mă întreabă el respectuos.

— Să-mi spuneţi cine ocupă camera 308.

Mai mult din obişnuinţă, mustăciosul aruncă o privire peste umăr la căsuţele cu chei şi constată ceea ce remarc şi eu: cheia lipseşte de la locul ei.

— 308 aţi spus?

Dau afirmativ din cap. Deschide un registru. Caută de sus în jos. Întoarce pagina, o ia de jos în sus. În final, găseşte şi îmi răspunde:

— La 308 locuieşte un domn... un neamţ... originar din România.

— Numele şi prenumele?

— Kuhn Paul.

Să nu fi auzit eu bine? Să fi greşit el ordinea înregistrării camerei?

— La 308?!

Funcţionarul îmi confirmă, în timp ce ochii săi tăioşi devin bănuitori.

— De cînd locuieşte la dumneavoastră?

— Din 20 februarie anul curent.

— Evidenţa dumneavoastră consemnează numărul paşaportului, ţara care l-a eliberat?

Deşi n-am enunţat nici o acuză la adresa conducerii hotelului, mustăciosul îmi răspunde persiflîndu-mă:

— Sîntem noi un hotel fără „stele“ şi „parfumat“ cu insecticid, dar actele normative în vigoare le respectăm.

— Paşaportul lui Kuhn este emis de R.F.G. sau de R.D.G.?

— De R.F.G.

— Aş putea să stau de vorbă cu el? E în cameră?

Mustăciosul se uită iar peste umăr în direcţia căsuţei cu numărul 308.

— Dacă domnul Kuhn n-a plecat în oraş cu cheia la el — ceea ce se întîmplă foarte rar —, atunci dumnealui e în cameră.

— N-aţi vrea să mă însoţiţi?

— De ce? îmi zîmbeşte el maliţios, chiar pe sub mustaţă. Doar sînteţi major, iar pe deasupra şi locotenent!

— Îi pot telefona de aici?

— Glumiţi, şi încă pe seama unui „om sărac“! Nu se cade... Telefoane în cameră?! La noi?! Hotelul ăsta încă din naştere e fără telefoane în camere.

O iau încet pe scara slab luminată. Nu-mi aud paşii pe covorul gros. Pute de te trăsneşte a insecticid. Urc şi mă întreb dacă nu cumva mă las atras prea mult de mirajul aventurii. Nu cumva ar fi fost mai înţelept să stabilesc mai întîi cum a ajuns cheia lui Kuhn în buzunarul lui Turcu? Sau dacă între Turcu şi Kuhn a existat vreo legătură? Nu mă răzgîndesc. Urc, pătrunzînd într-o linişte de cavou. Etajul trei mă pune în faţa unui coridor întunecos. S-o iau la stînga? S-o iau la dreapta? Nu-mi sare în ajutor nici un indicator. O iau la dreapta, încercînd cu greu să disting, la o lumină chioară, numerele camerelor. Mă ajut şi de flacăra unui chibrit. Nimeresc, în sfîrşit, uşa căutată — e chiar lîngă scara care urcă la ultimul etaj. Să fac sau nu pasul următor? Îmi iau inima în dinţi şi bat la uşă. O dată... de două ori... de trei ori. Nici un răspuns. Încurajat de tăcerea de dincolo, introduc cheia în broască, o răsucesc. Mai iscodesc o dată coridorul, nici o mişcare. Apăs clanţa, uşa cedează. O împing prudent. Balamalele sînt bine unse. Mă izbeşte în nări un miros de aer stătut. Camera e cufundată în întuneric. Îmi înfrîng ezitările şi intru ghidat de o rază firavă de

pe coridor. Caut comutatorul, îl descopăr. Îl folosesc numai după ce încui ușa. Lumina unui bec îmi dezvăluie o încăpere mobilată sărac: un pat de două persoane, acoperit cu o pătură vîrîtă într-un „plic“: două perne alăturate; un dulap din plăci presate, dublu compartimentat. Deasupra, o valiză metalică mai mult înaltă decît plată, de care atîrnă o carte de vizită. Mă apropii și, înălțîndu-mă în vîrful picioarelor, izbutesc să citesc: „Paul Kuhn, Hamburg“. E o valiză cu cifru, n-o poți deschide cu chei potrivite. Controlez dulapul: trei costume și un smoching, trei perechi de pantofi... una dintre ele din lac... lenjerie... Pe suportul de sub oglinda chiuvetei, cele necesare unui bărbat ca să se bărbierească, să-și facă toaleta: sprayul de ras, deodorantul, pasta de dinți, aparatul de ras sînt de fabricație străină. M-am lămurit. Îmi propun să nu mă ating de nimic pînă ce nu voi stabili cum a ajuns cheia acestei camere în buzunarul lui Turcu Cornel și, fără voia mea, îmi amintesc de observația lui Avasilichii: „Toate țoalele ăstuia, de la ghete și pînă la bascul cu care-și acoperea chelia, sînt străine“. Îmi amintesc și dezvăluirile lui Paizu: „Turcu a stat mult prin străinătate“. Dacă victima lui Paizu este una și aceeași persoană cu Paul Kuhn, atunci, pe bună dreptate, trebuie să aflu cît mai grabnic adevărata identitate a celui ce zace acum închis într-un coșciug frigorific la morgă. Îmi vine în minte barba ziaristului Bunescu și îmi spun că am procedat bine rugîndu-l să publice fotografia mortului la rubrica „Cine-l cunoaște?“.

Mă îndrept spre ieșire, hotărît ca mîine, pînă-n prînz, împreună cu procurorul de serviciu pe sector, să organizez o descindere. Bineînțeles, cu sau fără Paul Kuhn de față. Sting lumina și, la fel de prudent, ies și mă răsucesc să încui ușa. Rotesc cheia o dată. Se cere rotită și a doua oară. Nu mai apuc. O lovitură în ceafă mă azvîrle într-un hău fără fund.

Într-un tîrziu, simt cum ploaia îmi biciuiește fața. Plouă! Cu stropi de gheață. Deschid cu greu ochii. Descopăr deasupra mea chipul unui bărbat chel, cu o mustață groasă trasă pe oală, care își tot bagă mîna într-o cană cu apă și mă stropește. Lîngă el, o femeie, îmbrăcată într-un halat albastru de lucru, mă cercetează cu milă.

— Vă simțiți mai bine? mă întreabă mustăciosul.

Nu înțeleg ce vrea. Privesc zăpăcit în jur și, puțin cîte puțin, încep să-mi amintesc unde mă aflu, să recunosc coridorul, mutra recepționerului, mai constat apoi că zac pe podea, cu spatele sprijinit de un zid, lîngă ușa camerei din care ieșisem.

— Puteți să vă ridicați? Hai, luați și o gură de apă! mă îndeamnă omul de la Recepție.

Beau din cana în care mustăciosul își băgase mîna și mă stropise. Într-adevăr, apa mă redeșteaptă de-a binelea. Durerea mă face să-mi duc mîna la cap și să mi-l pipăi. Mă arde durerea! Sînt ajutat să mă ridic. Rămîn nemișcat cîteva minute. Cu ajutorul a încă două înghițituri de apă, îmi recapăt pe deplin și luciditatea.

— Ce s-a întîmplat? îmi cere mustăciosul, pe bună dreptate, să-i povestesc.

Nu reacționez imediat. Din pricina lui nea Tudorică, al cărui glas prinsese să-mi umble prin minte: „O să vezi că o să-i ajungem din urmă pe americani și o să-i și întrecem". Am fost atacat, ceea ce, înainte de Revoluție, nu mi s-a întîmplat nici măcar o dată. Cu ce naiba m-o fi pocnit? În căutarea unui răspuns, îmi întorc privirile către ușa camerei 308. Cheia e în broască. Înainte de a fi doborît, am răsucit-o o singură dată. În mod normal, ușa trebuia să fie încuiată. Mă adresez mustăciosului:

— Vreți să vedeți dacă domnul Kuhn e în cameră?...

Îi dau astfel de înțeles că n-am ajuns să intru în cameră. Mustăciosul ciocănește în ușă de cîteva ori, apoi, împins de nerăbdare, apasă clanța și — minune! — ușa cedează. Îmi vine ușor să conchid că agresorul, după ce m-a doborît, a pătruns în cameră, apoi a părăsit-o în mare grabă, uitînd s-o mai încuie și, eventual, să ia cheia. Îl urmez pe reprezentantul hotelului. Femeia în halat albastru — camerista — rămîne în prag cu ochii holbați de curiozitate și observă:

— Cum naiba, cheia e în broască, iar domnul Kuhn nu-i în cameră?

Descopăr dispariția valizei, însă nu scot un cuvînt. M-aș trăda.

— Da' să știți, don' Teohăneanu, că de dimineață, cînd am intrat să fac curățenie, așternutul era neatins.

— Crezi că n-a dormit în hotel?

— Pot să jur, afirmă femeia foarte categoric.

O rog pe cameristă să intre și să vadă dacă lipsește ceva din cameră. Intră și, în secunda următoare, scoate un țipăt:

— Valiza!... A dispărut valiza!

— Dar unde o ținea? fac eu, în continuare, pe neștiutorul.

— Pe dulap, bîiguie ea tulburată. Astăzi de dimineață era acolo...

— Ce tot vorbești, madam Anica? o înfruntă recepționerul neîncrezător. Înseamnă că a plecat fără să predea cheia și că domnul Benone a neglijat să-l scoată din evidență, ceea ce nu cred...

Îmi îngădui atunci să emit și eu o observație:

— Dacă domnul Kuhn ar fi părăsit hotelul, ar fi luat cu el și ustensilele de bărbierit și de toaletă de pe suportul chiuvetei. Ele, însă, priviți, sînt acolo!

Fața recepționerului, pînă atunci rumenă, se îngălbenește. Începe, probabil, să înțeleagă că o să aibă parte de necazuri. Îi cer cameristei să controleze dulapul. Uimirea ei nu mă surprinde.

— Don' Teohăneanu, da' hainele lui sînt aici!...

Într-adevăr, sînt la locul lor, pe umerașe. Așadar, cel care mă trimisese cu o lovitură fulgerătoare în lumea viselor o făcuse cu un scop precis. Apariția mea l-a surprins, n-a avut încotro, m-a neutralizat și a dispărut cu valiza metalică a lui Kuhn.

— Aș vrea să rămînem între patru ochi, îi propun domnului Teohăneanu. Deși m-a auzit, camerista nu ne lasă singuri decît la un semn al recepționerului.

— Du-te, îi mai zice acesta, și roagă-l din partea mea pe domnul Chitlaru să nu plece pînă nu cobor.

Rămînem, în sfîrșit, singuri. Las să se scurgă cîteva minute în tăcere, după care, cu pași de pisică, mă apropii de ușă și o deschid brusc. O surprind pe cameristă spionîndu-ne. Scoate un țipăt scurt de spaimă și o ia la fugă pe scări în jos.

— Asta-i personalul de hotel... cu năravuri vechi, mi se lamentează mustăciosul, scuzîndu-se.

— Domnule Teohăneanu... Teohăneanu și mai cum?

— Miron.

— Domnule Teohăneanu, o să încep prin a vă informa că ceea ce m-a adus aici nu-i un fleac, o întîmplare oarecare, ci o crimă.

— O crimă?!... Am auzit bine?

Speriat de rezonanța propriilor cuvinte, recepționerul se dă instinctiv îndărăt, ca și cum s-ar fi pomenit dintr-o dată față în față cu autorul omorului și nu cu un polițist.

— Cheia... cheia care-i în broască eu am adus-o, a fost găsită asupra victimei.

— Domnule, sînt suferind de inimă... Îngăduiți-mi să-mi iau doza de nitroglicerină.

Zăresc pe chelia interlocutorului meu răsărind primele broboane de sudoare. Mă neliniștesc și mă întreb dacă n-ar fi mai bine să abandonez discuția.

— Vă rog, continuați, mi se adresează recepționerul după ce și-a luat medicamentul.

— Crima s-a comis aseară în jurul orei 18,30... Sînt înclinat să cred că madam Anica are dreptate cînd susține că domnul Kuhn n-a mai dormit în noaptea trecută la hotel. Dumneavoastră cînd l-ați văzut ultima oară?

— Ieri dimineață... Tocmai mă pregăteam să ies din tura de noapte, iar el ieșea să ia micul dejun peste drum, la hotelul „Nord“.

— Vă amintiți cum era îmbrăcat?

— Cum să nu! Pe cap, un basc... Purta zilnic același basc albastru închis. Nu ieșea niciodată în pardesiu sau palton, ci într-o geacă de piele...

— ...cu guler de blană, îl întrerup eu, impulsionat de un val de nerăbdare. Părul?

— O fi fost cîndva blond... Fără să vrea, zîmbește. Astăzi e mai chel decît mine.

— Domnule Teohăneanu, îmi pare rău, dar acum sînt sigur că victima crimei săvîrșite e una și aceeași persoană cu Paul Kuhn...

Consternarea i s-a întipărit pe chip. Nu mi-e greu să ghicesc la ce se gîndește. Se întreabă de ce a căzut beleaua taman pe capul lui și nu pe cel al colegului din tura următoare. Își scoate batista, mormăind în timp ce își tamponează fruntea:

— Știu eu ce să spun?! Lucrez de treizeci de ani în rețeaua hotelieră și n-am mai trecut prin situații ca astea. Cu sinucideri și încăierări, da, am mai avut de-a face. Ce trebuie să fac? Eu sînt șeful unității.

— Prin dispariția geamantanului, lucrurile se complică. Îmi ating cu palma locul unde am fost lovit. Oftez de durere. Domnule Teohăneanu, cel care l-a sustras este și cel care m-a agresat pe mine...

— Ce vreți să spuneți?

— Exact ceea ce gîndiți și dumneavoastră...

— Bine, domnule locotenent-major — sper că v-am reținut corect gradul? — dar, în tot acest răstimp, eu am fost jos, la Recepție. Nici o persoană n-a ieșit din hotel cu o valiză.

— Clădirea are o ieșire de serviciu?

— Nu!

— Dacă e așa, înseamnă că hoțul mai e în clădire. Kuhn avea în hotel prieteni sau simple cunoștințe?

— Nu... Era un singuratic... Nimeni nu-l vizita, nu-l căuta... Pleca de dimineață, se întorcea după miezul nopții.

— Cu chef?

— Nu, nu... Părea un auster... Și avea, slavă Domnului!, bani. Cred că petrecea prin localuri știute de el.

— L-ați văzut vreodată în smoching?

— Nu!

— Domnule Teohăneanu, nu știu dacă era în intenția dumneavoastră să plecați acasă, însă eu vă rog să nu plecați. Vom încuia camera, cheia o s-o iau cu mine... Voi reveni cu procurorul — mă uit la ceas — cam în jurul orei zece, pentru o descindere oficială. Pînă atunci... Cîte camere are hotelul?

— Treizeci și cinci.

— Toate sînt ocupate?

— Toate...

— Străini?

— Paul Kuhn e singurul. Cine are valută — să fim serioși — nu trage la noi.

— Aveți încredere în madam Anica?

— Da.

— Ar putea să treacă discret, sub un pretext oarecare, prin toate camerele, să arunce o privire? Ea cunoaște geamantanul...

— Da, cum să nu...

— Vă rog, puneți-o la treabă. Dacă dă de valiză sau are vreo bănuială, să procedeze cu tact. Eu o să vă las numărul meu de telefon. Întocmiți o listă cu cei ce vor ieși din hotel după plecarea mea sau vor elibera pe neașteptate camera. Dacă vi se pare ceva suspect, semnalați-mi. Totul fără agitație. Și încă ceva: cîți recepționeri mai are hotelul?

— Doi.

— Convocaţi-i aici în jurul orei zece. Repet: discreţie, că s-ar putea ca hoţul să mai fie în clădire.

Mi-a fost din nou gura aurită. Le recepţie mă aştepta o altă surpriză. Un client al hotelului, îmbrăcat sumar (îşi pusese la repezeală paltonul peste pijama şi coborîse în papuci), povestea cu frenezie — nu ştiu pentru a cîta oară — o întîmplare văzută cu propriii săi ochi. Mă legitimez şi-i cer să-mi povestească şi mie întîmplarea. Bărbatul în pijama, palton şi papuci, cu părul vîlvoi — nu apucase să se pieptene —, părea să fie un obişnuit al hotelului, căci se uita la Teohăneanu ca şi cînd ar fi vrut să-i ceară învoire.

— Stăteam întins pe pat... începe omul să-mi povestească.

— La ce etaj aveţi camera?

— Etajul doi, camera 203, îmi răspunde domnul Teohăneanu.

— Numai ce făcusem ochi, îşi reia omul relatarea. Stăteam întins, pe întuneric, cu ochii pe fereastra ce dă spre maternitate.

— Deci în spatele clădirii?

— Spre şantier... spre zona demolată, precizează bărbatul al cărui nume aflu că e Petre Nestor. Aud eu nişte glasuri... La început n-am dat nici o atenţie. Că, slavă Domnului! de zgomote şi glasuri nu ducem lipsă. Deodată, aud o bufnitură, de parcă ar fi căzut un sac sau aşa ceva de la înălţime. Vă spun drept, în primele momente, m-am speriat. Am crezut că vreun nebun s-a aruncat de sus... M-am repezit la fereastră şi am deschis-o.

— Aţi aprins lumina? cer eu precizări.

— Nu... Şi ce văd? Un tînăr fugea de rupea pămîntul în direcţia Politehnicii... în mînă cu o valiză. Am priceput imediat că cineva de la etajul trei sau poate patru i-a aruncat-o celui de jos... O aştepta, e clar. Cam asta-i tot.

— Aţi putut să vă daţi seama dacă valiza fusese aruncată din dreapta ferestrei dumneavoastră sau din stînga?

— Din dreapta mea, cum stăteam la fereastră...

Domnul Miron Teohăneanu, care ascultase şi el cu încordare relatarea, intervine cu o lămurire.

— Camera 203, ocupată de domnul Nestor, este despărţită de camera următoare, 204, prin casa scării.

După o scurtă reflecţie, iau decizia să mai urc o dată la trei. Înainte însă de a-i comunica şefului de unitate ce-mi propun să întreprind, mă interesez:

— Dacă nu greşesc, deasupra camerei 203 se află, în mod logic, camera 303.

— Exact, îmi confirmă mustăciosul, iar la patru, anticipează el întrebarea mea, camera 403.

— Clienţii sînt în hotel?

Teohăneanu îşi aruncă o privire către căsuţele cheilor şi se pronunţă:

— Sînt plecaţi...

— Luaţi cheile şi urmaţi-mă.

Nemulţumirea care s-a instalat pe faţa lucioasă a recepţionerului e vizibilă. Şi eu, dacă aş fi fost în locul său, probabil aş fi fost la fel de supărat.

— Cine rămîne la recepţie cît timp o să lipsiţi? îl întreb eu după ce a intrat în posesia cheilor.

— Păi cine să rămînă? Tot domnul Chitlaru... cam abuzez de el.

— Să rămînă şi madam Anica... Da' unde-i, că n-o văd?

— Sînt aici, domnule, zice camerista coborînd alene treptele scării.

Mă uit mai atent la ea. În tinereţe trebuie să fi fost o femeie atrăgătoare. Faţa, pe cale de a se veşteji, exprimă însă o îndrăzneală proprie unor fiinţe voluntare. „A văzut şi a trăit multe", îmi zic.

— Doamnă Anica, domnule Chitlaru, nu-i o situaţie plăcută, dar vă rog să mă înţelegeţi... Atenţie la cei care părăsesc hotelul cît timp eu şi domnul Teohăneanu o să fim ocupaţi.

— Ce vreţi de la noi? devine arţăgos domnul Chitlaru. Să-i reţinem?

— Nu vă cer asta. Mă interesează cine iese şi cu ce iese: o valijoară, un pachet sau altceva. Dacă vă lasă cheia sau nu, dacă sînt ai hotelului sau în vizită la locatari ai hotelului. Mă întorc către doamna Anica şi-i zîmbesc prietenos: Îmi pun mari speranţe în experienţa dumitale. Cunoşti geamantanul lui Kuhn.

— Puteţi să vă puneţi aceleaşi speranţe şi în domnul Chitlaru, mă dojeneşte mustăciosul.

— Să mergem!... Luaţi-o înainte, domnule Nestor.

Puţin mai tîrziu, intrăm la 203. Nu-l las pe domnul Nestor să aprindă lumina. Camera n-are decît o fereas-

tră. După ce dau la o parte perdeaua, o deschid. Ferestrele de la maternitate sînt luminate. S-au aprins și luminile stradale. Numai maidanul și șantierul sînt în întuneric. Îl invit pe domnul Nestor să-mi indice cam din ce direcție i s-a părut că aude glasuri și pe unde se găsea individul cu valiza în momentul în care a deschis fereastra.

— Bineînțeles, dacă puteți distinge în întuneric vreun reper.

Observ că lui Nestor a început să-i placă postura de martor ocular, e mai volubil, emite păreri, își pune întrebări, nu le lasă fără răspuns. Rețin din spusele lui un detaliu:

— Vedeți... în direcția unde trece acum un troleibuz spre Piața Buzești... cam pe la mijlocul distanței dintre noi și strada Polizu se conturează un buldozer abandonat... În mod cert, într-acolo a luat-o insul cu valiza.

— Voia să iasă în strada Polizu?

— Da, afirmă domnul Nestor cu o siguranță care nu-mi scapă. E pe acolo, pe aproape, și o stație de troleibuze... trec și multe taxiuri... Putea să-l aștepte și o mașină, nu-i așa?

— Mulțumesc... M-am lămurit. Puteți aprinde lumina.

Îl regăsesc pe domnul Miron Teohăneanu amărît. Îl înțeleg. Orice hotelier ar face aceeași mutră dacă unitatea lui ar deveni obiectul cercetării polițienești.

— Domnule Nestor, o să vă rog să fiți și pe mai departe la fel de amabil și să-mi pregătiți o declarație scrisă. Concisă, edificatoare. Da?

Îi strîng mîna, îl iau de cot pe domnul Teohăneanu și-l conduc spre ușă. Tace, însă îl simt frămîntat. Din păcate, n-am cum să-l ajut. Urcăm scara încet; nu vreau să-mi ostenesc însoțitorul. Mai avem doar cîteva trepte pentru a atinge coridorul etajului trei, cînd, deodată, recepționerul se oprește, atrăgîndu-mi atenția:

— Ia uitați-vă la fereastra aia!

Abia acum observ o particularitate a clădirii, care înainte îmi scăpase: la fiecare etaj scara trece prin dreptul unor ferestre înalte și înguste, ce dau spre maidanul șantier. Cea de la etajul trei era deschisă, lăsînd un val de aer rece să pătrundă în interior. Nu trebuie să fii foarte perspicace ca să-ți dai seama că valiza fusese aruncată pe acolo.

— Cînd am urcat, îmi amintește șeful unității oarecum mulțumit că poate să-mi fie și el de ajutor cu un amănunt, fereastra era închisă.

Așa e. Îl cred. Dacă ar fi fost deschisă, aş fi observat și eu. Mă apropii cu grijă de fereastră, căci nu exclud posibilitatea ca mîine, la lumina zilei, să-i cer lui Ghiță să ridice eventualele urme. Din locul unde m-am oprit, buldozerul încremenit pe maidan se distinge mai bine decît din camera lui Nestor. Mă întorc spre domnul Teohăneanu:

— Vă rog să luați măsuri ca nimeni să nu umble la fereastră, să rămînă deschisă, așa cum e acum.

Mustăciosul dă din cap, sîcîit de modul cum evoluează cercetările, și mă întreabă cu o îngrijorare pe care ar dori-o ascunsă:

— Mai e cazul să intrăm în cele două camere?

Îi văd în mînă cheile, apoi îi citesc pe chip cît e de nefericit. Nu încape îndoială că, punîndu-mi întrebarea, a scăpat din vedere un amănunt esențial: cel care a aruncat de sus valiza celui de jos mai e încă în hotel. În momentele astea nu-l putea părăsi fără a atrage bănuieli asupra sa. Deci, stă ascuns undeva, într-una dintre camere. Sînt înclinat să cred că într-una situată chiar la etajul trei, așa că îi răspund:

— Vreau să văd și camera 303. De cine-i ocupată?

— De un cuplu, soț și soție, din Titu.

Îmi descuie, intrăm. Un miros de colonie ieftină plutește în aer ca într-o frizerie, încercînd să-l atenueze pe cel statornicit în clădire de insecticid. Lumina e la fel de anemică. Îmi rotesc privirile fără să știu precis ce urmăresc. Nimic neobișnuit. Mai merită oare să mă obosesc urcînd și la patru, cînd tabloul infracțiunii s-a întregit cu probe concrete? De parcă ar fi pătruns în circuitul gîndurilor mele, Miron Teohăneanu mă informează:

— Sus sînt camere mansardate. Doriți să le mai vedeți?

— Sînt totuși în exploatare, nu-i așa?

Scara este mai îngustă. Două persoane nu pot urca una lîngă alta. Hotelierul o ia înainte. Totul devine strîmt și înghesuit. Simt apăsarea acoperișului, ca și cum aș fi ajuns într-un pod ciudat, improvizat pentru a putea fi locuit. Și deodată, la urechile mele ajung gemetele lascive ale unei femei; înțeleg „misterul“ mansardei. Nu

sînt de la „Moravuri", se cuvine să bat în retragere. Mă întorc spre scară, derutîndu-mi însoțitorul.

— Nu mai vreți să vedeți 403?

Nu-i răspund. Cobor și, pe măsură ce pașii rari mă apropie din nou de etajul trei, realizez că agresorul meu trebuie să-mi fi pîndit ieșirea din camera 308, ocrotit de semiobscuritatea scării. Simplă coincidență? Sau cineva — un „om invizibil" — îl anunțase în grabă: „Un polițist la 308"?

Jos, la Recepție, domnul Chitlaru și madam Anica mă așteaptă cu o vădită nerăbdare, să-mi comunice că nimeni n-a părăsit hotelul. Nu-mi rămîne decît să le zîmbesc binevoitor și astfel să le dau de înțeles că totul e în ordine. Ba le și mulțumesc, amintindu-i domnului Teohăneanu de respectarea celor convenite.

*

În stradă, mă întîmpină răcoarea umedă a serii. Traversez, mă îndrept spre mașină, trec la volan, dar nu pornesc, ci scrutez fațada hotelului, să văd dacă nu s-a luat careva după mine. Nu, nu s-a luat. Ies din mașină și mă îndrept spre o cabină telefonică amplasată la un pas de Agenția de voiaj C.F.R. Am noroc: aparatul funcționează. Formez numărul, după care îmi fixez ochii pe intrarea luminată a hotelului.

— Circa a 4-a, plutonier-major Avasilichii Tudor.

— Nea Tudorică, n-am timp de pierdut, îl întrerup eu, adu-mi-l urgent la telefon pe locotenentul Săndoiu.

— 'Nțeles!

Mai introduc o monedă în aparat. Aștept cu teamă, n-am altă monedă. Mă bucur cînd îl aud pe Săndoiu întrebîndu-mă:

— Ce e, Mircea, ce s-a întîmplat? De mult n-ai mai apelat la serviciile mele. . .

— Valerică, dragă, ia un băiat cu tine și vino urgent în fața cinematografului „Dacia".

— Ce-i spun șefului?

— Lasă asta în seama mea. . .

— E o chestie de „Moravuri"?

— Altfel te-aș fi chemat? . . . Hai, trap!

— 'Nțeles!

Ies din cabină și mă îndrept spre cinematograful „Dacia". Lume pestriță se înghesuie la intrare. Rulează — pentru a cîta oară? — filmul *Șatra*. Văd perfect intrarea hotelului. Primul care a ieșit din hotel e domnul Chitlaru. Mă uit la ceas: acele arată șapte și cinci. Urcă într-un „Oltcit" și o pornește spre Gara de Nord. Cinci minute mai tîrziu, iese o femeie. Mai curînd tînără decît în vîrstă, judecînd după mers și după cum își joacă poșeta pe care o ține ca pe o servietă. Zveltețea ei îmi amintește de o elevă scăpată dintre zidurile gimnaziului. Se îndreaptă spre partea mai luminată a zonei, spre gară. După alte cîteva minute, un tînăr înalt, cu capul descoperit, dar îmbrăcat cu un cojoc, iese precipitat din clădire și ai zice, după cum aleargă, că este interesat s-o ajungă din urmă pe tînăra ce numai se avîntase în noapte. Zece minute mai tîrziu, alte două femei își fac apariția din hotel. Par prietene. Mai au ceva de discutat, apoi se despart, luînd-o în direcții opuse. Iată, se ivește și domnul Nestor. Traversează strada, îndreptîndu-se spre cinematograf. Mă feresc să nu mă vadă. Are omul bilet la *Șatra*. Un domn cu o valiză mică în mîna dreaptă intră în hotel și, după cîtva timp, reapare în stradă fără valiză.

O „Dacie" albastră oprește în dreptul meu. Din ea coboară Săndoiu și un subofițer, Mihuț, un băiat isteț. Amîndoi sînt îmbrăcați civil. Săndoiu, strîngîndu-mi mîna, îmi zice:

— Pe șeful ăl mare l-a mirat măsura ta. Nu era la curent. Vezi cum te descurci. În ce ai de gînd să mă bagi?

— Cunoști hotelul? îi arăt cu brațul clădirea de peste drum.

— Dacă-l cunosc?! mă privește locotenentul cu ironie, adică: „Se poate, Mircea, să-mi pui întrebări nătăflețe?". Păi, toată „copilăria" mea de polițist de moravuri aici mi-am trăit-o!

— Perfect! exclam eu satisfăcut. Vreau să-mi „greblezi" etajul patru.

— Bordelul?! se minunează Săndoiu, aruncîndu-i lui Mihuț o căutătură hoață. Ai auzit ce vrea? Ce-ți veni?

— Bordel, zici? Atunci, am intuit bine.

Îl pun în temă, am grijă să nu uit vreun amănunt. Cînd pomenesc de numele lui madam Anica, mă întrerupe:

— Cum ţi s-a părut?

— O femeie de treabă.

— Mai vorbim noi de ea. Deci crezi că tipul care te-a pocnit...

— ...şi a furat valiza.

— ...e încă în hotel?

— Sînt convins că a stat şi mai stă ascuns la etajul patru.

— Dacă-i aşa, îl găsim noi la una dintre fete.

— Reţine, pînă apar eu acolo cu procurorul, persoanele suspecte... Aruncă-ţi privirile şi prin registrul de evidenţă, continui eu să-i dau instrucţiuni, de parcă mi-ar fi în subordine.

Locotenentul Săndoiu e prea deştept ca să se supere, se mulţumeşte să-i arunce o căutătură veselă ajutorului său.

— Băiete, aici e de lucru!

— Mor să văd un bordel într-un... hotel, îi răspunde acesta cu o sinceritate care-mi smulge un zîmbet.

— Rima-i bună, dar o să fii dezamăgit, îl previne „enciclopedistul" în materie de moravuri, locotenentul Săndoiu.

— Vă las...

— Vezi, nu uita să te explici cu şeful cel mare, obţine o hîrtiuţă scrisă, că altfel intrăm cu toţi la apă. Aduce a razie controlul ăsta.

Îl liniştesc şi, urîndu-le baftă, o şterg cu „Dacia" mea la Circă.

IV. O CRIMĂ DUPĂ ALTA

1

Comandantul îmi ascultă informarea în picioare, lîngă fereastră, fumînd. Pare mult mai atras de întunericul de afară decît de raportul meu. Nu mă întrerupe decît o singură dată. Conchid:

— Sînt convins că aşa-numitul colonel Crăciun acţionează în perimetrul Călina Dragoman—Mario Campanella.

— Îţi împărtăşesc părerea... Mie însă nu-mi place acest Turcu alias Kuhn Paul. De ce nu figurează în cartoteca noastră? Colonelul se întoarce spre mine, dîndu-mi de înţeles că-l interesează răspunsul. Care o fi adevărata lui identitate?

— Îmi pun mari speranţe în apariţia fotografiei lui în „Curentul Bucureştiului".

— N-ar fi rău să trimitem fotografia şi penitenciarelor. Poate se găseşte cineva care să-l identifice. Ni se cere să ajungem la acest „colonel Crăciun" cît mai repede.

— Vreo veste de la maiorul Moraru? mă interesez, nu ştiu de ce, cu o anumită timiditate în glas.

Comandantul mă scrutează gînditor, se îndreaptă tăcut spre birou, îşi striveşte ţigara în scrumieră, apoi scoate la iveală un casetofon şi-l declanşează. Răsună o voce ameninţătoare:

— „Cu dumneata n-am nimic. Cu Moraru am... Te somez să îmi spui unde se ascunde. Îţi acord douăzeci şi patru de ore. Dacă nu mi-l dai, te trec pe listă în locul lui."

Colonelul Maftei închide aparatul, lămurindu-mă.

— Acelaşi cîntec... Avem de-a face cu un obsedat... un obsedat periculos... Tu vezi-ţi de treabă... S-a constituit o echipă care se ocupă de el. Încolo, maiorul Moraru şi familia sa sînt în siguranţă.

— Îmi permiteți să mă retrag?

În timp ce își aprinde o nouă țigară, îmi comunică printr-o înclinare a capului aprobarea sa.

— Dacă iese vreo noutate din descinderea de la hotel, raportează-mi aici sau acasă, la orice oră.

*

În birou, plutonierul-major Avasilichii mă așteaptă cu un mesaj.

— Te-a căutat la telefon detectivul particular Pi... Ezită să continue. Ia o hîrtiuță și face un efort să-și deslușească propriul scris: Pin-cher-tonescu...

Mă stăpînesc să nu explodez de rîs.

— Ce nume mai e și ăsta?

— A lăsat vreun mesaj?

— C-o să-ți telefoneze la opt și jumătate. Îl cunoști? E unul de-al nostru care s-a privatizat?

Rîde și el de rîsul meu. Se îndreaptă spre ușă. Îi atrag atenția că o să facem o noapte albă și nu care cumva să plece acasă. Poate că exagerez. Cine însă poate să-mi precizeze cînd, cum și la ce oră o să se încheie descinderea de la hotel? Cînd izbucnește zbîrnîitul telefonului, îmi zice: „El e... detectivul" și se cărăbănește. Într-adevăr, la celălalt capăt al firului e Mitiță..

— Pe unde umbli, mă?

— Pe la curve, și pot să jur că nu mint.

— Tîrziu, tîrziu, da' mai bine mai tîrziu decît niciodată. Îmi dai și mie adresa?

— Ce nu fac eu pentru *Pinchertonescu!* Hotel „Gloria".

— Auleu! „Prieten drag, te cunosc de o viață", începe el să fredoneze cunoscutul șlagăr... Taman acolo te-ai găsit să-ți trăiești bărbăția?! Bă, tu, ca polițist, te-ai obișnuit cu veștile proaste?

— Numai cu proaste!

— Află, atunci, că gagica ta de la „București" a dispărut... *Parole d'honneur!*

— Fii ceva mai clar, îl rog eu, încercînd să-mi stăvilesc nervozitatea ce începe să mă acapareze.

— Unul dintre recepționeri — prieten de pahar — mi-a povestit că, la ora 18, gagica a părăsit hotelul...

— Definitiv?

— Stai, mă, nu te repezi ca mireasa-n noaptea nunții! S-a oprit la recepție, unde a lăsat o scrisorică.

— Adresată cui?

— Ziaristului Michel Bernert... Am citit-o.

— Ești nebun!

— Orice detectiv e puțin nebun. Altminteri... Îi scrie să n-o caute, că se va înapoia la hotel în jurul orei 20,30. Și nici pînă acum nu a apărut. Eu, unul, m-am plictisit așteptînd-o.

— Sponsorul ei e în hotel?

— E aici. Îi convine... Are nu numai răbdare, ci și dolari. Pe cîtă vreme eu, nici fond de reprezentare n-am, se lamentează Miti.

— Tipa a lăsat cheia la recepție?

— Nu obișnuiește. O ia cu ea. Acum cinci minute, am căutat-o la telefon prin centrală și nu mi s-a răspuns.

— Poate-i în camera francezului?

— Nu e.

— De unde știi?

— El sună mereu la recepție și întreabă pe limba lui: „Mademoiselle Dragoman n'est pas en bas?".

Și pentru că, un timp, mă simt incapabil să formulez o întrebare ca lumea, mă interesez:

— Era îmbrăcată elegant cînd a plecat din hotel? Recepționerul ce zice?

— Păi ce să zică?! Fata era foarte șic, cică a ieșit în pielea goală și că-i ședea de minune. Nu mai văzuse de mult o croială atît de perfectă.

Nu rabd și-l înjur. Urmează replica lui de om calm, pe care nimeni nu-l poate scoate din sărite.

— Mă, tu chiar nu-ți dai seama că de cînd te-ai așezat pe scaunul ăla, te-ai tîmpit?! Atîta lucru nu-ți trece prin cap, că toate femeile care intră sau ies de la „București" — că-s contese ori curve — sînt la fel de elegante?!

— Ho, potolește-te!

— De fapt, ce-a fost în mintea ta, se interesează el ceva mai îmbunat, cînd ți-a ieșit porumbelul din gură?

Într-adevăr, ceva a fost... Mă explic:

— O rochie lungă, de seară, și o blană pe umeri poate lesne sugera o petrecere...

— Bă, nu sînt decît un biet detectiv amator, conexiunile mele nu merg atît de departe ca ale tale. Lăsînd însă gluma la o parte, îmi dau seama că tu ai un pietroi pe suflet. Vreau să te ajut.

— De unde vorbești?

— De la hotel, dintr-o cabină.

— Află dacă bagajele domnișoarei mai sînt în cameră.

— Crezi că a plecat așa, pîș-pîș, din hotel, iar altcineva i-a scos bagajele?

— Un drăcușor îmi șoptește că s-ar putea.

— Tu ai trecut la „Moravuri", că te interesezi de o prostituată?

— O anchetez în libertate într-un caz extrem de important și e programată să se prezinte mîine la Circă. N-aș vrea s-o pierd.

— Tocmai amănuntul ăsta ai uitat să mi-l dai. N-ai pus un om pe urmele ei?

— Da' tu pe urmele cui ești?... Tipa mai posedă și un pașaport cu viză de intrare în Franța.

— Pricep, pricep, mă asigură „Pinchertonescu". Eu rămîn la hotel. Dacă nu-ți telefonez în cinci-zece minute, înseamnă că bagajele ei n-au părăsit camera. O.K.?

— Mai comunicăm în noaptea asta?

— Numai dacă va fi nevoie.

Îmi stătea pe limbă să-i povestesc lui Mitiță aventura mea de la hotelul „Gloria", călătoria mea în „lumea viselor", dar m-am stăpînit. Acum, zona vătămată mă doare, o durere surdă însoțită de pulsații îmi spune că o compresă cu apă rece mi-ar face bine. Mă duc la toaletă și-mi transform batista în compresă. Într-adevăr, îmi ușurează suferința. Mă întorc la birou. În dreptul ușii, o domnișoară îmi taie calea:

— Domnul locotenent-major Mircea Dabu?

O poftesc să intre și, în felul acesta, îi răspund și la întrebare.

— Vin de la hotelul „Gloria", trimisă de domnul Săndoiu.

Nu-mi vine să cred. Mă zăpăcesc chiar, uitînd că sînt amfitrion. Mă așez la birou înainte de a-i fi oferit vizitatoarei un scaun. Îmi repar imediat greșeala.

— Numele meu este Grădinaru Liliana... Doriți să vă prezint buletinul?

— Nu, sau, mai precis, încă nu. Îi zîmbesc condescendent. Apucase să-şi deschidă poşeta. Vă ascult.

Liliana Grădinaru se comportă firesc de parcă ar fi trecut de multe ori pe la poliţie. Nu se arată nici intimidată, nici îndrăzneaţă. Mă frapează calmul ei. E drăguţă, atrăgătoare. Figura ei te trimite cu gîndul la o studentă conştiincioasă.

— Domnul Săndoiu m-a rugat să mă prezint urgent la dumneavoastră. Nu avea cum şi de unde să vă telefoneze. Hotelul, după cum bine ştiţi, nu are decît un singur telefon, şi ăla la Recepţie.

Tînăra — să aibă douăzeci de ani — are o voce plăcută.

— Sînt una dintre fetele care folosesc camerele de la mansarda hotelului.

Îşi înalţă fruntea şi mă fixează pentru a-mi observa reacţia. Numai că astăzi nu mă mai miră ce mă mira, de pildă, ieri. Curvuliţele mai tinere, care, într-un fel sau altul, îmi declară: „Sînt o prostituată", nu mai stîrnesc în mine nici revoltă şi cu atît mai puţin compasiune.

— Înţeleg, domnişoară, că dacă locotenentul Săndoiu v-a trimis la mine...

Mă întrerupe:

— Îmi permiteţi să fumez?

Mişcările ei sînt lente, ca ale unui om care nu are unde să se grăbească. O las în voie, deşi timpul, în curînd, o să înceapă să mă preseze.

— Domnul Săndoiu, îşi recapătă Liliana Grădinaru graiul, numeşte etajul patru al hotelului bordel. Nu ştiu cum arată un bordel în accepţiunea adevărată a cuvîntului. Ştiu însă că prostituate sîntem, şi fetele pasagere, şi cele care şi-au închiriat cameră pentru o lună-două. Cînd am luat decizia s-o apuc pe calea prostituţiei, am jurat că voi fi ceea ce se numeşte o prostituată cinstită. Sună cam anapoda, nu-i aşa?

Întîlneşte din nou zîmbetul meu, dacă nu prietenos, atunci încurajator.

— Cred că aveţi dreptate.

— Domnule, mi-am jurat că nu voi pactiza, ca prostituată, cu hoţii, în general cu necinstea.

Devin atent şi mă aplec asupra biroului de parcă aş fi vrut s-o aud mai bine.

— Astăzi, madam Anica mi-a propus un client.

— S-a mai întîmplat?

— Da. De cele mai multe ori din rîndurile clienţilor din hotel. Nu şomăm, iar madam Anica primeşte şi ea un procent...

„Doamne, oftez eu înăuntrul meu, şi mie care-mi făcuse impresia unei femei cumseçade, încîntată de perspectiva ieşirii la pensie!"

— La ce oră v-a propus clientul?

— Cam în jurul orei două...

— Aţi acceptat?

— Da, deşi avusesem o dimineaţă obositoare şi voiam să mă duc acasă, să mă odihnesc.

— Acasă? Locuiţi în Bucureşti?

— Da, îmi confirmă, privindu-mă în ochi fără să clipească. Să vă prezint buletinul de identitate?

„De unde ticul ăsta cu buletinul?" Şi tot eu îmi răspund: „Probabil de pe urma controalelor în hoteluri".

— Vă rog, continuaţi!

— Condiţia ei era simplă. Îi cedez respectivului, mă plăteşte, plec după asta acasă şi-i las tipului camera, pe garanţia ei.

— V-aţi mai lovit de asemenea condiţii?

— Nu. Omul m-a plătit bine. N-am avut nici un motiv să-l refuz. Mai ales că madam Anica m-a asigurat că, după ora şase, camera o să-mi stea din nou la dispoziţie. Mi-am făcut datoria...

— Ce v-a pus pe gînduri sau v-a dat de bănuit?

— Mi-a pus pe masă o mie de lei, spunîndu-mi rîzînd că este.. neimpozabilă, adică nu trebuie să-i împart cu madam Anica. Nu mi s-a mai întîmplat una ca asta. Pe urmă, tipul avea pieptul tatuat... Mi-a cerut, după... să uit că mi-a fost client.

— La ora cînd v-aţi înapoiat la hotel, individul mai era în cameră?

— Ce s-a întîmplat? Primind o mie de lei, nu m-am grăbit să mă întorc la hotel... Aşa că am întîrziat, ceea ce a făcut să mă întîlnesc cu domnul Săndoiu. M-a luat deoparte şi de la el am aflat că-i în control... că a avut loc un furt din camera unui străin.

— L-aţi cunoscut pe acest străin?

— Da, era singurul străin din tot hotelul... L-am întîlnit de cîteva ori pe scări.

— Cum vi s-a părut?

— Un bărbat șters... inodor și incolor, cum se spune. Nu mi-a fost client. Anica a încercat să-i plaseze pe una dintre noi — Gina o cheamă. El însă a dat-o afară din cameră. S-a lăsat cu scandal. Gina l-a făcut pe străin impotent și poponar! Anica a bătut-o. Domnul Teohăneanu a vrut să ne dea pe toate afară... Să-i lăsăm hotelul în pace.

Trage din țigară, lăsînd impresia că reflectează la ceea ce a spus sau intenționează să spună. Observînd-o, nu pot să nu-i remarc exprimarea fluentă și corectă. Dar eu nu sînt nici sociolog, nici psiholog, sînt pur și simplu un polițist care mai are de efectuat în noaptea asta o descindere. Totuși nu-mi grăbesc vizitatoarea.

— Să ne întoarcem la discuția dumneavoastră cu locotenentul Săndoiu...

— I-am povestit de tipul pe care l-am lăsat în camera mea, la 411. Auzind toate astea, mi-a cerut să vin aici, să vă povestesc ce i-am povestit și lui.

Liliana Grădinaru își terminase țigara. Părea că își încheiase și depoziția. Dezvăluirile ei ar fi trebuit să mă impresioneze, să mă indigneze, să iște în mine un simțămînt de revoltă. Rămîn însă impasibil și asta datorită tinerei din fața mea care, spre deosebire de alte femei ajunse în situația ei, n-a făcut nici un efort verbal să mă impresioneze. A folosit cuvinte de gheață, dîndu-mi clar de înțeles că propriul ei destin îi este complet indiferent.

— Individul părea să fie o veche cunoștință a Anicăi?

— Da.

— Îl tutuia? Îi spunea pe nume?

Întrebările o pun pe gînduri: concentrarea răzbate pe figura ei pînă atunci impenetrabilă. Îmi răspunde într-un tîrziu:

— De tutuit îl tutuia, dar n-am auzit-o să-i spună pe nume.

— Ce alte semnalmente puteți să ne dați?

— Eram întinsă pe pat în timp ce el se dezbrăca. Am observat doar că pe piept avea tatuat o inimă străpunsă de o săgeată. Sub inimă, două nume: „Gigi și Tanța".

— Era tatuat și pe brațe?

— Da. Pe cel drept, de la cot spre umăr, își tatuase o sirenă. Pe cel stîng — un șarpe cu un măr în gură.

— Țigan?

— Nu, nu... Bine îmbrăcat... părea un domn. Doar cînd deschidea gura și-l auzeai cum vorbește, îți dădeai seama că-i un bădăran. Are și un tic verbal. După două-trei fraze, spune fără rost: „Dă-l în mă-sa!". Și încă un amănunt. Vi-l spun — cine știe, poate să vă fie de folos. În momentul de apogeu al actului sexual, murmura în neștire: „Așa, Aurico! Așa, Aurico!".

— L-ați întrebat cine-i Aurica?

— Să-l întreb? De ce? Pentru mine n-are nici o importanță. Nu-mi rănește amorul profesional.

— De aici, vă întoarceți la hotel?

— Da... Chiar domnul Săndoiu mi-a cerut să mă întorc.

— După cîte înțeleg, această doamnă Anica taie și spînzură în hotel. Ce îmi mai puteți spune despre ea?

— În tinerețe a fost și ea prostituată, și-a practicat meseria chiar la acest hotel, cameristă fiind. Se înțelege bine cu domnul Miron. Țața Anica, cum îi spune Gina țiganca, ne încasează pe noi, domnul Miron pe bărbații care ne vizitează. Încolo, totul e legal... Plătim camerele, păstrăm chitanțele.

— Anica poate să dispună de camere și la alte etaje?

— Nu știu.

— Domnișoară — mă uit la ceas, apoi în ochii indiferenți ai Lilianei Grădinaru — mai aveți ceva de adăugat?

— Cred că nu...

— Atunci, ar fi bine să vă înapoiați la hotel, căci se apropie ora cînd voi apărea și eu pe acolo. Nu m-ați văzut, nu v-am văzut. Cu domnul Săndoiu cum v-ați înțeles?

— Să-i fac cu ochiul provocator... și el, în felul ăsta, o să știe că am trecut pe aici.

Mă ridic. Se ridică și ea. O redescopăr. Nu e numai frumușică, ci și îmbrăcată cochet, cu gust, n-ai zice că-i prostituată.

— Vă mulțumesc, domnișoară... Iar dacă tipul mai este în hotel, nu neapărat în camera dumneavoastră, să-mi faceți și mie un semn cu ochiul.

Deschid fereastra. Mă las cîteva minute fără gînduri, în adierea aerului rece. Cînd revin în liniştea biroului, prima imagine care-mi răsare înaintea ochilor este a „doamnei“ Anica Lipoveanu... ţaţa bordelului de la etajul patru. Aşa să fie oare? Nu cumva Liliana Grădinaru a încercat să-mi impună o altă imagine? Răfuieli şi răzbunări din umbră? În fond, ce-a făcut madam Anica? I-a recomandat un bărbat. Nu era pentru prima oară. Că acest bărbat a dorit să rămînă în cameră şi să se odihnească pînă la ora şase încă nu înseamnă nimic. Hotel lîngă gară, hotel de tranzit. Desigur, raportat la ce se petrecuse în jurul orei şase cu mine şi cu valiza lui Kuhn, îi dă dreptul să fie trecut pe lista bănuiţilor, cu atît mai mult cu cît tatuajul acestuia îl fixa ca pe un ins trecut prin penitenciare. „Săndoiu s-a orientat bine, îmi zic, dar deocamdată, trebuie să-mi las gîndurile la locul lor, să nu le zăpăcesc. Să mă mai consult cu el şi să-i aflu părerile... E doar sectorul lui.“ Apoi, de parcă cineva mi-ar fi proiectat un set de diafilme, imaginea Anicăi este înlocuită automat cu cea a Lilianei Grădinaru. Vorbea de viaţa ei de parcă ar fi vorbit de viaţa unei alte persoane. Cinism? Indiferenţă totală faţă de sine şi lumea înconjurătoare? O formă de protest? Faţă de cine? Cum şi-o fi făcut meseria? Cu frigiditate? Nu cred. S-ar descalifica. I-ar merge buhul. Şi-ar pierde clienţii.

Sună telefonul. Poarta mă anunţă că domnul procuror Vlad Dimitriu a sosit şi vrea să mă ia cu maşina lui. N-am nimic împotrivă.

2

Săndoiu mă aştepta la Recepţie, secondat de Miron Teohăneanu şi Chitlaru. Îmi strînge mîna şi îmi face cu ochiul. Încerc să ghicesc ce anume vrea să-mi transmită: mesajul Lilianei sau un mesaj propriu? De faţă cu cei doi recepţioneri ne raportează, mie şi procurorului, că a găsit ordine şi legalitate în evidenţa pasagerilor din hotel.

— Numai la etajul patru, am găsit doi inşi în vizită la două domnişoare care locuiesc în hotel. Cei doi aveau buletinele expirate. Sînt din Bucureşti, mi-am notat numele şi prenumele lor, domiciliul, şi le-am recomandat să se prezinte urgent la preschimbarea legitimaţiilor.

— Să urcăm atunci la trei, ne pofteşte domnul Miron. Domnul Chitlaru poate să rămînă pe loc.

Caut s-o văd pe Anica Lipoveanu, nu dau de ea. Nu-l zăresc nici pe tînărul subofiţer Mihuţ. Îl urmăm pe Teohăneanu. Săndoiu mă apucă de braţ şi mă trage spre el, să încheiem „coloana". Specialistul de la „Moravuri" îmi şopteşte:

— Am făcut o descoperire senzaţională. Nu, nu glumesc. La patru, continuă el să mă informeze, e o debara destinată lenjeriei de pat. E cineva ascuns acolo.

— Unde-i Mihuţ?

— L-am pus să supravegheze „bordelul".

— N-o văd pe Anica Lipoveanu...

— Trebuie să fie pe aici.

Ajungem la etajul trei şi domnul Miron îşi aminteşte că eu am cheia camerei şi mă pofteşte s-o deschid. Oficiez deschiderea. Mai rămîn cîteva minute cu Săndoiu pe coridor.

— Cum ai aflat că se ascunde cineva în debara? îl întreb.

— De la una dintre fete care tocmai venea de la W.C. A văzut un tip ieşind din camera Lilianei Grădinaru şi intrînd direct în debara.

— De unde a luat cheia?

— Asta-i! De unde a luat-o?

— În jurul cărei ore a fost văzut?

— Cu zece minute înainte de a intra eu în acţiune.

— Liliana Grădinaru s-a întors?

— E la ea în cameră.

— Să intrăm! N-o să dureze mult, îl asigur eu.

Procurorul, un bărbat trecut de prima tinereţe, versat în meserie, îşi pune ochelarii pe nas şi mă întreabă:

— Cu ce începem, domnule locotenent-major?

Scot plicul cu fotografii din buzunarul hainei şi-i răspund:

— Cu identificarea victimei.

Mîinile domnului Miron Teohăneanu, întinse să apuce fotografiile, sînt cuprinse de un tremur uşor. Nu şi-l poate stăpîni. Îi aud bîiguiala.

— El e... Paul Kuhn.

Nu are tăria să treacă de prima fotografie şi mi le înapoiază pe celelalte.

— Luăm atunci act de declaraţia domnului Teohăneanu, decretează procurorul cu un glas oficial.

Socot că nu are nici un rost să insist asupra desfășurării descinderii. Aș adăuga povestirii mele pagini de prisos, iar cititorii ar căsca de plictiseală. Menționez doar că operațiunea nu ne aduce nici un element nou. Se încheie un proces-verbal, iar toate lucrurile care au aparținut lui Kuhn Paul sînt adunate într-un sac de plastic și ridicate de procuror. Urmează însă actul doi al operațiunii, neprevăzut inițial: în timp ce procurorul aplica sigiliul pe ușa camerei 308, sub ochii speriați ai domnului Miron, arunc pe neașteptate întrebarea:

— Unde-i madam Anica?

— O fi jos la Recepție.

— Chemați-o!

Mustăciosul se apleacă peste balustrada scării ce urcă în spirală pînă la patru și-l strigă pe Chitlaru.

— Trimite-o sus pe Anica!

De jos, răsună clar vocea lui Chitlaru:

— A ieșit să-și ia ceva de mîncare de peste drum și încă nu s-a întors.

Domnul Teohăneanu mă caută din priviri. Îmi cere mutește să-l ajut. Îl sfătuiesc, fără intenția de a-l ironiza și nici din dorința de a fi pur și simplu rău cu el:

— Luați-vă doza de nitroglicerină. Vă rog... Nu glumesc.

Mă ascultă ca un copil cuminte. Aștept să-și sugă medicamentul, apoi mă adresez procurorului:

— Să urcăm și la patru.

— Am avea nevoie de o cheie, intervine Săndoiu.

— Că bine zici! îi dau eu dreptate.

— Ce cheie? se interesează domnul Miron.

— De la debaraua cu lenjerie, de sus, precizează tot Săndoiu.

— E la Anica...

Mi-e milă de șeful unității, i s-au înmuiat genunchii. N-am însă încotro: legea mă obligă să acționez. Trebuie să mai existe un rînd de chei. Șperacle, dacă nu chei. Domnul Miron recunoaște că, într-adevăr, Recepția posedă un rînd de șperacle. Nu vreau să-l supun pe mustăcios la un efort în plus și-l rog pe Săndoiu să coboare. Zboară, nu alta... Cînd revine și îmi arată ca pe un trofeu „cheile raiului“, îl întreb îngrijorat:

— Dacă-i cheia în broască?

— Nu cred că e...

— Totuşi... stărui eu.

Săndoiu se descheie la haină şi-mi arată pistolul vîrît între pantaloni şi curea.

— Nu ies niciodată în razie fără armă. Îl somăm pe individ să ne deschidă, iar dacă refuză, tragem în broască. Domnul procuror e... cu noi!

Nitroglicerina şi-a făcut probabil efectul, căci domnul Miron, înviorat subit, intervine energic:

— Poate îmi spuneţi şi mie despre ce e vorba?

— E un ins ascuns în debaraua pentru lenjerie, îl lămureşte Săndoiu.

Apreciez, după întrebarea pusă de domnul Teohăneanu, că nu şi-a pierdut de tot „uzul raţiunii":

— A fost ascuns sau s-a ascuns?

— Dacă s-ar fi ascuns fără ştirea cuiva, madam Anica ar fi fost aici, de faţă, devine Săndoiu autoritar. Eu propun să nu mai pierdem timpul degeaba. Să urcăm.

O ia înainte. În capul scării ne aşteaptă subofiţerul Mihuţ, pentru a ne raporta: „pe cerul bordelului domneşte linişte deplină".

— Tipul din debara s-a mişcat?

— Nu s-a manifestat în nici un fel. Fumează însă întruna. Cînd treci prin dreptul uşii, simţi imediat.

Nu e prea multă lumină pe coridorul ultimului etaj al clădirii. Îl îmboldesc pe domnul Miron să-şi pregătească şperaclele. Mişcarea noastră de pe coridor atrage atenţia. Cîteva fete, împinse de curiozitate, îşi scot nasul din camere. Săndoiu, asemenea unui dresor, printr-un simplu semn, le potoleşte. Tot Săndoiu îşi asumă dreptul de a bate în uşa debaralei şi de a soma.

— Auzi? Oricine-ai fi tu, deschide! În numele legii!

De dincolo, nici un zgomot, nici o mişcare; doar un puternic miros de ţigară trădează prezenţa cuiva în debara.

— Sîntem de la Poliţie şi Procuratură. Te mai somez încă o dată, deschide!

Tăcerea celui somat mă îngrijorează. Să-l fi făcut Anica scăpat? Îl invit pe Teohăneanu să folosească lanţul cu şperacle. Îi tremură mîinile într-un asemenea hal, încît lui Săndoiu i se face milă de el şi, fără să-mi mai solicite acordul, îi ia lanţul şi încearcă el să potrivească un şperaclu. Izbuteşte. Ne dăm în lături pentru a ieşi din raza uşii în clipa deschiderii. Dacă tipul e şi el înar-

mat? Săndoiu, cu mîna pe clanţă, aşteaptă aprobarea mea. I-o dau. Uşa cedează şi un fum gros de ţigară se învolburează spre ieşire. Prin el, zărim pe podea trupul inert al unui bărbat. Şezuse, cu siguranţă, pe singurul scaun din încăpere, cînd îl lovise, fără să se poată feri, sabia invizibilă a morţii. Mă aplec asupra cadavrului şi descopăr în colţul drept al gurii o salivă gălbuie, asemănătoare cu cea scursă din gura lui Paizu.

— E mort? mă întreabă procurorul, indispus că-l aşteaptă o noapte agitată.

— Da!

Mă ridic şi descopăr pe masă o scrumieră plină de mucuri de ţigări. Alături, un pachet de „Kent". Îl cercetez. Mai păstra două ţigări. Mă bucur fără a mă exterioriza. Îl rog pe Săndoiu să mi-o aducă pe Liliana Grădinaru.

Miron Teohăneanu a rămas la uşă, stană de piatră... o piatră galbenă ca ceara.

— Îl cunoaşteţi? încerc eu să-l „reanimez".

— Nu!

— Cum putea să ajungă să se ascundă în debara?

— Numai cu ajutorul Anicăi.

— Aţi putea să mă conduceţi la locuinţa Anicăi Lipoveanu?

— Da, îngaimă mustăciosul abia auzit.

O văd apropiindu-se pe Liliana Grădinaru, purtînd cu distincţie ceea ce francezii numesc *robe de chambre,* din catifea bej. Mă recunoaşte, mă salută. Săndoiu, care-i în spatele ei, îi şopteşte ceva şi o îndreaptă spre mine. N-o sperie cadavrul bărbatului cu care, nu cu mult timp în urmă, făcuse dragoste.

— El e? o întreb.

— Da.

— Domnişoară Grădinaru, vă rog să-i explicaţi pe scurt domnului procuror cine şi în ce condiţii v-a plasat clientul...

Cu toate că la picioarele ei zace un cadavru, vorbeşte fără pic de emoţie. De parcă n-ar avea inimă, puls. Iar eu am senzaţia că ascult o bandă înregistrată. După ce îşi încheie relatarea, o întreb:

— Cînd aţi revenit la hotel, tipul mai era în cameră?

— Nu.

— N-a lăsat nici un obiect de al lui în cameră? De pildă, pardesiul.
— Era în talie.
— Pe madam Anica aţi mai întîlnit-o în după-amiaza asta?
— A trecut pe la mine şi i-am dat partea ei — două sute de lei. Mi-a spus că clientul a fost mulţumit şi că a plecat la Giurgiu.
— Deci nu ştiaţi că-i ascuns aici?
— Nu.
— Aţi găsit în cameră mucuri de ţigări?
— Destul de multe.
— Ce-aţi făcut cu ele?
— Le-am aruncat la toaletă.
— Mulţumesc. Vă puteţi retrage.
Tînăra în frumosul halat de casă se pierde spre camera ei, prin întunericul coridorului.

Mă aplec din nou asupra cadavrului, de astă dată în căutarea buletinului de identitate şi a altor acte. Îi scot, rînd pe rînd, la iveală un paşaport, un buletin de identitate, un certificat medical eliberat de Spitalul nr. 9. Le controlez cu o atenţie devenită reflex: cel care zace mort pe podeaua debaralei se numeşte Pavelescu Gigi, originar din comuna Brebu, judeţul Prahova, şi are 28 de ani. Domiciliul stabil: Giurgiu, str. Lt. Lemnea nr. 73. Necăsătorit... Constat că între cele trei acte există o concordanţă deplină. I le predau procurorului şi îi împărtăşesc planul meu.

— Înainte de a mă deplasa împreună cu domnul Miron Teohăneanu la locuinţa Anicăi Lipoveanu, îl voi chema urgent la faţa locului pe locotenentul Ghiţă ca să cerceteze spaţiul infracţional, să facă fotografiile de rigoare. Nu-mi iau ochii de la Săndoiu, dîndu-i de înţeles că pe el mă bazez. Numai după ce Ghiţă şi-a terminat treaba, vă apucaţi să-i controlaţi şi voi buzunarele, colectaţi tot ce găsiţi... Însă mucurile şi pachetul de ţigări le colectaţi într-o pungă separată.

— Am impresia că aţi mai avut asemenea cazuri, nu-i scapă procurorului acest amănunt.

— Chiar astăzi de dimineaţă, îl lămuresc eu. Puteţi afla date de la domnul procuror Gheorghe Vintilă.

Îi întind mîna lui Săndoiu ca şi cînd i-aş fi cerşit un ban. Nu-mi pricepe gestul.

— Cheile de la maşină.

— Plecăm cu maşina mea, intervine serviabil Teohăneanu.

Îi mulţumesc. Coborîm împreună. Mă opresc la Recepţie. Chitlaru, palid şi înfricoşat, se fereşte să mi se uite în ochi. Totuşi, încerc să-i smulg un răspuns:

— Anica n-a mai dat nici un semn de viaţă?

— Nu, şi-a pus paltonul pe umeri, mi-a zis că i s-a făcut foame şi că se repede pînă la bufetul de peste drum, să-şi ia ceva de mîncare. Nu prevăzuse că programul o să se prelungească atît de mult.

— Are cunoştinţe la bufet, la restaurant, la hotel?

— Unde n-are Anica cunoştinţe?!

Îl chem la telefon pe locotenentul Ghiţă.

— Omor? se interesează el.

— Un caz identic cu cel petrecut azi-dimineaţă în biroul meu, îl pun eu în gardă.

— Nicotină?

— Eşti perspicace! Hai, grăbeşte-te!

Aşez receptorul în furcă şi încerc să surprind ochii lui Chitlaru.

— Înainte ca Anica să se ducă la bufet, a fost căutată la telefon?

— Da.

— De un bărbat?

— Nu, de o femeie.

— Aţi reţinut ceva din conversaţia lor, bineînţeles fără voia dumneavoastră?

— Îi tot propunea o întîlnire urgentă... Anica nu voia... refuza. Cealaltă — pe nume Irina Mavrocordat — insista. A intrat însă un client şi n-am mai fost atent la ce vorbea.

Bună mai e şi metoda asta, de a merge din om în om, să pui întrebări. Uitasem de Irina Mavrocordat. În maşină, cu Miron Teohăneanu în stînga, tac o vreme. Strategic. Din dorinţa de a-l descifra. E sau nu curios? Va încerca să mă tragă de limbă sau nu? S-a retras însă într-o carapace. Îl scot din strînsoarea ei.

— Numele ăsta — Irina Mavrocordat — vă spune ceva?

— Nu, nu l-am auzit niciodată.

— Ce ştiţi despre prietenii Anicăi?

— N-are prieteni.

— Cum așa, cînd atîția bărbați și femei apelează la serviciile ei?

— Apelează și atît. E o femeie ciudată. Trăiește cu impresia că toată lumea îi cunoaște trecutul de prostituată. Nu suportă compania bărbaților care, făcîndu-i curte, încearcă să și-o apropie.

— V-ați uitat atent la mortul din debara?

— Da.

— I-ați mai văzut figura în hotel?

— Nu.

— Obișnuia Anica să plece pentru cinci minute și să se întoarcă după cîteva ore?

— Nu. Deși se comporta uneori ca o patroană a hotelului.

— De ce oare nu s-o fi întors?

— De unde să știu?

Nu trece mult și domnul Miron oprește mașina în dreptul unui gard metalic, construit pe suporți de beton. Coborîm.

— Asta e casa, îmi arată mustăciosul. Văd lumina aprinsă într-o încăpere.

— Vrei să intri dumneata singur? îi sugerez. Eu o să-mi fac apariția ceva mai tîrziu.

— Împreună, domnule locotenent-major! îmi respinge el cu vehemență propunerea. Numai împreună.

Prima constatare: ușa de la intrare e întredeschisă. Pătrundem în vestibul, iar de acolo, într-un salon. Nu fac decît un pas și înmărmuresc cu gura căscată. Tot ce-mi văd ochii mă transpune, ca printr-un miracol, în alt secol, de la policandru și pînă la clanțele interioare ale ușilor. Mă frec la ochi, însă mobila stil rămîne locului, ca într-o colecție muzeală.

— Vezi și dumneata ce văd eu?

Aud venind ca din adîncuri un „Da".

— De cînd n-ai mai fost în vizită la subalterna dumitale?

— Cam de zece ani.

Auzul nu mă înșală: glasul lui Miron Teohăneanu este copleșit de o uluire sinceră amestecată cu spaimă.

— S-o fi trăgînd din boieri, îi spun, minunîndu-mă. Poate dintr-un Mavrocordat.

— Îi cunosc dosarul, mă contrazice el cu aceeași voce fără vlagă. Dacă-mi amintesc bine, ușa aia dă spre dormitor.

Uşa e deschisă, lăsînd să se vadă o încăpere cufundată în beznă. Mă îndrept într-acolo, trăgîndu-l pe recepţioner după mine. Găsesc uşor comutatorul. O lampă cu opt braţe, răsucite meşteşugit într-un ciorchine de lumini, topeşte fulgerător întunericul. Hotelierul nu-şi poate reprima un ţipăt de groază:

— Anica!

Într-un alcov înalt, adăpostit sub un baldachin de un gust îndoielnic, descopăr trupul Anicăi Lipoveanu: zace răsucit într-o rînă, cu braţele adunate în jurul abdomenului. N-a apucat să-şi scoată decît paltonul şi să-şi arunce cît colo pantofii. Plonjase în pat în halatul ei albastru, cu guler alb, de cameristă.

— Doamne, e moartă! se lamentează mustăciosul. Nu mai are mult şi va izbucni în plîns.

Mă apropii. Într-adevăr, trupul femeii e rigid. Aşa cum stă chircită, cu braţele adunate la abdomen, ne mărturiseşte că ar fi dorit în felul acesta să-şi atenueze chinuitoarele spasme. Mă aplec şi observ o salivă cenuşie în ambele colţuri ale gurii — semne clare de otrăvire. Ochii îi sînt închişi. Îi apuc o mînă şi îi caut pulsul. Secunde în şir, ce mi se par ore, trec fără a-mi comunica nimic. Deodată, buricele degetelor captează un impuls, apoi altul... Urlu:

— Vezi dacă în frigider are lapte.

Omul ţîşneşte ca din praştie. Totul îmi pare un episod pe care îl trăiesc într-o lume ireală: Anica şi baldachinul, halatul albastru cu guler alb, de cameristă de hotel, şi mobila stil Ludovic XVI! Miron Teohăneanu revine cu o cană de lapte; respiră greu, dar e fericit. O iau pe cameristă pe după umeri şi o ridic în capul oaselor, îi duc cana la gură. La început, gura cu buzele vineţii refuză să iasă din crispare. Apoi învinge instinctul: prinde să simtă marginea rece a cănii, gustul lichidului, soarbe, înghite... soarbe, înghite. Îi arunc o privire lui Miron. Ochii lui mai au puţin pînă să sară din găvane.

— Cheamă „Salvarea"! îi poruncesc. Vorbeşte în numele meu. Caz de otrăvire.

Iese val-vîrtej. Nu ştiu încă cine are noroc în toată povestea asta, Anica, eu sau nefericitul ăsta de hotelier. Laptele, fără îndoială, are un efect binefăcător; alunecă pe gîtlejul otrăvit strop cu strop. Totuşi, femeia pare să rămînă mai aproape de moarte decît de viaţă. Deodată,

zăresc ieșind din buzunarul halatului Anicăi Lipoveanu colțul unei hîrtii. În momentul acela mi se pare mai important să țin cana decît s-o buzunăresc. Îi cercetez fața — este albă ca varul și, fără să vreau, îmi amintesc de interviurile foarte dese din ultimul timp care încep toate așa: „Cine ești dumneata... ?". Cine ești dumneata, Anica Lipoveanu?

Revine lîngă mine Miron Teohăneanu, mulțumit că poate să mă anunțe că „Salvarea" s-a pus în mișcare. Se interesează:

— Scapă?

— Dumnezeu cu mila!

Îl rog să scoată hîrtiuța aceea din buzunarul halatului. Mi-o dă. E un bilețel împăturit în patru. Îl apuc cu mîna care susține umerii otrăvitei. Izbutesc să-l despăturesc. Citesc: „Col. Crăciun 17.43.8...". Un cu totul alt număr de telefon decît cel invocat de bietul Paizu. Memoria nu mă înșală.

— Parcă mai are și altceva în buzunar, mă informează Teohăneanu, căruia nu-i scapă interesul meu pentru hîrtiuțe.

Îi cer ca, în timp ce continui să-i dau cameristei „păpică", să-i controleze buzunarele. Nu găsește decît cheia debaralei, dovadă concretă a complicității ei cu omul din Giurgiu. Îi mai arăt lui Miron Teohăneanu poșeta Anicăi, abandonată lîngă toaleta în a cărei oglindă ne reflectăm tustrei, și-l rog să-i caute buletinul, să-l predau „Salvării". Îl urmăresc cum îmi aduce la îndeplinire indicațiile și observ că hotelierul, devenit pe neașteptate ajutor, e mai liniștit, mai puțin panicat. Îmi arată buletinul, schițînd un zîmbet ce se voia biruitor.

— Ce credeți, scapă? se interesează el din nou.

— A înghițit aproape jumătate de cană... numai la „Urgență" se mai poate spera ceva.

— Nu-mi închipuiam, suspină el.

— Ce?

— Tot luxul și fastul ăsta. Oftează din nou. Ceva nu-i în ordine, domnule locotenent-major!

— Asta văd și eu. Vorbim noi pe urmă. Du-te la poartă și așteaptă acolo „Salvarea", să nu piardă timp cu căutatul adresei.

Îmi suspectează propunerea. Îmi dau seama după cum mă iscodește. Își închipuie, probabil, că vreau să rămîn

singur. Singur cu cine? Ce legătură poate exista între cameristа hotelului „Gloria“ şi acest alcov, cu salonul ireal de alături? Cînd îmi iau privirile de pe masca mortuară a proxenetei, mă văd reflectat în oglindă. Tabloul e de-a dreptul grotesc: eu, sprijinind sub baldachin o femeie de vîrsta a treia, complet străină, silind-o să bea lapte pentru a-i salva viaţa. A cui viaţă? Ghicindu-mi parcă gîndurile, Miron Teohăneanu mi se adresează cu o desperare nedisimulată, ridicîndu-şi braţele:

— Să ştiţi că eu n-am nici o legătură cu toate astea!

— Du-te, omule, la poartă, că dacă ambulanţa „Salvării“ nu ne găseşte, e în stare să se întoarcă.

De data asta îşi înfrînge ezitarea şi dispare dinaintea ochilor mei. Nu pot să-mi evaluez efortul pe care-l fac pentru a salva viaţa Anicăi, dar doresc din toată fiinţa mea s-o smulg din ghearele morţii. Nu din milă. Ce milă mai pot să am faţă de o proxenetă care şi-a construit acest univers demenţial din traficul de carne vie?! Un alt motiv mă animă. După Călina Dragoman, camerista de la „Gloria“ ar fi a doua persoană care m-ar putea ajuta să scurtez drumul ce duce la ascunzătoarea „colonelului Crăciun“. Nu mai am nici o îndoială cu privire la amestecul ei direct în furtul valizei lui Kuhn — Turcu. Cu cîtă nonşalanţă îmi atrăsese atenţia asupra dispariţiei valizei din camera 308! Doar dumneaei îmi declarase cu aerul unui om cinstit: „Am văzut-o cu ochii mei astăzi de dimineaţă, cînd am intrat să deretic. Patul era neatins... n-a dormit la hotel“. Erau adevăruri care mă ajutaseră să-mi întăresc o observaţie, dar care, în acelaşi timp, îi punea complicitatea la adăpost. Aşa am ajuns la al treilea cadavru, iar al patrulea, cel al Anicăi Lipoveanu, se contura la orizont. Deocamdată, inima cameristei mai bate, înghite lapte şi continuă să secrete pe la colţurile gurii o salivă cenuşie. A încercat să se otrăvească? A fost otrăvită? Părăsind locul de muncă, s-a întîlnit cu cineva sau a comunicat cu cineva? Cine şi unde i-a administrat otrava? La bufetul restaurantului „Nord“ sau acasă? Dacă s-a hotărît să-şi pună capăt vieţii, de ce a ales tocmai astăzi momentul? Cine anume a împins-o către acest act funest? A apucat, oare, să lase în urma ei vreo explicaţie scrisă? Dominat de aceste întrebări, îmi rotesc încet şi atent privirile şi îmi spun

că va fi un supliciu pentru noi să răscolim de la un cap la altul bizara-i locuință.

Șirul gîndurilor mi-e frînt de apariția unui doctor și a unui brancardier, călăuziți de Miron Teohăneanu. În primele momente, doctorul mă ignoră. Își îndreaptă atenția către femeia pe care o sprijin; îi cercetează și el saliva din colțul gurii, ochii, îi ia pulsul și se pronunță:

— Mai trăiește ... o luăm ...

Se pare că hotelierul i-a explicat destul de bine cine sînt, căci medicul se mulțumește cu cîteva explicații laconice și cu buletinul de identitate al victimei. N-am văzut în ultima vreme o „Salvare" care să lucreze mai operativ. Nu-mi cereți să vi-l descriu pe reprezentantul acestei instituții, nu mă simt în putere s-o fac ... I-am reținut însă numele brodat cu ață roșie pe halat, în dreptul inimii: dr. V. Ianculescu.

— Credeți că scapă? întreabă iar Miron Teohăneanu cu o îngrijorare nedisimulată.

Ne găsim amîndoi în salonul cu mobilă stil, luminat puternic de un policandru scurt, încărcat cu cristale mici, sclipitoare. Că într-un salon aristocratic sau ca într-o consignație ... Piesă rară.

— Dacă scapă cu viață, ajunge în mod sigur în boxa acuzaților. În consecință, te întreb, ce i-ar prinde mai bine, să scape cu viață sau nu?

Să fi mirosit șiretlicul întrebării, căci evită capcana cu un răspuns laconic:

— Nu știu ...

— Atunci, poate știi pe unde sînt cheile casei? Hai să le căutăm! Poate dăm și de o scrisoare.

— O scrisoare?!

— Dacă acceptăm că s-a sinucis.

— De ce să se sinucidă?!

— De ce ar fi fost ucisă prin otrăvire?

— Ah, deformările astea profesionale! se mînie el. De ce neapărat un om care se otrăvește trebuie să fie socotit sinucigaș?! Poate că a mîncat la bufet ceva ce n-a fost în regulă și i s-a făcut rău ... Ce, puțini sînt cei care, bînd bere, nimeresc peste o sticlă în care s-a ținut „verde de Paris"?

— ... și a dat fuguța pînă acasă, să-și potolească arsurile ... cînd colegii de peste drum ar fi putut să-i vină mai rapid în ajutor ...

Nu-și ascunde nemulțumirea că n-a fost în stare să-și țină gura.

— Unde ar putea să fie cheile, mă întreabă el nervos, că doar n-a intrat în casă fără ele?!

— Asta zic și eu. Să le căutăm!

Căutarea începe sistematic. De la intrarea principală pînă la ieșirea din spatele casei, apoi prin toate ungherele. Nici urmă de chei sau de vreo scrisoare. Revin, fără nici o speranță, în ciudatul dormitor al victimei. Paltonul, pantofii, poșeta au rămas acolo unde stăpîna casei le abandonase... anume parcă pentru aparatul de fotografiat al lui Ghiță. Buzunarele paltonului, poșeta n-au rămas necontrolate. Zăbovesc, cercetînd răbdător obiectele din jur. O supoziție prinde contur: desigur, Anica Lipoveanu a ieșit din hotel pentru a se întîlni cu cineva... cineva care n-ar fi fost exclus s-o fi așteptat la bufetul restaurantului de peste drum, dar la fel de bine ar fi putut s-o aștepte într-o mașină staționată în apropiere. Și cu acel cineva să fi ajuns acasă... unde s-a petrecut drama. Așa stînd lucrurile, ce motiv ar fi avut individul s-o părăsească lăsînd locuința deschisă și luînd cheile cu el? Dar dacă individul o așteptase chiar aici? Și cum o supoziție naște o altă supoziție, îmi trece prin cap și ideea că, de la hotel, valiza lui Kuhn, în itinerarul ei infracțional, trebuie să fi trecut și prin această „nobilă" haltă.

— Eu unul nu mai rezist! mi se vaită Miron Teohăneanu destul de convingător. Îl mai văd cum se lasă doborît de oboseală într-un fotoliu așezat lîngă telefon.

— Încă puțin și te las la vatră...

Gluma mea se vrea liniștitoare, însă nu sînt convins că are vreun efect asupra hotelierului. Ridic receptorul și chem Circa. Avasilichii e pe poziție. Mă informează că locotenentul Săndoiu s-a întors la unitate.

— Și cu mortul de la hotel ce-a făcut?

— Procurorul l-a expediat la morgă. Unde te afli?

— Acasă la Anica Lipoveanu... Trimite-mi un băiat să-l las aici de pază.

Îi dau adresa și-i atrag atenția să fie cît mai operativ.

— De la ce telefon vorbești?

Îl chem în ajutor pe Miron Teohăneanu: acesta pe jumătate adormit, îmi comunică din vîrful buzelor — 17.43.8...!

Comunic mai departe numărul. Avasilichii mă asigură că l-a notat și că nu pleacă din Circă pînă nu mă înapoiez. Las receptorul jos, nemulțumit de ceva. Parcă aș cunoaște de undeva numărul 17.43.8 . . .? De unde? Poate m-aș fi întrebat și astăzi dacă, în virtutea obișnuinței, nu mi-aș fi băgat mîna în buzunar și nu m-aș fi împiedicat de bilețelul găsit la Anica Lipoveanu. Îl scot la lumină și citesc: „Col. Crăciun — 17.43.8 . . .". Din pricina emoției provocate de șocul acestei neașteptate descoperiri, literele și cifrele prind să-mi joace pe dinaintea ochilor preț de cîteva secunde. Pentru cine a scris victima numărul de telefon? Să locuiască aici și „colonelul Crăciun"? Să fi trecut în după-amiaza zilei pe aici?

— Eu plec, domnule locotenent-major, sînt la capătul puterilor, se plînge din nou Miron Teohăneanu, ridicîndu-se anevoie din fotoliu.

Nu mă împotrivesc. Îl întreb într-o doară:

— Numele Crăciun îți spune ceva?

— Crăciun . . . Crăciun . . . mormăie el de parcă ar fi căzut în transă. Deodată tresare, după cum i se măresc ochii ai zice că a scăpat de oboseală. Păi nu-i al unui colonel? Mai zilele trecute i-am răspuns la telefon cînd a cerut-o pe Anica Lipoveanu.

— I-ați dat-o? A vorbit de față cu dumneavoastră?

— A vorbit, e un fel de-a spune . . . Anica a tot zis: „Da . . . Da . . . Nu . . . Nu . . ."

— N-ați întrebat-o ce-i cu tipul ăsta?

— Nu! Sînt obișnuit cu asemenea telefoane. Erau numeroși bărbații care o căutau. Dacă m-a mirat ceva cu acest Crăciun, a fost tocmai faptul că și-a declinat gradul — colonel . . . Cine o căuta nu-și spunea niciodată titlul sau gradul.

— Nici ea nu v-a dat vreo explicație?

— O caracteriza discreția . . . Nici eu nu doream să fiu implicat în cererile unor bărbați.

— Domnule Teohăneanu, sînteți liber.

— Pardon! sare el jignit. Ce trebuie să înțeleg, că pînă în clipa asta am fost reținut?

Îi zîmbesc amical, îmi prezint scuze, mă explic:

— Deformație profesională . . . Am vrut, de fapt, să vă spun că puteți pleca acasă.

— Și dumneavoastră?

— Nu-mi purtați mie de grijă. Are cine să vină cu mașina și să mă ia de aici. Îl conduc la ieșire de parcă i-aș fi fost amfitrion. Îi mulțumesc și-l rog ca, în cazul că își mai amintește ceva în legătură cu Crăciun, să fie amabil și să-mi comunice. Drum bun!

— Mulțumesc. Mai vreau să trec pe la hotel înainte de a ajunge acasă...

— Deocamdată, păstrați o discreție totală în legătură cu cele petrecute aici.

Cîteva minute mai tîrziu, aud o mașină ambreind și, în liniștea apăsătoare a salonului, turația motorului îmi amintește că la sosirea noastră aici am zărit parcat, nu departe de casa Anicăi Lipoveanu, un autoturism și că, după un timp relativ scurt, auzul a înregistrat, fără a-mi trezi vreo bănuială, o demarare în forță. Să fi avut această mașină vreo legătură cu drama cameristei de la „Gloria"? Conexiunea impunea, în mod firesc, o nouă supoziție. În lumina ei, mă văd obligat să accept și această idee: la apariția noastră, stăpînul sau stăpînii acelei mașini mai erau în casa Anicăi Lipoveanu, pe care au părăsit-o în grabă, cu siguranță prin spatele casei.

Mai sting din lumini și, impulsionat de propriile-mi deducții, pașii mă poartă spre bucătărie, singurul loc pe unde amicul sau amicii victimei ar fi putut s-o șteargă fără să dea ochii cu noi. Controlez ușa ce corespunde în curte. O găsesc cu cheia în broască, larg deschisă. Cineva deci a trecut pe aici. În nici un caz Anica Lipoveanu. În primul rînd, nu ar fi avut nici un motiv s-o facă, iar în al doilea rînd, acceptînd ideea că ar fi avut vreun motiv, nu ar mai fi fost în stare s-o facă. Presupunerea că în timp ce noi intram pe o ușă, altul sau alții ieșeau pe cealaltă mi se întărește. Desigur, dacă n-ar fi fost întunericul nopții sau dacă aș fi avut o lanternă puternică, m-aș fi avîntat în curte, în căutarea unor urme pe pămîntul reavăn.

Țîrîitul telefonului din salon răzbate pînă în bucătărie. Mă întorc alergînd, să răspund. Ridic receptorul și, în virtutea inerției, rostesc: „Alo! Da!". Nu mi se răspunde, deși aud în receptor respirația cuiva. „Alo!" repet eu apelul. Se aude respirația „interlocutorului" meu care ține loc de convorbire. Mai lansez un apel, ultimul, după care, enervat, curm „dialogul". Aș vrea să vă spun că nu e pentru prima oară cînd mă confrunt cu o

asemenea situație mai mult sau mai puțin misterioasă. Fără îndoială, cineva și-a propus să verifice dacă poliția mai e încă în casa Anicăi Lipoveanu. Sînt destui interesați să ne verifice prezența. Ușor pot enumera cinci suspecți, în frunte — de ce nu? — chiar cu Miron Teohăneanu. Mă interesează însă, în primul rînd, acel ins din ale cărui acțiuni au rezultat pînă în prezent trei cadavre, existînd acum perspectiva de a mai rezulta unul: Anica Lipoveanu. În așteptarea ajutorului meu, încep să „umblu" pe pereți, în căutarea unor fotografii de familie. Doar tablouri vechi, achiziționate probabil de la „Consignația" sau pe nimica toată de la vechi colecționari, aruncați în sărăcie de vechiul regim. La urma urmei, cine-i Anica Lipoveanu? Care-i adevărata ei față? De unde pornirea asta pentru mobilă stil, pentru interioare boierești de altădată? O fi descinzînd dintr-o familie veche de boieri? Sau, pur și simplu, e o proxenetă care, în compensație, a visat toată viața să aibă o casă la celălalt pol al existenței sale? Camerele, puține la număr, sînt toate marcate de același gust pentru mobila stil. Sînt convins că valiza lui Kuhn Paul alias Turcu Cornel trebuie să fi trecut prin aceste încăperi. Ce conține, dacă așa-zisul colonel Crăciun joacă atît de deschis și cu o violență neîntîlnită încă în cazuistica românească? Îl doare în cot că ne-a alertat, că ne-a pus pe drumuri. Nimic nu pare a-l speria. Ne-o fi crezînd polițiști subdezvoltați . . . sau striviți de efectele destabilizării la care țara este supusă?

Telefonul sună din nou. Înjur, îmi descarc sufletul, apoi ridic receptorul. Un bărbat mă întreabă direct: „Casa Lipoveanu?". „Da", răspund, încercînd să par cît mai calm. „Cu doamna Ana aș dori să vorbesc... O caută Mario Campanella."

De parcă aș fi primit o directă fulgerătoare în bărbie, văd „stele verzi", mă clatin, dar condiția psihică îmi sare în ajutor, nu mă lasă să-mi pierd controlul. Zic: „Doarme, Anei i-a fost tare rău... un puseu de tensiune... Acum doarme...". „Cu cine am onoarea?" se interesează Campanella cu tonul omului bine educat. Nu mă las mai prejos: „Sînt doctorul Radu Iliescu... un vecin al doamnei". „Îmi pare rău că nu se simte bine... Vă rog să aveți amabilitatea să-i spuneți că

am căutat-o." „Are numărul dumneavoastră de telefon?" Da! . . . Vă mulţumesc, domnule doctor."

Liniştea se reface. Într-atît, încît îmi „aud" zăpăceala. Încerc s-o înfrunt şi s-o potolesc. Neaşteptata apariţie a lui Campanella pe fir m-a întors pe dos. Cum să nu mă întoarcă?! În buzunarul de la halatul Anicăi Lipoveanu îl „găsesc" pe „colonelul Crăciun", iar acum, din telefon, îmi iese în cale creatorul de modă Mario Campanella. Ce să mai cred? Brusc, sub înrîurirea celor trei cuvinte — „creatorul de modă" — mă reped la şifonier şi îi deschid larg uşile. Descopăr astfel toaletele „doamnei" Anica Lipoveanu. Încep să le cercetez şi n-am nevoie de prea mult timp ca să stabilesc că proxeneta de la hotelul „Gloria" era o clientă a italianului . . . o clientă intimă, ce putea fi căutată la telefon la orice oră din zi sau din noapte. Le cercetez cu răbdare şi, de la o rochie la alta, încep să cred că sînt pe cale de a face o mare descoperire.

— Sfîrşitul volumului I —

VOLUMUL II

V. ATAC PRIN SURPRINDERE

1

Din stradă răzbate zgomotul unui vehicul. Trebuie să fie mașina agentului solicitat de mine. Ies din casă să-l întîmpin. Îl cunosc de la distanță pe sergentul Ion Dumitraș și mă bucur, e potrivit pentru misiunea ce i-am rezervat-o: voinic, perspicace, cu reale aptitudini detectiviste. Îl însoțește un șmecheraș de șofer, unul Olteanu, pe un „Aro“ ce zdrăngănește mai rău decît o rablă dată la casat.

Îi introduc în salon. Olteanu nu se sfiește să-și exprime uluirea printr-un fluierat prelung.

— Măiculiță!, se minunează și Dumitraș, rotindu-și privirile.

— Bagă de seamă, îl fac atent pe sergent, imediat după plecarea mea încui ușile și te blochezi pe dinăuntru. Cea din spatele casei e încuiată. Stingi luminile. Îți alegi un loc de unde să poți acționa la nevoie. Dacă-ți pică un vizitator, îl vreau viu... Dacă sună telefonul, ridici receptorul, asculți ce ți se spune, pe urmă întrebi supărat: „Ce număr ați format?“ și răspunzi: „Ați greșit cu un număr“.

— Deci, trebuie să las impresia că nu e nimeni în casă?

— Exact... Noi o să te chemăm din oră-n oră.

— Control?

— Asta-i cuvîntul... Ai grijă să nu adormi!

— Am înțeles...

— Nu uita, să fie întuneric în toată casa. Succes!

Îl iau de braț pe șofer și, în ciuda protestelor sale, îl trag cu greu după mine în stradă. Bombăne:

— Nimeresc și eu o dată într-un „muzeu“ și nu sînt lăsat să-l vizitez! Doamne, cîtă nedreptate în lumea asta!

La Circă, plutonierul-major Avasilichii îmi prezintă raportul:

— Dacă ai nevoie de Săndoiu, e acasă. Domnul comandant a plecat și el acasă. Poți să-l suni la orice oră... Te-a căutat duduia Antoanela și, dacă tot a dat de mine, mi-a cerut părerea — să ia de bărbat un polițist sau nu? Bineînțeles, am sfătuit-o să nu ia, să nu se bage la jug.

— Nea Tudorică! mă bosumflu eu.

— Mi-a cerut un sfat, i l-am dat. Ce i-am zis? Că în noaptea asta, cu siguranță n-o să dormi în patul tău. Ce, nu-i adevărat? Pe urmă... A, da, a telefonat un alt detectiv particular — își aruncă ochii pe o hîrtiuță și silabisește: *Poa-rou*... Domnul *Poarou* ți-a lăsat un mesaj: să nu-l cauți, că n-o să dai de dînsul nici cu Interpolul. O să te caute dumnealui de dimineață.

— Ce face Bujorel Necula?

— Așa cum știi, zace și tace. Iar de maică-sa să n-audă.

— O să mă întind și eu puțin. Abia mă mai țin pe picioare... Să nu te desprinzi de telefon! Pe Dumitraș să mi-l suni din oră-n oră. Dacă are nevoie de mine, mă scoli.

— 'Nțeles!

Îmi simt picioarele moi, ca de cîrpă. Mă las pe patul de campanie cu o satisfacție nemărginită. Închid ochii și adorm buștean.

Se făcea în vis că îmi găsesc, cu chiu, cu vai, un loc într-un compartiment de tren așezat tocmai pe osii. Totul trepidează, se leagănă. Ațipesc și cînd mi-e somnul mai dulce, răsare ca din pămînt un controlor și-mi cere să-i prezint biletul. Refuz. Vreau să dorm. Controlorul, nemilos, mă zgîlțîie întruna. Pleoapele îmi sînt de plumb...

— Mircea, băiete! mă strigă „controlorul" cu blîndețe paternă. Scoală, că a început cel de-al treilea război mondial!

Sînt buimac. Avasilichii se apleacă asupra mea și mă ia de după umeri, așa cum am cuprins-o eu pe Anica Lipoveanu cînd am ajutat-o să se ridice. Îmi frec ochii, îl recunosc.

— Ce e, bătrîne?

— Trezește-te, băiete!

Mă scutur de somn și mă ridic anevoie. Nu-mi dau seama cît am dormit — mult, puțin...

— Arde, ce dracu ?

— Dumitraș nu mai răspunde la telefon...

— Cum asta? bîigui eu neîncrezător și dau să mă uit la ceas.

— La două apeluri mi-a răspuns. Totul era în ordine. Acum îl sun întruna și nu-mi răspunde.

În fine, pricep. Mă reped la telefon, îi cer lui Avasilichii să-mi dicteze numărul, îl formez și aștept cu receptorul lipit de ureche. Zadarnic! Nici după alte tentative nu izbutesc să intru în legătură cu Dumitraș. Chiar dacă l-ar fi pocnit un somn adînc și tot ar fi auzit aparatul sunînd la nesfîrșit. Iau o hotărîre.

— Bătrîne, mă reped acolo... Vai de el dacă a adormit în post!

Sînt în talie. Asprimea unui frig, ce ține mai mult de primăvara care se vestește decît de iarnă, mă înviorează, inoculîndu-mi o doză de vigoare. Motorul mașinii nu face nazuri, îl pornesc ușor. Străzile sînt pustii și pot goni în voie. E aproape patru dimineața. Nu încerc, așa cum mi-e obiceiul, să ghicesc ce-i cu Dumitraș. Ar fi de prisos. Îi încredințasem o misiune grea — pază interioară, pe întuneric, într-o casă suspectă. Poate n-ar fi trebuit să-l las singur... Dar de unde oameni?

După un „zbor“ de zece minute, ajung la destinație. Parchez la vreo douăzeci și cinci de metri de obiectiv — cum ne exprimăm noi în termeni profesionali. Cobor. Nici țipenie de om la ceasul acesta de noapte către ziuă. Doar cîinii și lătratul lor adormit. Pe măsură ce mă apropii de locuința Anicăi Lipoveanu, mă conving că e cufundată în întuneric. Normal. Ajung în dreptul porții. E întredeschisă, deși la plecare o închisesem. E un prim semn că ceva nu-i în ordine și, așa cum procedez în asemenea împrejurări, duc mîna la armă. Bineînțeles, n-am cum s-o găsesc. Frica urcă în mine și încerc s-o izgonesc. Aș avea motive întemeiate să bat în retragere. N-o fac. Îmi propun să evit intrarea principală a casei. Dau ocol clădirii, mă opresc în ușa bucătăriei. Constat cu emoție că-i descuiată. Mă trec sudorile. O încuiasem chiar eu pe dinăuntru, răsucind cheia în broască. Împing

ușa, calc pe cioburi de sticlă. Nu mă mai îndoiesc acum că cineva a pătruns în locuința Anicăi Lipoveanu printr-o efracție simplă: a spart geamul, și-a vîrît mîna prin spărtură, a descuiat și gata... Nu mă mișc, aștept pînă ce ochii mi se familiarizează cu bezna. Frica nu m-a părăsit. De ce nu l-oi fi luat pe Avasilichii cu mine? Doar se oferise... Puţin mai tîrziu, cînd încep să deslușesc obiectele din jur, îmi iau inima în dinți, mai fac cîțiva pași. Mă opresc să ascult liniștea înconjurătoare... Nici un zvon n-o tulbură. Trec de bucătărie și, orbecăind cu prudență, mă pomenesc în salon. Spațiul îmi îngăduie mișcări ceva mai largi și mai sigure. Deodată, liniștea grea a nopții este, sfredelită de țîrîitul telefonului. Înghet. Sunetul aparatului se sparge de pereții salonului. Nici o mișcare, din nici un ungher. Telefonul amuțește brusc. Se așterne iarăși liniștea... atît de perfectă, încît îmi aud bătăile inimii. Mă hotărăsc să aprind lumina și explozia ei, pentru o clipă, mă orbește. Apoi, încep să înregistrez realitatea: mai întîi, telefonul aruncat cît colo, într-un colț, apoi scaunele răsturnate și o dezordine ce îmi arată că în acel salon încărcat cu mobilă stil a avut loc o luptă... care pe care. Mă reped în dormitor. Aprind și aici lumina. Ceea ce descopăr îmi taie respirația. În alcovul înalt, sub baldachin, Dumitraș... Zace întins pe spate, cu mîinile pe piept, cu ochii închiși. Lumînarea îi mai lipsește... Înaintez temător spre el. Ochii mi se opresc pe fața subofițerului: e albă ca varul, nici o echimoză, nici o zgîrietură, nici un strop de sînge. Îi apuc brațul: e cald. „Trăiește!" mă încurajează constatarea. Îl apuc de umeri și încep să-l scutur voinicește. Poate, poate, îl voi trezi din acest somn ca de moarte. Efort zadarnic, pleoapele îi rămîn insensibile. Privesc neajutorat în jurul meu și încerc să pricep ce i s-a întîmplat lui Dumitraș. E limpede... vizitatorii lui nocturni l-au doborît. Ca să-și bată joc de el, dar și de noi, l-au întins pe pat ca pe un mort. Dar de ce nu izbutesc să-l trezesc? Îmi aduc aminte că Dumitraș a plecat din sediu înarmat. Caut arma. N-o găsesc. I-a fost furată. Nu-i a bună. Încerc încă o dată să mă conving că Dumitraș mai e în viață. Inima îi bate. Mă reped ca un bezmetic la telefon. Avasilichii e la post. Îi ordon să sune la „Babeș" și să ceară spitalului să trimită o ambulanță la locuința Anicăi Lipoveanu. Următorul telefon îl dau

comandantului. Trebuie să-i raportez evenimentul, cu toate că îl voi trezi din somn. Îmi răspunde chiar el. Mă ascultă fără să mă întrerupă. Cînd termin, îi aud oftatul, urmat de cuvintele:

— Bine că-i în viață... că-i mai dai o șansă. Arma, într-o zi, o găsim noi.

Mă întorc lîngă trupul „neînsuflețit" al lui Dumitraș. Doarme în continuare. Să-l invidiezi, nu alta! Sună telefonul. E Avasilichii, îmi transmite că o ambulanță a și pornit către obiectiv. În final, vocea sa gravă devine blîndă, chiar paternă. E curios să afle dacă s-a tras în Dumitraș.

— Nu... doarme, dar zici că-i mort.

Alte întrebări nu mai pune. Mi-aș face o cafea. Renunț, de teamă. Încerc să deduc ce s-a petrecut după ce agresorii l-au expediat pe subofițer în „lumea visurilor". Evident, s-au apucat să caute cu desperare ceva. Au întors pe dos dormitorul. Ochii mi se lovesc de șifonierul deschis. Constat cu stupoare că cele patruzeci și nouă de modele ale lui Mario Campanella au dispărut. Nu mai înțeleg nimic. Sau dacă aș înțelege, ar trebui să accept supoziția rezultată din declarațiile Călinei Dragoman: jaful de pe șoseaua București-Găești nu a fost decît o farsă, poliția se confruntă, în realitate, cu o ingenioasă înscenare a italianului care, iată-l, în relații intime și cu Anica Lipoveanu. Modelele „furate" și-au aflat o ascunzătoare foarte sigură în această casă. Acum cîteva ceasuri mai erau acolo, în șifonier. Le-am văzut cu ochii mei. Ba le-am și numărat... I-am răspuns și lui Campanella la telefon, în locul stăpînei. Știa probabil că tăinuitoarea modelelor sale fusese condamnată la moarte și că cercetările poliției se vor solda cu descoperirea acestora. Supoziția era atrăgătoare, dar la o analiză mai atentă avea un viciu: nu explica de ce modelele n-au fost ridicate atunci cînd Anica Lipoveanu a fost lichidată. De ce au avut nevoie de o nouă lovitură în același loc?

Mă depărtez de alcov: încerc să inventariez din priviri răvășeala din încăperi. Nu-i colțișor care să fi rămas necontrolat. Ce-or fi căutat cu atîta insistență? Modelele lui Campanella? Erau la vedere, au dat de ele imediat. Au căutat și alte valori? Fac un efort să nu mă las furat de imaginație. Cu toate acestea, întrevăd, fără a fi capa-

bil să-mi explic, o legătură între furtul valizei lui Cornel Turcu alias Paul Kuhn și dispariția modelelor lui Campanella, între rolul jucat de Anica Lipoveanu în cele petrecute atît în hotel, cît și la locuința ei și manevrele din umbră ale „colonelului Crăciun“ — eminența cenușie.

Revin în bucătărie, singurul loc unde lumina a rămas neaprinsă. Mă uit pe geam. Casele vecine dorm cu ferestrele întunecate. Aprind lumina. În jurul ușii — cioburile. Geamul n-a fost spart cu o lovitură de pumn sau cu un corp contondent, ci tăiat cu un diamant și împins în interiorul bucătăriei. Așadar, agresorii lui Dumitraș cunoșteau bine terenul. Au pătruns foarte siguri pe ei. Ceea ce mă interesează e faptul că bucătăria a rămas nescotocită. De ce oare? Nu prezenta interes? Să fi intrat autorii agresiunii și furtului în criză de timp sau i-au alarmat telefoanele insistente ale lui Avasilichii?

Trecînd pe lîngă Dumitraș care zace neclintit ca un mort pe năsălie, mă întorc în salonul devastat, să-l întîmpin pe doctorul Andreescu de la „Babeș“. Ne cunoaștem. În cîteva rînduri, mi-a semnat fișa de control medical.

— Ce s-a întîmplat? se interesează, schimbîndu-și ochelarii de pe nas cu alții. Face o grimasă de parcă ar fi intrat în altă lume. Dînd frîu liber uluirii, exclamă: Ce-i asta, domnule?!? Numai în studiourile de la Buftea am mai văzut un decor atît de năstrușnic!

Îl conduc în dormitor. Îl vede pe Dumitraș și se apropie de alcov.

— Cine-i? E un cadru al poliției? mă întreabă în timp ce-i ridică pleoapele și îi cercetează ochii.

Dau din cap afirmativ. Doctorul se apleacă, îi lărgește lui Dumitraș nodul de la cravată, îi descheie cămașa, îi ascultă cu stetoscopul inima. Îmi confirmă că bate.

— Ce s-a întîmplat?

Interesul doctorului e unul profesional și nu-l las fără o explicație concludentă. Își mai lipește o dată stetoscopul de pieptul lui Dumitraș, apoi îi arde o pereche de palme. Nici o reacție. Medicul mă privește înveselit.

— Îl iau cu mine. Ce-mi dai să ți-l pun pe picioare?

— Onorul întregii noastre unități . . .

— Ei, atunci merită să mă apuc de lucru, mă ia și el peste picior.

Trec totuși pe acasă. O oră-două de somn nu poate decît să-mi prindă bine. Dorm atît cît mi-am propus. La ora opt sînt la birou, cu ziarul „Curentul Bucureștiului“ întins pe masa de lucru, căutînd cu înfrigurare rubrica „Cine-l cunoaște?“, atît de solicitată după Revoluție. N-o aflu. Întorc ziarul pe o parte și pe alta. Nimic! Simt că încep să-mi ies din pepeni și fenomenul mă îngrijorează. Îmi place să mă simt calm, lucid, stăpîn pe mine. E prea devreme să telefonez la redacție și să-i cer ziaristului explicații. În schimb, telefonez la „Babeș“. Un medic de la „Terapie intensivă“ îmi răspunde că sergentul Dumitraș Ion nu și-a revenit încă, însă îl consideră în afara oricărei primejdii. „S-ar putea să-și revină într-o oră-două, dar la fel de bine și după alte zece.“ În fine, și o veste liniștitoare.

Plutonierul-major Tudor Avasilichii își vîră pe ușă capul — obrajii îi sînt încinși de o vizibilă nemulțumire — și exclamă:

— Erai aici?! Face un pas înapoi, să se retragă.

— Stai! Unde o ștergi?

— Te văd mofluz și mi-am zis că-i mai bine să te las în pace.

— Înseamnă că ai văzut ziarul?

— L-am văzut! oftează nea Tudorică închizînd ușa după el. Am cheltuit de pomană un leu pe un ziar privat.

— Pînă la urmă dau eu de ziaristul ăsta! îmi mîrîi eu înciudarea. Mamă, ce-o să-i mai frec ridichea!

— Vreau s-o văd și pe-asta, își manifestă Avasilichii neîncrederea.

— Adu-mi-l pe Bujorel Necula! Îl liberez!

Avasilichii mă împunge cu privirea și iese fără să mă întrebe ce mi s-a năzărit. Răsfoiesc din nou ziarul, interesat, de data asta, să văd dacă nu cumva au apărut totuși comentarii în legătură cu scandalul de la „Berbecul“. Nimic. Sună telefonul

— Bonjour, tristețe!

E Miti. Ce-i pasă? Mă ia peste șiret. Nu marșez. Sînt într-adevăr serios cînd îl întreb:

— Cum de-ai făcut ochi la ora asta?

— Nu sînt oare în slujba Maiestății tale?

— Nu vine și Ziua Poliției?! Fii mîndru! O să-ți prind pe piept insigna de aur „Prietenii Poliției“.

— Jupîne, abia aștept clipa. Zău că insigna mi se cuvine... o merit... M-am ținut scai de Călina Dragoman. Află că și-a petrecut noaptea la „Inter“ cu un oarecare Giuseppe Namoro, reprezentant al unei societăți de asigurări din Italia; sosit, cică, în țară să cerceteze circumstanțele în care s-a produs furtul de la firma „Campanella“. Păgubașul ar urma să fie despăgubit.

— Interesant!

— Taman cuvîntul ăsta voiam să-l aud din gura ta.

— Și unde-i gagicuța?

— În vastele ei apartamente de la „București“. Se odihnește, ca prostituatele din țările democrate.

— Miti, ești...

— Oprește-te! Presimt că dacă o ții așa cu laudele, o să începi să-mi scandezi numele.

Izbucnește într-un rîs de om sănătos, care, cîndva, rivaliza cu al meu. Observă zeflemitor:

— Adevărul e că, văzînd-o pe Călina Dragoman cum se bate pe burtă cu occidentalii din hotel, am ajuns la conclúzia că prostituatele vor fi cele care ne vor deschide calea spre Europa.

— Ascultă-mă cu atenție, Miti: n-o pierde din ochi! Mă interesează toți indivizii pe care-i întîlnește. Identifică-i dacă poți...

— Ți-am promis că te ajut. Poate îmi faci rost și de un aparat foto.

— Să nu bată la ochi.

— Las' pe mine... Și-a schimbat tonul, vorbește serios. Dacă am să-ți transmit ceva și nu te găsesc, să las mesajul plutonierului tău?

— Chiar te rog. Însă fără Pinchertonescu sau Poarou. Spune-ți numele, ce dracu!

Mitiță o dă iar pe glumă și n-ar fi el dacă n-ar sfîrși cu o sfidare batjocoritoare:

— Știam mai de mult că ești un brav patriot. Ce-ai zice tu dacă mi-aș pune firma: „Mitiță Trahanache detectiv particular și brav român“? Te-am pupat...

Informația furnizată de Mitiță nu-i lipsită de valoare și merită analizată îndeaproape. Iată de ce: în declarațiile ei, „Domnișoara de Pompadour“ îmi dădea de înțeles, și încă pe un ton foarte categoric, că și-a încheiat socotelile cu Mario Campanella... odată pentru totdeauna... că s-a răzbunat pe italian, plătindu-i cu vîrf

şi îndesat. Ce mai caută atunci în anturajul italianului sosit să ancheteze jefuirea camionetei lui Campanella? Cu ce scop a pus ochii pe el? Vrea să-şi desăvîrşească răzbunarea împotriva lui Campanella, atingîndu-l la poliţa de asigurare? Nici n-ar fi o treabă prea dificilă. Ar fi suficient să-l pună pe Giuseppe Namoro în legătură cu unul dintre „găeştenii" ei, martor ocular al „jafului", de pe şoseaua Bucureşti—Găeşti — tot aşa cum vrea să mă pună şi pe mine. Informaţia lui Miti este cu atît mai relevantă, cu cît îmi permite să constat că acum, de la Călina Dragoman, porneau trei fire în tot atîtea direcţii: 1) către ziaristul francez Michel Bernet; 2) către aşa-numitul colonel Crăciun; 3) către acest Giuseppe Namoro, reprezentant al unei societăţi de asigurări din Roma. Avea dreptate comandantul meu cînd îmi atrăgea atenţia că dosarul va lua amploare.

Avasilichii crapă iarăşi uşa şi mă întreabă:

— Se poate?

Nu ştiu ce motiv îl sileşte să fie, de astă dată, atît de politicos. Îi fac semn să intre. Îl împinge înainte pe Bujorel Necula, palid şi vlăguit, pune pe birou o pungă cu banii şi obiectele acestuia, după care îi dau permisiunea să se retragă.

Rămîn cu Bujorel Necula între patru ochi. Priveşte într-o parte, absent. Braţele moi, parcă prea scurte şi subţiri pentru înălţimea sa, îi atîrnă de-a lungul trupului. Părul blond, cîrlionţat, îl face să pară şi mai palid, iar barba, crescută în ultimele douăzeci şi patru de ore, îi accentuează aspectul neglijent.

— Ia loc!

Se aşază cu o lehamite vecină cu dispreţul.

— Domnule Bujorel Necula, îţi aduc la cunoştinţă că din momentul ăsta eşti liber.

Tresare. Îşi îndreaptă, în sfîrşit, ochii spre mine, mă măsoară bănuitor. Ca să fiu mai credibil, îi deşert punga sub nas.

— Ia-ţi buletinul, banii şi umblă.

— Vă bateţi joc de mine?!

— Eşti liber, băiete, ceea ce nu înseamnă scoaterea ta din cauză, îl lămuresc cu o voce liniştitoare. Te anchetăm în libertate, iar legea te obligă să nu părăseşti Bucureştiul şi, totodată, să anunţi orice schimbare de domiciliu.

— Au intervenit ai mei, nu-i așa?

— Au apus vremurile alea! îi amintesc cu o satisfacție pe care n-aș fi dorit-o răutăcioasă, dar așa a sunat.

— Cu Paizu cum rămîne?

— Dosarul lui e ceva mai complicat. Ține și de Procuratura militară... Înainte însă de a ne despărți, să-mi răspunzi la cîteva întrebări. Ce știi de un oarecare Pavelescu?

— Ce să știu? Nu știu nimic. N-am auzit de el.

— De Anica Lipoveanu ai auzit? Frecventai curvele de la hotelul „Gloria"?

— Nu!

— Dar Paizu le frecventa?

— Nu știu...

— Unde domicilia Cornel Turcu?

— Nu știu!

— Dar numele de Paul Kuhn îți spune ceva?

— Nu.

— Îți atrag atenția — e de datoria mea — că te pasc primejdii serioase. Te previn că viața ta în libertate depinde acum de ceea ce știi și cît știi despre cei care au pus la cale, din umbră, lichidarea lui Cornel Turcu. Dacă n-ai jucat cinstit cu mine, să-ți fie clar că ai făcut-o pe barba ta.

Îl urmăresc cum se cufundă în tăcere. Bănuiesc ce-i în capul lui. Îl sperie libertatea. Într-un tîrziu îmi reproșează:

— Mă vreți momeală?!

— Greșești. Nu poliția te-a aruncat în brațele lui Paizu sau în anturajul lui Cornel Turcu... Noi nu te absolvim, ci, pur și simplu, deținem argumente juridice pentru a te ancheta în stare de libertate. După tragica experiență de la „Berbecul", trebuie să știi mai bine de cine să te ferești... Repet: ia-ți actele, leii, dolarii, îți aparțin... mai puțin bijuteria. E a mamei tale și deci ei o să i-o înapoiem. Reclamația rămîne o chestiune de familie.

— Dacă îmi dați drumul, mă vor omorî! izbucnește el deodată, înfricoșat de perspectiva unei realități de dincolo de zidurile Poliției.

— Cine?

— Ăia!

— Care ăia?

— Nu ştiu...

— Păi vezi? Dacă o să te simţi cu adevărat ameninţat, vino să ne ceri protecţia. O să ţi-o acordăm. Acum, fă bine şi pleacă... Şi fără tine în cîrcă avem, slavă Domnului, destulă treabă.

Mă ridic. Îl oblig astfel şi pe el să se ridice. Îşi ia buletinul de identitate, banii — nu-i numără —, celelalte obiecte.

— Şi încă ceva: îţi atrag atenţia să nu încerci să pleci din ţară! Numele tău figurează la toate punctele de frontieră. (Nu era adevărat.) Nu căuta să-ţi agravezi situaţia, ar fi păcat. Ai circumstanţe atenuante cu şansa ca instanţa să te achite. Încă astăzi să ne comunici la ce domiciliu te-ai fixat.

Îl conduc pînă la uşă, îi întind mîna şi-i urez „Baftă, băiete!", ca şi cînd, de la noi, s-ar prezenta direct la o sesiune de examene. Îmi zîmbeşte strîmb, neîncrezător. În mod normal, ar trebui să pun pe urmele lui o echipă de filaj, să-l supravegheze. De unde însă oameni?

Revenit la birou, mă împiedic din nou de „Curentul Bucureştiului". Numerele de telefon — al redacţiei şi al redactorului-şef — le găsesc în caseta de pe ultima pagină. Îl sun pe redactorul-şef, un oarecare domn Marin Ştefu. Îmi răspunde o femeie şi, spre satisfacţia mea, îmi dă imediat legătura.

— Vă ascult, domnule locotenent-major, se arată acesta amabil, după ce-mi află gradul şi funcţia.

Îi exprim, pe scurt, nemulţumirea faţă de atitudinea redactorului Costin Bunescu.

— Dacă mi-ar fi atras atenţia că fotografia nu poate apărea în numărul de astăzi, m-aş fi adresat altui ziar. Pentru Poliţie era foarte important să apară fotografia victimei.

— Domnule, v-am ascultat cu atenţie. Regret că mă văd nevoit să vă declar cu toată franchețea că Poliţia a fost victima unui impostor. Nu avem pe ştat nici un redactor sau colaborator Costin Bunescu. Iar eu, care am pretenţia că citesc toate ziarele ce apar în Capitală, nu-mi amintesc să-i fi întîlnit numele.

— Mi-a prezentat totuşi o legitimaţie cu antetul ziarului dumneavoastră!

— Îmi pare rău, domnule locotenent-major, în calitatea pe care o am, vă asigur că îmi cunosc redactorii

și colaboratorii... Ce mai, trebuie să recunoașteți că și Poliția, cît e ea de Poliție, poate să fie păcălită...

Imi crapă obrazul de rușine la auzul malițioaselor cuvinte. Omul însă își manifestă imediat, cu amabilitate, disponibilitatea de a mă servi:

— Domnule locotenent-major, dacă nu este prea tîrziu, numărul de mîine vă stă la dispoziție. Trimiteți-mi fotografia sau treceți dumneavoastră personal. Cum credeți...

— Vă mulțumesc... pînă voi lua o hotărîre, vă informez și, în același timp, vă adresez și o rugăminte: e vorba de un dublu asasinat. Apariția fotografiei la rubrica „Cine-l cunoaște?“ avea un rost profesional. De aceea vă rog ca, deocamdată, să păstrați discreție în legătură cu convorbirea noastră.

— Credeți că pot să rămîn indiferent cînd mi se aduce la cunoștință că un escroc, folosindu-se de o legitimație a ziarului meu, se dă la Poliție drept redactor al „Curentului“?

— Aveți dreptate... însă vă asigur că o să-l înhățăm și asta cît mai repede... Iar atunci, vă promit că veți avea prioritate asupra cazului.

Marin Ștefu izbucnește într-un rîs reținut și-mi servește replica:

— Tentantă propunere! De unde să știu eu că la celălalt capăt al firului nu se află chiar escrocul în persoană?

— Dreptatea e de partea dumneavoastră, domnule Ștefu. Cu toate astea, dispuneți de cel puțin două căi de verificare: să telefonați la Circă, direct comandantului, și să așteptați să vă trimit fotografia.

Redactorul-șef rîde din nou, îmi declară că-i de acord și astfel ia sfîrșit o convorbire care îmi lasă senzația neplăcută că cineva își bate joc de mine. Sînt un polițist încă tînăr, dar și eu am orgoliile mele profesionale. Ieri, Costin Bunescu m-a tras pe sfoară sub acoperișul Poliției. Desigur, prea multe n-am ce-mi reproșa. Il legitimasem, îi confruntasem legitimația de ziarist cu buletinul de identitate. Se prezentase la noi în legătură cu un fapt divers, al cărui punct de plecare era real. Atunci, de unde acest gust amar al umilinței care mă încearcă? Poate fiindcă mi-l imaginez pe redactorul-șef amuzîndu-se pe socoteala mea, a Poliției. Nu eventuala lui ironie mă sîcîie, ci sursa ei nedreaptă.

În frămîntările mele, îmi vine și de data asta în ajutor memoria — acest inedit fișier al oricărui polițist care se ia în serios. Îmi furnizează un nume și un domiciliu: Bunescu Costin, strada Lemnului nr. 16. Îl chem pe Avasilichii și-i cer să stabilească în raza cărei circumscripții se află strada Lemnului, să ia apoi legătura cu Serviciul de evidență a populației ca să i se confirme domiciliul lui Bunescu Costin. Plutonierul-major dă trist din cap și exclamă răutăcios:

— Ziaristul ăla bărbos?!

Cred că s-ar fi lungit la vorbă dacă în birou n-ar fi apărut locotenentul Săndoiu. Colegul de la „Moravuri" îmi pune pe masa de lucru o mapă, informîndu-mă:

— Să știi că una dintre fete a zărit-o pe Anica Lipoveanu deschizînd fereastra de la etajul trei. Presupun că de acolo a fost aruncată valiza pe care o cauți.

— De ce să fi fost aruncată de acolo și nu dintr-o cameră de la patru?

— Dacă n-ai trecut prin camerele de acolo... Ai fi constatat pe loc că nici o încăpere nu are vreo fereastră orientată spre maidanul-șantier, cum l-ai numit tu.

— Încă o mărturie care o acuză pe Anica Lipoveanu de complicitate. Muierea asta ți-a fost „sursă", nu-i așa?

— Una foarte utilă. Ar fi putut să-ți scrie o istorie a prostituției din Capitală...

— Află că-i la „Urgență"... pe moarte.

— Hai lasă-mă!

— S-a otrăvit sau a fost otrăvită. Nu știu încă.

Citesc pe chipul frumușel al colegului meu nu numai uimire, ci și tristețe. Nu-i vine să creadă.

— Ai vizitat-o vreodată acasă?

— Nu.

— Merită să te duci să-i vezi casa! Muzeu, nu alta.

Suspină și se uită la mine de parcă ar fi vrut să-mi spună: „Dom'le, ce mai e și viața asta!".

— Aș mai sta să-mi povestești ce s-a mai întîmplat, dar trebuie să plec.

Iese. Trag mapa spre mine și citesc prima Notă întocmită de locotenentul Săndoiu de la „Moravuri".

Din formularul completat la hotel de către cetățeanul german de origine română Kuhn Paul, rezultă că se legitimează cu un pașaport eliberat de organele în drept din

R.F. Germania, la 3 mai 1987. Este născut la Mediaş, la 15 iunie 1965. Domiciliază la Hamburg. A intrat în ţară la 25. I. 1990, prin punctul de frontieră Otopeni. S-a înregistrat la hotelul „Gloria“ încă din prima zi a sosirii. Din chitanţa nr. 763 din 25. I. 1990 mai rezultă că numitul Kuhn Paul a achitat suma de 2375 DM R.F.G., reprezentînd şederea în hotel pînă la 20.III. 1990.

Informaţia că Paul Kuhn ar fi cetăţean german, conform paşaportului pe care încă nu l-am găsit, mă contrariază, obligîndu-mă să-mi pun cîteva întrebări: „Ce caută în buzunarul unui cetăţean german un buletin de identitate românesc, ce-i drept falsificat pe un alt nume, dar folosit de victimă? Cine, cînd i l-a procurat? A mai fost Kuhn Paul în ţară, s-a mai folosit de acest buletin? Unde, în ce împrejurări?

Cele două acte sporesc misterul în jurul acestui personaj al cărui tragic deznodămînt îmi dă atîta de furcă. Scot din sertar plicul cu fotografii, împins de curiozitatea de a revedea fizionomia celui înjunghiat mortal la „Berbecul“. Fotografia reprodusă aseară de locotenentul Ghiţă după cea de pe buletin nu-mi spune mai nimic: o figură ştearsă, inexpresivă, a unui individ lipsit de personalitate. Fără doar şi poate că fotografia alb-negru a fost făcută de un fotograf din România. Cînd? Acum sau cu prilejul unei călătorii anterioare?

Reiau lectura Notei. Chiriţă Florian, unul dintre cei trei recepţioneri ai hotelului, semnalează:

Îţi puteai potrivi ceasul după apariţiile domnului Kuhn Paul. La ora 8,30 dimineaţa cobora din cameră şi îmi lăsa cheia, la ora 15 revenea, se odihnea, ca la ora 17 să plece iar în oraş. Rareori se întîmpla să întîrzie după miezul nopţii, de obicei la ora 23 se înapoia la hotel.

Închid ochii şi mă revăd în camera 308, în faţa şifonierului deschis: printre cele trei costume de zi, destul de modeste, se afla şi un smoching. Şi-apoi pantofii de lac, papionul negru, cămaşa albă, de mătase naturală, unică printre celelalte, îţi mărturiseau de ce stăpînul lor le cărase de la Hamburg pînă la Bucureşti ... Desigur, pentru a fi purtate în ocazii deosebite. Dar le purtase

oare? Unde? Cu ce prilej? La ce reuniuni sau petreceri nocturne? De ce nimeni din hotel nu-l văzuse în smoching?

Şi mai semnala Chiriţă Florian, în continuare: [...] *O singură dată l-am întrebat dacă n-ar fi dispus să-mi vîndă ceva valută şi m-a refuzat, fără să se arate supărat de îndrăzneala mea. Într-una din zile, mi-a oferit un pachet de „Kent". Îl primise şi el de la o altă persoană, nefiind fumător, l-a dat şi el mai departe. M-am simţit obligat să-l întreb dacă nu doreşte să-i recomand o fată şi mi-a răspuns că-i logodit şi că îşi iubeşte viitoarea soţie.*

Comportamentul ireproşabil al lui Paul Kuhn mi-l face şi mai suspect. Evident, în mod deliberat urmărea să treacă drept un om şters şi modest, printre zecile şi sutele de oameni simpli ai străzii. Avea, cu siguranţă, motive să-şi impună un asemenea comportament. Informaţia că ar fi logodit merita, desigur, atenţie. Pe unde să-i caut logodnica? Singura cale eficientă ar fi, în această primă etapă a cercetărilor, tot presa sau TV-ul... Imaginea lui Costin Bunescu îmi răsare, pe neaşteptate, înaintea ochilor. O izgoneşte însă intrarea impetuoasă în birou a lui Avasilichii.

— Strada Lemnului, îmi raportează el fără nici o altă introducere, se află în raza sectorului 5. Serviciul „Evidenţă" confirmă că cetăţeanul Bunescu Costin domiciliază în strada Lemnului 16, etajul unu, apartamentul doi, împreună cu părinţii săi Ilarie şi Florica Bunescu. Pensionari.

— Nea Tudorică, dacă ai făcut un pas, fă-l, te rog, şi pe al doilea. Mai află dacă familia Bunescu are telefon.

În ciuda tonului meu neoficial, Avasilichii mi se adresează la fel de cazon.

— Domnule locotenent-major, îmi permiteţi o întrebare?

— Domnule plutonier-major, vă permit, îi răspund eu, împrumutîndu-i, de astă dată, tonul.

— Ce intenţionaţi să întreprindeţi cu acest găinar?

— Să-l umflu de acasă şi să ţi-l predau dumitale, ca să mi-l scarmeni niţeluş. E bine?

— Nu-i rău, apreciază el prefăcîndu-se că nu mi-a simțit înțepătura. Da' n-o să aveți de unde să-l umflați, că acasă n-o să-l găsiți nici astăzi, nici mîine, nici poimîine.

Mă simt stingher ca și cum aș dialoga cu nea Tudorică întîia oară. Ce-i cu el, ce l-a apucat? De ce-i atît de categoric?

— Să nu-mi spui că și ăsta ți-a fost client...

Devine mai puțin oficial, de parcă și-ar fi lepădat vestonul.

— M-ar fi recunoscut și ar fi șters rapid putina.

— Așa e... îi dau dreptate, indispus că îmi scăpase o deducție atît de simplă.

— Individul care-ți intră în casă cu un act fals, pe de o parte, iar pe de alta, cu unul autentic, ca să te înșele, se gîndește că mîine o să descoperi matrapazlîcul și o să vrei să pui mîna pe el. Așa că nu-i prost să stea acasă să te aștepte.

Observațiile logice ale lui Avasilichii s-ar fi cuvenit ca eu să le formulez, din moment ce ideea de a-l înhăța pe impostor îmi aparținea. Mă neliniștesc. Să fiu într-atît de obosit? Nu șovăi în a recunoaște:

— Ai dreptate, nea Tudorică. Ce propui?

— Să mi-l lași mie pe individ. Poate am un pic de noroc și ți-l aduc eu, devine el deodată mai puțin oficial.

Siguranța lui Avasilichii îmi adîncește frămîntarea. Îi scapă oare din vedere complexitatea cazului, conexiunile sale? Sau poate eu îl socotesc mai complicat decît este în realitate? Plutonierul îmi zîmbește mucalit, scărpinîndu-și din obișnuință ceafa lată și netunsă:

— Mirciulică, știu ce-i în capul tău... Pramatia asta a fost trimisă să ne spioneze, să afle ce-i cu Paizu și Bujorel. Patronul „Frumoasei de la Găești" e și patronul lui... El l-a trimis... Specia asta de tineri certați cu societatea o cunosc mai bine decît tine.

Nu știu ce să mai cred. În același timp, mă încearcă un simțămînt confuz de jenă, un simțămînt identic cu cel care m-a sîcîit și în timpul convorbirii cu șeful ziarului „Curentul Bucureștiului". În cele din urmă, cedez:

— De acord, nea Tudorică! Ia însă aminte că noi trebuie să-l dibuim pe „colonelul Crăciun". Dacă „pasărea" asta rară ne scapă, zburăm amîndoi din Poliție.

— Mircea, am eu grijă să nu mă înec ca ţiganul la mal. Şi zici că pot să intru în acţiune?

— Intră, dacă ţii atît de mult! mă învoiesc fără să-mi ascund scepticismul.

Pleacă, iar eu, oftînd prelung reiau lectura Notelor din mapa locotenentului Săndoiu. Miron Teohăneanu. şeful hotelului „Gloria“, declară:

Sincer să fiu, am crezut că-i homosexual, pentru că — să fie vreo zece zile de atunci — l-am văzut în faţa hotelului despărţindu-se de un tip, Voicu Radian zis Carola, care a locuit în hotel şi ne-a fost semnalat de către cei de la „Moravuri“ ca fiind corupător de minori. Însă nu deţin nici o dovadă că ar fi fost homosexual.

În continuare, Săndoiu, folosindu-se de un pix verde, îmi atrage atenţia: „Radian Voicu zis Carola e o stea în lumea homosexualilor. La 28 februarie a.c. a plecat într-o călătorie peste hotare, beneficiind de viza Italiei şi Spaniei“.

Dintr-o altă declaraţie, semnată de Lavric Lica zisă Gina, reţin:

[. . .] *Pe domnul Kuhn Paul l-am văzut acum vreo zece zile, pe scări. Atunci l-am ochit pentru prima oară. Am aflat că-i sosit din Germania, şi că are portofelul burduşit cu mărci şi dolari. Am găsit un pretext să intru la el în cameră. M-am dat la dînsul, dar n-a ţinut figura, n-aş zice că nu e dotat cu cele necesare unui bărbat. Nu m-am lăsat şi m-am dat a doua oară la dînsul. Se aprinsese el, dar în ultima clipă m-a dat la o parte şi, ca un domn ce e, mi-a explicat că are în Bucureşti o iubită, că-i este credincios şi că n-are de gînd s-o înşele. Mi-a dăruit un parfum franţuzesc şi zece mărci. A trebuit să-i dau cuvîntul de onoare că mai mult n-o să-l deranjez.*

Dacă Paul Kuhn alias Cornel Turcu avea o iubită în Bucureşti, de ce nu se arăta cu ea? Pe unde şi cum îşi petrecea timpul? De la hotel n-a lipsit o noapte. Nu s-a repezit nici pînă la Mediaş, să-şi revadă oraşul natal, eventualele neamuri. Şi din nou frămîntările mele revin către această eventuală iubită. În ce anturaj s-o fi învîrtind? În lipsa unor date concrete, sînt tentat să mi-l

imaginez pe Kuhn alias Turcu plimbîndu-se la braț cu frumoasa Călina Dragoman. E o asociere fără temei. Ce bine ar fi fost dacă fotografia lui Kuhn ar fi apărut în ziarul de astăzi! De undeva, tot ar fi picat o informație.

Sună telefonul. La celălalt capăt al firului — „Domnișoara de Pompadour" și, ca prin minune, pietroiul de pe inimă se metamorfozează în fulg. Declanșez caseta.

— Mi-ai cerut ceva, drăguțule, mi se adresează Călina Dragoman în stilul ei străin de orice protocol.

O întrerup autoritar, amintindu-i:

— Trebuie să treci neapărat pe la Poliție!

— Taci și ascultă! Notează-ți o adresă.

— Ia zi! Pixuri, slavă Domnului!, am.

— Strada Fagure 14. E prin Pantelimon. Nimerești tu, că d-aia ești polițist. La ora douăsprezece... Poarta e deschisă... Ocolești casa... O să te aștepte acolo un tip.

— Stăpînul casei?

— Fără întrebări! Mi-ai cerut să te ajut să stai de vorbă cu unul dintre băieții care și-au făcut de lucru cu camioneta lui Campanella. Sau, poate, te-ai răzgîndit?

— N-am nici un motiv...

— Atunci, fă așa cum îți zic! (Afurisita, îmi poruncește!) O să te aștepte un tip... O să te pună pe loc în legătură cu unul dintre băieți. Ăsta o să-ți răspundă la întrebări. Dacă vrei să nu răstorni banița cu lapte, să nu faci prostia să vii cu alai după tine

— Trebuie neapărat să te văd...

— O să mă vezi, îmi răspunde ea tăios, întocmai ca o amantă hotărîtă să-și încheie odată pentru totdeauna socotelile cu concubinul ei.

— Cînd? Unde?

— Unde? Unde? îi sare muștarul „Frumoasei de la Găești". Pe strada Fagure 14. După ce termini discuția cu „găeșteanul", o să-mi fac și eu apariția.

— Mulțumesc! La ora șase însă trebuie să te prezinți aici. Să nu care cumva să uiți.

— Nu uit... Cum să-ți uit biroul, mînca-te-aș cu tot cu...? reacționează ea batjocoritor și vulgar. Ce mai fac cei doi amici ai mei?

— O să afli cînd o să ne vedem.

— Te credeam mai isteț, polițistule...

N-am încotro, trebuie să-i tolerez tupeul.
— Îmi pare rău că te-am dezamăgit.
— Bujorel m-a și căutat...
— Ferice de acel bărbat care știe de unde să te ia cînd intră în călduri...
— Nu te credeam vulgar...
— Mă obligi.
— Nu cumva, în vremea asta, încerci să afli de unde-ți telefonez?
— De ce-aș mai face efortul ăsta, dacă există o adresă: Fagure 14?
— Gura păcătosului adevăr grăiește! Adio, *mon amour!* îmi mai declară pe un ton drăgăstos, după care închide telefonul.

Deconectez caseta și constat că neașteptata convorbire cu „Domnișoara de Pompadour" m-a liniștit ca prin farmec: Călina Dragoman și-a respectat promisiunea, s-ar zice deci că am convins-o că interesul meu pentru activitatea dubioasă a lui Campanella este mai mare decît pentru încăierarea de la „Berbecul". În consecință, se poate presupune că și ea, căutînd să-l apere pe misteriosul „colonel Crăciun", se mișcă mai relaxat. Mă uit la ceas: n-au trecut nici două ore de cînd l-am pus în libertate pe Bujorel Necula și dumnealui s-a și grăbit s-o contacteze, ceea ce cred că a indispus-o pe „Frumoasa de la Găești".

Caut în agenda mea de lucru numărul de telefon al familiei Necula. Îl găsesc. Sun. Îmi răspunde doamna Necula, m-a recunoscut. O vestesc că scumpul ei odor a fost pus în libertate condiționată. Nu se bucură, e îngrijorată.
— Cînd i-ați dat drumul?
— Să fie două ore... Vă mai informez că bijuteria dumneavoastră a rămas la noi, de unde o puteți ridica... Cînd apare Bujorel, să-mi telefoneze.

Ar fi vrut să se lungească la vorbă. N-am fost prea delicat, mințînd-o că mă grăbesc să ajung la locul unei spargeri.

Așadar, Bujorel Necula, plecînd de la mine, nu a ajuns acasă, ci cu totul în altă parte, iar eu n-am pus pe nimeni pe urmele lui! Pe la ce uși s-o fi pregătind să mai bată? Dacă ajunge din nou la cea a Călinei Dragoman, am șanse să mi-l semnaleze Mitiță...

Avasilichii, astăzi parcă mai agitat decît ieri, reapare pentru a mă pune în fața unei noi informații:

— Marcela a vorbit cu Mediașul la telefon. Într-adevăr, Kuhn Paul e originar din Mediaș. A fost student în anul II la Institutul Farmaceutic din Tîrgu Mureș. În vara anului 1978, a trecut fraudulos frontiera. După ce a stat cîteva luni într-un lagăr din Viena, a ajuns la München. Un an mai tîrziu, a murit lovit de o mașină pe străzile Bonnului. Autorul accidentului, un om cu stare, și-a recunoscut vinovăția și i-a asigurat Elsei Kuhn, mama victimei, care locuiește la Mediaș, o pensie lunară bunicică...

Avasilichii a încheiat scurtul său raport. Așteaptă, probabil, să sar în sus de bucurie. Nu sar, ci mă aprind, exasperat de noutatea informației.

— Dacă mortul din coșciugul frigorific de la morgă nu-i Kuhn Paul și nici Turcu Cornel, atunci, cine paștele mă-sii o fi? Cum a ajuns să ia identitatea unui ins mort în urmă cu unsprezece ani?

— Ce te nemulțumește? Sau Avasilichii, cel din pragul pensionării, nu mai are dreptul să știe?

Ce l-a apucat? Nu țin minte ca mania persecuției să-l fi vizitat vreodată. Îl lămuresc, zîmbindu-i împăciuitor:

— Ce poate să mă nemulțumească? Faptul că mă simt pînă la saturație plin de întrebări, iar mortul tace cu încăpățînare.

— Să aud și eu una...

— Cum bine știi, asupra lui Kuhn s-a găsit un buletin de identitate, dar nu și un pașaport. În țară, în mod cert, a sosit pe calea aerului. Unde-s biletele de avion?

— Păi un' să fie? În valiza furată de la hotel! îmi răspunde Avasilichii cu o nonșalanță care mă dă gata.

Pentru el, toate-s simple. În timp ce buzunarele mele sînt pline de întrebări, ale lui sînt doldora cu răspunsuri.

— O fi cum spui mătăluță, nea Tudorică. Da' uite, eu am în mapa asta, întocmită de Săndoiu, niște declarații din care rezultă că victima ar fi avut în București o iubită... o logodnică. Și atunci te întreb, unde se găseau mai în siguranță biletele de avion și pașaportul? La hotel sau acasă la logodnică?

— Acasă la logodnică.

— Adu-mi logodnica aici și-ți dau un bilet să pleci la Amara, la tratament, să te împachetezi cu nămol.

— Ce motiv mai aveau atunci să fure valiza?

Afurisitul, îmi ignoră ironia! E conștient că întrebările lui mă incită și nu se dă îndărăt să mi le pună în cale ca pe niște obstacole.

— Asta-i! Motivația!

— Pentru a fura valiza au sacrificat pînă acum trei oameni: Kuhn, Pavelescu și Anica Lipoveanu. Fără a-l mai pune la socoteală pe Paizu. Nu crezi că-i un preț prea mare pentru un pașaport și niște bilete de avion?

— Ce altceva ar fi putut să conțină blestemata asta de valiză?

Înalț din umeri a neputință chiar în momentul cînd telefonul prinde să zbîrnîie.

— Eu plec în teren, mă anunță Avasilichii.

— Mai stai! îi cer, ridicînd receptorul. Aud o voce de femeie:

— Cu domnul locotenent-major Mircea Dabu...

— Eu sînt...

— Așteptați, vă rog, să vă dau legătura cu domnul doctor Andreescu.

— Spitalul „Babeș" la telefon, îi șoptesc lui Avasilichii, care, presupunînd, pesemne, o veste proastă, pălește.

— Alo... Doctorul Andreescu la telefon...

— Am onoarea, domnule doctor, răspund, în timp ce un gînd negru îmi întețește bătăile inimii.

— Vă anunț că l-am deșteptat pe băiatul vostru din „somnul cel de veci". Totuși, o să-l mai țin aici, sub observație, două-trei zile. Pacientul insistă să vă vadă.

— Domnule doctor, mi-ați luat un pietroi de pe inimă. Vă mulțumesc... Vin imediat...

— La „Neurologie"... rezerva trei.

La auzul acestei vești, fața mare, cu maxilare puternice, a lui Avasilichii s-a destins, a recăpătat culoare. Își șterge fruntea îmbrobonită.

— Nea Tudorică, nu mai pleci nicăieri, rămîi pe loc... O să răspunzi la telefon. Mă uit la ceas, apoi la el: nu poate sau nu vrea să-și ascundă nemulțumirea, i s-au îmbujorat umerii obrajilor. Dumitraș și-a revenit, mă cheamă... De la spital, s-ar putea să prelungesc „terenul".

— 'Nțeles!

3.

O asistentă între două vîrste mă ajută, sub privirile parcă absente ale doctorului Andreescu, să pun pe umeri un halat alb, bine apretat.

— Să mergem! mă pofteşte afabil amfitrionul meu.

Ieşim pe un coridor lung şi îngust, cu multe uşi închise şi pe dreapta şi pe stînga. Miroase vag a medicamente, a dezinfectante. Doctorul mă ia de braţ prieteneşte şi-mi vorbeşte ca şi cînd ar fi reluat o convorbire întreruptă în urmă cu cîteva secunde.

— I-am găsit în sînge o doză mare de barbiturice şi l-am tratat adecvat. Însă rezultatul unei alte analize îmi dă de gîndit...

Se opreşte din mers, îmi eliberează braţul şi, scrutîndu-mă înnegurat, îmi dezvăluie că i s-au mai găsit în sînge urme de cocaină. Acestea fiind spuse, mă apucă de. braţ ceva mai violent şi mă obligă să-l urmez.

— Înţelegi? Rareori ne este dat să facem asemenea descoperiri. Pacientul dormea încă atunci cînd i-am examinat corpul. Din fericire, n-am găsit decît o singură înţepătură pe antebraţul drept.

Mi se taie respiraţia. Tot ce aud e atît de nou pentru mine ca poliţist, încît sînt incapabil să scot un cuvînt.

— De ce din fericire? îşi reia doctorul relatarea. Vezi dumneata, dacă aş fi identificat mai multe înţepături de seringă, m-aş fi aflat în faţa unui poliţist cocainoman... Aşa...

Îmi deschide o uşă şi mă împinge într-o rezervă cu un singur pat, dominată de o fereastră mare, zăbrelită, prin care pătrunde intens lumina zilei. Contrar aşteptărilor, îl găsesc pe Dumitraş dormind. Nu pe o parte, ci tot pe spate. E un somn liniştit, probabil legănat de vise relaxante. O pătură îi acoperă trupul pînă aproape de gît. Braţele i se odihnesc la vedere. Mă întorc spre doctor şi îi şoptesc dezamăgit:

— Doarme...

— Ei şi? Îl trezim noi... nu-i nici o problemă.

Într-adevăr, îl trezeşte în felul său: îi pune mîna pe frunte şi i se adresează cu blîndeţe:

— Hai, băiete, trezeşte-te, că ai un musafir. Hai, hai, că prea le dormi!

Ochii mici şi somnoroşi ai lui Dumitraş se opresc asupra mea. Recunoscîndu-mă, se măresc şi un surîs ti-

mid i se contureazǎ pe fața palidă. La rîndu-mi, îi trimit un zîmbet încurajator.

— Ei, eu o să mă retrag, mai am și alți bolnavi, se desparte doctorul de mine, bucuros că ne-a mijlocit întîlnirea. Stați de vorbă cît poftiți!

Mă așez pe marginea patului și, o vreme, ne studiem, stingheriți de amintirea celor petrecute. Îmi așez prietenește mîna pe brațul drept al lui Dumitraș și în clipa următoare îi aud vocea stinsă și desperată:

— Mi-au furat arma! Ce mă fac? Mă așteaptă Tribunalul militar, nu-i așa?

Întrebarea m-ar fi chinuit și pe mine dacă aș fi fost în locul lui. Ce mai, problema e gravă.

— Să trecem peste chestiunea asta, îi propun, încercînd să-l liniștesc. Povestește-mi, dacă te simți în puteri, cum s-au petrecut faptele.

Mă roagă să-i dau paharul cu apă de pe noptieră. Bea. Mîna, altădată puternică, îi tremură. Un firicel de apă i se prelinge din colțul gurii spre bărbia energică. Îmi înapoiază paharul și, sprijinindu-se în coate, se trage mai sus, spre pernă.

— Somnolența nu mi-a trecut încă, deși am dormit neîntrerupt ore în șir.

— N-ar fi mai nimerit să amînăm discuția?

— Nu, nu, se împotrivește el. O să-mi facă bine. Trebuie să vă vorbesc. Așa... După ce-ați plecat, am ieșit din casă, dar fără să mă îndepărtez prea mult.

— De ce-ai ieșit, ai auzit zgomote suspecte?

— Nu... Voiam, înainte de a mă încuia pe dinăuntru, să mă familiarizez cu curtea, cu strada...

— Și eu aș fi procedat la fel. Ai observat ceva suspect?

— Nu. Strada dormea la ora aceea.

Deși vocea lui sună stins, iar cuvintele îi ies din gură rar și tărăgănat, nu-mi pare a fi lipsită de vlagă.

— M-am întors în salon și am început să mă uit la tablouri. M-am plictisit repede. Mi-am amintit de ceea ce mi-ați ordonat. Am stins deci luminile și m-am instalat într-un fotoliu, așa ca să pot fi cu ochii atît spre intrarea principală, cît și spre cea care dă în dormitor...

— Ai adormit? Te-au luat prin surprindere?

— Să fi vrut să adorm și n-ar fi fost chip.

— De ce?

— Telefonul... A tot sunat.

— Au fost multe apeluri?

— Cu ale lui Avasilichii, patru... Primul m-a ridicat din fotoliu la circa jumătate de oră după ce ați plecat. Un bărbat mi-a cerut, pe un ton grosolan, să i-l dau la aparat pe domnul Campanella...

Am tresărit, firește. Nu mi-am dat seama dacă Dumitraș mi-a sesizat reacția.

— Așa, direct, fără nici o introducere?

— Nu vă spun? Să suni la o oră de noapte și nici măcar să nu-ți pese că ai greșit?! I-am răspuns așa cum m-ați instruit.

— Și el?

— Credeți că și-a cerut scuze că a greșit? Aș! Mi-a închis telefonul în nas...

— Numele Campanella îți spune ceva?

— Nu... Al doilea era din partea unei doamne care m-a luat și ea direct: „Mario, tu ești?". Cînd i-am zis că nu, m-a întrebat foarte respectuos dacă am numărul cutare și cutare. Greșise dumneaei cu un număr... ultimul... În loc să formeze 8, a format 9...

— De unde știi?

— Întîmplător, încă de la prima convorbire, am văzut numărul înscris pe discul aparatului. Deci, în afară de cele două controale telefonice ale lui Avasilichii, au mai fost cele două apeluri... pentru Campanella și Mario.

— Ei bine, băiete, e vorba de una și aceeași persoană, îi dezvălui eu.

— Daaa?! Mirarea îl înviorează și Dumitraș încearcă să-și găsească în pat o poziție mai comodă.

Cele semnalate, asociate cu furtul modelelor lui Campanella din șifonierul Anicăi Lipoveanu, îmi conturează imaginea unui Mario Campanella prieten intim al proxenetei, într-atît de intim, încît unele nopți, probabil, și le petrecea în ambianța bizară a locuinței acesteia, unde, la nevoie, putea fi găsit și la telefon.

— Cum s-a petrecut atacul? Îți amintești?

Un timp rămîne cu ochii închiși. Peste chip i se așterne umbra unei suferințe adînci. Fac un pas înapoi.

— Dacă nu te simți în stare...

— Eu v-am chemat, mă întrerupe el cu o voce viguroasă. Și-a deschis ochii, mă caută și mă fixează cu o concentrare lăuntrică ce mă impresionează. Cam la un

ceas după ultimul telefon, mi s-a părut că aud dinspre bucătărie un zgomot... de parcă s-ar fi spart un geam.

— Unde te găseai?

— În salon... în fotoliu...

— Ai putut să auzi de la o asemenea distanță?

— Am putut... Pentru că am deschis toate ușile dinspre salon spre dormitor și mai departe, spre vestibulul care duce-n bucătărie. În jur era liniște și răzbea ușor pînă la mine orice sunet. Cînd am auzit zgomotul produs de un geam spart, m-am ridicat cu intenția de a controla vestibulul.

— Ai aprins lumina?

— Nu. Alta ar fi fost situația dacă aș fi aprins-o... mărturisește Dumitraș oftînd.

— De ce?

— Nu aș fi fost luat prin surprindere... I-aș fi descoperit eu, iar de la distanță, aș fi avut timp să mă apăr. Da, da, i-aș fi surprins eu și nu invers...

— E puțin probabil că i-ai fi surprins, îl contrazic. Știau că în casă e un polițist și te așteptau.

— Mă rog...

Murmurul lui exprimă o nemulțumire față de ceva... de ceva care-mi scapă.

— Chestia e, continuă el, că am fost doborît pe la spate și mi-am pierdut cunoștința fără să apuc să le văd fețele... Cînd am început să-mi revin și să fac ochi, am realizat că am fost tîrît în dormitor și azvîrlit pe covor. O durere cumplită îmi ardea spinarea de la ceafă-n jos. Însă puterea de discernămînt îmi era intactă... Infractorii erau în apropiere. Stăteau cu spatele la mine...

— Aprinseseră deci lumina?

— Da. În dormitor, ca și în toată casa. Erau trei... Doi bărbați și o femeie.

— O femeie?! exclam eu cu gîndul la Călina Dragoman. Ai văzut-o? I-ai reținut semnalmentele?

— Din poziția în care mă aflam, n-am reușit să-i observ decît picioarele. În schimb, vedeam destul de bine activitatea celorlalți. Bărbații goleau șifonierul de rochii îndesîndu-le în două valize, iar femeia se tot uita la ceas.

— Poți să-mi descrii cele două valize?

— Cum adică?!

— Dacă erau din piele, din plastic sau dintr-un alt material. Culoarea lor...

— Păreau să fie din plastic...

— Ai văzut cumva și o a treia valiză... una metalică? mă interesez eu din ce în ce mai captivat de relatarea lui Dumitraș.

— Nu... Am făcut...

Dumitraș își mută nervos privirile, de parcă n-ar fi vrut să mai vadă una și aceeași imagine. Îl las să-și mistuie zbuciumul și, după un timp, îi propun din nou să amînăm discuția deși, în realitate, tare aș vrea s-o continuăm.

— Nu, nu e cazul. Își întoarce fața chinuită spre mine. Raportul meu e ca și încheiat. Am făcut o greșeală... m-am mișcat — mă credeam stăpîn pe reflexele mele — voiam să ajung cu mîna acolo unde-mi țineam arma și să contraatac — dar m-au auzit. O altă lovitură m-a lăsat iarăși fără cunoștință... Mai departe nu știu ce-au făcut cu mine... M-am trezit aici, la spital.

Ultimele cuvinte le-a rostit în șoaptă, ca apoi să amuțească. Reacția normală. Nu mai are ce să-mi spună. Ne privim îndelung, parcă stînjeniți de încercarea la care viața îl supusese.

— Mă interesează foarte mult femeia aceea.

— Avea picioare frumoase, lungi, ca de balerină. E singurul amănunt pe care mi-l amintesc cu precizie.

„Păcat!" îmi spun și, deodată, Călina Dragoman prinde în închipuirea mea să se dezbrace încet și provocator, dezvăluindu-mi picioarele: au o linie armonioasă, dar înalte nu sînt. Și-apoi, ce ar căuta ea într-o operație atît de riscantă prin combinațiile ei? Atacarea unui polițist... Drogarea acestuia... Furtul unei arme... Infracțiuni grave, în totală opoziție cu modul ei de viață și de operare. Și chiar al „găeștenilor" care se feresc să pună mîna pe arme de foc.

— A, încă un amănunt, se completează Dumitraș pe neașteptate, femeia avea o voce energică... milităroasă.

Nu-mi displace informația, deși știu de pe acum că nu are cum influența cursul cercetărilor. Dintr-un sentiment de camaraderie, încep și eu să-i povestesc subofițerului ce a însemnat pentru mine întîlnirea cu locuința proxenetei Anica Lipoveanu.

— Oare această femeie, așa cum mi-ați descris-o, să fi fost doar o simplă proxenetă și tăinuitoare?

Și astfel, Dumitraș îmi „pune în brațe" o întrebare cu care, de altminteri, voi părăsi spitalul.

VI. CINCI GLOANȚE. CÎTE PISTOALE?

1

Ideea de a trece pe la firma lui Campanella înainte de a ajunge în strada Fagure, la incredibila întîlnire mijlocită de Călina Dragoman, mi-a venit în mașină, pe cînd străbăteam bulevardul Titulescu, apropiindu-mă de Piața Victoriei. Inspirație, cum se zice, de moment. Să-l văd cum arată după o „noapte furtunoasă" (bineînțeles, dacă a fost prins în vîltoarea ei), să reactualizez cu ajutorul său cîteva secvențe legate de jaful camionetei. În felul acesta, gîndeam, mi-aș fi ușurat apropiata discuție cu acel „găeștean" participant, pe șoseaua București-Găești, la o operație infracțională fără finalizare.

Șofez cu plăcere. Pentru mine strada, văzută prin parbrizul mașinii în mișcare, are un farmec aparte, irepetabil: pietonii... vehiculele care vin din direcții opuse... cele cu care, o vreme, rulez în paralel... schimbul de priviri cu ceilalți conducători auto cînd stopul te obligă să oprești... pînă și clădirile par a-ți dezvălui o misterioasă unduire. Ce mai, conduc cu plăcere chiar și atunci cînd, nefiind în uniformă, sînt înjurat cu glas tare pentru greșeli de conducere reale ori imaginare.

Opresc mașina nu departe de Biserica Albă. Numai după ce cobor, realizez că apartamentul închiriat de Campanella într-un bloc situat la intersecția cu Calea Victoriei se află în apropierea hotelului „București"... fieful „Domnișoarei de Pompadour". Intru în bloc. Un lift îmi stă la dispoziție. Îl ignor. La tinerețea și condiția mea fizică, să apelez pentru trei etaje la serviciile lui? Urc tinerește, sărind cîte două trepte o dată și mă opresc în dreptul unei uși marcate cu o firmă metalică argintie. Citesc: „Casa Campanella Roma-București S.A.". Sub firmă, o indicație: „Vă rugăm frumos, sunați!". Mă conformez. Ușa se deschide automat. Mă minunez ca țăranul ajuns la oraș. Mă pomenesc direct într-o anti-

cameră luminată de tuburi fluorescente și dominată de prezența, în spatele unui impunător birou în stil florentin, a unei femei frumoase, cum ți-e dat să întîlnești pe copertele revistelor din Occident. E trecută de prima tinerețe, dar machiajul, fardul, coafura, apoi... Prin decolteul generos al rochiei, îi pot admira nu numai carnația marmoreană, ci și forma ațîțătoare a sînilor, poate prea mari pentru un corp atît de suplu și de armonios dăltuit. Sînt sigur că e conștientă de atracția ce o exercită asupra vizitatorilor lui Campanella, așa cum stă la birou, cu capul lăsat puțin pe spate.

— Domnule, cu ce vă putem fi de folos?

Dacă în locul meu s-ar fi găsit Mitiță, acesta n-ar fi ezitat să-i răspundă pe șleau. Eu însă, deși pe buze am același răspuns (să mă ierte prietena mea Antoanela), nu-mi pot permite acest lux.

— Pe domnul Campanella îl caut.

— În interes de afaceri?

— Numai de afaceri.

Îmi plimb privirile pe pereți. Sînt tapetați cu afișe și schițe de modele de rochii, cu fotografiile unor manechine importate din paradis. Te conving pe dată că firma lui Campanella e cunoscută în lume.

— În absența domnului Campanella, puteți discuta și cu mine.

— Regret. Numai cu dînsul, cu nimeni altcineva. Și ca să mă creadă, îi zîmbesc cît pot de simpatic.

— Cum socotiți, domnule... Lăsați-ne atunci cartea de vizită și vă sunăm noi.

N-am cărți de vizită. E o lipsă ce se cere cît mai repede înlăturată. N-am încotro și mă văd obligat să-i prezint legitimația de locotenent-major în Ministerul de Interne. Constat că secretara este bine instruită: își notează numele, îmi cere și numărul de telefon. În timp ce și-l notează, mă întreabă:

— Dumneavoastră ne-ați sunat ieri, nu-i așa?

Răspunsul meu afirmativ o bucură și, nu știu de ce, simte nevoia să se ridice. Să fi sesizat privirea mea lacomă? E înaltă — poate și din pricina tocurilor — iar rochia de stofă, croită parcă dintr-o singură tăietură, se mulează provocator pe trupul ei ca de manechin.

— Domnule locotenent-major, îmi pare rău, în urmă cu... — frumoasa secretară își consultă ceasulețul de aur — trei sferturi de oră, doi ofițeri de-ai dumneavoastră

l-au invitat urgent pe domnul Campanella la Poliţia Capitalei, căci se pare că hoţii care ne-au prădat camioneta au fost prinşi. Mai e cazul să vă sune la Circă?

— Desigur... De altfel, o să-l sun şi eu.

Nu ştiu dacă am izbutit să-mi ascund surprinderea. În timp ce îmi desprind cu greu privirea de pe sînii ei excitanţi, mai arunc o întrebare:

— Din întîmplare, nu aveţi la îndemînă numărul de telefon al doamnei Lipoveanu?

— Regret, domnule, dar doamna Lipoveanu, de care aud pentru prima oară, nu figurează pe lista clientelor noastre.

Îi mulţumesc. Îi zic *Arrivederci* şi mă îndrept ţanţoş spre ieşire. Uşa se deschide fără să mai ating clanţa. Cobor, însoţit de imaginea femeii. „E frumoasă... o frumuseţe rece, de gheaţă. E bine să faci amor cu ea în nopţile toride." Ce poate să spună o vulpe care nu ajunge la struguri?!

Uit de secretara lui Campanella numai după ce pornesc din nou la drum. Aşadar, doi colegi ai mei l-au invitat pe Campanella la „Municipiu", probabil la o întrevedere cu colonelul Zaharia, şeful „Judiciarului". S-a făcut lumină în sat, gîndesc. O mai fi rămas cîte ceva de lămurit. În situaţia asta, mai are vreun rost să mă deplasez pe strada Fagure şi să-mi pierd timpul cu unul dintre „eroii jafului"? Ierarhic, dosarul este al „Municipiului". Eu numai incidental m-am lovit de compleul Călinei Dragoman şi intra în obligaţiile mele să nu las să-mi scape un indiciu menit a le folosi colegilor... de sus. Aşadar, s-au prezentat doi... Doi! Dar de ce doi, cînd unul ar fi fost suficient să-l conducă pe Mario Campanella la „Municipiu"? Chestia îmi miroase acum mai mult a reţinere decît a invitaţie. Şi iarăşi mă întreb dacă mai merită să mă duc la întîlnirea mijlocită de „Frumoasa de la Găeşti" într-o casă necunoscută. Merită, îmi răspund în cele din urmă. Din cel puţin trei motive: a) niciodată nu-i strică unui poliţist să vadă mutra unui infractor necunoscut; b) Călina Dragoman mi-a dat de înţeles că-şi va face şi ea apariţia sub acoperişul acelei case; c) e bine, chiar necesar, să-l cunosc direct pe individul care-şi pune casa la dispoziţia unor inşi cu antecedente penale.

Deci, înainte! Deşi sînii secretarei lui Campanella mă trag înapoi, către... cei doi colegi de la „Capitală". În-

cep să fiu convins că italianul n-a fost invitat, ci ridicat. Să fi aflat și ei că furtul din camioneta firmei „Campanella“ n-a fost decît o înscenare?

2

Strada Fagure face parte dintr-o ramificație de străzi vechi, aparținînd mahalalelor bucureștene de odinioară, mascate în prezent de cartiere noi de blocuri, străbătute de largi artere. Este însă suficient să te abați de pe una din aceste magistrale ca să nimerești în vechiul București. Străzi și trotuare înguste, desfundate ori prost pietruite... căsuțe vechi... unele se țin bine, altele, să le plîngi de milă... Reduc viteza mașinii din dorința de a o menaja, dar și din curiozitatea de a vedea curțile oamenilor; cișmelele din dreptul unor porți... copacii desfrunziți care, în zilele fierbinți de vară, dăruiesc „mahalagiilor“ răcoarea după care tînjesc locatarii blocurilor.

Găsesc ușor strada Fagure și zăresc de departe un „Fiat“-600 vechi, înțepenit sub un salcîm. O rablă. Pe măsură ce mă apropii, îmi dau seama că mașina e staționată chiar în dreptul casei indicate de Călina Dragoman. Opresc în spatele „Fiat“-ului și cobor. Mă uimește liniștea străzii, iar gardul înalt și bine întreținut, ce ferește casa de ochiul trecătorului, trezește în mine bănuieli. O tăbliță cu numărul casei, fixată de un stîlp, îmi confirmă că m-am orientat bine. Poarta nu e încuiată. Mă pomenesc într-o curte îngrijită, dominată de cîțiva pomi scunzi care, în primăvară, vor vesti cu flori albe rodul lor de mai tîrziu. În marchiza casei — ghivece de flori la ferestre. De ce mi-o fi indicat „Domnișoara de Pompadour“ ușa din dos, cînd în față are o intrare atît de prietenoasă? Înconjur clădirea și constat că și curtea din dos este la fel de bine îngrijită, avînd o cișmea cu un jgheab curat, amenajat așa ca să permită apei să se scurgă undeva, dincolo de privata cu două cabine.

Fusesem prevenit că voi fi așteptat. Într-adevăr, îmi iese în întîmpinare un bărbat de statură potrivită, trecut de cincizeci de ani, vînjos, cu capul descoperit parcă pentru a-mi dovedi că nu e penibil să-ți cănești părul

rar. Poartă un pulover verde cu gulerul răsucit. Deși îmi zîmbește și îmi întinde amical mîna, fața lui colțuroasă rămîne aspră, chiar rea. Nu-mi spun numele. Presupun că mi-l știe. Nici el nu și-l spune. Asta-i regula jocului.

— Urmați-mă, vă rog, mă poftește respectuos.

O ia înainte. Spinarea amfitrionului pare a unui bărbat obișnuit să care poveri. Intrăm într-o sufragerie nu prea mare, înțesată cu mobilă populară „Bucegi", sau „Carpați", sau cum i-o mai fi spunînd. Pe perete, un kitsch adus din cine știe ce bazar oriental, înfățișînd în culori stridente un toreador înfigînd sabia într-un taur pe jumătate învins. Nu lipsește nimic din ceea ce întregește o sufragerie-tip. Amfitrionul mă poftește să iau loc într-un fotoliu și mă întreabă dacă nu vreau să beau un „Johnny Walker" sau un „Cinzano". Îl dezamăgesc: sînt cu mașina. Omul nu insistă.

— Vă grăbiți?

— Treabă multă, îi răspund eu indirect.

Zîmbește și, ori de cîte ori o face, îmi arată o lucrare dentară din aur. Îmi propun să nu-mi scape nimic din tot ce ar putea să mă ajute la realizarea unui eventual portret-robot.

— Atunci, să vi-l aduc?

Dau din cap. Omul cu „gura de aur" mă părăsește ca să revină cu un individ a cărui figură este mascată cu un ciorap. Nu-i văd decît conturul nasului și al gurii.

— Nu v-ați așteptat să apar așa? rîde mascatul.

— Sincer să fiu, nu, mă arăt eu dezolat.

— Vă las, ne anunță amfitrionul și, într-adevăr, se retrage, nevoind, probabil, să fie martor la „întrevedere".

Mascatul își trage un scaun mai aproape de mine și se așază comod. Scena mi se pare decupată dintr-un film. De cînd mă știu polițist, n-am avut prilejul să iau interogatoriu unui ins căruia să nu-i țin sub observație fizionomia.

— Călina m-a rugat să accept să stau de vorbă cu dumneavoastră și să vă răspund la anumite întrebări legate de Campanella.

Geaca, blugii, adidașii, mîinile cu care, uneori, își freacă genunchii în neștire sînt ale unui tînăr. Pe falangele degetelor de la mîna dreaptă și-a tatuat cîte o

literă. Toate la un loc dau un nume de fată: Tinca. Îl iau direct:

— Ai participat la atacul de pe șoseaua București-Găești asupra camionetei proprietatea firmei „Campanella“?

— I-ați promis Călinei că n-o să luați nici o măsură împotriva mea.

— Așa e... însă vreau să joc cinstit: nici o măsură privind acțiunea noastră de astăzi. Mîine...

— Așa am înțeles și eu, precizează mascatul spre liniștea mea sufletească. Din ce-am citit în ziare, am aflat că păgubașul susține că dubița transporta 50 de modele, tot atîtea perechi de pantofi, care au fost furate.

— Da, este exact.

— A dat și în scris?

— Da...

— Ticălosul!

— Nu mi-ai răspuns dacă ai participat direct la operație.

— Am participat, de la A la Z. Sînt „creierul“ grupului, recunoaște insul cu o semeție ce-i transpare în vorbire.

— Povestește-mi atunci cum s-au petrecut faptele.

— Din seara în care ne-am legat s-o răzbunăm pe „Zvăpăiata“, pardon, pe Călina Dragoman, am trecut să studiez terenul... Pînă la spectacol, au avut loc două repetiții.

— La Polivalentă?

— Da. Cu acest prilej, am stabilit itinerarul camionetei, l-am studiat pe șofer. Am ajuns la concluzia că locul cel mai potrivit să-l atacăm pe șofer și să deturnăm camioneta era chiar în garajul firmei. N-are rost să vă prezint tot planul meu.

— De ce? fac eu pe naivul.

Aud de sub mască un rîs malițios.

— N-am uitat cu cine stau de vorbă. Ca mîine dăm o lovitură și ne identificați după „modus operandis“.

— Ai dreptate...

— De fapt, ce mi-a cerut „Zvăpăiata“? Să vă confirm că, în realitate, faptele nu s-au petrecut așa cum susține păgubașul în reclamația lui sau așa cum s-a scris în ziare. Ai mei și cu mine am pornit în urmărirea camionetei.

— Cu ce-ați urmărit-o?

— Cu o „Dacie"-breack. Numărul nu pot să vi-l dau, izbucnește din nou în rîs interlocutorul meu și spontaneitatea lui e cuceritoare. Am luat un „breack", pentru că știam că o să avem ce încărca ... Aș, pe dracu! ... Spre mirarea noastră, camioneta s-a abătut din drum. În loc s-o ia la stînga, pe Calea Victoriei, a luat-o la dreapta.

— De ce v-ați mai ținut după ea, dacă vă stricase planul?

— La început din curiozitate, apoi din interes.

— Cînd a început curiozitatea?

— Cînd am constatat că, ieșind din oraș, a luat-o pe vechea șosea ce duce la Găești. Noi, cei din mașină, cunoaștem bine șoseaua.

— Și cînd a început interesul?

— În momentul în care le-am spus celorlalți: „Băieți, depășim mașina, îi tăiem calea, îl atingem pe șofer și ne facem planul".

— Șoferul camionetei putea să observe că-i urmărit.

— Noi ne țineam după el cu farurile stinse ... la trei-patru sute de metri. Șoseaua era pustie, iar semnalizatoarele roșii ale camionetei ne pilotau. La un moment dat, ne-am dat seama că ceva nu-i în regulă cu camioneta. Mai întîi am văzut-o pierzîndu-și direcția, apoi ieșind din șosea și oprindu-se cu roata din față — dreapta în șanț. Am trecut în viteză pe lîngă vehicul, apoi ne-am întors ca să vedem totuși ce s-a întîmplat. Am oprit.

— La ce distanță?

— La cinci-șase metri.

— V-ați dat jos, ați cercetat camioneta?

— Ne-am dat jos și am cercetat-o. Am constatat că portiera din dreapta era deschisă. Ne-a cam mirat. Cine putea s-o deschidă? Șoferul, în nici un caz. Dumnealui zăcea înțepenit, cu capul și mîinile pe volan. Înseamnă că în cabină se mai aflase cineva care a avut motive s-o steargă cît mai repede. În grabă, lăsase portiera deschisă. Dacă vă aduceți aminte, ziarele au scris că vehiculul a fost găsit cu ambele portiere închise.

— Îmi amintesc... Așa e! îi dau eu dreptate. V-ați atins de ceva?

— Nu... Jur cu mîna pe cruce! devine grav neobișnuitul meu interlocutor.

— Juri, ce folos dacă nu-mi dai și în scris?

— Asta nu... Ce fac eu acum — să fie clar! — o fac pentru „Zvăpăiata" de Călina, pe care noi, „găeștenii", o iubim.

Desigur că întrebarea „De ce o iubiți?" nu ar fi primit nici un răspuns, de aceea am preferat să nu mă abat de la subiect.

— Cam cît timp ați stat la locul accidentului?

— Circa zece minute. Și-acum, vreau să vă vorbesc de cea mai sfruntată minciună a italianului: el declară că modelele și pantofii au fost furați. Nu-i adevărat. Noi am deschis ușile din spatele camionetei, am urcat acolo chiar eu. Nu era nimic. Absolut nimic...

— Poate că presupusa persoană din cabină să le fi furat, încerc eu, timid, să avansez o idee.

— Imposibil! mă combate „mascatul". Un singur om să se încarce cu atîtea rochii plus pantofii și să dispară luînd-o peste cîmp?! Vedeți, s-a tot comentat în presă că hoții au lăsat deschise ușile din spate. Cine să le lase, cînd noi — jur! — le-am lăsat închise?! E clar că cineva a venit imediat după ce noi am părăsit terenul, le-a deschis și le-a lăsat așa.

— Atunci, cum trebuie înțeleasă declarația șoferului?

— Ca o minciună de la un cap la altul. L-o fi învățat Campanella ce să declare.

— Și voi chiar n-ați ciordit nimic?

Din pricina ciorapului ce-i ascunde chipul, nu am cum să-i remarc trecerile de la o expresie la alta.

— Eram sigur că o să picați și cu întrebarea asta... Domnule locotenent-major, aș fi putut să închei aici, însă, poftim, mai rămîn la... „masa de joc". Noi nu ne-am atins de nimic, deși unul voia să se întoarcă acasă măcar cu o roată de rezervă. N-am lăsat pe nimeni să pună mîna. Nu pentru că amprentele noastre sînt arhicunoscute, ci pentru că mi-am dat seama că italianul a pus ceva la cale. Nu vă ascund, chiar eu am urcat în cabina șoferului să văd ce-i cu el și iată ce-am găsit jos, lîngă frînă. Mascatul scoate din buzunarul mare de la geacă o pungă de plastic închisă ermetic, de formatul unui plic de scrisoare, conținînd o pulbere albă, fină, și mi-l întinde.

— Ce-i cu asta? întreb eu perplex.
— Nu știu. Poate-i un detergent, poate-i altceva.
— Mi-o lași?
— Pentru asta am și adus-o.
Punga e ușoară, să aibă vreo douăzeci și cinci de grame. Mi-e și frică să mă gîndesc la conținutul ei.
— Deci, crezi că domnul Mario Campanella a înscenat această deturnare cu jaf?
— Da... Mai cred că, încă din start, șoferul nu era singur în cabină.
— Cum îți explici că punga asta se afla în cabină, la vedere?
— Nu eu sînt chemat să răspund la întrebarea asta.
Se vede treaba că nu întîmplător „găeștenii" îl aleseseră lider: îi merge mintea.
— De ce ai păstrat-o? Puteai s-o arunci la gunoi. Doar au trecut atîtea zile de la afacerea cu camioneta italianului...
— De ce? Domnule locotenent-major, pînă la Revoluție, dădeai o *gaură* mai barosană și nici un ziar nu scria un rînd despre tine. Acum însă, ziarele, *Teveul*, radioul sînt pline de isprăvile noastre. Dacă ziarele n-ar fi comentat „strania întîmplare" de pe șoseaua București-Găești, n-am fi aflat niciodată de minciuna lui Campanella... Cînd i-am povestit „Zvăpăiatei" adevărul și i-am arătat punga, ea m-a sfătuit s-o păstrez că-i un corp delict important, că de la Campanella te poți aștepta la tot ce-i mai rău pe lume și atunci, cu corpul ăsta delict, îi vii de hac.
Între noi se furișează o tăcere ce îmi dă de înțeles că prea multe să ne spunem nu mai avem. Ceva, totuși, mai am pe suflet.
— Toate-s bune și frumoase, dar cum să dovedesc eu Procuraturii că Mario Campanella minte ca un mafiot, cînd nu am mărturii, probe... nimic? Ce-ar fi dacă unul dintre voi mi-ar da în scris și ar accepta să compară în instanță?
— Nu... Asta nu! ... În mod categoric, nu... Toți din gașcă sîntem cu antecedente, mai toți sîntem puși în urmărire. Ne asigurați o amnistie generală, ca și Ceaușescu, dacă depunem mărturie?
— Categoric, nu.
— Vedeți?! Și eu, și dumneavoastră înțelegem exact

regula jocului. Zău dacă pricep de ce „Zvăpăiata", care nu-i are la inimă pe „curcani", se arată atît de inimoasă cu un ... polițist!

— Poate din dorința de a-l înfrunta pe Campanella, îi sugerez.

— De acord... Probabil... Ea mi-a cerut chiar să vă ajut — ceea ce n-am făcut în viața mea. Un hoț să ajute un polițist! Puteți dovedi și altfel că Mario Campanella v-a indus în eroare. Stați din nou de vorbă cu șoferul. Luați-l tare! Căutați să aflați locul unde a ascuns marfa.

Îmi stă pe limbă numele Anicăi Lipoveanu. Nu încape îndoială că tînărul o cunoaște, însă o voce interioară mă sfătuiește să nu mă pripesc. Mascatul se ridică. Este pentru prima oară cînd un infractor mă... concediază. N-am ce face, înghit gălușca. Ba, la despărțire, ne dăm și mîna. Îl urmăresc apoi cum dispare pe o ușă. Prin alta, situată în spatele fotoliului meu, reapare omul în pulover verde. Cum ar veni — amfitrionul. Îmi „declanșez" memoria, urmînd să-i realizez o „fotografie" cît mai exactă. E surîzător, deși vestea ce mi-o aduce nu-i deloc plăcută pentru mine.

— Domnișoara Dragoman se scuză, din motive independente de voința ei, nu poate să se prezinte la întîlnire.

Îmi exprim dezolarea, dar gazda mă consolează pe loc:

— Mi-a lăsat însă un mesaj pentru dumneavoastră.

Îi zăresc din nou strălucirea aurului din gură, căutătura vicleană a ochilor. Rolul de mesager nu-i displace. Aștept să dea la iveală un plic și să mi-l înmîneze. Se întîmplă cu totul altceva. Înlătură husa televizorului din încăpere, îl pune în funcțiune, vine apoi să se așeze lîngă mine, în mînă cu un aparat de telecomandă cu care dirijează de la distanță un videorecorder. Cîteva secunde mai tîrziu, din cenușiul ecranului răsare chipul frumos al „Domnișoarei de Pompadour". Nu-mi zîmbește, nici nu se uită urît la mine. Clipește nervos din pleoape, așteptînd probabil un semn din partea operatorului. Tresar fără să vreau, auzindu-i glasul:

Domnule locotenent-major, la ora cînd o să auzi aceste cuvinte, eu voi fi de mult într-un avion „Air

France", în zbor spre Paris. Nu obişnuiesc să prezint scuze bărbaţilor, dumneata eşti o excepţie: te rog să mă ierţi că n-am mai venit la întîlnire, aşa cum ţi-am promis. Domnule, ştii că mi-ai făcut o impresie bună? Îmi placi, mă, zău aşa. Eşti cam sufletist şi cam drept. Sincer vorbind, ce cauţi, dom'le, în poliţie? Da' vorba profesorului meu...

Un deget al omului în pulover verde apasă pe o clapă şi imaginea Călinei Dragoman încremeneşte, mută, pe ecran. În schimb, prinde glas tipul de lîngă mine:

— Profesorul ei sînt eu, dom'le, eu am făcut din „Zvăpăiata" ceea ce este...

După această destăinuire senzaţională, se retrage în mîndria lui, lăsînd-o pe „Zvăpăiata" să-şi reia mesajul.

Fiecare om îşi urmează destinul. Eu, hoaţă şi curvă de lux, tu, poliţist de cartier. Ai vrut sau nu, mi-ai forţat destinul şi m-ai obligat să şterg putina cît mai repede. Şi tare-aş fi dorit să rămîn, să ne mai vedem.

— Nu te uita la dînsa că-i hoaţă, îmi şopteşte bărbatul de lîngă mine, e o fiinţă sentimentală...

Domnule locotenent-major, păcat că nu ai un nume aşa, mai epatant, eu, în adîncul inimii mele, te-am botezat Pierre. Nici n-am ajuns la Paris şi am şi început să oftez de dorul tău. Numai tu, dragule, eşti de vină că nu ne-am mai întîlnit aşa cum am stabilit. Tu ai vînturat ideea unei confruntări cu mafiotul de Campanella. Umblă să mă lichideze, bestia! E primejdios macaronarul, bagă de seamă. Păzeşte-ţi pielea! Mie nu-mi rămîne decît să dispar. Nu te necăji, n-o să lipsesc mult. Mă întorc eu... Vreau să te corup... Nu scapi de mine şi de patul meu. Ia zi, nu te-ai săturat să mai fii copoi? Vino cu noi, zău aşa! Nu fi fraier, trăieşte-ţi viaţa! Ţi-aş lăsa în dar caseta. Să te holbezi la mine ori de cîte ori o să ţi se facă dor, dar nu se poate. I-am spus profesorului meu să şteargă caseta de faţă cu tine. O, Pierre dragule, cînd să mă bucur şi eu că, în sfîrşit, am întîlnit un bărbat pe cinste, iată, trebuie s-o şterg, să mă ascund de răzbunarea lui Campanella. Pa! Au revoir, mon amour!

Manifestînd amabilitate și înțelegere pentru mine, ca și pentru suferințele sentimentale ale Călinei Dragoman, tipul mă întreabă dacă doresc să mai vizionez o dată înregistrarea. Nu vreau. Asist astfel la o operație de ștergere a casetei — dorința expresă a „Domnișoarei de Pompadour". Ia sfîrșit și vizita mea. Înainte de a pleca, cer îngăduința de a telefona, dar binevoitorul meu amfitrion, a cărui identitate nu am voie s-o aflu, mă lămurește:

—E mort, dom'le, n-are ton de cîteva zile. E un deranjament pe tot cartierul.

Ies pe unde am intrat, iar „Profesorul" mă conduce pînă acolo de unde m-a luat în primire. Străbat curtea și mă pomenesc în stradă. Rabla aceea de „Fiat" e tot acolo. Cui îi aparține? Interlocutorului meu mascat cu un ciorap? Puțin probabil. Foștii „găeșteni" preferă să fure mașinile noi, le „călăresc" ca niște bezmetici, ca să le abandoneze apoi într-un copac sau într-un șanț.

Sub cerul cu nori subțiri care se destramă fără contenire în înălțimi, strada, împrejurimile sînt în continuare pustii. Mă așez la volan cuprins de un simțămînt inexplicabil de culpabilitate. Demarez cu dorința de a ieși cît mai repede în fluența vehiculelor de pe principalele magistrale ale Capitalei. Curînd, mă ia în primire șoseaua Pantelimon și, înscriindu-mă în coloana mașinilor ce gonesc spre centrul orașului, încep să mă simt mai în largul meu, dispus să înțeleg de unde-mi vine acest simțămînt și dacă să-l iau în serios. În primul rînd, un motiv juridic mă obliga s-o rețin pe Călina Dragoman la Poliție încă de ieri. Și n-am făcut-o. Din considerente tactice. Consideram că libertatea ei putea să mă pună pe urmele „colonelului Crăciun", în plus, să-mi deschidă și o cale către limpezirea „dosarului Campanella". Nu se oferise să-mi mijlocească o întîlnire cu unul dintre „jefuitorii" camionetei firmei „Campanella"? Bineînțeles, în anumite condiții. I le-am acceptat. Le găsisem rezonabile. Și-a respectat cuvîntul, întîlnirea a avut loc. Așa se face că un ofițer de poliție, „judiciarist" și criminalist, reprezentant al legii, s-a aventurat, fără să-și informeze șefii, să stea de vorbă cu căpetenia unei bande de hoți. E drept, nimeni nu poate să conteste că dezvăluirile sale sînt senzaționale, chiar și utile. Dar cum să-l acuz pe Campanella atîta timp cît nu am dovezi, mărtu-

rii scrise? Îmi văd mutra în oglindă. „Ce-ți bați capul cu macaronarul ăsta? mă iau eu din scurt. Dosarul lui Campanella e al celor de la Capitală și nu al tău. De ce alergi după doi iepuri?“ Cu credința că am scăpat de o „ghiulea“ care mă trage la fund, mă întorc la dosarul meu, adică la scandalul de la „Berbecul“, la cadavrul lui Kuhn alias Turcu, la legătura dintre „Frumoasa de la Găești“ și această afacere. Ce mai tura-vura, mă văd nevoit să recunosc faptul că fata m-a păcălit, îndreptîndu-mi întreaga atenție către afacerea Campanella. Nu pot să-i pun în cîrcă întrevederea, eu am provocat-o. În plus, prin mijlocirea videorecorderului, îmi declara — nici mai mult, nici mai puțin — că s-a îndrăgostit de mine și — Doamne, ce păcat! — tocmai acum destinul o silește să fugă la Paris de teama răzbunării lui Campanella! Secvențele, așa cum se asociază în mintea mea, au o înlănțuire logică... prea logică... ostentativ de logică, ceea ce mă scoate din țîțîni. Simt nervozitatea cum crește în mine ca o viitură gata să mă smulgă din rădăcini și să mă ducă departe, așa că trag pe dreapta și frînez. Mă aflu pe șoseaua Ștefan cel Mare, nu departe de Lizeanu, în dreptul unor blocuri. Mă întîlnesc cu mine în oglinda retrovizoare. „Am eu o mutră de nătăfleață, că sînt luat de prost?“ mă întreb, rănit în amorul propriu. Privesc în jur cu o deznădejde copilărească. Ceea ce-mi alimentează nemulțumirea e și constatarea că tot ce-am întreprins pînă acum, în loc să mă apropie de obiectivul principal al anchetei — identificarea falsului colonel Crăciun, autorul moral al celor patru omoruri — m-a îndepărtat. Zăresc un telefon public care încă n-a fost devalizat, și cobor. Chem biroul firmei „Campanella“. Îmi răspunde secretara și, minune! îi revăd sînii așa cum se conturau prin „fereastra“ rochiei. Cu o voce îngroșată, o rog să mi-l dea pe patron.

— Lipsește, căutați-l peste o oră.

Așadar, n-a revenit de la „Capitală“, cea mai elocventă dovadă că cei doi colegi i-au prezentat un mandat de arestare și nu o invitație. Iar Campanella, odată reținut, va povesti, cum de altminteri e și firesc, discuția noastră de ieri de la Circă, or eu n-am apucat să raportez superiorilor inițiativa de a-l chestiona pe italian. În consecință, îl sun pe colonelul Zaharia, șeful Serviciului

judiciar al Poliției Capitalei. Nu-mi pierd vremea cu o prea lungă introducere pentru a-l întreba:

— Ați trimis doi lucrători să-l ridice pe Campanella de la birou?

— Ce-ți veni!?

— Am trecut pe-acolo cu gîndul să-i cer descrierea unuia dintre modelele furate, iar secretara...

— Cea cu țîțe mai dihai decît ale Sophiei Loren?

— ... mi-a spus că, în jurul orei nouă, doi ofițeri de la „Capitală“ l-au luat cu ei.

— Nu se poate! sare intrigat colonelul Zaharia.

— Ba se poate!

— Ei, drăcie! Cu o oră în urmă a trecut pe la mine delegatul unei societăți italiene de asigurare, detectiv de meserie, trimis să ancheteze circumstanțele jafului... Am amînat întîlnirea de lucru pentru mîine.

— Vă raportez că dețin cîteva informații prețioase, mă înviorez eu ca trezit din somn. Pot să trec pe la dumneavoastră chiar acum?

— Mai spre seară... acum sînt prins cu alte treburi.

Convorbirea a avut asupră-mi un efect liniștitor, chiar dacă am rămas în suflet cu chinuitoarea întrebare: „Cine sînt cei doi care l-au ridicat pe Campanella?“. În drum spre mașină, bag mîna în buzunar și dau de punga de plastic — „darul“ mascatului. Uitasem de ea. Cum o să explic eu celor de „sus“ că m-am așezat la „masa tratativelor“ cu un infractor? Pornesc mașina tulburat de propria-mi aventură. Nu mai încape nici o îndoială că am fost atras într-o capcană și indus în eroare. Nu numai cu bună știință, ci și cu știință... Probabil că mă apropiasem prea mult de *ceva* — poate de *cineva*, dacă nu chiar de „colonelul Crăciun“. Era clar că un ins din umbră depusese un efort neobișnuit pentru a mă dribla și a înlesni astfel fuga „Domnișoarei de Pompadour“, care își petrecuse noaptea cu detectivul societății de asigurare din Roma. De ce? Oare pentru a-l pune și pe el la curent cu cele petrecute în realitate pe șoseaua Bucureșt-Găești? Gonesc... cu imaginea Călinei Dragoman înaintea ochilor. „Domnule locotenent-major, prinde grai imaginea, la ora cînd o să auzi aceste cuvinte, eu voi fi de mult într-un avion «Air France», în zbor spre Paris.“

În activitatea unui polițist angajat într-o anchetă complexă, recapitulările au un fel bine determinat: îl ajută să-și rememoreze anumite situații, să-și identifice erorile, inadvertențele sau unele contradicții inevitabile. Prea repede se despărțise Călina de mine. Cînd apucase să-și pregătească plecarea? Mitiță fusese destul de clar. la telefon: „Și-a petrecut noaptea la «Inter» cu italianul". Era normal să mă întreb cu ce scop. Doar să facă amor? Cînd și-a făcut bagajul? La nouă și jumătate mai era în București și mă hrănea cu iluzia că va fi prezentă la neobișnuita întîlnire de pe strada Fagure. Deci, cînd mai apucase să-și pregătească plecarea? Și-apoi, îmi declarase că Tarom-ul îi programase zborul în Franța tocmai în luna mai. Pentru a mă descotorisi de îndoieli, iau hotărîrea să mă reped la Otopeni. Tot sînt la volan și tot sînt plin de draci...

3

La aeroport, o tînără drăguță-foc, după ce îmi ascultă întrebarea, mă măsoară compătimitor și-mi răspunde de parcă mi-ar prezenta condoleanțe: „Un avion al Companiei «Air France» a decolat în direcția Paris la ora 13". Mă văd silit să recunosc că „Domnișoara de Pompadour" ar fi putut să-l prindă. Pașaport avea, viza, de asemenea. Iar pentru un cunoscut ziarist francez, a obține în ultima clipă un loc într-un avion „Air-France" reprezintă o bagatelă. Normal ar fi să părăsesc cîmpul de bătaie cu coada între picioare. Nu-mi stă însă în fire. Dacă tot sînt la Otopeni, de ce n-aș epuiza toate formele de verificare? Mă interesez, în consecință, unde aș putea consulta lista pasagerilor. Mi se indică ușa unui birou. Ciocănesc, intru... O doamnă scundă, grasă, elegantă, aproape de vîrsta pensionării și cu o severitate în ochi care te îngheață, mă întreabă ce doresc. Îi întind legitimația. Nu catadicsește s-o ia în considerare. Ba mă și repede:

— Trăim alte vremuri to'... E democrație, domnule.

Cucoana încearcă să mă intimideze cu mijloace... polițiste. Îi răspund totuși ca un copil bine crescut:

— Mă interesează dacă astăzi ați avut o cursă București-Paris, la ce oră a decolat și dacă printre pasa-

geri figura și o domnișoară cu numele Dragoman Călina, de cetățenie română.

Pe același ton autoritar, ținîndu-mă în picioare, îmi comunică scurt și concis, ca la armată:

— O cursă „Air France“ a decolat la ora 13, cu o întîrziere de douăzeci de minute, avînd la bord 256 pasageri. Pe lista pasagerilor nu a figurat acest frumos nume.

La box, o lovitură primită în plin și în forță te amețește sau te îndoaie, în orice caz, stele multicolore și strălucitoare prind să-ți joace pe dinaintea ochilor. Dacă nu primești imediat și a doua lovitură, mai ai o șansă să reiei lupta. N-am primit-o. În schimb, „adversara“ mea mă întreabă pe un ton batjocoritor:

— Altceva? Ce mai doriți?

— Doamnă, nu vă supărați, nu v-am văzut consultînd o listă cu pasageri. Totuși, după afirmațiile dumneavoastră, în avion sînt 256 de suflete...

— N-am nevoie să consult nici un fel de listă! îmi vorbește ea pe același ton. Mă bazez pe memorie, domnule. Și-apoi, un nume boieresc ca ăsta, Dra-go-man Că-li-na...

— Doamnă, eu sînt polițist. Eu am nevoie de probe ... de certitudini. Vă rog să-mi prezentați lista pasagerilor.

Eram convins sută la sută că o să-i sară muștarul și o să mă dea afară din birou. La urma urmei, este îndreptățită s-o facă, deoarece eu eram cel care săvîrșește un abuz. Doamna, însă, fără a-și îndulci expresia, mă surprinde prin reproșul ei:

— Va să zică, te îndoiești de memoria mea?!

Îmi întoarce un spate al cărui fund jos acoperă mai bine de jumătate din lățimea fișetului de unde scoate o mapă. Litere negre, mari, de tipar alcătuiesc două cuvinte: „Air France“.

— Poftim lista! Dacă e trecut numele pasagerei Dragoman Călina, vă prezint eu, femeie ce sînt, scuze.

Iau mapa. Ochii îmi cad pe lista pasagerilor. Ziua, ora, anul corespund. O parcurg fără grabă. Mulți francezi, puțini români. De, cine are valută zboară cu „Air France“... La capătul listei, mă recunosc învins.

— Doamnă, aveți o memorie excelentă. (O văd îmbujorîndu-se de plăcere.) Vă prezint scuzele de rigoare.

Aş mai avea o întrebare. Aţi amintit că avionul a decolat cu o întîrziere de douăzeci de minute. A existat un motiv special?

— Un ziarist francez a reuşit, în ultima clipă, să reţină un loc pentru prietena sa, o franţuzoaică... E ultima de pe listă — Paulette Paillard. Ei i se datorează întîrzierea.

Îi mulţumesc şi ies din birou ca din puşcă. Nu de alta, dar doamna se pregătea să-mi ţină un discurs. În maşină, izbutesc să mă reculeg. Nu mai am nici o îndoială că „Domnişoara de Pompadour" m-a înşelat ca pe un începător în ale meseriei. Poate că exagerez şi îmi pun nejustificat prea multă cenuşă în cap? Dar mulţumită ei, cu cîtva timp în urmă, mă aflam pe strada Fagure 14, în casa „profesorului" ei, sub al cărui acoperiş am stat de vorbă cu şeful unei bande de „găeşteni", care mi-a dezvăluit că jaful camionetei lui Campanella a fost o înscenare dubioasă a acestuia şi mi-a pus în mînă un „corp delict". Pe amfitrion l-am văzut la faţă şi ştiu, la o adică, de unde să-l iau. Pe „găeştean", nu. În schimb, pe falangele degetelor i-am văzut tatuajul. Fentîndu-mă, Călina Dragoman mă „depăşise", lăsîndu-mi drept consolare cîteva probe utile cercetărilor. Toate întîmplările acestei dimineţi îmi demonstrau că autoarea îşi elaborase planul de mistificare în grabă, forţată de împrejurări speciale. Paulette Paillard? Un paşaport fals, pregătit din vreme, nu reprezintă azi o problemă de nerezolvat. Mai ales cînd te bucuri de sprijinul unui ziarist francez sau al unui „colonel" român. Sau poate al amîndurora?

Mă caracterizează perseverenţa şi răbdarea de a cerceta cel mai neînsemnat amănunt, pînă la ultima consecinţă. Este trăsătura ce m-a îmboldit să trec pe la aeroport, iar acum mă terorizează, îmboldindu-mă să mă întorc în casa de pe strada Fagure 14 şi să-l apuc de gît pe profesorul „Frumoasei de la Găeşti".

4

Cînd am zărit acel „Fiat"-600 nenorocit, încremenit în acelaşi loc unde-l mai lăsasem, m-a cuprins un val inexplicabil de exuberanţă. Opresc maşina la jumătate de metru de botul „Fiat"-ului. Cobor şi mă reped în

poartă. E încuiată, ceea ce îmi stopează avîntul. Îi descopăr broasca: una mare, de pe vremuri. Văd o sonerie și apăs înciudat pe buton. Nu iese nimeni din casă să-mi deschidă. Continui să sun, îndelung, cu desperare. Fără nici un rezultat. Măsor gardul, decis să-l sar. Aud însă un glas.

— Alo, domnu'! Pe cine căutați?

Un omuleț ieșise în tîrlici din curtea vecină; deși era numai în pantaloni și cămașă, nu-și pusese nimic pe umeri. Probabil, mă zărise stînd ca vițelul la poarta nouă. Mă apropii de el și numai atunci îmi dau seama cît e de sfrijit.

— Pe domnul Panduru, inventez eu un nume.

— Pe cine?! se miră și începe să mă iscodească bănuitor.

— Pe domnul Panduru, repet eu.

— Nu locuiește nici un domn Panduru aici.

— Nu-i strada Fagure paișpe? îmi strunesc eu nervii.

— Da... însă e locuința familiei Damian... care e și proprietara casei.

— Acum două ore am fost în casa lui și am stat de vorbă cu dumnealui.

— Cu domnul Damian?!

Sfrijitul își bagă mîna pe sub bascul vechi și se scarpină în creștet, apoi se chiorăște din nou la mine cu niște ochi spălăciți. Ca să-i cîștig încrederea, îi bag sub nas legitimația și adaug cu aplomb:

— Poliția!

Îmi privește documentul de la distanță, cu o totală lipsă de interes.

— Domnule, de două săptămîni casa e pustie. Familia Damian e plecată la Satu Mare. E în doliu... Lui i s-au prăpădit părinții într-un accident. Mai întîrzie... Probleme cu moștenirea...

Mă uit la interlocutorul meu ca la un picat din lună deși, ori de cîte ori deschide gura, mă pocnește cu un damf pămîntean de ceapă.

— Totuși, acum două ore, stărui eu, nu știu de ce fără convingere, i-am fost musafir...

— Imposibil, domnule polițist! mă contrazice sfrijitul vîrîndu-și iarăși mîna sub basc.

— De ce, domnule, de ce? mă răstesc eu enervat.

— Din mai multe pricini, mă lămurește omul cu calm. În primul rînd, cheia de la poartă și cea de la

casă sînt la mine... Casa-i în grija mea. Dacă sună cineva la poartă, sună și la mine. P'ormă, încearcă mata să intri în casă, ca să auzi ce alarmă are... ridică toată strada'n picioare...

Mă simt de parcă mi-aș fi pierdut dintr-o dată toate reflexele și mă port ca un tembel: îi cer sfrijitului să-mi mai cerceteze o dată legitimația, ca și cum operația asta ar putea să risipească absurdul situației. Răbdător, acesta îmi silabisește gradul și numele. Încerc să-l conving:

— Am intrat, domnule, în sufragerie, înțelegi? Am stat de vorbă cu el. M-a servit cu un coniac.

— Cu un coniac?!

Sprîncenele i-au rămas încremenite a mirare. Se uită la mine ca la un nebun. În cele din urmă, mi-o trîntește:

— Fugi, dom'le, d-acilea! Că zău, nu mai știu ce să cred despre dumneata... Om serios, cu legitimație... Domnul Damian, de trei-patru ani, suferă de ficat și nu mai ține în casă strop de băutură!

Observ pe chipul sfrijitului un surîs crispat... un surîs care îi trădează neliniștea provocată de ideea mea fixă. Chiar așa, de ce nu m-ar crede sărit de pe linie? Îi mai ofer totuși o dovadă că am intrat în casa lui Damian.

— I-am admirat televizorul color din sufragerie. Un „Cromatic", o minune... Mai are și un video.

Sfrijitul, al cărui nume încă nu l-am aflat, mă fixează cît mă fixează, se crucește.

— Domnule, dumneata ăi fi polițist, da' nu știi ce vorbești! Televizor are, da' unu' rusesc, de pe vremea lui Pazvante. Iar de video, nici pomeneală...

Înregistrez lovitură după lovitură, iar toate tentativele mele de a le para eșuează rînd pe rînd, sensibilizîndu-mă tot mai mult. Încep, puțin cîte puțin, să mă îndoiesc și eu de mine. Sfrijitul îmi tălmăcește tăcerea în felul său: consideră, probabil, că și așa s-a lungit peste măsură la vorbă cu mine și vrea să se retragă. Îl opresc cu întrebarea:

— Al cui e „Fiat"-ul ăsta?

Eram sigur că-mi va răspunde batjocoritor: „«Fiat»-ul? Care «Fiat»? Nu văd, domnule, nici un «Fiat»"!. Îmi infirmă presupunerea.

— Nu știu al cui e... L-o fi adus vreun vecin... A apărut de vreo două nopți.

— Poate-i furat... Ați anunțat poliția?

— De ce? Nu deranjează pe nimeni. Nu latră, nu mușcă, nu ne omoară somnul. Cine l-a lăsat, ăla o să vină să-l ridice.

— Poate că cineva îl caută cu desperare.

Face un gest de silă și schițează intenția de a-mi întoarce spatele.

— Domnule, îl opresc eu cu o deferență ostentativă, cu cine am avut onoarea să stau de vorbă?

— Cu Petrescu Petre, maistru militar în rezervă.

„Cartea de vizită" a sfrijitului mă încurajează să-i avansez o propunere:

— Domnule Petrescu, ați văzut legitimația, ați luat cunoștință că sînt locotenent-major de poliție. Dați-mi o mînă de ajutor. Chemați doi vecini ca martori și să intrăm împreună în casă. Nu mă interesează decît sufrageria.

— Nu te supăra, domnule, așa ceva nu fac. Cînd o veni acasă domnul Damian, atunci, cu el de față, poți să te uiți și pe sub pat.

Face un sînga'mprejur și dispare pe teritoriul gospodăriei sale, lăsîndu-mă singur și neajutorat. Nu știu de ce, picioarele îmi devin grele și, un timp, sînt stăpînit de senzația că n-o să mă mai pot mișca. În fine, îmi urnesc picioarele. Mă îndrept spre mașina mea și, implicit, mă apropii și de „Fiat". Constat că îi lipsește numărul de înmatriculare. „L-o fi cumpărat cineva cu gîndul să-l repare și să-l folosească", îmi ofer explicația cea mai simplă în timp ce mă instalez la volan. Nu mai am pe unde rătăci. Direcția mi-e clară: la sediu. Doar acolo, între zidurile lui, întrevăd șansa de a-mi redobîndi siguranța că încă mai sînt în deplinătatea facultăților mele mintale.

5

— Așază-te la biroul meu... e mai comod.

Locotenentul Ghiță înalță o sprînceană și-mi aruncă o privire șugubeață.

— Chiar pe locul tău?

— Chiar.

— Nu te temi că aş putea să nu mă mai ridic?
— În poliţie am învăţat să fiu curajos...
Locotenentul se aşază; spre deosebire de mine, are chef de glumă. Lîngă uşă, în picioare, cu braţele încrucişate la piept — masivul Avasilichii. Pare mai chinuit decît mine. Nu-şi mai ia ochii de pe punga aceea de plastic, „cadoul" mascatului.
— Te ascult.
Locotenentul Ghiţă şi-a deschis agenda, intrînd cu pixul în mînă în poziţie de scris. Mi-l aduc înaintea ochilor pe „profesorul" Călinei Dragoman şi mă concentrez.
— Este vorba de un bărbat. Vîrsta? Se apropie de cincizeci şi cinci de ani... Înălţimea: un metru şaizeci şi cinci — şaizeci şi opt... Dezvoltat proporţional: spătos, bine legat.
Locotenentul Ghiţă acum îşi înalţă fruntea, acum şi-o coboară. Îmi aminteşte de un elev silitor la o oră de dictare.
— Faţa mai mult dreaptă decît ovală... Fruntea e ca a ta, numai că e vălurită de două cute care se adîncesc ori de cîte ori se încruntă.
— Înseamnă că se încruntă des, mă completează Avasilichii fără să ştie de cine e vorba.
Îi expediez colaboratorului meu o privire binevoitoare. Prin mîna lui au trecut mulţi răufăcători şi n-ar fi exclus ca unul din semnalmentele reţinute de mine să-i amintească o întîmplare, un chip.
— Te ascult... îmi atrage Ghiţă atenţia.
— Părul şaten, rar, cu fir subţire, reiau eu descrierea portretului necunoscutului în pulover verde de pe strada Fagure 14. Dar şi l-a cănit... din cochetărie sau poate să mă inducă în eroare. Îşi piaptănă părul peste cap. Mai mult ca sigur că umblă cu capul acoperit.
— ...cu capul acoperit, mă îngînă criminalistul Ghiţă.
— Fire cărunte la perciuni...
— Cum îşi tunde perciunii? locotenentul îşi ridică ochii de pe agendă.
— Perciunii tunşi normal, drept. Sprîncenele de grosime potrivită.
— Ca ale mele, rîde Ghiţă înfundat.

— Sînt ceva mai distanțate de rădăcina nasului. Culoarea ochilor: verde... un verde închis... Cred că a început să-i slăbească vederea.

— De unde știi?

— Șaua ochelarilor i-a lăsat o urmă la rădăcina nasului.

— L-ai văzut și cu ochelari?

— Nu.

— O să încercăm un portret și cu ochelari, făgăduiește criminalistul. Continuă!

— Nasul drept... cu nări prelungi.

— De om viclean, completează Avasilichii pe neașteptate.

— Exact. Două cute în jurul gurii, nu prea adînci. Gura potrivită, cu buze subțiri... Buza inferioară puțin ieșită înainte. Din colțurile gurii se prelungesc două cute ca două tăieturi scurte și abia vizibile. Bărbia rotunjită, marcată de o cută ce aduce cu o paranteză răsturnată.

— Perfect! îmi laudă Ghiță spiritul de observație. Umerii obrajilor?

— Nu se fac remarcați, are o față plină.

— Altceva...

— Nu știu dacă acest ultim amănunt poate să fie de folos pentru realizarea unui portret robot.

— Spune-mi-l. Totuși... eu decid...

— Cînd zîmbește sau rîde, i se văd în partea dreaptă a gurii niște coroane de aur. Asta ar fi tot...

— Nu-mi rămîne decît să mă apuc de lucru, mă anunță locotenentul Ghiță, închizîndu-și agenda. Îmi eliberează biroul și vine spre mine. Voi realiza toate variantele posibile.

Rămîn singur cu plutonierul-major Avasilichii, care nu s-a clintit de lîngă ușă.

— Nea Tudorică, dumneata, la un moment dat...

Mă întrerupe țîrîitul telefonului. Ridic receptorul. E Marcela, îmi face o comunicare:

— Acum cîteva minute, colonelul Zaharia de la „Municipiu“ a avut o convorbire cu șeful. Nu știu pe ce temă. Însă domnul comandant mi-a cerut să te anunț că o să fii căutat, dintr-un moment în altul, de colonelul Zaharia. Așa că nu pleca din birou. Are nu știu ce treabă cu tine.

— O.K.!

Ochii îmi cad din nou pe punga de plastic. Conținutul nu-l poate stabili decît laboratorul, iar dacă analizele vor consemna rezultatul: „praf de cretă" sau „făină de grîu", înseamnă că „Domnișoara de Pompadour" și mascatul și-au bătut joc de mine și rușinea va fi mare.

Supărat că l-am dat uitării, Avasilichii îmi amintește că nu-mi dusesem la capăt întrebarea.

— Intervenisesi, mai înainte, cu vorbele: „ca de om viclean". Așa e, nea Tudorică, asta-i și impresia mea, că-i om viclean. „Frumoasa din Găești" mi l-a prezentat drept „profesorul" ei.

— „Profesor" în „arte frumoase"!

— Ai auzit de el? mă bucur eu o clipă.

— Nu. Da' de ce îți faci probleme, de vreme ce-ai fost în casa lui?

Îi zîmbesc lung, cu subînțeles, și îi amintesc cum tălmăcise el intenția mea de a-l ridica de la domiciliu pe „ziaristul" Bunescu...

— Crezi că „profesorul" mă aștepta în fotoliu, la el acasă, să vin să-l arestez?! Îmi pun mari speranțe în memoria dumitale, nea Tudorică... Dacă ți-a trecut prin mînă Călina Dragoman, de ce să nu-ți fi trecut și „profesorul" ei?

— N-ai vrut să mă asculți, mă dojenește Avasilichii, dacă am fi reținut-o pe hoțomanca asta, n-am fi avut acum atîta bătaie de cap.

— Și mai am o rugăminte: cît lipsesc eu, telefonează băieților de la „Municipiu", și cere-le să-ți dea din dosarul „Campanella" numele și adresa șoferului care a condus camioneta jefuită.

— E atît de important?

— Trebuie neapărat să stau de vorbă cu dînsul.

Telefonul, lua-l-ar dracii, sună iar. La celălalt capăt — colonelul Zaharia în persoană. Mă ia tare și amenințător:

— Mi-ai raportat astăzi că Mario Campanella a fost ridicat de la firmă, nu-i așa?

— Întocmai, domnule colonel.

— Atunci fă bine și coboară în stradă! În zece minute trec cu mașina să te iau.

Unde? De ce? Nu mă informează. Lasă chestiunea învăluită în mister. Închide aparatul, stopîndu-mi ast-

fel orice întrebare. De mult nu am mai primit un ordin atît de laconic și de drastic. Îmi place, nu-mi place, îl execut. Dar îmi place, pentru că de Campanella trebuie să fie vorba, ceea ce o să-mi ofere, în sfîrșit, posibilitatea de a-i raporta șefului meu de la „Municipiu" cum am ajuns să mă ocup de italian. Îi explic lui Avasilichii de ce sînt nevoit să întrerup discuția și îi propun să se gîndească la identificarea „profesorului" Călinei Dragoman.

— Dom'le, dosarul ăsta e plin de neidentificați! constată Avasilichii cu nemulțumire.

Iau cu mine punga de plastic și ies în stradă. Punctualitatea colonelului e proverbială. O „Dacie" neagră oprește în dreptul meu. La volan — colonelul Zaharia. Îmi deschide portiera și mă poftește lîngă dînsul. Pe bancheta din spate — doi tineri în civil. Nu-mi sînt prezentați. Pornim. E ceasul amurgului, în curînd se va însera de-a binelea. Șeful fumează trecîndu-și țigara dintr-un colț al gurii în celălalt. Conduce nervos.

— Nu ești curios să știi unde te duc? mă întreabă colonelul după ce scapă de chiștoc prin geamul lăsat în jos.

— Sînt, dar nu mi-e permis să-mi manifest curiozitatea... Îl urmez disciplinat pe cel care comandă parada, răspund eu mai în glumă, mai în serios.

— Campanella e mort... a fost împușcat, îmi comunică el în stil telegrafic. Cadavrul lui a fost găsit în pădurea Băneasa, pe o alee auto din apropierea Grădinii zoologice.

Vestea mă lasă impasibil, ca și cum aș fi aflat-o mai de mult.

— La fața locului, mă informează el în continuare, se află de-acum un echipaj al nostru, condus de maiorul Scurtu. Cadavrul a fost găsit cu două ore în urmă de un salariat al Grădinii zoologice.

De ce mă onorează colonelul Zaharia cu un asemenea raport? Toate astea aș fi putut să le aflu și mîine, din Buletin. De aceea, tac și ascult. Colonelului Zaharia însă îi umblă deopotrivă și gura, și mintea, așa că nu i-a fost prea dificil să intuiască ce-i în capul meu.

— Ce mi-am zis? Ia să-l luăm și pe Mircea Dabu cu noi. După cîte știu, el e singurul care l-a văzut pe Campanella în ultimele douăzeci și patru de ore. Așa e?

Atunci, de ce să-l lipsim de plăcerea de a-l mai vedea o dată, fie şi mort? Ai vreo obiecţie, domnule locotenent-major?

— Deşi cuvîntul *plăcere* nu-i chiar la locul lui, eu, oricum, vă mulţumesc. Nu în fiecare zi ţi-e dat să te întîlneşti cu omoruri prin împuşcare. Şi cînd victima e şi cetăţean italian...

Cei doi „civili“ de pe bancheta din spate, atenţi la dialogul nostru, nu îndrăznesc nici să se mişte.

— Da' ce, cu omoruri prin otrăvire cu nicotină te întîlneşti în fiecare zi? mă contraatacă şeful Serviciului judiciar al Capitalei. Şi iată, dintr-o dată, ai două cazuri în circa ta... La distanţe mici unul de celălalt.

— Întrevedeţi o legătură între cele două cazuri şi asasinarea lui Campanella?

— Încă nu... n-ar fi însă exclus ca apariţia ta în viaţa cotidiană a italianului să-i fi grăbit deznodămîntul.

Franchețea colonelului, deşi are rezonanţa unui act de acuzare, nu mă surprinde. Ripostez şi eu în aceeaşi manieră:

— E o acuzaţie? E o critică?

— Nici una, nici alta, Dabule. Pentru o fracţiune de secundă, încearcă să-mi surprindă faţa. E o simplă supoziţie. Am de gînd să-ţi las pe cap toată beleaua.

— Sună a pedeapsă!

Colonelul rîde, îşi aprinde o altă ţigară. Mă minunez de îndemînarea cu care îşi scoate pachetul, ţigara, bricheta, în timp ce conduce cu o singură mînă.

— Ce să-i faci, Dabule, dacă nu ne-am ales şi noi alte meserii! Eu te pedepsesc pe tine, Inspectoratul general pe mine, iar infractorii, răsăriţi după Revoluţie ca ciupercile otrăvitoare după ploaie, ne pedepsesc pe noi toţi...

Nu mai rîde. În faţa unui asemenea adevăr ar fi o impietate. Deşi am rulat în viteză, ajungem la locul faptei pe întuneric. Mă gîndesc la Campanella: a fost lait-motivul zilei de astăzi... Începînd cu secretara cu sînii ei opulenţi şi încheind cu prezenta cursă. Oare secretara o fi aflat de moartea patronului ei, care moarte, printre altele, înseamnă şi finalul firmei, precum şi desfiinţarea postului ei? Prin asociaţie, îmi amintesc de ceea ce-mi povestise Călina Dragoman, de modul italianului de a-şi încheia relaţiile amoroase. Întreb:

— Ce știți de soția lui din Italia?

— Cum, e căsătorit? Nu știam... își manifestă colonelul nedumerirea.

Intonația replicii superiorului meu mă îndeamnă la prudență. Dacă declarația „Domnișoarei de Pompadour“ n-a fost altceva decît o născocire, pentru a mă induce în eroare?.

— Așa îmi închipuiam, zic, propunîndu-mi să nu pun încă în discuție piesele de la dosarul „Berbecul“.

— Mîine vom lua o decizie, mă anunță colonelul fără nici o legătură cu ceea ce spusesem înainte.

— Iertați-mă, apropo de ce?

— De ceea ce vom iniția. Mario Campanella e un investitor străin... are o firmă... o secretară. Ți-a plăcut tipa? Hai, hai, nu fi ipocrit.

— N-am de ce să fiu. Sînt încă flăcău, îi amintesc. N-am nici un motiv să mă ascund... E un exemplar cum numai în filme întîlnești. Cînd stă sub duș, sînii îi țin de streașină, să nu-și ude picioarele.

L-am făcut pe colonel să rîdă cu poftă. Chestia cu sînii ca o streașină mi-o spusese mai demult un prieten.

— Să-ți zic eu una și mai bună. Află, domnule Mircea Dabu, că această frumusețe de femeie este lesbiană.

— Nu pot să cred! exclam eu indignat în numele tuturor bărbaților normali.

— Nu-ți vine să crezi, nu-i așa? Nici eu n-am crezut, dar mi s-a arătat o revistă ilustrată din Roma, a lesbienelor. De la coperta principală și pînă la ultima, revista era plină cu fotografiile ei, cu comentarii pe seama unor amoruri. O să-ți fac rost de revistă, să vezi și tu două femei, goale, superbe amîndouă, îmbrățișîndu-se și sărutîndu-se. Te cuprind pe tine, bărbat sănătos, pandaliile... Mare-i grădina lui Dumnezeu!

Rîd înfundat și cei doi din spate. Colonelul trage o frumoasă înjurătură balcanică și, în final, adaugă:

— Presimt că mortul o să ne pună pe drumuri.

Era momentul să intervin, să-i raportez evenimentele din ultimele douăzeci și patru de ore, mai ales cele trăite de mine în casa de pe strada Fagure, dar în înserarea care se lăsase, văd balizele aprinse ale aeroportului Băneasa și îmi dau seama că, practic, nu mai am cînd s-o fac. Arunc o vorbă mai mult ca să sparg tăcerea:

— Interpolul s-a interesat de Campanella?

— Nu...

— Noi am cerut Interpolului informații despre Campanella?

— De ce? Nu am avut nici un motiv s-o facem. Omul a sosit în țară cu gînduri bune, umanitare... cu investiții. A manifestat onestitate, ne-a demonstrat cum se organizează o paradă a modei. Firma lui e cunoscută în Europa. Și-apoi, sîngele apă nu se face.

Acest frumos portret al lui Mario Campanella, compus fără pic de ironie de șeful meu de la „Municipiu", e în totală opoziție cu imaginea rezultată din declarațiile „Domnișoarei de Pompadour" și ale „găeștenilor". Doar dacă nu mi-au vîndut gogoși.

Mașina, condusă cu măiestrie de colonelul Zaharia, trece în viteză prin dreptul restaurantului „Băneasa", inaintînd spre Grădina zoologică.

— Ne apropiem!

Răsucește volanul spre stînga, înscriindu-se pe o alee îngustă, asfaltată, ce taie pădurea. În depărtare, o zonă scăldată într-o lumină puternică. Țîșnesc dur două reflectoare instalate pe mașinile „Aro" din dotarea noastră criminalistică. Ce mai, luminație *à giorno*. Se văd și siluetele colegilor mișcîndu-se ca într-un film mut. Puțin mai tîrziu, „șoferul" apasă pe frînă. Coborîm cu toții. Ne întîmpină unul dintre subordonații direcți ai colonelului — maiorul Titu Scurtu, un coleg cu multă experiență criminalistică.

— Ce doriți mai întîi, să vedeți cadavrul sau să-mi ascultați raportul?

Colonelul Zaharia optează pentru varianta a doua.

— Voi fi concis, precizează maiorul din capul locului. Reiese fără dubii că Mario Campanella a fost împușcat în alt loc, cu cinci sau șase ore în urmă, de unde a fost transportat cu o mașină și abandonat aici. Dintr-o cercetare sumară, se poate conchide că victima a pierdut foarte mult sînge. Prezintă cinci orificii provocate de o armă de foc. Asasinul a tras din față și, în mod cert, de la mică distanță. Moartea i-a fost violentă și fulgerătoare. Expertiza balistică și cea medico-legală vor stabili cu exactitate calibrul gloanțelor, cîți trăgători au fost. S-a executat un set de fotografii.

— Nici o informație? se miră colonelul Zaharia.

— În afară de mărturia celui care a descoperit cadavrul, nimic în plus. V-am așteptat... Văd că procurorul și medicul-legist întîrzie.

— Vă cunoașteți, nu-i așa? ne întreabă colonelul, dîndu-ne, în sfîrșit, posibilitatea să ne strîngem mîinile.

Colonelul Zaharia se apropie de cadavru. Noi după el. Lumina celor două reflectoare se intersectează astfel încît nimic nu poate scăpa ochiului. Campanella zace în șanțul nu prea adînc de la marginea drumului. Judecînd după poziția sa, se vede clar că a fost azvîrlit dintr-o mașină care, desigur, n-a staționat mai mult de un minut. După cum se lățise sîngele pe partea din față a hainei, îți dădeai seama că hemoragia fusese abundentă. E îmbrăcat cu un alt costum decît cel din ajun. Și butonii de aur de la mînecile cămășii sînt diferiți. Fără îndoială, observațiile maiorului Scurtu sînt judicioase: sîngele închegat pe față, pe haine, pe mîini dovedește, fără putință de tăgadă, că Mario Campanella se află pe cealaltă lume de cîteva ore bune. Cu toate astea, atunci cînd mă aplec să-i cercetez ceva mai bine figura, mă cuprinde senzația că ochiul lui drept — cel stîng nu se vede din pricina poziției trupului —, deși rigid și sticlos, trăiește, ba mă și recunoaște. Fiori reci mi se preling tăios pe șira spinării. Mă pomenesc acuzîndu-mă: „Tu i-ai grăbit moartea! Te-ai grăbit să-l convoci la poliție! Te-ai lăsat ademenit de perspectiva unei confruntări Călina Dragoman contra Mario Campanella!". Cum să nu mă cutremur? Am apăsat astfel pe o clapă care a declanșat un act de răzbunare. Crima s-a comis, neîndoios, în timp ce eu, instalat comod într-un fotoliu, ascultam bazaconiile mascatului și ale Călinei Dragoman...

Nu știu ce gîndește colonelul Zaharia ori maiorul Scurtu în clipele astea, eu însă știu ce-mi trece prin cap. La Campanella, la firmă, s-au prezentat doi „agenți de la poliție". Aceștia l-au ridicat și l-au dus... în nici un caz la Poliție... E normal să emit supoziția că asasinii italianului nu pot fi decît cei doi. Deci, primul pas ce trebuie întreprins ar fi să trecem imediat la interogarea secretarei lui Campanella, să-i cerem să ni-i descrie pe cei doi „polițiști", să ne relateze cum s-a desfășurat întîlnirea dintre aceștia și patronul ei, în ce limbă s-au înțeles.

Mda... Remușcări tardive... Călina Dragoman nu mi-a ascuns ura ei față de italian, răzbunarea pusă la cale. Să fi atins ura ei o asemenea cotă, încît să-i dorească fostului ei amant moartea? Ba s-o și pună în scenă? Ar fi prea de tot! Totuși „găeștenii“ nu comit crime și se feresc să folosească arme de foc. Mai e însă ceva zăpăcitor: în buzunarul drept al hainei, păstrez o misterioasă pungă de plastic. Oricare i-ar fi conținutul, trebuie nu numai s-o pun pe biroul șefului meu, ci să-i explic și proveniența.

Mîna puternică a colonelului Zaharia mă apucă de cot, strîngîndu-mi-l:

— Nu-mi place deloc povestea asta!

Lehamitea i se citește pe chip. Îl întreb de ce.

— Că-i o poveste scrisă cu gloanțe... În cazuistica noastră, pînă la Revoluție, armele de foc absentau. De unde au apărut? Cine le-a folosit? Să nu uităm că Mario Campanella, în ciuda faptului că maică-sa e româncă, are cetățenie italiană. Cînd încep diplomații să te asalteze cu întrebări și dacă mai trag după ei și o liotă de ziariști, apoi să te ții, băiete!

Ajutoarele maiorului Scurtu, cărora li s-au alăturat și cei doi subofițeri aduși de colonel, își extind cercetările asupra cîmpului infracțional: caută, scotocesc, poate, poate, vor găsi în jurul cadavrului lui Campanella urme utile. Privesc în jur cum apare pădurea în bătaia reflectoarelor, într-un joc bizar de lumini și umbre și mă gîndesc că autorii omorului cunoșteau pădurea Băneasa, au mers la fix. Desigur, în mașina asasinilor trebuie să fi rămas pete de sînge. Colonelul Zaharia trage cu sete din țigară și mă întreabă:

— Ce-au avut cu el? Cine-or fi asasinii? Autohtoni? Din import? Să existe o legătură între jaful camionetei și crimă?

Nu mă mai rabdă inima... scot din buzunar punga de plastic și i-o pun colonelului în mînă, stîrnindu-i nedumerirea.

— Trimiteți-o la laborator să i se analizeze conținutul. Cine știe, poate aflați un răspuns la întrebările care vă frămîntă.

— De unde o ai? se interesează el, intrigat de surpriză.

Din întuneric apar mașina Procuraturii Capitalei și ambulanța Institutului Medico-Legal, așa că discuția

noastră rămîne în pom. Mă dau mai la o parte. „Oficiază“ cel mai înalt în grad. Știu ce va urma: procurorul își va găsi de lucru cu trupul neînsuflețit al lui Campanella; medicul va constata decesul; ofițerul cu trusa va fotografia. Apoi, procurorul, asistat de colonelul Zaharia, va cerceta buzunarele defunctului. Nu cred că vor găsi mare lucru. Prefer să mă retrag în mine, să cîștig timp pentru a cumpăni ce am de întreprins. De punga mascatului — slavă Domnului! — am scăpat. N-are decît să se frece colonelul Zaharia pe cap cu ea. În noaptea asta, de Mitiță am nevoie... să mă ajute să pătrund în casa de pe strada Fagure. Va fi din parte-mi un act ilegal, iresponsabil, însă misterul trebuie elucidat. În ciuda celor afirmate de fostul maistru militar Petrescu Petre. Dacă locuința are, într-adevăr, un sistem de alarmă conectat la casa sa? Atunci... Pot să-mi iau rămas bun de la Poliție... Totuși, întîlnirea cu „profesorul“ Călinei Dragoman și cu mascatul n-a fost o halucinație, a avut loc pe strada Fagure 14, într-o sufragerie. Acolo am admirat pe ecranul unui televizor color frumusețea „Domnișoarei de Pompadour“ și am ascultat un mesaj „tandru“ de adio. În cine să mă încred? În trăirile mele sau în explicațiile sfrijitului?

Un ordin: „Să vină brancarda!“ mă readuce în haloul de lumină al cîmpului infracțional. Ultimul act al cercetărilor la locul faptei e pe cale de a se încheia. Cadavrul așezat pe o brancardă va fi urcat în ambulanță, cu care va călători destul de comod pînă la morgă. După asta, se va pune în mișcare caravana de mașini ale Poliției. Reflectoarele se vor stinge, iar noaptea va pogorî peste cîmpul infracțional cortina sa de beznă.

6

Colonelul Zaharia ne invită pe mine și pe maiorul Scurtu în „Dacia“ sa neagră. Vreau să mă așez pe bancheta din spate, dar superiorul meu îmi poruncește:

— Tu, Dabule, treci lîngă mine... ești oaspete.

Mașina o ia din loc cu o viteză moderată; „șoferul“ o va menține așa pînă la destinație.

— De la bun început, țin să lămuresc un principiu de muncă, deschide colonelul Zaharia discuția. Cel care mi-a sugerat să-ți încredințez ție, Mircea Dabu, cazul

a fost chiar comandantul tău, domnul colonel Ilie Maftei. De ce? Susține că ești proaspăt conectat la dosar. Așa e?

— Oarecum... mormăi eu, nemulțumit de explicație.

— Parcă pînă acum nu mormăiai?

Rîd potolit. Uneori, colonelul Zaharia poate fi și amuzant.

— Pentru mine, cazul Campanella nu există decît prin tangență. Am ajuns la italian cu totul întîmplător.

— Cu atît mai bine.

— Mă puneți dintr-o dată în fața unui front foarte întins și n-am oameni.

— Ți-l dau pe Scurtu.

— Vă mulțumesc. Aș mai avea nevoie de doi-trei.

— Mă, tu nu ești în toate mințile! mă ia în derîdere colonelul Zaharia. Pe ce lume trăiești? I-auzi-l! Vrea oameni! Ce, îți cer să iei cu asalt banda lui Al Capone?

Nu-mi place să fiu luat peste șiret nici măcar de șefi și de aceea îi răspund bățos:

— În viziunea mea, dosarul Campanella înseamnă în adevăr o operațiune.

— I-auzi, Titule, ce și cum gîndește un polițist, și încă unul de la Circă!

Maiorul, care pînă atunci tăcuse, își dezleagă limba și, spre uimirea mea (l-am ascultat rareori vorbind în contradictoriu), îmi ia apărarea.

— Important e că gîndește. N-ar fi lipsit de interes să-l întrebăm ce-ar iniția dacă i-ați mai da doi-trei oameni.

— Răspunde, Dabule, ce-ai iniția?

Acum sînt luat școlărește. Nu mă supăr.

— Încă în noaptea asta, aș întreprinde trei descinderi: una la locuința lui Campanella, a doua la locuința secretarei lui Campanella, a treia într-o locuință de pe strada Fagure 14.

— Strada Fagure 14?! Ce „apicolă" mai e și asta?

— Păi vedeți, domnule colonel? ricanez. E vorba de o operațiune pe un front larg. În continuare, l-aș pune imediat sub urmărire pe reprezentantul societății de asigurare din Roma.

— I-auzi! Să urmărim un detectiv... Lista-i lungă?

— Aș mai trece-o apoi pe „Domnișoara de Pompadour".

— Titule, n-ai impresia că o Circă își bate joc de un „Municipiu"?

În mașină răsună un „Nu!" categoric.

— Bravo! Colaborarea voastră nici n-a început și v-ați și coalizat împotriva superiorului... Bravo! Cum vezi tu desfășurîndu-se aceste descinderi, simultan?

— Mai întîi la locuința secretarei...

— Știi unde locuiește?

— Nu.

— Spune-i, Titule!

— Hotel „București", camera 804, răspunde el ca un automat.

— Știi unde a locuit Campanella?

— Nu.

— Tot la hotelul „București", camera 618.

— Nu se poate! izbucnește din pieptul meu un protest caraghios.

— Cunoști un alt domiciliu al lui? dorește, pe bună dreptate, să afle colonelul de la mine.

Drept răspuns, mă apuc să-i prezint evoluția scandalului de la „Berbecul", declarațiile Călinei Dragoman alias „Domnișoara de Pompadour" contra lui Campanella. Pentru a mă asculta cu atenție, colonelul trage mașina pe dreapta și se răsucește spre mine, așezîndu-și brațul drept pe banchetă.

— Abia acum pricep de ce comandantul tău a insistat să-ți încredințeze cazul...

Face o pauză, lăsînd impresia că se gîndește la ceva foarte important. Puțin mai tîrziu, ne împărtășește un plan:

— O să oprim la hotelul „București". Eu cu Scurtu o să intru în hotel, cel de la Recepție mă cunoaște. Cu puțin noroc, prima descindere o facem chiar acum, pe barba mea.

— Deci, nu credeți că Mario Campanella mai are și un alt domiciliu?

Colonelul Zaharia demarează cu grijă. Circulația pe șosea s-a întețit. Nu uită să-mi răspundă:

— Nu cred... pînă la proba contrarie...

Siguranța superiorului meu mă pune pe gînduri: dacă și în chestia asta „Frumoasa de la Găești" m-a tras în piept, atunci puținul meu prestigiu profesional s-a dus naibii. Toate dezvăluirile ei vor fi puse sub semnul în-

doielii. Pînă și punga de plastic cu acel incert conținut. Pe neașteptate, Scurtu mă întreabă, spărgînd tăcerea:

— Ce zici, n-ar fi indicat ca domnul colonel să se intereseze și de Călina Dragoman?

— Nu...

— Te îndoiești de onestitatea și discreția recepționerilor? îmi dibuie colonelul frămîntările.

— Exact.

— Ce-i drept, sînt cam limbuți.

— Pe mine mă interesează nu atît o discuție cu recepționerii, precizez eu, ci interogarea secretarei și, desigur, descinderea... Domnule colonel, chiar sînteți hotărît să vă abateți de la lege?

— Pentru operativitate, da... Îmi asum întreaga răspundere. Dacă Sandrella Vincente e în hotel, Scurtu o să se întoarcă la mașină, iar tu vii după mine. Nu te mai oprești la Recepție. Iei ascensorul și urci direct la etajul 8, camera 804. Ți-ar plăcea să-i închei secretarei sutienul?

— Dacă tot eu sînt și cel care i-l descheie, de ce nu?

Rîdem tustrei. Străbatem Calea Victoriei și, în curînd, șeful Serviciului judiciar al Capitalei caută un loc de parcare. Îl găsește. Rămîn singur în mașină și îi urmăresc pe cei doi cum se îndreaptă spre hotel. Cînd nu-i mai zăresc, redescopăr Biserica Albă și îmi amintesc că în apropiere e blocul în care Mario Campanella își are instalată firma. Am trăit atîtea evenimente în cursul zilei, încît am senzația că de la convorbirea mea cu pieptoasa Sandrella Vincente s-au scurs nu opt ore, ci patruzeci și opt. Rememorîndu-mi întîlnirea cu secretara lui Campanella, îmi dau seama că, surprins atît de cele aflate, cît și de sînii ei, n-am fost nici o clipă curios să-mi arunc privirile dincolo de ușa deschisă ce unea anticamera cu cealaltă încăpere. Și îmi cade o întrebare precum o fisă: „De ce n-ar avea în bloc o a doua locuință, cea descrisă de Călina? Poate chiar în prelungirea birourilor. De ce nu, cînd ești om de afaceri și dispui de fonduri mari?".

Încep să „mă joc" cu gîndurile, cu ipotezele, dar nu am cînd să mă desfășor. Colonelul Zaharia se întoarce la mașină destul de repede. Se așază la volan bodogănind și înjurînd. Scurtu își ocupă și el locul pe bancheta din spate. Colonelul apasă pe accelerație cu întîrziere. Din pricina înjurăturilor: trebuie să se răcorească.

— La ce oră ai stat de vorbă cu Sandrella Vincente?

— La ora unsprezece.

— Ei bine, la ora paisprezece și treizeci, dumneaei își achita nota de plată și părăsea hotelul.

— Singură? Cu bagajele?

— Singură și cu bagajele. I le-a dus portarul la mașină.

— La mașina ei?

— Da, o „Lancie“ albastră... Asta tot de la recepționer o știu. A plecat precipitat într-o excursie la Istanbul. Pune-i sare pe coadă! Iar camera închiriată de domnul Campanella este destinată firmei, unor întîlniri de afaceri. De locuit, însă, locuiește peste drum, unde își are birourile. Ce facem?

Mă încearcă o bucurie lăuntrică, destul de chinuită. Așadar, „Domnișoara de Pompadour“ nu m-a mințit în privința apartamentului lui Campanella.

— Un moment, domnule colonel, intervine Scurtu, ați omis să-i spuneți ce-ați aflat despre Dragoman Călina.

— Recepționerul, intrat în schimb la ora 14, m-a informat că tipa a părăsit și ea hotelul. Nu știe unde, că nu-l interesa. Și-acum, te întreb, ce facem?

— Procurorul a găsit vreun port-chei asupra lui Campanella?

— Cred că da.

— Pe mine lăsați-mă la unitate. Iar dumneavoastră pregătiți descinderea la locuința de peste drum a lui Campanella... A! Și ar mai fi ceva...

— Cum rămîne cu descinderea de pe strada Fagure 14? Am reținut bine adresa?

— Ați reținut bine... O efectuez eu, bineînțeles cu aprobarea dumneavoastră.

— Deocamdată te duc la unitate, decide colonelul după o scurtă pauză. Să ne mai gîndim...

— Descinderile se cer întreprinse încă în noaptea asta, insist eu înainte ca mașina să se pună în mișcare.

În birou mă așteaptă o surpriză. Avasilichii, instalat la masa mea de lucru, stă de vorbă cu o femeie îmbrăcată parcă prea elegant în raport cu figura ei umilă. La vederea mea, plutonierul-major se ridică și îmi eliberează locul.

— Iată, a apărut și domnul locotenent-major...

Femeia dă și ea să se ridice. O opresc. „O fi mama lui Bujorel Necula“, îmi zic.

— Îmi permiteți să vă raportez?

„Uf, cînd o să scăpăm și de vocabularul ăsta cazon?“ Îi permit, desigur.

— Dumneaei e soția lui Pungan Gică, șoferul camionetei firmei „Campanella“.

Oboseala mi se risipește ca prin farmec și interesul meu pentru raportul lui Avasilichii devine real.

— M-am deplasat, așa cum mi-ați ordonat, la domiciliul cetățea... domnului Pungan Gică și nu l-am găsit. De ce? Mai bine o să vă explice dumneaei.

Femeia își scoate din poșetă batista, își șterge ochii, își suflă nasul.

— Doamnă, bănuiesc că în viața dumneavoastră s-a petrecut ceva foarte grav...

Vorbele au efectul unui balsam. Femeia încetează să mai plîngă și mă cercetează cu o curiozitate îndreptățită, dîndu-mi și mie posibilitatea s-o observ ceva mai bine. Îmbrăcămintea elegantă, aș zice chiar modernă contrastează cu fața ei boțită și nefardată. Frumoasă se pare că n-a fost ea niciodată, dar s-a trecut destul de repede.

— Așa e, domnule locotenent.. suspină ea în cascade.

— Locotenent-major, îi șoptește Avasilichii.

Îi fac semn colaboratorului meu să se stăpînească. Doamna Pungan se corectează, după care continuă:

— Da, s-a petrecut ceva foarte rău în viața mea...

Cît p-aci să izbucnească din nou în plîns. Mai găsește însă în ea resurse să se stăpînească. Oftează, în schimb, din rărunchi, dureros. Își prelungește tăcerea ca, după un timp, să-mi mărturisească oful dintr-o suflare:

— Soțul meu a dispărut...

Îmi ridic ochii spre un Avasilichii îndurerat; clatină afirmativ din cap. Îmi vîr mîna în sertarul din dreapta și declanșez aparatul de înregistrare.

— Doamnă, cum adică, a dispărut?! îmi exprim eu uluirea sinceră.

— După nenorocirea care a căzut pe capul lui în noaptea cu jaful, el a stat cinci zile în spital... A dat declarații peste declarații... Da' ce folos? Prea multe nu-și mai amintea...

— Adică nu-și mai amintea cum s-au petrecut faptele?

— Da, domnule... I-am povestit și dumnealui... Mîna în care strînge batista se întinde în direcția lui Avasilichii. Își amintea de spectacol, de succes. În rest: cum a urcat la volan, de ce în loc s-o ia spre depozit a luat-o spre Găești, nimic... nimic... Cînd domnul Campanella a văzut în ce stare e, și cum are un suflet bun, i-a promis că-l trimite la tratament în Italia.

— Și s-a ținut de cuvînt?

— Da, l-a trimis pe cheltuiala lui la un sanatoriu special din Palermo...

— Pe ce dată?

— Pe 16 februarie... A plecat cu avionul pînă la Roma, acolo îl aștepta un reprezentant al firmei, care a avut grijă de el, l-a însoțit la Palermo, i-a plătit sanatoriul...

— De unde cunoașteți toate amănuntele astea?

Întrebarea o descumpănește.

— Cum de unde? De la el! Din două în două zile, mă chema la telefon. Vorbea mult cu mine. Mi-a trimis și două ilustrate. Acum două săptămîni, m-a anunțat că se externează... că se simte sufletește bine... că în trei zile o să fie acasă...

— Îi revenise memoria? ard eu de nerăbdare să aflu.

— Nu... Numai starea lui sufletească era alta, mai bună. Știți, Gicuță al meu suferea tare mult că, din pricina lui, domnul Campanella a avut o pagubă atît de grea. Suferea că-și pierduse ținerea de minte și patronul ar fi putut să creadă că el, om serios și cinstit, e amestecat în hoția asta. Prostia asta au reușit să i-o scoată din cap. De aia îmi tot spunea la telefon că sufletește e iarăși ca înainte.

— În ce limbă se înțelegea cu doctorii la Palermo?

— Asta-i! Că domnul Campanella — să-i dea Dumnezeu sănătate — s-a gîndit la toate. În sanatoriul ăla e și un doctor din România care l-a îngrijit...

În timp ce ne privim în tăcere, ochii i se umplu din nou de lacrimi ce se preling pe chipul ei îmbătrînit prea de timpuriu.

— Mi-e inima grea, domnule ofițer... De zece zile Gică trebuia să fie acasă. Am așa, o presimțire... se vaită ea abia auzit.

— Bine, dar ce zice domnul Campanella? Ați vorbit cu el?

De trei ori... La început, m-a încurajat... că știe că i s-a scos biletul de avion... Că a vorbit personal cu oamenii lui din Roma... Ieri însă mi-a spus-o pe șleau: „Doamnă Pungan, nu știu ce să mai cred, soțul dumneavoastră a dispărut de la hotel și nu s-a mai întors. Oamenii mei au anunțat poliția...". Cum să dispară, domnule ofițer, spuneți și dumneavoastră?! Cînd el mi-a spus la telefon că abia așteaptă să-și vadă casa?

Își tamponează ochii. Descopăr în adîncul lor o suferință amestecată cu desperare. Îmi imaginez ușor ce-i în sufletul ei, însă nu pot să-i dezvălui că mintea mea așază dispariția soțului ei lîngă cadavrul lui Campanella, dînd cazului în anchetă o nouă dimensiune.

— Ieri, ați trecut pe la domnul Campanella sau ați vorbit cu el la telefon?

— M-a chemat dumnealui... ca să-mi dea leafa soțului pe luna februarie. E un om tare de treabă. M-a încurajat... M-a rugat să nu fiu desperată, să am răbdare...

— Poate că ar trebui să-i dați ascultare...

Sfatul n-a răsunat prea convingător. Cum să alini cu vorbe suferința femeii? Mi se văicărește:

— Am așa o presimțire, domnule polițist, că lui Gicuțu al meu i s-a întîmplat ceva... ceva rău...

Nu, nu-mi oferă o nouă repriză de plîns, așa cum mi-am închipuit o clipă. Îi fac semn lui Avasilichii să o scoată din birou. Acesta se apropie de ea, o ajută să se ridice, adresîndu-i-se compătimitor:

— Să mergem... să-mi notez cîteva date.

O conduc și eu pînă la ușă. Tac. Pur și simplu, nu știu ce să-i îndrug. După plecarea ei, un timp am senzația că am căzut în transă, că m-am desprins de toate gîndurile, nu mai comunic în nici un fel cu lumea exterioară. Mă leagănă o senzație reconfortantă, odihnitoare, de imponderabilitate.

Păcat că desprinderea a fost scurtă. Însă nu durata ei contează, ci efectele înregistrate. Oboseala mi s-a risipit. Mă simt ca și cînd, după un somn profund, aș fi trecut printr-un duș scoțian. Mă instalez la birou, scot la lumină din mapa „Berbecul" cîteva file cu însemnări, le trec în revistă. Din suita de notații mai mult sau mai puțin cronologice, mă opresc asupra unui nume: Anica

Lipoveanu. Proxenetă. Dar numai atît? Se cunoştea oare cu Cornel Turcu — Paul Kuhn? Probabil că da... Altfel, de ce victima pumnalului lui Paizu, un „străin" cu valută, ar fi tras la un hotel de mîna a treia? Se simţea, se vede treaba, ocrotit de Anica Lipoveanu. Prin ea, pesemne, se afla în contact cu cineva care nu se putea arăta oricînd, oriunde... Că este aşa îmi dovedesc două elemente: a) participarea ei nemijlocită la sustragerea valizei lui Kuhn alias Cornel Turcu, după moartea acestuia; b) în halatul Anicăi Lipoveanu am găsit un bileţel scris, aşa cum îmi confirmase Miron Teohăneanu, şeful hotelului, de mîna femeii trecute în nefiinţă, un nume şi un număr de telefon: „Col. Crăciun 17.43.8...", numărul propriului ei abonament. Fără doar şi poate că acest bileţel fusese scris cu un rost, să-l dea cuiva... unui ins care, pentru a-l contacta pe „colonelul Crăciun", urma să-l caute la telefonul proxenetei. Bileţelul dovedeşte că Anica Lipoveanu nu ezita să-şi pună casa la dispoziţia „colonelului". Oare cui trebuia să-i transmită Anica Lipoveanu numărul ei de telefon? Nu încape îndoială, celui care sustrăsese valiza şi o aruncase pe fereastră. Iar apoi îl adăpostise în hotel. Pentru o asemenea supoziţie pleda şi moartea lui Pavelescu. În consecinţă, de ce nu s-ar putea susţine că neaşteptata mea apariţie la hotelul „Gloria" a întrerupt cursivitatea unui scenariu minuţios elaborat, încurcînd toate socotelile? Iar Anica, depăşită de evenimente, a mai apucat să-l ascundă pe Gigi Pavelescu în debaraua de la „patru", convinsă fiind că locotenentul Săndoiu n-are cum să dea de el. În schimb, nu a mai reuşit să-i transmită bileţelul. Încolţită de razie, s-a văzut nevoită să fugă... Acasă, desigur, unde „colonelul Crăciun" aştepta valiza. O ipoteză are nevoie de dovezi... de confirmări. Nu le am. Deocamdată... În schimb, am intrat în posesia altei dovezi: Anica Lipoveanu se afla în relaţii intime cu Mario Campanella. Atît de intime, încît îi devenise complice. O acuzau cele patruzeci şi nouă de modele numărate de mine în şifonierul din dormitorul ei. Deci, realitatea mă obliga să conchid că mascatul Călinei Dragoman nu mă minţise. Modelele, probă acuzatoare — împotriva cui oare? — fuseseră sustrase printr-o operaţiune fulger condusă, pare-mi-se, de către o femeie, a cărei victimă a fost Dumitraş. În cursul nopţii trecute, Campanella a căutat-o de două ori pe Anica Lipoveanu la telefon, fapt

ce atestă legătura lor. De-aici, alte întrebări: Cînd, unde și în ce împrejurări a cunoscut-o Campanella pe Anica Lipoveanu? A avut oare Campanella legături, prin proxenetă, și cu „colonelul Crăciun"? L-a cunoscut Campanella pe „Paul Kuhn", veche cunoștință a „Domnișoarei de Pompadour"? Desigur, toate aceste întrebări s-ar părea că trec acum în plan secund, datorită unei întrebări mult mai grave: Cine l-a ucis pe Mario Campanella și, mai ales, de ce?

Și iată așa, prin mijlocirea notelor din mapa „Berbecul", ajung să revăd filmul celor petrecute în casa de pe strada Fagure 14. Nu am nici o îndoială că identificarea bărbatului în pulover verde cu ajutorul portretului-robot va fi încununată de succes. E nevoie însă de răbdare. Iar eu sînt în luptă cu timpul. De aceea rămîn la convingerea că o descindere, încă în cursul acestei nopți, în casa necunoscutului Damian este imperios necesară.

Bătăi discrete în ușă, parcă ale unui ins căruia îi vine peste mînă să mă deranjeze. La invitația mea, se arată plutonierul-major Avasilichii; „intră și iese din scenă" după o regie proprie.

— Vă raportez, începe el protocolar, că am primit un telefon de la ofițerul de serviciu de la Circa 11. Cică au reținut un tînăr, care, cuprins de furie, a spart geamurile unei librării. Întîmplător, pe vandal îl cheamă Bujorel Necula.

— Bujorel Necula?! mă ridic eu din scaun fulgerat de știre.

— Ei, ce te miri așa? Nu l-ai pus tu în libertate? mă ia dumnealui în balon. Ce crezi că face în momentul ăsta? Stă în genunchi și se roagă de ofițer să fie transferat la noi.

— Nu-i rău, nene Tudorică! apreciez eu după o scurtă gîndire. Păi să ni-l trimită... Cît mai repede...

Avasilichii știe cînd glumesc și cînd vorbesc serios. Ironia întinsă biruitor pe fața sa mare îi dispare pe dată. Iese, renunțînd la orice comentariu. Încep să mă plimb de colo pînă colo ca într-o carceră. M-am despărțit de Bujorel Necula astăzi de dimineață. Hotărîrea mea de a-l pune în libertate nu-l încîntase așa cum îmi închipuisem. Ceva se petrecuse în sufletul său în ultima noapte de arest. A ieșit din biroul meu alarmat, dacă nu chiar

înspăimîntat. Pe acasă n-a dat. Nici măcar ca să se îmbăieze sau să se primenească. În schimb, s-a repezit s-o caute pe Călina Dragoman. A găsit-o la telefon. Ce-au avut să-și spună? De ce l-a împins deznădejdea să săvîrșească un act de huliganism? Doar pentru a se lăsa înhățat de poliție, ca să-l protejeze?

Mă uit la ceas. Doamne, repede mai trece timpul! Trebuie să-i telefonez și Antoanelei, să dau și de urma lui Miti. Avasilichii revine fără să mai bată la ușă și îmi raportează că transferul lui Necula s-a aranjat și urmează să sosească dintr-un moment în altul.

— Ai chef de mine? mă întreabă nea Tudorică, reticent față de îngîndurarea mea.

— Da... îi răspund fără echivoc.

— Am vorbit cu nevasta șoferului, de la suflet la suflet. Să știi că treaba e încurcată rău de tot.

— Cu ajutorul Interpolului o descurcăm noi, îmi manifest eu încrederea în această instituție internațională cu care, personal, n-am avut niciodată de-a face.

— Dă-l încolo de Interpol! Femeia asta are o idee fixă... e convinsă că soțul nu în Italia a dispărut, ci în țară.

Privirile încordate mi se opresc pe figura fălcoasă a plutonierului-major. Întreb cu o nervozitate nejustificată:

— Pe ce se bazează?

— Pe afirmația de la telefon a soțului... cînd i-a cerut să nu vină la aeroport să-l aștepte... Că vine patronul... și că el o să-l aducă acasă cu mașina.

— Mie de ce nu mi-a vorbit de ideea asta fixă?

— Pentru că îi este rușine... Înțelege că-i o prostie să susțină că soțul a revenit totuși în țară, însă gîndul celălalt n-o lasă în pace, o roade...

— Mata ce crezi, nene Tudorică?

— Femeile astea sînt greu de înțeles. De acord... cade Avasilichii la învoială cu propria sa opinie. Da' neliniștea ei e sinceră, iar eu am încredere în neliniștea femeilor simple.

Dacă rîd sau zîmbesc, risc să-mi stric pentru o bună bucată de vreme relațiile cu dumnealui. Așa că rămîn serios.

— Cine în țară să fie interesat în dispariția lui Pungan Gică? Să presupunem că Mario Campanella l-a luat

de la aeroport. Ce a făcut cu el? Unde l-a dus? Pe cine să întrebăm? Campanella e mort... secretara lui a șters-o englezește...

— Dacă italianul a căzut răpus de gloanțe, înseamnă că a avut dușmani. Poate că aceiași dușmani l-au vînat și pe șofer.

Din nou logica simplă a plutonierului-major Avasilichii Tudor mă expediază într-o zonă veridică... și încep să cred că ideea fixă a doamnei Pungan are un suport și trebuie s-o iau în considerare.

— Ai bea un coniac? schimb eu, pe neașteptate, subiectul.

— Aș bea! își întărește vorba printr-o clătinare afirmativă a capului.

— În exercițiul funcțiunii?

— De ce nu?!

— Riști taman acum, cînd mai ai cîteva luni pînă la pensionare?

Cineva bate în ușă. E un coleg de la Circa 11. Îl trage după dînsul pe Bujorel Necula. Acesta rămîne nemișcat lîngă intrare, cu ochii în pămînt.

— Ăsta-i „eroul“, mi se adresează colegul. Susține că-i clientul vostru.

— A dat ceva în scris? mă interesez, măsurîndu-l pe Bujorel Necula din tălpi și pînă-n creștet. Constat că orele de libertate l-au obosit, nu glumă.

— Nici nu i-am cerut... Se ruga cu atîta deznădejde să-l aducem aici, încît am socotit că-i mai important să-i satisfacem cererea. Vi-l las, deci?

Iată-mă din nou singur cu „clientul“ meu. Îl poftesc să ia loc. Se mișcă încet și greoi. Ajunge la scaun. Se așază. E ostenit și deprimat, nu catadicsește să-și ridice privirile din pămînt. O fi umblat mult? O fi pus ceva în gură? Și Avasilichii pare surprins de starea jalnică a complicelui lui Paizu. Cînd l-am pus pe Bujorel în libertate, era convins că n-o să-l vedem atît de curînd, că va fugi peste hotare. În fine, îl iau la întrebări:

— Ce s-a întîmplat, Bujorel Necula? De ce te-ai pretat la tot jocul ăsta?

Îmi răspunde, pironind la nesfîrșit podeaua:

— Dintr-o dată, mi s-a făcut frică...

— Uită-te, mă, la domnul locotenent-major cînd îți vorbește! intervine poruncitor Avasilichii.

Imi închipuiam că vocea aspră a plutonierului-major îl va obrăznici, dar, spre mirarea mea, băiatul îi dă ascultare: își înalță capul, lăsîndu-mă astfel să-i remarc fața devastată de ceva știut numai de el.

— Cine te-a adus în halul ăsta?

— Călina Dragoman, răspunde el fără să șovăie.

Așadar, un prim semn încurajator: nu-mi ascunde că, plecînd de la noi, a contactat-o imediat pe „Domnișoara de Pompadour".

— O fată să te aducă în starea asta?! fac eu pe naivul. Unde te-ai întîlnit cu ea?

— N-am întîlnit-o. Mi se uită în ochi — îl cred sau nu? Am vorbit cu ea la telefon... la hotel, unde locuiește...

— Aveai, probabil, un motiv serios s-o cauți?

— Am rugat-o să mă ajute... să nu mă întorc acasă...

— Și ... ai găsit înțelegere?

— Mi-a explicat că, din păcate, nu mai are cînd să mă ajute, căci se pregătește să plece la Paris ... că, afară, o așteaptă deja o mașină, s-o ducă la Otopeni.

Pentru a-mi ascunde tulburarea ce pusese stăpînire pe mine, încep să mă plimb prin birou, urmărit de căutătura atentă a lui Avasilichii. Deci, încă o dovadă că „Frumoasa de la Găești" m-a tras în piept... a părăsit țara cu un pașaport fals. Ea trebuie să fie una și aceeași persoană cu Paulette Paillard.

— Ce-ai mai discutat cu ea?

— M-a sfătuit să mă ascund imediat și cea mai bună ascunzătoare pentru mine ar fi tot arestul. Să nu fac imprudența de a mă arăta pe la „Inter" sau în alte localuri din centru.

— De ce?

— Că voi fi omorît!

— De cine?

— De prietenii lui Cornel Turcu, care vor să-l răzbune. Că-i vizată ea în primul rînd — de aia pleacă din țară — apoi Paizu. „Cu mine ce au? am întrebat-o. Că eu, știi bine, n-am nici un amestec." „Nu contează părerea mea. Ai stat la aceeași masă cu Paizu și cu mine? Ai stat! Ai auzit ce-am vorbit cu Cornel? Ai auzit! Ești complice!" mi-a explicat ea. „Da' n-am auzit nimic", i-am amintit eu. „Ei sînt de altă părere."

— Totuși, ai auzit ceva?

— Nu! Vă jur. Călina însă și-a bătut joc de mine. Mi-a indicat o adresă... la un om al ei... Puiu Melinte. Să-i spun că dînsa m-a trimis. Mi-a promis că o să-l cheme și ea la telefon și o să-l roage să mă țină cîteva zile ascuns.

— Melinte Puiu... intervine Avasilichii. Melinte Puiu... Numele ăsta îmi spune ceva...

Influențat de intervenția colaboratorului meu, îl întreb pe Bujorel Necula dacă are adresa lui Melinte.

— O am... Mi-a dat pînă și o parolă.

— O parolă?!

— Sună așa: „Am auzit că aveți de vînzare porumbei". „Am avut, domnule, dar mi-au fost otrăviți." Și-a bătut joc de mine, înțelegeți?

Așa cum se uită la mine, intens și acuzator, ai crede că mă socotește vinovat de necazurile lui.

— Dacă o să-mi povestești cum și-a bătut joc de tine, o să înțeleg.

— M-a trimis la Melinte, pe Calea Giulești, la numărul 515... Am luat imediat un taxi. N-am găsit adresa, Calea Giulești se termină la 327. M-a trimis la dracu'n praznic... Ați înțeles?

Îmi reiau plimbarea prin încăpere, mă mai opresc, mă mai uit la Avasilichii: e și el îngîndurat.

— După toată povestea asta cu Melinte, ai mai căutat-o pe Călina Dragoman?

— De vreo trei ori... N-am mai dat de ea.

— Bujorel Necula, ca să te putem ajuta, trebuie să fii cu mine sincer pînă la capăt. Te simți în stare?

— De ce nu m-aș simți?

— Tu răspunde-mi: da sau nu?

— Da!

Intervine Avasilichii. Vrea să consulte cartoteca. Îl învoiesc. Mă așez la masa de lucru. Bujorel Necula se răsucește pe scaun, îndreptîndu-și fața palidă spre mine.

— I-ai cunoscut pe prietenii lui Cornel Turcu?

— Nu.

— Ai auzit că ar fi avut o iubită sau o logodnică?

— Nu.

— De ce ești totuși atît de speriat? Încă de dimineață am observat că nu prea aveai chef să te întorci acasă.

— După cele petrecute la „Berbecul“ și, mai ales, după moartea lui Cornel Turcu, mi-am dat seama că am nimerit-o rău, rău de tot... între ciocan și nicovală, între banda colonelului Crăciun și prietenii lui Cornel Turcu. Abia în camera de arest, după ce am rămas singur, am realizat că am picat între două bande rivale. Iar astăzi, cînd am auzit-o pe Călina insistînd să mă ascund că mă paște moartea, frica mi s-a cuibărit și mai adînc în suflet...

— Poate n-ai reținut tu bine adresa lui Melinte Puiu?

Pe fața sa răvășită apare conturul unui zîmbet sceptic, menit să-mi reproșeze: „Se vede că nu mă cunoașteți!“.

— Am reținut parola cuvînt cu cuvînt și să nu fi reținut adresa?! Eu cred că dacă acest Melinte există, Paizu trebuia să-l cunoască.

După o scurtă reflecție, ignorînd umoarea interlocutorului, îl pun cu brutalitate în fața adevărului:

— Paizu a murit. A murit otrăvit de o mînă criminală încă în cursul zilei de ieri.

Necula a înmărmurit cu gura căscată.

— Îți amintești că avea cu el un pachet de „Kent“ neînceput? încerc eu să-l reanim.

— Îmi amintesc, mă asigură șoaptele sale. V-a rugat să nu i-l luați... să aibă ce fuma.

— Ei bine, de la pachetul ăla i s-a tras. Conținea țigări cu o mare concentrație de nicotină. Poate știi de de unde și l-a procurat.

Mă fixează perplex, ca și cum i-aș fi vorbit de o crimă comisă pe o altă planetă.

— Nu știu... La „Berbecul“, cînd ne-am așezat la masă, mi l-a arătat, lăudîndu-se: „L-am primit de la o femeie“. Era neînceput.

— Ți-a spus cine-i femeia?

— Nu. Deci, Călina nu m-a mințit?!

— Nu...

— Atunci de ce m-a trimis la o adresă fictivă?

— Ca să scape de tine. Așadar, vrei să rămîi la noi?

Tace, lăsînd impresia că e în căutarea unui punct de sprijin. Fiecare gest îi trădează dezorientarea.

— Acum mi-e teamă că nici aici nu mai sînt în siguranță...

Cuvintele rostite fără vlagă sînt însoțite de un suspin încărcat de deznădejde.

— Întoarce-te la ai tăi...

— Nu, nu! izbucnește el gata parcă să se apere de o eventuală hotărîre a mea.

— Maică-ta știe că te-am pus în libertate. Nu vrei să stai de vorbă cu ea?

— Nu... nu...

E din nou moale ca o cîrpă. Un sentiment contradictoriu îmi dă tîrcoale: mi-e și nu mi-e milă de dînsul. Continui:

— Ți-am dat hîrtie și te-am rugat să-mi declari ce știi despre Paizu și despre toată șleahta asta cu care te-ai înhăitat. Nu mi-ai scris un rînd... De ce?

Sună telefonul. Răspund. E colonelul Zaharia. Îmi cumunică, fără să se piardă în prea multe explicații, că formele pentru executarea descinderii în casa de pe strada Fagure 14 au fost semnate. Vom acționa simultan. Succes!

Mă întorc la Bujorel Necula: șade aplecat cu mîinile strînse în menghinea genunchilor.

— Ce fac cu tine, Bujorele? Poate îmi dai o idee...

Se ridică anevoie de pe scaun și declară pe un ton ridicol de solemn:

— Băgați-mă înapoi la arest!

Deschid ușa cu gîndul să chem un subaltern care să-i îndeplinească dorința. Mă lovesc de Avasilichii. După cum zîmbește, intuiesc că îmi aduce o veste bună.

— Vă raportez că în cartotecă figurează un individ Melinte Puiu zis „Artistul“, escroc și falsificator.

Mă arăt mai interesat de Necula din biroul meu decît de Melinte din cartotecă.

— Ia-l și bagă-l la arest! E dorința lui...

Fața mare a lui Avasilichii se luminează de o uimire ironică. Exclamă:

— Mai rar un asemenea client... Domnule, fă bine și urmează-mă!

Din ușă, Bujorel Necula îmi mai adresează o rugăminte:

— Singur, domnule locotenent-major, aș vrea să fiu singur.

— I-auzi, mai are și pretenții!

— Mi-e frică, mărturisește el aproape gemînd.

— Eu zic ca în noaptea asta să-i satisfacem dorința, îi propun lui Avasilichii.

— 'Nţeles!

Cîteva minute mai tîrziu, telefonul îmi spulberă calmul care tot încearcă să mi se furişeze în suflet. Ridic receptorul. Deşi se joacă voalîndu-şi vocea, îl recunosc pe Miti.

— Miliţia? îmi ţipă el în ureche de mă asurzeşte.

— Poliţia!

— Domnule poliţist, acum o jumătate de oră am fost omorît. Vă rog trimiteţi o ambulanţă să mă ridice.

— Miti, nu te mai prosti, îl rog eu. Sînt frînt de oboseală şi cu nervii în pioneze, mă aşteaptă o noapte grea.

— Ce să-ţi fac? Tu ţi-ai ales meseria asta, îndrăgită numai de autorii de literatură poliţistă.

— Ai vreo veste bună?

— Ştiu eu dacă-i bună? Am pierdut urma „Domnişoarei de Pompadour". În schimb, mă ţin după italianul Giuseppe Namoro. Poate, prin el, să ajung la curviştina ta.

Ar trebui să-l informez că „Domnişoara de Pompadour", la ora asta, se plimbă pe Champs-Élysées şi nu mai are nici un rost să alerge în căutarea ei. N-o fac... Din pricina italianului Namoro, sosit din Italia cu misiunea de a ancheta pagubele firmei Campanella. Mai poţi să ştii de unde sare iepurele?

— Ai adormit pe fir?

— Un minut-două şi o să mă auzi sforăind... Pe mîine, deci...

— Facă-se voia ta!

Pac! a închis telefonul. N-am exagerat. Pic din picioare. Am nevoie de cel puţin două ore de somn înainte de a mă lansa în aventura descinderii.

VII. O NOAPTE DE POMINĂ

1

Intrăm în strada Fagure ca într-un cimitir în miez de noapte: pustietate, liniște adîncă. Un cimitir ieșit din comun, cu „cavouri" răspîndite în dreapta și în stînga drumului, delimitate între ele de garduri inegale. Ici și colo, cîte un cîine se agită neconvingător. Ferestrele întunecate ale caselor scunde și retrase în fundul unor ogrăzi îmi întăresc acest simțămînt ciudat. Farurile puternice ale mașinii au ceva din forța buldozerelor: împing în lături bezna grea a nopții. Lîngă mine, procurorul Miclescu moțăie, visînd probabil ziua cînd va ieși la pensie. Visul de aur! Pe bancheta din spate, tînărul sergent Florică Dogaru așteaptă cu încordare startul: va intra într-o acțiune-premieră. În răstimpuri, îi aud respirația.

Ne apropiem. La lumina pătrunzătoare a farurilor, caut „Fiat"-ul. Constat că rabla e la locul ei. Opresc mașina la „frontiera" care desparte casa lui Damian de cea a maistrului militar în rezervă Petre Petrescu. Frîna prea dură îl trezește pe procuror din somnolență.

— Am ajuns? se interesează el cu o ușoară nemulțumire în glas.

Coborîm și atrag atenția să nu se trîntească portierele mașinii.

— Nu uita să iei lanterna! îi amintesc lui Florică.

O geruială blîndă ne ia în primire. Ne oprim locului intimidați parcă de pacea împrejurimilor.

— Acum ce facem?

Nerăbdarea e a sergentului, căruia, se vede treaba, i s-o fi părut că mi-am pierdut busola.

— Aia e locuința lui Petre Petrescu . . .

Nici un licăr de lumină nu se vede din stradă. Amănuntul nu are pentru noi nici cea mai mică importanță. Știam, din capul locului, că vom fi obligați să-l scoa-

tem pe Petre Petrescu de sub plapumă. Ne îndreptăm spre poartă. E închisă rudimentar; deschiderea ei nu va reprezenta o greutate mulțumită lui Florică. La un semn al meu, sare gardul și desferecă repede porțile. Pînă la veranda casei sînt vreo zece pași. Înaintăm cu prudență. Ajungem la intrarea principală, unde îi ordon sergentului să dea roată casei.

— Vezi dacă în spate arde vreo lumină...

Îl urmăresc pînă cînd se pierde după colț. Puțin mai tîrziu, sergentul revine din direcția opusă și îmi raportează sec:

— Întuneric peste tot.

— Ce propui? vrea procurorul să știe.

Cercetez imobilul și îmi fac socoteala că proprietatea maistrului militar în rezervă nu poate să aibă mai mult de trei camere. Una dintre ele — cea din mijloc —, legată, în mod cert, de verandă, nu are cum să fie dormitorul.

— Mergem la noroc, îi răspund procurorului. O să batem în ferestre. Trebuie să se aprindă o lumină.

— Să nu trezim strada...

Îi împărtășesc temerea, dar încerc să-l liniștesc, explicîndu-i că totul depinde de noi. Mă contrazice:

— Totul depinde de Petrescu...

Propun să „atacăm" simultan ferestrele. E de acord: o alege pe cea din dreapta, Florică rămînînd în espectativă. La un alt semn al meu, trecem la fapte. Bătăile noastre în geam, la început timide, devin, pe nesimțite, agresive și au efectul scontat. La fereastra luată în primire de procuror se aprinde o lumină slabă — o veioză, apoi una mai puternică — lampa de plafon. Trec de îndată lîngă procuror și mai bat în geam de cîteva ori. În spatele perdelei se profilează silueta sfrijitului. Ne vede oare, ne distinge figurile? Îi e frică, pun mîna în foc... Strig:

— Deschide, domnule Petrescu!

M-a recunoscut ori nu, n-am cum să-mi dau seama. Mi-e clar că ezită, înțelege că trebuie să întreprindă ceva. Se hotărăște, în cele din urmă, să crape fereastra și să ne întrebe cu o voce strangulată cine sîntem și ce vrem de la el.

— Procuratura! se recomandă energic domnul Miclescu.

— Și Poliția! adaug eu.

— Dumneata ești Petrescu Petre, maistru militar în rezervă? îl întreabă procurorul.

— Eu!

— Am mandat de descindere în casa vecinului dumitale — Damian Victor. Îmbracă-te, ia cheile și urmează-ne!

Procurorul Miclescu îi întinde mandatul, dar fostul maistru militar refuză să-l cerceteze.

— Citește-l! insistă procurorul.

Sfrijitul nu are încotro. Controlează documentul, îl înapoiază procurorului.

— Să pun ceva pe mine și vin...

Închide fereastra, uitîndu-se stăruitor în direcția mea. Mă întorc spre Florică Dogaru și îi ordon:

— Treci în spatele casei și pîndește ieșirea de acolo. Ăsta-i în stare de orice...

După ce sergentul se pierde în întuneric, procurorul își aprinde o țigară și mă întreabă:

— Chiar crezi c-o să fugă? E slab ca un țîr.

I-aș povesti procurorului cum numitul Petrescu Petre, țîrul ăsta de om, a încercat să mă prostească, însă o voce interioară mă povățuiește să tac. Puțin mai tîrziu, spre surprinderea procurorului, dar nu și a mea, din spatele casei apare Petre Petrescu, mînat de la spate de Florică.

— A încercat s-o șteargă pe ușa din dos, ne raportează sergentul și, după rezonanța vocii, îmi dau seama că-i tulburat de scurta sa aventură.

— Am ieșit să urinez... se apără sfrijitul.

— Minți! îl repede Florică. Om bătrîn și minți!

Stăm în dreptul ferestrei luminate și nu trebuie să apelăm la lanterne ca să „admirăm" ținuta celui cu care stăm de vorbă: peste pijama își pusese un palton mult prea lung pentru trupul său scund și uscat. Pe cap, locul bascului purtat după-amiază îl luase o căciuliță veche de lînă, cu ciucure, iar picioarele goale și le vîrîse într-o pereche de pîslari vechi.

— Ai cheile de la casa lui Damian? se interesează procurorul, dîndu-ne de înțeles că pierdem vremea cu o problemă minoră.

— Le am.

— Ai deconectat sistemul de alarmă?

Întrebarea îl intrigă pe domnul Miclescu. „De unde cunoști amănuntul?" exprimă figura sa trezită brusc din inerția exercitării funcției.

— Deconectat, mormăie Petrescu mîniat parcă pe memoria mea.

Părăsim curtea. Pe stradă doar „Dacia" noastră modifică peisajul nocturn. După alți cîțiva pași, călăuziți de sfrijit, intrăm în curtea lui Damian. Nu apelăm la lanternă, ochii ni s-au obișnuit cu întunericul. „Ghidul" pășește pe aceeași potecă străbătută de mine în urmă cu zece ore... „Te pomenești, îmi spun, că voi da ochii cu interlocutorul meu cu ciorap pe față sau poate cu tipul în pulover verde."

Ca și cum mi-ar fi auzit gîndurile, sfrijitul se oprește pe neașteptate.

— Ce-i? întreb îngrijorat.

Bătrînul tremură. De frică. Tace, însă, ceea ce trezește în mine bănuieli. Îmi intră în acțiune flerul. Îl apuc pe Petrescu de reverele paltonului și-l scutur de cîteva ori.

— E cineva în casă, nu-i așa?

I-a pierit graiul. Mi-e milă de el, dar n-am încotro. Îl mai scutur o dată, amenințător:

— Cine-i în casă?

— Nu-i cunosc, răspunde el cu o voce înecată în spaimă. E un tînăr... cu o fată.

— Un tînăr?!... O fată?! Îmi amintesc de interlocutorul meu mascat și de cele cinci litere tatuate pe falangele degetelor de la mîna dreaptă: TINCA.

— Le-ai dat casa? Cînd?

— Nu eu le-am dat-o.

— Dar cine?

— Ninicuța, nepoata domnului Damian. Ea mi-a telefonat... vezi că...

Îl întrerup. Nu-i momentul și nici locul să-i ascultăm povestea.

— Trezește-i imediat! răsună ordinul meu.

„Ghidul" nu mai discută. O ia supus înainte. Ajungem în spatele casei. Sfrijitul depășește ușa în cadrul căreia m-a întîmpinat omul cu pulover verde și se oprește ceva mai încolo, în dreptul unei ferestre. E rîndul lui să bată în geam de cîteva ori și să strige cuiva:

— Deschide! Eu sînt... domn' Petrică...

Replica unui nemulțumit o auzim și noi, rămași ceva mai în urmă:

— Tocmai acu' te găsiși?!

— Deschide, cînd îți zic!

Petre Petrescu revine la ușă, șoptindu-mi:

— Deschide el.

Mă trag în spatele fostului maistru militar, împingîndu-i pe procurorul Miclescu și pe sergentul Florică mai către zidul clădirii. Aud distinct în liniștea nopții răsucirea unei chei.

— Ce e, nea Petrică, ce te-a apucat? întreabă somnoros insul care și-a scos capul prin crăpătura ușii.

În hotărîrea mea de a acționa, nu mai stau să mă uit la mutra lui. Îl împing în lături pe sfrijit, dau buzna în antreul luminat, strigînd: „Poliția! Nu mișca! Rămîi pe loc!" și, instinctiv, duc mîna acolo unde de obicei îmi țin arma. Gest inutil... n-o am la mine. Dacă aș fi avut-o, cu siguranță că aș fi scos-o și, astfel, fără să vreau, aș fi creat o scenă de comedie bufă: la doi pași de mine, un bărbat gol-pușcă, cu brațele pe jumătate ridicate.

— Dumneavoastră?!

Exclamația îi scăpase fără să vrea. Ca un icnet. Surpriza e mare și pentru mine. O întrebare a procurorului, picată la timp, îmi risipește zăpăceala:

— Vă cunoașteți?

— Cum să nu? zic, surîzînd sarcastic. Dați-mi voie să vi-l prezint: Domnul Costin Bunescu, de la „Curentul Bucureștiului"... ziarist!

Procurorul Miclescu îmi sesizează malițiozitatea însă nu se lasă influențat de ea și rămîne același reprezentant obiectiv al legii.

— Vă cunoașteți?

Murmurul îl prind din zbor. E al fostului maistru militar și răspîndește bucuria unei firave speranțe.

— Are românul o vorbă: Unde dai și unde crapă! Pe cine caut și peste cine dau?! Unde-ți sînt hainele, domnule Bunescu?

„Ziaristul" și-a dus mîinile în față, ca să-și acopere „rușinea". Pielea îi e ca de găină.

— Dincolo... îmi răspunde.

— Sper că legitimația de ziarist o ai cu dumneata...

— E în geacă.

Îl trimit pe Dogaru „dincolo", să-i aducă lucrurile.

— Ai grijă să nu sperii femeia!

Îl poftesc apoi pe „domnul" Costin Bunescu să treacă în sufrageria pe care am dorit atît de mult s-o revăd.

Aprind lumina și aproape că nu mă miră cînd în locul televizorului „Cromatic“ descopăr un „Temp“ de pe vremea lui Hrușciov.

— Mai aveți nevoie de mine? mă întreabă domnul Petrescu. S-a înfrigurat. În paltonul său larg, pe cap cu o căciuliță atacată de molii, a devenit parcă și mai mic. Amintește de o sperietoare de ciori.

— Mai avem, îi răspunde procurorul în locul meu.

Apare și sergentul cu lucrurile lui Costin Bunescu. Le pune pe un scaun.

— Ce face tipa?

— S-a ghemuit sub pătură.

— Să se îmbrace!

Îi întind „ziaristului“, rînd pe rînd, chiloții, maioul... Îi buzunăresc hainele: găsesc buletinul și legitimația de ziarist. I le trec procurorului. În rest, bani, o batistă, un pieptene... I le las. Mă interesez dacă fumează.

— Fumez...

— Ce țigări?

— „Kent“.

— Nu le văd.

— Sînt dincolo, pe noptieră, împreună cu bricheta.

Mă uit peste umăr la sergent. Înțelege ce-i cer.

— Adu-i și pantofii. Nu vezi că băiatul e desculț?

Tocmai în momentul ăsta, intră în sufragerie și gagicuța „ziaristului“, în mînă cu un pistol. Îngheț. Florică însă e gata să se arunce asupra ei și s-o dezarmeze Îl stopează o voce de înger.

— Costinel, ai uitat *ăsta*.

„Ziaristul“ înghite un nod și cu greu reușește să-i spună:

— *Ăsta* nu-i al meu. L-am găsit acolo.

„Îngerul“, numai pe jumătate îmbrăcat, cu părul despletit, nu ține arma în poziție de tragere, ci culcată în palmă, ca pe o perniță. Dintr-o privire, îmi dau seama că am în față o gîsculiță frumușică și bine făcută. Ochii îi strălucesc de o inocență angelică. I se adresează din nou iubitului:

— Da' l-ai pus sub perna ta, dragă!

— Tîmpito! se enervează Costin Bunescu, zbîrlindu-și barba. N-ai văzut bine. Era acolo!

„Tîmpita“ e departe de a realiza cine sîntem și, mai ales, în ce încurcătură a picat. Replica ei suavă mă lămurește definitiv:

— S-o pun la loc, zici?
— Dacă nu-i a mea! face Bunescu un ultim efort să ne convingă.
Juna — de unde, naiba, o fi cules-o? — ne ignoră total prezența și vrea să se retragă.
— O clipă, domnișoară... o opresc eu, poate ne spui cum te cheamă.
— Mantu Lilișor, răspunde ea ca la școală.
— Cîți ani ai, dragă Lilișor?
— Șaisprezeçe...
Arma — un revolver „Makarov" — continuă să-i stea în palmă ca un obiect inofensiv, oferit celor care ar dori să-l folosească.
— Stai așa, Lilișor! îi cer, după care mă întorc spre Costin Bunescu, și-l întreb: Deci, declari că arma nu-ți aparține?
— Așa e... era acolo, sub pernă, o fi uitat-o cineva care a folosit camera și patul înaintea mea.
— Domnule procuror, ați reținut declarația?
— Da...
— Martor Petre Petrescu, ai auzit ce-a declarat „musafirul" dumitale?
— Am auzit...
— Ai mai văzut arma asta în casa lui Damian?
— Nu!
— Lilișor, ai auzit și tu ce susține Costinel?
Pe tenul catifelat al fetei observ primele semne ale unor frămîntări.
— Cum să nu?
— Răspunde: da sau nu?
— Da!
Îmi scot batista și, sub ochii celor de față, înfășor cu ea arma din palma fetei și o trec în buzunarul hainei mele.
— Lilișor dragă, du-te de te îmbracă, fă-ți toaleta și adună-ți lucrurile, că o să mergi cu noi.
— Unde? vrea să știe, iar mutrișoara ei de gîsculiță apetisantă arată de parcă aș fi anunțat-o că de aici mergem direct la „Inter", să ne încheiem petrecerea la etajul 21.
— La Poliție... Asist-o! îi ordon lui Florică.
— Cu plăcere...

Rămînem în sufragerie cufundați vremelnic în tăcere ca într-un „minut de reculegere". O sparge sfrijitul: se plînge, scărpinîndu-se pe sub căciuliță:

— Știți, am necazuri cu prostata și vreau... Nu fug... Vă dau cuvîntul de militar în rezervă...

Noapte de pomină, încărcată cu elemente tragicomice. Îi arunc o căutătură procurorului: mă lovesc de aceeași expresie gravă care, în exercițiul funcțiunii, nu cunoaște nuanțe. Îl învoiesc pe sfrijit să se ducă să-și facă nevoile.

— Domnule Petrescu, cu ocazia asta, du-te și te îmbracă! Vii și dumneata cu noi...

— Mă arestați? se sperie bătrînelul, stăpînindu-și cu greu bășica udului.

— Vii cu noi ca să ne dai o declarație. Telefonul ăsta e tot defect?

— Da' n-a fost defect...

O clipă am bizara senzație că, dintr-un colț al încăperii, omul cu pulover verde se hlizește la mine batjocoritor. Verific aparatul. Funcționează. Așadar, „profesorul" Călinei Dragoman mi-a vîrît pe gît o minciună și eu am înghițit-o ca pe un pătrățel de ciocolată.

Fostul maistru militar dă semne de nervozitate. Îl las să plece. Îmi agăț privirile de chipul ascuns sub barbă al lui Costin Bunescu: îi caut aroganța din ajun. Dusu-s-a!

— Domnule procuror, acest individ, pe nume Bunescu Costin, e un impostor, se dă drept ziarist... angajat al cotidianului „Curentul Bucureștiului", se folosește de o legitimație falsă. Mai am și alte motive ca să cer arestarea lui.

Îl chem apoi la telefon pe ofițerul de serviciu și-i cer să-mi trimită urgent o dubiță și o pereche de cătușe. Mă întorc spre Costin Bunescu și-l poftesc să se așeze în fotoliul din care eu, stînd picior peste picior, am vizionat „mesajul" Călinei Dragoman. „Ziaristul" pare stingherit de politețea mea. Presimte că-l așteaptă ceasuri grele. Își petrece nervos degetele prin claia de păr, își „greblează" barba. În cele din urmă, se așază.

— Te pricepi la tipurile de televizoare?

Întrebarea îl derutează, totuși nu se codește să-mi răspundă.

— Mă pricep...

— Ce marcă de televizor ai înaintea ochilor?

— „Temp“...
— Cînd ai intrat aici, era același televizor?
— N-am intrat, și nu știu dacă era același.
— Dar în casa asta ai mai fost?
— Nu.
Mă fixez la cîțiva pași de el, urmărit îndeaproape de procurorul Miclescu. Acesta a sesizat motivul pentru care trebuie să-mi lase libertatea de a-l chestiona pe bărbos.
— Costin Bunescu, îți dai seama în ce situație te găsești?
Îmi confirmă printr-o aplecare a capului. Totuși, nu-mi pare din cale-afară de îngrijorat.
— Dacă e așa, te sfătuiesc să nu contezi pe sprijinul lui Lilișor. În cazul că pe armă vor fi relevate și amprentele tale, pușcăria te mănîncă. Nu-ți rămîne decît o singură cale pentru a-ți ușura, în fața Justiției, situația: circumstanțele atenuante. Domnul procuror poate să-ți confirme.
— Așa e... întărește Miclescu.
— Răspunde-mi cine ți-a furnizat arma, legitimația falsă de ziarist?
Mă așteptam să-l văd frămîntîndu-se, dînd din colț în colț, chinuit de ezitări dramatice. Nimic din toate astea. Acceptă din capul locului colaborarea.
— Arma mi-a fost furnizată de domnul colonel Crăciun... Sînt colaboratorul lui, cu grad de locotenent, angajat în noul Serviciu secret care ia ființă.
— Prezintă-mi legitimația!
— N-am... Nu s-a trecut încă la faza eliberării legitimațiilor... Am fost asigurat că vă cunoaște.
— Cine te-a asigurat?
— Domnul colonel Crăciun!
Din momentul ăsta, e cazul să-mi calculez fiecare gest, fiecare cuvînt. Tot ce mi-e dat să aud mă tulbură. Nu vreau însă ca bărbosul să-mi citească pe chip reacțiile.
— El te-a trimis la mine?
— Da...
— Cu ce misiune?
— Cum, chiar nu știți?
Mirarea lui nu lasă loc echivocului. Îi răspund că habar n-am... Zîmbește neîncrezător și, trecîndu-mi cu vederea „prefăcătoria“, îmi declară concesiv:

— Mă rog, să știți că mie mi s-au dat asigurări că sînteți inițiat în exercițiu.

— Ce exercițiu?

— Încă de la angajare, pe baza opțiunii mele, mi s-a încredințat rolul de ziarist. Alaltăieri, am fost supus unui prim test: cum mă descurc în teren. Am fost trimis la circa dumneavoastră, să mă documentez în legătură cu încăierarea de la „Berbecul".

— Ai știut că a fost o încăierare?

— Da. . .

— Atunci de ce m-ai luat la rost că aș fi arestat abuziv doi tineri care manifestau împotriva guvernului provizoriu?

— Cred că acesta era elementul-cheie al testului. . . proba de foc a exercițiului: dacă am tupeu, cum știu să mă introduc și să induc în eroare..

— Ai trecut cu bine testul?

— Am atins baremul, minimum 20 de puncte. Mi s-a explicat și de ce. Vă mai amintiți? La un moment dat, m-ați întrebat dacă vreau să-l văd și pe celălalt arestat, să-mi confirme cum că la „Berbecul" nu a avut loc un incident politic, ci unul de drept comun.

— Da, îmi amintesc.

— Ei bine, mi s-a atras atenția că aș fi procedat mai profesional dacă aș fi acceptat propunerea să-l văd și pe Paizu, eventual să asist și la o confruntare între cei doi.

Ciudat! Bunescu mă ajută să întrevăd adevăratul obiectiv al misiunii sale ca „ziarist". Paizu, deznodămîntul lui. Neîndoielnic, „colonelul Crăciun", către care converg toate firele, avea nevoie de dovada morții lui Paizu, de o certitudine că „țigările ucigașe" și-au făcut efectul.

— Dați-mi voie să fumez, mă roagă deodată Costin Bunescu, de parcă mi-ar fi dibuit gîndurile.

Pachetul lui de țigări, bricheta sînt în buzunarul scurtei mele. Le scot. Ochii îmi cad pe cuvîntul „Kent", imprimat elegant pe pachet. Un fior îmi zgîrie șira spinării; îl văd aievea pe Paizu cum se prăbușește mort de pe scaun. Îl rog pe procurorul Miclescu să fie amabil și să-l servească pe „ziarist" cu o țigară de-a sa. Se uită mirat la mine și la „Kent"-ul din mîna mea. Nu-mi pricepe apelul. Totuși, îi oferă „ziaristului" un „Marlboro".

Îl las pe nefericitul „agent“ al așa-zisului Serviciu secret să tragă în voie cîteva fumuri, apoi trec la un nou atac:

— După ce ai plecat de la mine, cu cine te-ai întîlnit, cui i-ai raportat îndeplinirea misiunii? Ți-am dat fotografia victimei de la „Berbecul“, ca s-o publici în coloanele ziarului. Cui ai predat-o?

— Parcă nu știți? Legăturii mele, doamnei căpitan Irina Mavrocordat... Am chemat-o la telefon, așa cum ne-a fost înțelegerea, nu m-a lăsat să-mi închei raportul, mi-a luat-o înainte și m-a felicitat. Am înțeles din spusele ei că știa de la dumneavoastră că trecusem examenul.

Deodată îl prinde rîsul, încordarea i se risipește ca prin farmec. Sincer să fiu, această trecere bruscă de la o stare la alta mă cam derutează. Presupun că va urma o explicație. Într-adevăr, nu întîrzie prea mult.

— Mă supuneți unui nou test! Asta-i! Spuneți-mi-o de-a dreptul, domnule locotenent-major, îmi reproșează el, înveselit de propria sa concluzie.

Nu vreau să-l dezamăgesc și intru într-un joc al ambiguității. Ca și cum nu mi-ar fi îngăduit să mă deconspir.

— Nu te grăbi... n-am terminat... Mai e problema armei. Ce-i cu ea?

— Nu-i a mea, se apără încruntîndu-se.

Îi cer lui Florică să mi-o aducă pe Lilișor. Arată ca o școlăriță îndrăgostită, care nu știe pe ce lume trăiește.

— Lilișor, drăguțo — o iau cu binișorul de parcă ne-am cunoaște de cînd lumea — ai ajuns vreodată la Poliție?

Întrebarea nu-i displace; mutrișoara ei de gîsculiță se rumenește la flăcările nevăzute ale unui simțămînt necunoscut.

— Ai vrea să ajungi?

— Ar fi romantic...

— Cînd ai văzut tu prima oară revolverul ăsta?

— Cînd Costinel l-a scos din haină și l-a pus sub pernă. Chiar l-am întrebat: „De ce-l pui acolo, n-o să te incomodeze?“. Și dînsul mi-a răspuns: „Așa îmi place mie, să dorm ca-n filme, cu revolverul sub pernă. Să mă simt ca un șerif“.

— Ți-a plăcut răspunsul, nu-i așa?

— Mi-a plăcut, răspunde Lilișor Mantu cu o intonație infantilă pe care o contrazic sînii și coapsele. Mie, în general, îmi place Costinel...

Mă uit mai bine la ea: trăiește în al nouălea cer și nu mai vrea să coboare pe pămînt.

— Costin Bunescu, te întreb din nou: a cui e arma?

— Repet: nu-i a mea...

Apariția fostului maistru militar pune capăt audierii. Mă anunță că în fața casei staționează o mașină a Poliției.

— Lilișor, fii drăguță și dă-mi buletinul.

— Păi n-am.

— Cum n-ai?!

— Dacă am fugit de acasă!

Tot cu ființe de felul ăsta să ai de-a face! Un polițist ar trăi o sută de ani... Îi fac semn lui Bunescu să se ridice, a bătut ceasul să plecăm. Strivește restul de țigară în scrumieră și părăsim casa lui Damian. O încuie Petre Petrescu, după care îi confisc cheile. În stradă, șoferul mă așteaptă cu o pereche de cătușe. I le pun lui Costin Bunescu, în timp ce acesta mă întreabă panicat:

— Cătușe?! De ce?

— Testul!... Așa scrie în scenariu!

Îi urc pe tustrei în dubiță. Lui Lilișor nu-i vină să creadă că o să aibă bucuria să ajungă și la Poliție. „Nu mă mințiți?“ mă întreabă ea, oarecum speriată că aș putea s-o păcălesc. Îi va însoți sergentul Florică. Eu și procurorul Miclescu rămînem pe loc. Urmărim cum dubița se pierde în noapte.

— Cu descinderea cum rămîne? vrea procurorul să știe.

— Cade... Totuși, aș mai intra în casă pentru cîteva minute.

— Fără martor?!

Îl liniștesc. Îi explic că, deocamdată, descinderea nu mai are nici o motivație, dar că aș vrea să-mi mai arunc o privire prin celelalte încăperi. Îl conving. Intrăm fără bătaie de cap. Aprindem și stingem luminile pe măsură ce trecem dintr-o încăpere în alta. Locuința pare a fi a unor oameni de treabă, modești; e compusă din sufragerie, dormitor, antreul care face legătura între cele două încăperi. Imobilul mai are o cameră, spre curte,

destul de mare. Este cea unde Costin Bunescu a făcut amor cu Lilișor. Patul a rămas răvășit, plapuma într-o parte, pernele într-alta. Pe noptiera de lîngă pat, o scrumieră cu trei chiștocuri. Le colectez și, sub privirile intrigate ale lui Miclescu, le introduc în pachetul de „Kent“ al „ziaristului“.

— Ce faci cu ele?

— Am motive temeinice să le trimit la laborator.

— Iar eu care mă supărasem că trebuie să-l servesc din pachetul meu!

Mă uit și pe sub pat, iau la rînd ungherele. Ajung la concluzia că nimic nu ne mai justifică prezența. Cînd să ieșim, sună telefonul.

— Ce-ai de gînd? mă întreabă procurorul în surdină, ca și cînd cineva pitit în vreun cotlon ar fi putut să-l audă.

Telefonul insistă, mă întoarce de lîngă ușă, ridic receptorul, nu scot o vorbă. În cele din urmă, aud de la celălalt capăt al firului un glas de femeie:

— Costine, tu ești?

— Ce număr ai format, cocoană? mă răstesc eu, prefăcîndu-mă supărat și grosolan. Uită-te bine unde bagi destul! Trezești lumea din somn!

Trîntesc receptorul. Am grijă să sting luminile și părăsesc casa urmărit de glasul femeii de la telefon. Așadar, „ziaristul“ e căutat... Firește, de cineva introdus în tainele locuinței lui Damian. Poate chiar de „căpitanul“ Irina Mavrocordat. Gîndul mă amuză: e doar o veche cunoștință „telefonică“ a mea. Încui, îl iau de braț pe procurorul Miclescu și-l conduc la mașina mea.

— De mult n-am mai avut o afacere atît de împuțită! îi mărturisesc eu scîrbit. O să vă țin la curent cu evoluția cercetărilor.

2

Mă lupt cu oboseala, cu somnul, mă îmbărbătez însă zicîndu-mi: „Băiete, bate fierul, cît e cald!“. Ancheta trebuie continuată impetuos. În ce mod? Ce tactică să adopt? Cu cine să încep? Cu sfrijitul Petre Petrescu sau cu bărbosul Costin Bunescu? Ori cu Lilișor Mantu? Uneori, din gura unei prostuțe ies perle de valoare. Sfri-

jitul?! Hm?! În casa lui Damian, m-a prins dintr-o dată mila de prostata lui. L-am lăsat să se ducă acasă neînsoțit. Greșit-am? Nu i-am oferit astfel un prilej să-și alarmeze telefonic prietenii? Lumea interlopă nu-i este chiar străină, dețin dovezi că se apelează la serviciile lui. Mă hotărăsc. Ordon să fie introdus Petre Petrescu. Intră, se opreşte lîngă ușă și, după ce își scoate căciulița de pe cap, ia poziție regulamentară. Reflex de pe vremuri sau un gest din dorința deliberată de a mă epata, de a mă face să cred că, deși a trecut în rezervă, a rămas militar? Iau un scaun, îl fixez în centrul încăperii și-l invit să-l ocupe. O face cu umilință. Încep să mă plimb amenințător în jurul lui, în timp ce mîinile sale slăbănoage storc la nesfîrșit căciulița veche. „Plimbările" mele îi accentuează neliniștea. Mă opresc brusc la doi pași de el și deschid partida:

— Domnule Petrescu, de la dumneata, ca fost militar de carieră, am pretenții mai mari decît de la ceilalți. Înțelegi că ai adăpostit un individ căutat de poliție, pe deasupra și înarmat?

Dă din cap, voind să-mi sugereze cît este de desperat.

— Înțeleg... îngînă el intimidat de avertismentul meu, după ce înghite un nod. Cum să nu înțeleg? Da' să știți, nu eu i-am dat camera, ci nepoata domnului Damian. De la dînsa are cheile casei, pe mine tot ea m-a avertizat prin telefon c-o să vină să stea acolo o noapte. Să-l aștept în curte c-o să apară la ora trei fix.

— Cine-i această nepoată și unde locuiește?

— O cheamă Ninicuța și știu că domn' Damian ține foarte mult la dînsa...

— Domnule Petrescu, fii sincer... E singura dumitale șansă să scapi cu fața curată. S-o luăm metodic... Cine-i bărbatul cu pulover verde căruia ieri de dimineață i-ai dat pe mînă nu o cameră, ci toată casa?

— Să mă bată Dumnezeu dacă pricep la ce vă referiți. Jur pe Sfînta Cruce că n-am dat casa la nimeni.

Am toate motivele să mă revolt și să fiu vehement:

— Cum poți, dom'le, să susții una ca asta, ba să și juri, cînd eu însumi — uită-te la mine! — am fost în casa lui Damian între orele douăsprezece și unu?!

— Iar eu vă întreb: cum ați intrat, cînd cheile erau la mine, iar eu plecat?

— Plecat?! Unde?

— Am primit în ajun un telefon de la Muzeul Militar, cum că să mă prezint acolo la ora unsprezece, la un domn maior Năstăsescu, în legătură cu punerea la punct a unor piese de artilerie care trebuia expuse.

Sfrijitul își rotește ochii nemulțumit, căutînd scăpare din această situație jenantă.

— Vă ascult, domnule Petrescu. . .

— M-am prezentat la muzeu și acolo m-am făcut de rîs, reia el declarația, vizibil stingherit de ceea ce intenționa să povestească. Închipuiți-vă, nu mă aștepta nici un maior Năstăsescu. Cei de la muzeu s-au holbat la mine așa cum eu, ieri, în stradă, m-am holbat la dumneavoastră.

— Adică?

— Gîndeam că nu sînteți întreg la minte.

Răspunsurile fostului maistru militar mă pun serios pe gînduri. De ce m-ar minți într-un moment atît de critic pentru el, propunîndu-mi o explicație ușor de verificat? Îl întreb:

— Ce motive aveai să dai crezare invitației?

— Ca maistru militar de artilerie, după cutremurul din martie '77, am fost detașat la Muzeul Militar, să pun la punct piesele de artilerie.

— Deci, ți s-a făcut o farsă?

— Și încă una urîtă de tot, domnule. . . nu mi-a fost chiar atît de ușor să ajung pînă-n Ștefan Furtună. E departe. . . și sînt bătrîn.

— Bănuiești pe cineva?

— Nu!

— Cine, din apropiații dumitale, mai știa că ai lucrat o vreme la Muzeul Militar?

— Așa, cu lux de amănunte, am povestit neamurilor, vecinilor. . .

— Și domnului Damian, nu-i așa? insist eu, interesat în realizarea unor conexiuni.

— Bineînțeles . . . îi place să-mi asculte isprăvile din armată.

Domnul Victor Damian, proprietarul casei din Fagure 14, e plecat la Satu Mare. O altă informație ușor de verificat. Îmi mai trece prin cap ipoteza că omul care l-a expediat pe Petrescu la muzeu, între orele unsprezece și paisprezece, este cu siguranță unul și același cu cel care a aranjat în casa lui Damian întîlnirea mea cu

„găeșteanul“ mascat. Un ins cu o imaginație bogată. Să fie omul în pulover verde, zis „Profesorul“? Ori Călina Dragoman? Mai e apoi Irina Mavrocordat... De ce nu? Cine dintre ei cunoștea activitatea lui Petrescu la Muzeul Militar?

— Văd că nu mă credeți, zice, pe neașteptate, teribil de necăjit, bătrînelul îngheboșat de pe scaun.

— Te-aș crede, domnule Petrescu, cu o singură condiție, ca și dumneata să mă crezi că eu am fost în casa lui Damian. Am stat acolo de vorbă cu un bărbat în jur de cincizeci și cinci de ani, îmbrăcat cu un pulover verde, care cînd rîde i se văd dinți de aur. Îți spun ceva amănuntele astea?

Deodată, îmi amintesc de un lucru foarte important și sar victorios:

— Dacă dumneata nu ai nici o legătură cu omul în pulover verde, atunci cum a putut el să intre în casă, cine i-a deconectat sistemul de alarmă de care mi-ai vorbit?

Se uită la mine descumpănit, sugîndu-și buzele. Nu mă lasă fără o explicație, pe care abia o aud:

— V-am mințit, ca să vă sperii. Nu există nici o alarmă. Numai chestia cu soneria de la poartă e adevărată. Vă rog să mă scuzați.

Dezvăluirea asta îi conferă credibilitate. Mă prefac supărat și îmi dezvolt atacul:

— Înseamnă că omul cu pulover verde posedă un rînd de chei. De unde? De la cine?

— Numai de la Ninicuța.

— Da' tot dumneata susții că tînărul a venit cu cheile Ninicuței.

— Nu neg...

— Da' cine-i, dom'le, nepoata asta? ridic eu glasul, mîniat de apariția acestui personaj hărăzit parcă să-mi provoace noi dureri de cap.

Interlocutorul meu își coboară ochii în pămînt, obosit, probabil, de zbuciumul său interior. Îl aud mormăind fără să mă privească:

— De fapt, nu-i nepoată, ci țiitoare...

În fine, și o noutate! Îl las pe domnul Petrescu să-și revină din efortul de a-și fi călcat pe inimă ca să-mi pună pe masă un secret.

— Care va să zică, domnul Damian are o amantă! exclam eu profesoral. Probabil mai tînără decît el. Am ghicit?

— Cu fo treizeci de ani.

— I-auzi! mă minunez eu.

Bătrînelul prinde să dea din nou din cap, ca și cînd ar fi vrut să adauge: „Mai sint pe lume și bărbați băftoși!“.

— La ce oră ți-a telefonat?

— Cam pe la opt și jumătate.

— E frumoasă această Ninicuța?

— Domnule locotenent-major, n-am văzut-o decît o singură dată, anu' trecut în vară, cînd coana Lenuța era plecată la Sovata. Atunci mi s-a părut tare frumoasă...

— Poți să mi-o descrii?

— Nu... S-o văd pe stradă și n-aș recunoaște-o...

— Cum să ajungem la ea?

— N-am idee...

Dezvăluirile fostului maistru militar mă trimit cu gîndul mai întîi la „Domnișoara de Pompadour“, apoi la Irina Mavrocordat. Două femei — un singur mod de operare. Pe mine, în strada Fagure m-a expediat Călina, iar pe Costin Bunescu, Irina. Care dintre cele două „agente“ ale „colonelului Crăciun“ e „țiitoarea“ lui Damian? Pseudoziaristul a primit cheile din mîna „doamnei căpitan“, deci răspunsul ar fi clar: ea e Ninicuța. Dar în aceeași dimineață, în aceeași casă, au mai fost introduși doi indivizi: omul cu pulover verde și mascatul. Cine i-a introdus? Cu ce chei? Primite de la cine? Desigur, de la Călina, organizatoarea întîlnirii, care, apoi, a șters-o la Paris. Așadar, și ea poate fi Ninicuța. Așadar, cheile au rămas la omul în pulover verde — „Profesorul“. El a fost ultimul care a părăsit casa lui Damian. În cazul acesta, ce-a făcut cu cheile primite, să zicem, de la Călina? Logica acțiunii mă pune în fața a două răspunsuri: a) Le-a predat Irinei Mavrocordat, care le-a transmis mai departe, lui Costin Bunescu; b) Irina Mavrocordat e și ea în posesia unui rînd de chei.

Importanța dezvăluirilor sfrijitului nu se limitează însă la „mișcarea“ cheilor. Ele îmi fac dovada că protagoniștii scenariului de care tot mă lovesc sînt în serviciul „colonelului Crăciun“ și al organizației sale.

Îl fixez pe sfrijit pe sub sprîncene. După cum se foiește pe scaun, înțeleg că peste puțin timp o să mă roage să-l învoiesc la...

— Afirmi că domnul Damian și cu soția sînt plecați la Satu Mare... Ți-au lăsat o adresă, un număr de telefon?

Petre Petrescu începe să se buzunărească: în fine, scoate la iveală un carnețel ponosit, își ridică spre mine ochii tulburi de nesomn.

— Am un număr de telefon...

Mi-l dictează, îl notez, pe urmă mă întreabă dacă e liber să plece.

— Văd că abia te mai ții... Toaleta e la capătul culoarului.

Iese. Ce să fac cu el? N-am cum ocoli dilema: să-l rețin și să-i pretind, așa cum cere procedura, să-mi dea și o declarație scrisă? Să-l trimit acasă, să se mai odihnească, și să revină de dimineață? Ultima variantă îmi surîde. Iau o decizie cînd îl revăd în pragul ușii. Nu-l invit să-și reia locul.

— Domnule Petrescu, poți să pleci. Cu o singură condiție: să nu dormi în patul dumitale, ci în fotoliul din sufrageria lui Damian, lîngă telefon. E posibil ca Bunescu să fie căutat.

— De Ninicuța?

— Ea, de obicei, te sună acasă?

— Da.

— Atunci instruiește-ți nevasta că dacă te caută, să-i spună să te sune la Damian, că ai să-i comunici ceva important. Deci, oricine îl caută la telefon pe Costin Bunescu — Ninicuța sau altcineva — dai următoarea explicație: fetei care era cu Costin i s-a făcut rău, de la băutură și țigări, iar Costin a dus-o la un spital, nu știi la care. Mai subliniezi că Bunescu te-a rugat să stai lîngă telefon. Ai înțeles?

— Am înțeles. Și dacă mă întreabă cînd se întoarce?

— Răspunzi simplu: „Nu știu". Însă cum îl caută cineva, îmi comunici și mie imediat.

Îi scriu pe un petic de hîrtie două numere de telefon — de la birou și de acasă. Cu ocazia asta, îl notez și eu pe cel al lui Damian.

— Ai cu ce intra la Damian?

— Am...

Bătrînelul a mai prins puțină vigoare, iar cînd îi comunic că la ieșire îl așteaptă o mașină să-l ducă acasă, îl fac de-a dreptul fericit.

3

Am cerut două cafele. Una i-o servesc „ziaristului" Costin Bunescu, cealaltă mi-o rezerv mie. Pe birou, între cele două ceșcuțe aburinde, pistolul „Makarov" așezat pe batistă ca pe o miniaturală față de masă. Lîngă el, celelalte obiecte scoase din buzunarele arestatului. Nu se aștepta la atîta amabilitate. Generozitatea mea are însă o justificare: oboseala zace și în el, și în mine. În ceea ce mă privește, sînt hotărît să bat mai departe „fierul cît e cald"..

— Aș fuma, își manifestă el dorința, trăgînd cu ochiul spre pachetul lui de „Kent". Îl servesc cu un „Kent", dar dintr-un pachet al Poliției. Deși mîinile îi sînt încătușate, se poate folosi de ele. Îl ajut să-și aprindă țigara. Trage cîteva fumuri, soarbe din cafea.

— E O.K.! Cafeaua e delicioasă...

Prostul crede în continuare că este supus unor teste cărora trebuie să le facă față cu succes, de aceea e pradă unei stări euforice. Oricum, îmi pare mai simpatic decît alaltăieri seara. Aleg o cale simplă și directă.

— Ai mai ținut vreodată în mînă o „jucărie" ca asta?

— Nu...

Pare dispus să colaboreze, ceea ce, sincer să fiu, mă surprinde plăcut, deoarece presupuneam că va adopta tactica rezistenței. Desigur, pînă la apariția la Poliție a Irinei Mavrocordat — „ofițerul lui de dirijare".

— Cînd ai primit-o?

— Ieri-dimineață.

— Ai folosit-o chiar ieri, nu-i așa?

— N-am tras cu pistolul în viața mea... Nici la armată.

— I-ai controlat încărcătorul?

— Nu... Știu însă că are în el zece „boabe".

Iau revolverul, îi scot cu grijă încărcătorul și i-l întind.

— Ia vezi și tu cîte „boabe" are...

Le numără fără teamă că ar putea lăsa amprente și îmi răspunde, de astă dată cu o voce nesigură:

— Cinci.

Își mută privirile spre mine. Din pricina bărbii, a clăii de păr, a sprîncenelor groase și stufoase, nu-i pot desluși expresia chipului. Mă urmărește cum duc țeava revolverului la nas și o miros ca pe un copan de pasăre scos din cuptor.

— Cu arma asta s-a tras...

— Ce vreți să spuneți?

— Ceea ce-ai auzit: s-a tras....

Dacă în privința primului verdict nu am nici un dubiu, în cazul celui de-al doilea, am. Nu-i suficient ca țeava armei să miroasă a pulbere, trebuie să mai am și alte dovezi. De pildă, tuburi, o expertiză balistică.

— Vă asigur că n-am tras nici măcar un foc, așa, de joacă... deși eram tentat.

— Te cred... te avertizez că arma asta te poate acuza de omor sau de participare la omor, ceea ce nu e mai puțin grav. Unde ai fost ieri între orele 11 și 13? Gîndește-te bine la răspuns, că te imprim!

Sfatul meu rostit pe un ton egal îl tulbură. Ochii i se întunecă. Nu-l mîn din urmă, însă, după un timp, avansez o ipoteză ca pe un fapt împlinit:

— Ieri, între orele 11 și 13, cu această armă a fost ciuruit un om.

— Ooo! Doar nu vă închipuiți că eu...?! Costin Bunescu izbucnește în rîs, întrerupîndu-și răspunsul. Mereu mă supuneți unor teste! Mi-am dat consimțămîntul ... Am semnat un jurămînt...

— Continuă, continuă! îl îndemn, lăsîndu-l să priceapă că rîsul nu a avut asupra mea efectul scontat.

Mai cere o țigară. Îi împing din nou pachetul de „Kent“ al Poliției. Nu șovăie să-și exprime nedumerirea:

— Am țigările mele, domnule locotenent-major, de ce mă serviți cu ale dumneavoastră?

— De unde ți-ai procurat „Kent“-ul?

— L-am primit o dată cu arma.

— Ei, uite, ăsta-i motivul pentru care sînt atît de serviabil cu tine. Te vreau viu și nu mort. Ceva mai încolo o să-ți explic despre ce-i vorba... Pînă atunci, te previn că o să ai nevoie de un alibi.

— Glumiți, domnule locotenent-major, nu-i așa?

Își duce țigara la gură din ce în ce mai des, trage din ea cu o nervozitate ce-l apropie de o criză de deznădejde. Îl asigur că nu glumesc și-l sfătuiesc să reflecteze cu toată responsabilitatea la situația sa.

— Permiteți-mi atunci să dau un telefon.

— Cui?

— Domnului colonel Crăciun.

— E absolut necesar?

— E cazul să-i raportez unde am ajuns...

Îi iau vorba din gură:

— Și să-i ceri permisiunea să-mi dezvălui unde ai fost ieri între 11 și 13?

— Îmi ghiciți gîndurile, domnule locotenent-major.

Îi arăt aparatul cu gestul: „Poftim! E al dumitale!". Îl observ. Are grijă să-și lase țigara pe marginea scrumierei, se ridică și, deodată, realizează că-i în imposibilitate de a forma numărul din pricina cătușei. Mă roagă să-l formez eu. Nu-l refuz. Duce receptorul la ureche și-mi dictează numărul. Interesant! Nu-i identic cu cel folosit de Paizu. E atîta liniște în încăpere, încît aud apelul telefonului. Bineînțeles, nu-i răspunde nimeni. Din nou barba stufoasă a „ziaristului" mă împiedică să-i înregistrez trăirile.

— Aș mai încerca o dată...

— Încearcă, băiete!

Apeluri zadarnice, încheiate cu suspine. Cîte puțin, deznădejdea lui începe să se asemene cu cea a lui Paizu.

— Nu mai înțeleg nimic! La orice oră aș fi telefonat, un ofițer de serviciu îmi dădea imediat legătura cu colonelul Crăciun.

M-am săturat pînă-n gît de povestea asta cu „colonelul Crăciun". Îl sfătuiesc pe Bunescu să-și reia locul, să-și fumeze țigara, să-și bea cafeaua. Mă ascultă. De Paizu nu-mi era milă, de ăsta, nu știu de ce, îmi este. Poate de unde e un novice. A alergat după cai verzi pe pereți și a picat cu ușurință într-o capcană mortală. Simt, moralmente, nevoia să-l ocrotesc.

— Ascultă-mă cu atenție, domnule Bunescu, și bagă-ți bine în cap ce-ți spun! Nu există nici un colonel Crăciun, cum nu există încă nici un Serviciu secret...

— Cum nu există?! zvîcnește el revoltat de pe scaun, întrerupîndu-mă. Am stat de vorbă cu el, prima misiune domnia sa mi-a încredințat-o!

— L-ai văzut la față?
— Nu...
— Poți să-mi dai adresa clădirii unde „colonelul“ a stat de vorbă cu tine?
— Nu...
— La telefon ți-a răspuns?
— Nu.
— Nici n-o să-ți mai răspundă. Ai fost atras într-o capcană.
— Nu se poate! refuză el să mă creadă.
— Ba se poate... Și află că puțin îmi pasă dacă mă crezi sau nu. Dețin dovezi care-ți pot asigura pe puțin zece ani de pușcărie: arma găsită asupra ta, apoi folosirea abuzivă a unei legitimații. Ziarul „Curentul Bucureștiului“ o să se înscrie și el ca parte civilă în procesul ce-ți va fi intentat. Țin să te informez — și e de datoria mea s-o fac — că în capcana lui „Crăciun“ au mai căzut pînă acum doi inși. Din păcate, și-au găsit moartea. În cursul acestei nopți sau cel mai tîrziu în primele ore ale dimineții, ți-ar fi bătut și ție ceasul. Norocul tău e că te-am găsit și te-am arestat. Iau de pe birou pachetul lui de țigări. Uită-te bine la el! În pachetul ăsta ți-au ascuns moartea... N-ai fi apucat să tragi din ultima țigară.
— De ce să mă omoare? N-am trădat, nu mi-am călcat jurămîntul!
Nu era o întrebare, ci un țipăt de deznădejde.
— De ce? Pentru că așa-i jocul în care te-au atras.
— Cum să vă cred?! Cînd ți se încredințează o armă, nu-i un semn de încredere? Chiar așa mi-a spus la telefon domnul colonel Crăciun: „De-acum înainte îți încredințăm și o armă, căci te așteaptă misiuni periculoase“.
— Ți-a încredințat și un permis de port-armă?
— Nu.
Mă privește stăruitor, presimte clipe grele.
— Ți-a încredințat o legitimație?
— Nu. Urma s-o primesc.
— Îți spuneam cu puțin timp înainte că, ieri, cu arma ta s-a tras... a fost împușcat mortal un om... un italian.
— Un italian? se arată arestatul nespus de mirat.

— Da. Proprietarul unei case de modă: Mario Campanella.

Îl văd pe Costin Bunescu pălind, apoi acoperindu-și fața cu mîinile, de parcă s-ar fi pregătit să se refugieze într-o evlavioasă reculegere. Nu-l perturb. Aștept. Am răbdare. Intuiesc minutul adevărului și nu greșesc. Puțin mai tîrziu, mîinile încătușate îi cad moi pe genunchi.

— Prima mea misiune se numea Mario Campanella, îmi mărturisește cu o voce înecată de emoție. Zece zile în șir l-am filat: unde se ducea, cu cine se întîlnea și stătea de vorbă, cine-l vizita și unde. În cea de a zecea zi, mi s-au adus mulțumiri... Am fost recompensat cu 150 de dolari și cinci mii de lei. Mi s-a explicat că Mario Campanella a ieșit din raza de supraveghere a Serviciului secret și a intrat în supravegherea unor organe ale Poliției.

Informația e într-atît de incitantă, încît, la rîndul meu, îmi vine să țip: „Nu se poate!".

— Mă credeți? mă întreabă Bunescu, dezorientat, probabil de mutra mea uluită. Așa-i că nu mă credeți?

— Te cred... Însă aștept să-mi răspunzi unde ai fost ieri între orele 11 și 13. Ia-o de la A... Povestește-mi tot ce-ai făcut după ce-ai reușit să mă păcălești.

— M-am dus direct în Piața 1 Mai. Acolo, în fața magazinului „Materna", mă aștepta, la volanul „Fiat"-ului ei, doamna căpitan Irina Mavrocordat. I-am prezentat raportul. Tot ei i-am înapoiat aparatul foto și cel de înregistrat. S-a arătat foarte mulțumită de cum m-am descurcat...

— Poți să mi-o descrii?

— Cum să nu... Dar chiar n-o cunoașteți? Ea cum de vă știe? E o femeie înaltă, blondă, foarte elegantă, cu o vorbire aleasă... Nu cred că are treizeci de ani. Impunătoare și rece. Te ține la distanță și te obligă să-i execuți ordinele fără să crîcnești. Nu i-am văzut niciodată ochii, din pricina ochelarilor fumurii.

Mă legănasem în iluzia că semnalmentele Irinei Mavrocordat vor fi identice cu cele ale „Domnișoarei de Pompadour", dar din descrierile „ziaristului" — dacă, firește, erau sincere — rezultă un cu totul alt portret.

— În timp ce-i prezentai raportul, mașina era în mișcare?

— Da. Ne-am plimbat prin centru. Cînd să ne despărţim — asta s-a întîmplat în Piaţa Romană —, mi-a adus la cunoştinţă că începînd de a doua zi să nu mai dorm acasă. „De ce?“ am întrebat-o surprins. „Din două motive. Ofiţerul cu care ai stat de vorbă — e şi el supus unor teste — o să constate înşelătoria, că n-ai publicat în ziar fotografia, şi o să vrea să dea de tine. Mai întîi, la redacţie. Acolo o să facă scandaloasa constatare că nu există un ziarist Costin Bunescu, ceea ce o să-l scoată din sărite. Pe noi reacţiile astea ne interesează. Deci, pentru un timp, ar fi bine să nu dai pe acasă.“ „Şi asta face parte dintr-un test?“ am întrebat-o. „Nu, dintr-o misiune. Mîine, la ora zece fix, să fii în Piaţa Amzei, în dreptul teatrului. Trec să te iau. Dacă întîrzii, mă aştepţi.“

— Şi a întîrziat?

— Cam o jumătate de oră. Ca întotdeauna, a venit cu maşina: M-a luat, a făcut cu mine cîteva ture, m-a pus în temă: „O să iei un taxi şi o să mergi cu el spre Băneasa, mai exact, către Grădina zoologică, mi-a indicat Irina Mavrocordat. Opreşti, te mai dai jos, observi cît de aglomerate sînt drumurile prin pădure, cum sînt dispuşi agenţii de circulaţie sau alte elemente ale Poliţiei. La ora 13 să fii înapoi în Piaţa Amzei“. „Bine, da' ăsta-i un test, am zis eu. Nu văd unde-i misiunea.“ „Misiunea o s-o afli mîine. Iar testul e unul de memorie“, mi-a răspuns. Am fost punctual. Mă aştepta. I-am comunicat tot ce observasem. Mi-a mulţumit în numele colonelului Crăciun şi, de bucurie, mi-a oferit un pachet de „Kent“, ceea ce pînă atunci nu mai făcuse. După asta, mi-a dat cheile şi adresa domnului Petrescu, strada Fagure 14, unde trebuia să mă prezint la 15 fix. Dumnealui era la curent cu sosirea mea, urmînd ca, pînă la noi ordine, să-mi fie gazdă. „Şi ca să nu te plictiseşti, mi-a spus, poţi să iei cu tine şi o fată.“ Ceea ce am şi făcut.

— Ce trebuia să-i spui domnului Petrescu?

— Că vin din partea domnişoarei Ninicuţa şi să-i arăt cheile.

— Arma cînd ţi-a dat-o?

— După ce m-am întors de la Băneasa.

— Nu s-a interesat dacă ştii să tragi?

— Ba da, dar am minţit-o, spunîndu-i că ştiu.

— N-ai observat, cînd conduce mașina, poartă mănuși?

— Vedeți, domnule locotenent-major, și ați susținut că n-o cunoașteți! Poartă... poartă în permanență.

— Și cînd ți-a dat arma purta?

— Da.

— Pe Lilișor de unde ai cules-o?

— Din Gara de Nord, mă lămurește Bunescu cu un zîmbet stingher. Eu de acolo obișnuiesc să-mi racolez fetele.

Simt din nou apăsarea oboselii. Nu mă dau însă bătut. Mă ridic, deschid fereastra, trag în piept aerul rece. Proaspăt și înviorat, reiau interogatoriul.

— Deocamdată n-am de unde s-o aduc pe Irina Mavrocordat, să-mi confirme declarația ta. Te-ai văzut cu vreo cunoștință între orele 11 și 13? Tu înțelegi că între aceste ore s-a tras în Mario Campanella? Cadavrul lui a fost găsit în pădurea Băneasa, nu departe de Grădina zoologică, unde ai fost trimis în recunoaștere...

Costin Bunescu nu mimează perplexitatea. Îl las să și-o trăiască din plin. Într-un tîrziu, se apără în șoaptă:

— Da' n-am nici un amestec...

— Ca să te cred, am nevoie de dovezi... de fapte convingătoare, de mărturia Irinei Mavrocordat. Condu-mă la ea... Poți?

— Cum să nu?! izbucnește el bucuros că întrevede o primă rază de speranță. Nimic mai simplu... diseară, la ora 8, mă întîlnesc cu ea la „Materna", ca să-i înapoiez cheile.

Optimismul său mi se transmite și mie, dar nu mă ține mai mult de cîteva secunde. Motivul? Pachetul de „Kent". Dacă laboratorul va scoate la iveală noi „țigări ucigașe", atunci, fără îndoială, la ora întîlnirii „ziaristul" ar fi fost de mult pe cealaltă lume.

— Ar mai fi ceva, continuă Bunescu la fel de înviorat și fericit. Să știți că am și un alibi: taximetristul. Poate să depună mărturie că am oprit la Grădina zoologică, unde am coborît și am stat de vorbă cu un paznic... că n-am scos arma, că n-am tras cu ea.

— Ai reținut numărul mașinii, numele șoferului de pe ecuson?

— Nu. Da' cred că nu-i o problemă complicată să dăm de el.

Îi împărtășesc părerea, însă mă întorc cu interogatoriul la o temă întreruptă.

— Ai sosit punctual în strada Fagure 14?

— Da.

— Cum te-a primit domnul Petrescu?

— Știa că o să vin și mă aștepta în curte. Era tare nervos și ursuz... Ne-a vîrît repede în casă, ne-a arătat camera și m-a sfătuit să nu ne arătăm prin curte.

— Ai putut să-ți dai seama de ce era atît de nervos?

— Impresia mea e că nu-i plăcea că un străin intrase în posesia cheilor de la casă.

— Irina Mavrocordat obișnuia să te caute în miez de noapte la telefon? Ați avut o înțelegere în acest sens?

— Era în puterea ei, dar n-am avut în acest sens nici o înțelegere...

— Domnule Bunescu, o să te trimit la culcare.

— Unde? În ochii congestionați i s-a aprins un nou licăr de speranță.

— În nici un caz în patul de unde te-am luat... și nici în cel de acasă. Paturi bune mai avem și noi. Peste cinci-șase ore te vreau odihnit, cu mintea limpede, ca să-mi poți da o declarație în scris cît mai completă. Zici că l-ai filat pe Campanella. Mă interesează tot ce îți amintești în legătură cu el... Colonelul Crăciun sau Irina Mavrocordat îți cereau rapoarte scrise?

— Nu.

— Sper să nu-ți pierzi, așa dintr-o dată, memoria, domnule Bunescu!

Îl conduc pînă la ușă. Îl predau unui sergent, să-l ducă înapoi la camera de arest și să mi-o aducă pe Lilișor Mantu.

4

— Ai plîns?

„Gîsculița" își ridică ochii tulburi spre mine, de parcă ar fi dorit să mă întrebe cum de-am ghicit.

— Nu-mi place la poliție! mi se lamentează și ochii i se umplu de lacrimi.

— Da' de ce, drăguțo?

— Nu-i ca'n filme...

Naiba știe în ce lume trăiește și această ființă fugită de acasă.

— Adică?

— Credeam că o să dau aici și de alte femei...

— ... de stradă! Mai bine spune-mi unde l-ai cunoscut pe Costinel?

— În gară... la ieșire... De atîta lume, n-am știut pe unde s-o iau, își amintește ea cu o inconștiență vioaie. Atunci mi-a sărit în ajutor Costinel. Doamne, frumos mi-a mai vorbit! „Domnișoară...".

O întrerup. N-am timp și nici disponibilitate să ascult la o oră atît de tîrzie istorioare stupide. Iau două sutare din bancnotele lui Bunescu.

— Lilișor, banii ăștia ți se cuvin... ia-i și du-te la gară. Întoarce-te la ai tăi cu primul tren! Altfel o să ajungi ca părinții să-ți dea fotografia la Televiziune.

— Păi de asta am și fugit de acasă!

— La despărțire, eu atîta îți zic: să nu te mai prind în București.

Sună telefonul, motiv s-o expediez pe Lilișor Mantu. Ridic receptorul. E colonelul Zaharia. Intră direct în subiect:

— E rîndul meu să te informez cu ce rezultate s-a încheiat descinderea de la Campanella. Ai de ce să te ții? Atunci ține-te! În adevăr, sub un tablou am descoperit seiful cu cifru de care ți-a vorbit Călina Dragoman. Cu chiu, cu vai, l-am deschis. Numai că în el am găsit — ei, ce crezi tu că am găsit? Bijuterii? Aș! „Cocoșei" sau „Napoleoni"? Aș! Am găsit un document... unul singur ... Ceea ce, recunosc, a ușurat întocmirea procesului-verbal. Ei, ce crezi tu că reprezintă documentul? Copia unui fax... a unui fax transmis de Interpol la 10 decembrie 1989. Reține data! Faxul nu ne este nouă adresat, ci Poliției criminale din Austria. Și sună astfel: „Arestați-l pe Mario Campanella!".

Colonelul Zaharia îmi acordă o pauză. Bine face. Trebuia să aștepte „să-mi cadă fisa". Nu-mi lipsește acel strop de imaginație obligatorie oricărui polițist. În consecință, îmi pot imagina multe. Iată însă că povestea asta cu copia unui fax al Interpolului, descoperit în seiful lui Campanella, depășește orice închipuire.

— Mă auzi? mă trezește la realitate colonelul Zaharia.

— Da! Și sînt totalmente uluit! Intenționați, sper, să cereți Interpolului explicații?

Întrebarea provoacă, la celălalt capăt al firului, un rîs scurt, nefiresc.

— Au și fost cerute, mă asigură colonelul Zaharia copleșit de un val de voie bună, nepotrivită cu natura convorbirii. Le vom primi, băiete, pînă-n prînz.

— Mă întreb și vă întreb: Vedeți vreo legătură între asasinarea lui Campanella și conținutul faxului?

— Sînt de părere să nu ne chinuim deocamdată creierul cu întrebări care deja pot avea un răspuns. Zic să așteptăm faxul Interpolului la nota Inspectoratului. De acord?

— De acord. . .

— Mai am o noutate, mă avertizează colonelul rîzînd. (Abia în clipa asta sesizez că veselia superiorului meu e una nervoasă, iscată tot de oboseală.) L-am căutat la „Inter“ pe reprezentantul societății de asigurări din Roma, Giuseppe Namoro, să-l iau martor la descindere. Ei bine, aflã că și ăsta a plecat intempestiv din țară.

— Cu mașina?

— Cu ea a sosit, cu ea a plecat. La ce oră crezi că a șters-o? Hai, hai, ghicește! Spune și tu, acolo o oră . . . Exact la ora cînd noi ne făceam de lucru, la Băneasa, cu cadavrul lui Campanella. Cu dînsul în mașină mai era un italian. . . Înțelegi?

— Cum să nu? Doar de la mine ați aflat că doi „polițiști români“ l-au ridicat pe Campanella de la firma sa, ca să vi-l aducă la „Municipiu“. Recunosc, ipoteza e cam hazardată și implică automat o a treia persoană — secretara. . .

— Hai, hai, că-mi place. . . Tu zici că pici de somn? Nu te cred. Eu pic!

— Mai e apoi și punga aceea cu pulbere. Ați trimis-o la laborator?

Șeful „Judiciarului“ de la „Municipiu“ amuțește, îi aud răsuflarea. „Na, c-a adormit!“ gîndesc. N-o nimeresc.

— Mircea Dabu, o să-ți mai zic o dată ceva care n-o să-ți cadă bine. . . Sînt convins că apariția ta neașteptată în viața lui Campanella i-a grăbit deznodămîntul.

Afurisitul! Vulpoiul bătrîn! A adulmecat cît a adulmecat și a ajuns la o concluzie la care ajunsesem și eu, însă mai devreme cu zece-douăsprezece ore. Nu-l con-

trazic. Mă mențin și eu la supoziția că cei doi „polițiști români“ l-au ridicat pe Campanella de la birou hotărîți să-i închidă gura pe veci.

— Mai ești pe fir? mă ia din nou la rost... „Municipiul“.

— N-am unde să dispar, domnule colonel.

— Prea mulți italieni! oftează superiorul meu. Tu crezi că toți ăștia de care ne lovim sînt mafioți? Ar fi prima răfuială de tipul ăsta pe care am înregistra-o. Lua-i-ar dracu', să fi găsit un alt teritoriu pentru vendettele lor. Toate alea rele vin buluc pe capul nostru!

Tace. Tac și eu. Colonelul trage o înjurătură. Eu mă abțin.

— Tu, Dabule, ce crezi?

— Părerea mea, domnule colonel, îndrăznesc să-l persiflez amintindu-i propriile lui cuvinte, e că nu trebuie să ne omorîm deocamdată creierul cu întrebări ce pot avea deja un răspuns. Zic să așteptăm răspunsul Interpolului la nota Inspectoratului.

Șeful meu de la „Municipiu“ izbucnește în rîs... de astă dată, un rîs sănătos, și numai după ce se potolește, îmi servește replica:

— Mircea Dabu, du-te la culcare! Ai început să vorbești deștept ca un colonel. Hai, băiete, odihnă plăcută!

Închide aparatul și, în aceeași clipă, o tăcere adîncă îmi invadează biroul. Privesc dezorientat în juru-mi de parcă aș fi căzut din cer într-un spațiu străin. Mă regăsesc însă imediat, confruntîndu-mă cu dilema: patul de campanie sau cel de acasă? Firește, optez pentru cel de acasă.

VIII. ILUZII SPULBERATE

1

Mă trezesc în gînd cu cuvintele colonelului Zaharia: „Tu crezi că toţi ăştia de care ne lovim sînt mafioţi?". Nu ştiu cît timp am dormit, am avut însă parte de un somn bun, odihnitor. Încă nu s-a crăpat de ziuă, de ce-aş sări din pat? De ce-aş aprinde lumina? Mă întind pe sub pătură de-mi trosnesc oasele. O, dacă Antoanela ar fi fost lîngă mine! La început, somnoroasă, m-ar fi respins, apoi ... Nu-mi rămîne decît să mă întorc la întrebarea colonelului. Parcă a mai adăugat ceva... A, da... „Ar fi prima răfuială de tipul ăsta pe care am înregistra-o."

Raţionamentele mele evoluează pe un făgaş, ale lui pe altul, dar n-ar fi exclus ca, în cele din urmă, să se întîlnească într-o singură concluzie utilă. Dacă drumul parcurs de el de la cadavrul lui Campanella la faxul Interpolului a fost relativ scurt, al meu e ceva mai lung şi mai întortocheat, avînd un alt punct de pornire: falsul colonel Crăciun. Există în mai toate acţiunile acestei „eminenţe cenuşii" cel puţin două particularităţi, deopotrivă de incitante. Imaginaţia şi riscul... un risc exagerat. A născocit un serviciu secret, s-a pus în fruntea lui şi operează cu profesionalism, racolînd „agenţi" şi „trimiţîndu-i" în luptă. Constat în operaţiile „Serviciului" o mare risipă de energie... creatoare. Cu ce intenţii? Doar pentru a se deconspira? Mi-a aruncat în braţe, rînd pe rînd, patru „agenţi". Trei dintre ei s-au metamorfozat în cadavre, aliniindu-se cadavrului lui Cornel Turcu. N-a lipsit mult ca şi Bunescu să aibă aceeaşi soartă. De asemenea, şi-a deconspirat două colaboratoare — Călina Dragoman şi Irina Mavrocordat — adevăraţi „ofiţeri de dirijare". O reţea în toată regula... Aşadar, pe de o parte, scenarii pline de imaginaţie, cum ar fi, de pildă, cel al atragerii mele în casa de pe strada Fagure 14 şi dispariţia Călinei Dragoman, iar pe de alta, generozitatea cu care presară

urme. Ne subapreciază pe noi, poliţiştii? Consideră acest misterios „colonel Crăciun" că, după Revoluţie, datorită haosului cotidian, ne-am pierdut capul şi nu mai manifestăm nici un interes faţă de fenomenul infracţional? Cine e, în realitate, acest ingenios infractor şi de ce împinge riscul atît de departe? E oare în joc o miză atît de importantă? Aşa s-ar părea...

Trebuie să recunosc, urmele lăsate, deşi vizibile, n-au dus nicăieri. Sediul „colonelului" rămîne o enigmă, iar numerele de telefon folosite de Paizu şi Bunescu nu se găsesc în evidenţa abonaţilor... sînt telefoane-pirat. Nici pe Cornel Turcu n-am reuşit să-l identific încă. Analiza mă obligă să mă întorc din nou la întrebarea colonelului Zaharia: „Tu crezi că toţi ăştia de care ne lovim sînt mafioţi?". Numai că de astă dată mă întreb şi eu: „Să fie oare Campanella o victimă a falsului colonel Crăciun?". Îmi amintesc imediat de bileţelul găsit în halatul Anicăi Lipoveanu, scris de mîna ei, apoi, de cele patruzeci şi nouă de modele — creaţie a „Casei Campanella" — din şifonierul proxenetei şi de dispariţia lor. De ce, încă în aceeaşi noapte, o căutase Campanella la telefon? Cu cine se întovărăşise proxeneta? Cu „colonelul Crăciun?" Cu Campanella? Cu amîndoi în acelaşi timp? Ce rol îşi rezervase ea în această dubioasă relaţie? De tăinuitoare? De asociată? Ecuaţii peste ecuaţii! Obligaţia mea e să le rezolv, să lămuresc cum au ajuns modelele „furate" din camioneta lui Mario Campanella în casa Anicăi Lipoveanu, cine era interesat să le „fure" pentru a doua oară chiar de sub ochii noştri, atacînd cu violenţă un poliţist? „Colonelul Crăciun", Campanella sau amîndoi?

Întunericul nopţii se subţiază. E foarte agreabil ca la o oră atît de matinală să zaci la căldurică şi să meditezi cu o minte odihnită la întîmplările obscure ale unui caz ieşit din comun. Mă întorc din nou la ceea ce noi numim modul de operare. Îl răsucesc pe toate laturile ca, în cele din urmă, să ajung la următoarea supoziţie: avem de-a face cu un mod de operare caracterizat prin fantezie şi îndrăzneală, operaţiunea propriu-zisă desfăşurîndu-se pe un front mare şi cu multe forţe, ceea ce presupune existenţa unei bande, condusă de un şef, de un „creier". Dacă deducţiile mele se vor dovedi juste, vom consemna, cu siguranţă, în istoria poliţiei române, un capitol necunoscut în practica noastră.

„E o bandă mult prea mare pentru o poliție atît de mică“, îmi zic, parafrazînd titlul unui film. De aici poate și stilul șocant și chiar arogant al acestui mod de operare, membrii bandei considerîndu-se mult deasupra noastră, iar de acolo, de sus, ne văd mici, prostuți și neputincioși. „Vă joc cum vreau!“ o fi gîndit în sinea sa „creierul“ bandei. Și, sincer vorbind, în haosul care domnește în țară, nici nu-i vine greu să ne joace. „Mă înfrunt cu un Goliat, îmi spun patetic. Acum, mai rămîne de văzut cît de David sînt eu!“

Telefonul ascuns sub pernă prinde să sune. Tresar speriat. De, ce să-i faci, și noi, polițiștii, mai tresărim, uneori, speriați. Răspund morocănos, dar cînd în ureche îmi răsună glasul subțire al lui Petre Petrescu, maistru militar, aprind veioza. Încă de la primele sale cuvinte îmi dau seama că bătrînelul e emoționat.

— Am primit un telefon... Cam pe la șase fără un sfert. Ninicuța. Era tare mirată că a dat de mine. „Ce cauți acolo?“ a sărit ea cu gura pe mine. „Nu din plăcere, zic, sînt aici. Am probleme cu prietenii dumitale.“ „Ce probleme?“ „Păi fetei care era cu tînărul i s-a făcut rău ... Să moară, nu alta. C-a fumat și a băut prea mult și băiatu' a dus-o la spital.“ Am procedat așa cum mi-ați cerut, domnule locotenent-major...

— Ea cum a reacționat cînd a auzit toate astea?

— A vrut să știe dacă tînăru' se mai întoarce. I-am spus că nu știu, dar că a luat cheile cu el.

A amuțit. Să nu mai aibă ce să-mi spună sau a obosit? Nu-l las însă să se retragă:

— Domnule Petrescu, poate te-a mai întrebat și altceva? De pildă, dacă nu cumva și tînărului i s-a făcut rău?

— Da, m-a întrebat și i-am spus că în privința lui poate să fie liniștită, că-i bine și sănătos, de vreme ce a putut să ducă fata la spital.

— Domnule Petrescu, ne-ai făcut un mare serviciu și țin să-ți mulțumesc. Ce părere ai, dacă la ora nouă îl chemăm pe domnul Damian la telefonul din Satu Mare, avem șansa să-l găsim?

— E ora cea mai potrivită.

— Atunci, te-aș ruga ca la ora nouă fără un sfert să fii la mine, să-i telefonăm.

— Am înțeles, să trăiți!

Nu mă mai bag în pat. Mă plimb bine dispus de colo pînă colo. În fine, întrevăd două căi care mă pot pune pe direcţia principală, numită „colonelul Crăciun". Prima se numeşte Ninicuţa, iar a doua — Irina Mavrocordat.

Sfrijitul m-a făcut fericit. Mi-a dăruit o speranţă. E posibil ca în seara zilei de astăzi să-mi sară, în sfîrşit, un iepure. Că se va numi Ninicuţa ori Irina, nu mai are importanţă. Copleşit de atîta fericire, mă dau jos din pat şi trec bucuros să execut exerciţiile de înviorare, după care, plin de bărbăţie, mă las biciuit de apa rece a duşului.

2

Îmi încep ziua odihnit, cu mintea limpede. Un poet ar spune: „O minte limpede e ca un cer după furtună". Numai că furtuna în al cărei vîrtej mă aflu nu a trecut. Urc la volan şi iau direcţia Institutului Medico-Legal, unde, aşa cum fusesem informat telefonic, medicii nu şi-au petrecut noaptea cu braţele încrucişate. Au avut ce diseca şi expertiza. Desigur, puteam să intru în posesia unor concluzii definitorii şi la telefon, însă aş fi rămas în suflet cu o îndoială care ar fi putut înrîuri negativ apropiatul interogatoriu al lui Costin Bunescu. Un plus de siguranţă, iată de ce am nevoie pentru a realiza un ultim salt.

La Morgă — cum i se mai spune acestui important aşezămînt — sînt întîmpinat de unul dintre cei doi medici împuterniciţi cu necropsia trupului ciuruit al italianului Mario Campanella.

— Doctor Vîlcu, mi se recomandă medicul, ieşit în întîmpinarea mea.

Strîng o mînă puternică. Îmi plac asemenea mîini. De altfel, întreaga sa alură degajă forţă. Pe lîngă dînsul par scund. Ochii, întunecaţi şi mai mult de sprîncenele negre şi groase, arcuite perfect, vor să-i sublinieze seriozitatea. Manifestă din capul locului o anumită rezervă. Nu-i limbut, nu-mi anticipează întrebările.

Intrăm în sala de disecţii, luminată cu neon. Mă izbeşte în nări mirosul înţepător de formol. Două dintre cele patru mese sînt ocupate de două cadavre acoperite cu cearşafuri albe, pătate de sînge. Ceva mai la o parte, lîngă o vitrină cu instrumente medicale, un manechin co-

borît parcă din vitrina unui magazin de confecții. E îmbrăcat cu lucrurile lui Campanella. Doctorul Vîlcu „oficiază“ într-o liniște de catedrală. Se apropie de una dintre mese și, înlăturînd atent cearșaful, îmi descoperă, pînă mai jos de genunchi, cadavrul lui Campanella. A fost deschis și închis. E plin de copci și de cusături. Îmi mut privirile pe figura ca de ceară a italianului. Moartea l-a urîțit. Poate e de vină gura deschisă, dusă într-o parte, împietrită într-o strîmbătură parcă adresată cuiva. Deschid discuția:

— Se confirmă cele cinci împușcături constatate la fața locului?

— Da... Toate cinci au fost trase de la distanță relativ mică ... maximum doi metri, precizează doctorul, presupunînd ce mă interesează. Gloanțele au fost extrase.

— Puteți să vă pronunțați asupra calibrului?

— De ce nu? se miră amfitrionul meu. Chiar dacă ultimul cuvînt în problema asta îl are specialistul dumneavoastră în balistică, încercăm și noi să ne formăm o opinie, din dorința de a ne specializa. Gloanțele au calibrul 7,65.

Îmi place răspunsul, îl asociez imediat cu „Makarov“-ul lui Costin Bunescu. Între calibrul gloanțelor și cel al armei există o concordanță deplină. Însă doctorul Vîlcu nu mă lasă să-mi trăiesc din plin satisfacția.

— După părerea mea și a colegului cu care am efectuat necropsia, în victimă s-a tras simultan cu două arme.

Nu opinia medicilor mă dezumflă, căci aceasta, în cele din urmă, mă trimite cu gîndul la cei doi „polițiști“ care l-au ridicat pe Campanella de la firmă. De ce n-ar fi ei prezumtivii asasini? Altceva m-a indispus — apariția în ipotezele mele a unei inadvertențe. Din încărcătorul armei lui Bunescu lipsesc cinci gloanțe. De aici și ipoteza că am de-a face cu arma crimei.

— Cum ați ajuns la această concluzie? sînt eu dornic să aflu.

Doctorul Vîlcu, pînă în acel moment distant, mă ia familiar de braț, propunîndu-mi:

— Să mergem la manechin!

Ne oprim în fața unui Campanella „decapitat“. Mă înfior și, fără să vreau, îmi amintesc de clipa cînd i-am strîns mîna, impresionat plăcut de prestanța sa.

— Priviți cele cinci orificii, îmi atrage atenția interlo-

cutorul meu. Mîna sa dreaptă cu arătătorul întins trece de la un orificiu la altul, apoi își reia „itinerarul". Vedeți dumneavoastră această zonă pectorală marcată de trei împușcături? Ei bine, ele au pornit din una și aceeași armă. Traseul gloanțelor în corp ne indică un unghi care nu corespunde cu traseul celorlalte două gloanțe care s-au oprit în splină și stomac.

Îl ascult. Studiez dispunerea celor cinci orificii, apoi sesizez acuratețea cu care manechinul a fost îmbrăcat: cămașa, nodul cravatei bine strîns, haina și pantalonii. Pînă și strînsoarea curelei de la pantaloni e pe talia manechinului. Dacă n-ar fi fost cele cinci orificii și, bine înțeles, petele de sînge...

Doctorul Vîlcu îmi tălmăcește greșit tăcerea, de aceea ține să se explice:

— Știu, nu-i de datoria noastră să emitem supoziții, dar colegul meu, doctorul Șincan, și cu mine lucrăm la un studiu pe tema „Moartea violentă provocată cu arme de foc".

Îi zîmbesc prietenos, fără pic de ipocrizie, lăudîndu-i inițiativa.

— Observațiile dumneavoastră sînt judicioase și merită toată atenția. Vă împărtășesc pe deplin supozițiile, deși ele — de ce să vă ascund? — dau peste cap una dintre ipotezele mele. Nu încape nici o îndoială că în victimă au tras doi pistolari. Sînt convins că expertiza balistică a Institutului de Criminalistică o să vă dea dreptate.

Mă depărtez de manechin și mă apropii iarăși de cadavrul lui Campanella. Despuiat, cu abdomenul cusut și prins în copci, cu gura deschisă și strîmbă, arată oribil. Cum o să ne „despărțim" de el? Îmi amintesc de îngrijorarea colonelului Zaharia în legătură cu un posibil asalt al unor diplomați și ziariști italieni. În lumea plăpîndă a oamenilor de afaceri din București, Mario Campanella ocupa un loc privilegiat. Desigur, ziariștilor le mai poți rupe gura cu acel telefax adresat de Interpol Poliției austriece: „Arestați-l pe Mario Campanella!". Iată-l însă acum arestat pe veci de către „bătrîna doamnă", nu la Viena, ci la București.

Mă uit peste umăr la doctorul Vîlcu: îl aflu stînd cu mîinile înfipte în buzunarele halatului, atent la toate mișcările mele. Îl întreb:

— Unde sînt obiectele găsite asupra lui?

— În birou la mine, într-o pungă...

— Aş vrea să le văd...

Mă invită să-l urmez într-un birou mic şi înghesuit. Pe poliţele unor rafturi înalte pînă la tavan, borcane cu diverse organe umane, conservate în spirt. Îmi reprim cu greu greaţa ce mă încearcă.

— Prea multe obiecte nu avea asupra lui, mă informează, în continuare, doctorul Vîlcu, deşertînd pe masa sa de lucru o pungă de plastic.

Primul obiect pe care îl cercetez e paşaportul. Îi controlez vizele. Omul e călătorit. Mă opresc îndelung asupra vizei austriece. Într-adevăr, în perioada noiembrie-decembrie, Campanella a fost în Austria. La 14 decembrie 1989, Interpolul cerea arestarea lui, dar, cu o zi mai tîrziu, el intra în România pe la punctul de frontieră Jimbolia. Constatarea mi se pare cam ciudată. La 16 decembrie 1989, la Timişoara, „cazanul" intra în clocot. În mod normal, în situaţii tensionale, un om de afaceri se retrage în locuri liniştite, ferite de pericole. De ce Mario Campanella a ales, la 16 decembrie 1989, Timişoara? Să scape de urmăritori, de inevitabila arestare solicitată de Interpol? E foarte plauzibil. Sau ar fi plauzibil dacă ... Asta-i, dacă... Încă din primele zile ale lui ianuarie 1990, se instalează la Bucureşti şi debutează ca om de afaceri. De atunci au trecut aproape trei luni. Mario Campanella nu şi-a ascuns identitatea, iar Interpolul ar fi putut să ceară Poliţie române nu o dată arestarea italianului, ci de zeci de ori, dar n-a făcut-o. De ce oare?

Îmi ridic privirile întrebătoare şi întîlnesc ochii adumbriţi ai doctorului. Oftez şi exclam:

— Împuţită afacere!

Doctorul Vîlcu preferă să tacă şi mă lasă să cercetez în voie lucrurile autopsiatului. O carte de credit la o bancă de comerţ a Italiei... o batistă, chiar şi un pieptene. Portofelul îl las la urmă.

— Îl ţinea în buzunarul de la căptuşeala hainei? mă interesez.

— Acolo l-am găsit, mă lămureşte doctorul.

În portofel — dolari; două bancnote de cîte o sută. Şi încă o sută de cîte un dolar. Mai dau de un cartonaş de formatul unei cărţi de vizită. Este imaculat. Nimic scris pe el, nici de mînă, nici de tipar. La ce-i folosea? De ce îl

păstra? Se folosea Campanella în mod curent de asemenea cartonașe pentru a corespondа, în restaurante, cu cei de la alte mese? Poate... Atunci, de ce numai unul și nu mai multe?

Într-un tîrziu, obsedat de întrebări, părăsesc Institutul Medico-Legal, nu înainte de a-i mulțumi și strînge mîna doctorului.

3

Cea de a doua audiere a lui Costin Bunescu am fixat-o la ora opt și jumătate. Pînă atunci, mai am la dispoziție timp de meditație. Sună însă telefonul. Duc receptorul la ureche. E doctorul Andreescu, șeful Laboratorului de toxicologie al Institutului de Criminalistică. Mă informează că, deși expertiza nu s-a încheiat, în privința nicotinei să nu am nici o îndoială. Mă bucur, desigur, totuși mai am o întrebare.

— Domnule doctor, vă mai pot reține un minut?

— Te rog!

— Acum, cînd se cunoaște concentrația de nicotină și mai știm că din douăzeci de țigări, zece sînt ucigașe, îmi puteți spune după a cîta țigară fumată nicotina începe să devină nocivă în organism?

— După a patra, dacă individul le fumează consecutiv, după a șasea dacă se nimerește să le fumeze intercalate.

Răstorn pe birou pachetul de „Kent“ primit de Costin Bunescu drept „recompensă“ pentru „serviciile aduse“. Le număr din priviri: lipsesc patru. Conchid, pe baza celor afirmate de șeful laboratorului, că „ziaristul“ e în afară de orice pericol.

— Domnule doctor, înainte de a vă mulțumi, vă raportez că vă mai trimit, spre expertiză, un rînd de „țigări ucigașe“.

— Bravo, domnule, recoltă bogată! Repet: pentru noi e un adevărat eveniment științific. Aștept...

Înregistrez sunetul unui declic și așez și eu, frumușel, receptorul în furcă.

Am cerut ca Bunescu să fie adus fără cătușe, ceea ce l-a determinat pe „agentul“ lui „Crăciun“ să vadă în acest amănunt un semn bun. S-a așezat pe scaun destins,

netezîndu-și barba precum un bătrîn înțelept. Ochii îi mijesc a bucurie familiară.

— Ai avut un somn bun?

— Bun, domnule locotenent-major...

— Domnule Bunescu, cum stai dumneata cu urechea?

— Pardon? exclamă arestatul măsurîndu-mă nedumerit. Nu înțeleg...

— E muzicală?

Simt că nu prea pune preț pe seriozitatea întrebărilor mele. Totuși, îmi răspunde:

— Eu zic că da.

— O să te rog să asculți cu atenție o înregistrare...

Bărbosul izbucnește în rîs:

— Audiție muzicală la poliție?! Nu-i rău...

— E vorba de o convorbire telefonică. Vreau să-mi spui dacă recunoști sau nu vocile...

— M-ați înnebunit cu testările astea!

Îl las deocamdată să creadă ce vrea. Scot aparatul și-l pun pe birou, urmărit de ochii mici și încordați ai arestatului. Sclipirile lor emit și curiozitate și teamă. Declanșez.

„Stimată domnișoară, în ceea ce mă privește, m-am prezentat, deci știți cu cine stați de vorbă. Vă rog să fiți amabilă și să vă prezentați și dumneavoastră."

Închid aparatul, fixîndu-l stăruitor pe Bunescu.

— Ai recunoscut vocea?

Dă afirmativ din cap, fascinat de testul la care e supus.

— E vocea dumneavoastră.

— Perfect... Ascultă mai departe! Apăs clapa aparatului, iar dialogul înregistrat este reluat din punctul de unde l-am întrerupt:

„De ce?"

„V-ați adresat autorităților cerînd o informație."

„Poate doriți să vă prezint și buletinul?"

„Chiar vă rog..."

„Bine, domnule ofițer, dacă o să mă dau drept cîntăreața de muzică ușoară Silvia Dumitrescu, o să mă credeți?"

Întrerup banda. În liniştea care ne-a invadat aud vocea gîtuită de emoţie a lui Costin Bunescu:

— Irina Mavrocordat! Ea e...

Ca să-i cîştig definitiv încrederea, declanşez aparatul.

„Daţi-vă!"

„Sînt Irina Mavrocordat."

„Sună frumos..."

Închid pentru a-l avertiza pe „ziarist" că trec la o altă înregistrare. Intuiesc că sub barba de „Karl Marx" se ascunde o enormă curiozitate. Puţin mai tîrziu, i-o satisfac.

„... cinci inele ascunse în betelia blugilor. Îi strici omului meu legenda, domnule locotenent-major. Dacă nu-l expediez mîine la Paris, îmi dai peste cap o foarte importantă operaţie."

„Fără ordin scris, nu-l pot elibera."

„Pe celălalt n-ai decît să-l păstrezi. În maximum o oră, doi băieţi de-ai mei, cu un ordin semnat de mine, se prezintă la Circă să-l preia pe Paizu. Sîntem înţeleşi?"

„Sînt obligat să raportez şefilor mei."

L-am turtit pe bărbos. Are nevoie de cîteva minute bune ca să-şi descleşteze gura şi să spună:

— E vocea domnului colonel Crăciun.

— Aici am vrut să ajung, îi declar eu pe deplin satisfăcut de test. Urmăresc să te conving, Bunescule, că ai fost atras într-o capcană care te putea costa viaţa... Dacă astă-noapte nu te descopeream cu totul întîmplător în casa de pe strada Fagure, ai fi fost de mult un cadavru... Mă crezi?

— Da' de ce?! De ce?! Doar n-am ieşit cu o iotă din ordinele primite...

— Şi eu caut răspuns la întrebările astea, îi dezvălui fără să şovăi frămîntările mele. Ca să-l aflu, am nevoie de sprijinul tău. Într-un fel, soarta ne-a legat. Avem nevoie unul de celălalt. Numai pe calea asta, a colaborării, pot furniza Procuraturii dovezi că eşti nevinovat.

E un bucureştean cu doxă. Mă ascultă cu luare-aminte — ca apoi să-mi ceară să-i explic mai pe larg în ce-ar consta acest sprijin.

— Îți menții declarația că în seara asta, la ora opt, ai o întîlnire cu Irina Mavrocordat în fața magazinului „Materna“ din Bulevardul 1 Mai?

— Mi-o mențin.

— Dacă ți-aș propune să te prezinți la întîlnire, te-ai prezenta?

Are un gest reflex de autoapărare: se trage spre spătarul scaunului. Ah, dacă aș putea, pe durata anchetei, să-i dau jos barba!

— Vorbiți serios?

— Numai serios.

— Care va să zică, m-ați salvat de la moarte, ca să mă trimiteți la moarte! Cam așa ar veni figura.

— Te-ai speriat. Pe bune... În primul rînd, la întîlnire nu te-ai prezenta singur, ci însoțit de mine.

— Cu poliția la întîlnire?! izbucnește bărbosul nervos. Și dacă refuz?

Nervii i-au cedat. Nu mai e în stare să mă asculte liniștit.

— Nu te pot obliga. Înțelege însă că e în folosul tău să accepți.

Se foiește pe scaun, își freacă palmele de genunchi, după care își îndreaptă „masca“ sa păroasă spre mine:

— Domnule locotenent-major, nu vă supărați, dar nu vă cred. Puțin mai înainte, mi-ați spus că la ora asta ar fi trebuit să fiu de mult pe lumea cealaltă. Otrăvit de mînuța ei...

— Da, așa am afirmat.

— Prin urmare, ea mă consideră mort. De ce-ar mai veni la o întîlnire cu un mort?

— Întrebarea ta e întemeiată și n-am s-o las fără răspuns. Și pe Paizu, asasinul de la „Berbecul“, îl considera mort. Totuși, ea mi l-a trimis pe cap pe „ziaristul“ Bunescu. Cu ce scop? Ca să obțină o confirmare cu privire la soarta lui Paizu. Pentru ea, întîlnirea cu tine nu-i decît un control formal dar absolut necesar...

Se îngîndurează. Ceva nu-i place. Bănuiesc ce. Tipul nu-i lipsit de logică și, probabil, a mirosit că ceva nu-i în regulă cu expunerea mea.

— Presupunînd că accept să mă întîlnesc cu Irina Mavrocordat, cum o să-și explice ea că n-am dat ortu' popii?

Bărbosul surîde. Îmi dau seama cu greu că-i un su-

rîs ironic. Îl înţeleg. Dacă vreau să-l folosesc, trebuie să-l înţeleg şi, mai ales, să fiu sincer cu el pînă la capăt.

— La ora asta, îl informez eu fără reticenţe, „doamna căpitan" Irina Mavrocordat ştie că eşti în viaţă.

Îi povestesc cum am pus în circulaţie legenda cu Lilişor şi „transportarea" ei urgentă la spital.

— Aşa că Irina Mavrocordat, oricum, se va prezenta la întîlnire, conchid eu.

— V-aţi gîndit deci să mă sacrificaţi, aruncîndu-mă în braţele ei!

— Nu neapărat. Operaţia concepută are două variante. Vezi, noi nu o cunoaştem pe Irina Mavrocordat, nici maşina cu care circulă n-am identificat-o încă. Dacă îţi dai consimţămîntul, ne-am instala amîndoi la pîndă, iar cînd s-ar ivi maşina cu ea la volan, mi-ai spune: „Uite-o!". Asta ar fi prima variantă.

— Care-i convine poliţiei mai mult?

— A doua, precizez, privind fără să clipesc în ochii lui întunecaţi. Ai aştepta-o la vedere. Desigur, fără mine. Ea te-ar invita în maşină. Tu ai urca. „Doamna căpitan" s-ar interesa de cele petrecute. I-ai debita legenda cu Lilişor, la care ai mai adăuga un fapt: că ai telefonat acasă şi că ai tăi ţi-au povestit că ai fost căutat la telefon de redactorul-şef al ziarului „Curentul Bucureştiului". Prin urmare, e firesc s-o întrebi cum trebuie să procedezi mai departe.

Mă întrerupe brusc, chiar violent, fiind convins că-mi pulverizează planul.

— Dacă-mi cere arma?

— I-o înapoiezi, îi răspund, deloc surprins de logica sa.

Îl las cu gura căscată, de parcă ar fi voit să-mi arate limba încărcată, dinţii îngălbeniţi de tutun. Nu-i vine să creadă. Mormăie abia auzit:

— Cum, îmi înapoiaţi arma?!

— Cu gloanţe cu tot.

— Mă trimiteţi la moarte! Asta-i...

— Şi noi, poliţia, intrăm în joc cu un risc. Fac o pauză, îi caut din nou privirile şi continui: Hai să fim sinceri... de unde ştiu eu că tu, de îndată ce-o să te vezi lîngă „doamna căpitan", în maşină, n-o să mă trădezi, că n-o să te agăţi cu desperare de un pai?

— O să urmăriţi maşina?

— Experiența ne arată că și o mașină urmărită are șanse de a scăpa de un urmăritor... Șansele sporesc mai ales noaptea, pe întuneric.

Tăcerea a pogorît în încăpere. Parcă din tavan. Ochii arestatului și-au pierdut orice sclipire. Îi aud răsuflarea. De pe acum plămînii îi sînt afectați de nicotina absorbită. După un timp, îmi spune cu jumătate de gură:

— Vreau să mă mai gîndesc. Acordați-mi un răgaz.

— Ți-l acord... pînă la ora paisprezece. Dar pînă atunci...

Telefonul cu țîrîitul său deloc discret intervine în discuția noastră, întrerupînd-o. La celălalt capăt al firului — colonelul Zaharia. Vrea să știe cu ce „îmi pierd timpul". Îl informez. Îmi cere să-l sun cînd termin.

— Unde am rămas? întreb, prinzîndu-l pe Bunescu în raza privirilor mele.

— Dar pînă atunci...

— Da, da... Oftez, închid ochii, dîndu-i arestatului de înțeles că fac un efort să-mi adun gîndurile. Cînd îi redeschid, îl cercetez îndelung. Da, da... Pînă atunci, fă bine și mai răspunde-mi la cîteva întrebări. Conform declarațiilor tale, „colonelul Crăciun" ți-a încredințat misiunea să-l filezi pe Mario Campanella. Apropo, ai luat lecții de filaj?

— Nu... M-a lăsat să execut filajul așa cum mă tăia capul. Voia să-mi aprecieze aptitudinile spontane, să constate dacă am har, imaginație. Lecțiile ar fi venit abia în vară.

— Ai putut să observi dacă Mario Campanella e un afemeiat și un petrecăreț?

— Mă căra după el la „Inter". Seară de seară, petrecea în compania unor femei de moravuri ușoare. Bani avea și-i risipea cu dărnicie.

— Nu întreținea și legături statornice?

— După cîte îmi amintesc, două femei îi intraseră în grații. Prostituate amîndouă. Pe una o chema Gina, iar pe a doua Călina.

— Pe una Anica Lipoveanu o vizita?

— N-am auzit de ea.

— Trecea Campanella, uneori, pe la hotelul „Gloria" de pe Griviței?

— Cît timp l-am urmărit, nu m-a condus nici măcar o dată la acest hotel. În schimb, vizita des Consulatul Italiei... Uneori, trecea pe acolo chiar de două ori pe zi.

— Cînd s-a produs jaful camionetei, te mai ocupai de italian?

— Cum să nu... În noaptea aceea a dat o petrecere la etajul 21, cu vreo cincisprezece invitați. Eram pe fază. La un moment dat, cînd petrecerea era în toi — se întîmpla asta după parada modei — a apărut în local un tip care i-a șușotit ceva la ureche.

— Ai aflat cine era tipul?

— Nu!... Nici nu l-am mai întîlnit. Au ieșit împreună în mare grabă. Le-am pierdut urma dar, după jumătate de oră, s-au înapoiat.

— Campanella era vesel sau trist?

— Vesel. Îmi aduc aminte foarte bine. A fost rugat să cînte canțonete. A cîntat, l-a aplaudat tot localul. La cîteva zile după jaf, am primit ordin să încetez filajul și să nu mă mai ocup de Campanella.

— „Colonelul Crăciun" a manifestat interes pentru unii dintre invitații italianului?

Costin Bunescu își „greblează" barba, rătăcind cu privirile în gol. Pare a-și fi pierdut cheful de a mai răspunde. Mă înșelasem.

— Cînd am pătruns la dumneavoastră ca ziarist, își amintește el, mi-ați arătat fotografia victimei de la „Berbecul". Ei bine, în victimă am recunoscut pe unul dintre invitații lui Campanella. Purta smoching și papion. Un tip acru... nu se distra. Primisem semnalmentele individului, iar eu trebuia să stabilesc dacă era și el printre invitați.

— Tipul venise la petrecere cu o femeie?

— Nu.

— Se întreținea cu comesenii?

— Nu. De altfel, datoria mea era să-l identific și atît. Așa că, în continuare, nu i-am prea dat atenție.

— Poate că în răgazul de gîndire pe care ți-l acord, o să-ți mai amintești cîte ceva. Mă interesează...

Apăs pe un buton. Intră un subofițer și îl ia pe Costin Bunescu din birou. Sînt și nu sînt mulțumit de interogatoriu, dar ziua încă n-a intrat în sac. Ridic receptorul și-l sun pe colonelul Zaharia.

— Ești singur?

— Singur...

— Ai de ce să te ții? repetă dumnealui poanta.

— Am... îl asigur.

— Ei bine, află că pulberea aceea din punga de plastic pe care, ai primit-o cadou conține cocaină în stare pură. Două sute cincizeci de grame... E bineee?

— Asta ne mai lipsea, bîigui eu consternat, ca tacîmul să fie complet.

— Tot răul spre bine. Află că am scăpat de dosarul Mario Campanella, se bucură colonelul, și asta datorită ție. Pe fîr, spre norocul nostru, s-a băgat Brigada antidrog.

— Ați scăpat dumneavoastră, i-o întorc eu fără jenă. Mie însă mi-a rămas pe cap cazul „Berbecul" cu anexele sale.

— „Berbecul"?! Ce, ăsta-i caz?! Pentru un polițist ca tine e un fleac! Abia aștept să-ți citesc referatul de încheiere a cercetărilor. Salve!

Cocaină! Un italian ucis! Trei italieni fugiți din țară! Să ne găsim în fața unei răfuieli mafiote? Răspunsul e clar și, cu siguranță, ultimul cuvînt va fi al Interpolului. Eu, însă, un biet „judiciarist" de circă mai am pînă să pun punct dosarului „Berbecul".

4

Fostul maistru militar mi-a făcut dovada punctualității sale cazone. Ca și rîndul trecut, s-a oprit intimidat lîngă ușă. Capul lui mic și ascuțit i se vede ieșind din paltonul vechi și larg, cu revere mari. Vreau ca omul să simtă că mi-am schimbat atitudinea față de dînsul. Îi ies surîzător în întîmpinare, cu mîna întinsă. Îl conduc apoi către scaunul care-l așteaptă.

— Scoate-ți paltonul, îi propun.

Refuză. Mă așez la birou și preț de un minut îl studiez, stăpînit de un simțămînt de jenă. Cu cine mă înfrunt? Mai am ce să „storc" din sfrijitul ăsta? Încep prin a-l măguli.

— Domnule Petrescu, înainte de toate, doresc să-ți mulțumesc pentru efortul făcut.

— Ce efort, domnule locotenent-major? se apără bătrînelul cu modestie. Nici un efort... Sînt obișnuit... Atît doar că am dormit într-un fotoliu.

— Îți menții declarațiile?

— Da, mi le mențin.

Își vrea vocea viguroasă, ca a unui bărbat stăpîn pe sine. Avansez o întrebare de rutină:

— Nimic în plus?

— Nimic.

— Atunci, fă bine și cheamă-l la telefon pe vecinul dumitale, Victor Damian.

— Ce să-i spun?

— Că-l chemi de la Poliție și că un domn ofițer vrea să-i vorbească.

Îi împing aparatul pînă aproape de marginea biroului. Sfrijitul se ridică, dă să-și scoată slinosu-i carnețel. Am însă numărul notat în agenda mea deschisă. Îi ofer receptorul și-i dictez rar cifrele; le formează cu grijă. Sesizez un tremur al mîinii care strangulează receptorul. Abia după a patra încercare prinde legătura. Îi răspunde o femeie.

— Doamna Lenți? ridică el deodată glasul. Dumneata ești? Sînt eu, Petrică... Săru' mînuța!

Doamna Lenți trebuie să se fi îngrijorat brusc, căci aud cum vocea îi „explodează":

— S-a întîmplat ceva acasă?

— Ferească Dumnezeu! Nu, nu... Am o vorbă cu Victor...

— Uf, că tare mă mai speriași... Avui un vis urît... Victoraș! Repede... E domnu' Petrică la telefon.

Nu trece mult și aud: „Petrică, tu ești?", așa că declanșez aparatul de înregistrare.

— Eu, Victoraș, eu... glasul sfrijitului, instinctiv, coboară și devine complice: Lența e lîngă tine?

— Nu... A intrat la baie. Vreun necaz acasă?

Fostul maistru ocolește răspunsul. Se mulțumește să-i comunice doar atît:

— E lîngă mine un domn locotenent-major de la poliție... vrea să-ți vorbească.

Preiau receptorul și întrebarea lui Victor Damian îmi ia auzul:

— Ne-au spart casa?!

Mă recomand și atac fără nici un ocol:

— Liniștiți-vă, casa dumneavoastră e neatinsă, n-a fost prădată. Din grija pentru „onoarea lui de familist", mă interesez dacă nevastă-sa mai e în baie.

— Mai e, mă asigură el cu o voce temperată.

— Domnule Damian, ca să nu ne întindem prea mult la vorbă, am nevoie de adresa Ninicuței.

— De adresă?! — Vorbirea i se poticnește și dispare de pe fir.

Îmi trezesc interlocutorul la realitate:

— Domnule Damian, dacă nu-mi dați adresa, mă văd silit să vă aduc urgent la București.

Proprietarul casei de pe strada Fagure 14 se pierde cu firea, se bîlbîie, în fine, se regăsește, se apără:

— Da' nu mai am nici o legătură cu dînsa.

— Eu nu vă cer decît adresa...

— Cînd nu venea ea la mine, mă...

„La un pas de fericire, l-a oprit o șovăire«, vorba cîntecului. Știu însă cum să-l „stimulez":

— Luați avionul de București la ora 16,30... Vin la aeroport să vă iau.

— Mă întîlneam cu ea într-un apartament de pe strada Armenească 105. Pe colț, e un bloc cu trei etaje. Acolo locuiește, la etajul unu.

A dat totul dintr-o suflare. Pînă și telefonul: 15.58.1...

— Cînd ați văzut-o ultima oară?

— Anul trecut, pe la mijlocul lui noiembrie... Însă înainte de a pleca la Satu Mare, am vrut s-o văd. Mi-a răspuns o prietenă a ei. N-o cunoșteam. Mi-a zis că Ninicuța s-a măritat și să n-o mai caut, că-i la casa ei.

— I-ați spus acelei necunoscute că plecați la Satu Mare?

— Da... Ce voiam? I-am dat mai de mult Ninicuței un rînd de chei de la casă și mi-am zis să le recuperez: Am rugat-o să i le ceară, că atunci cînd o să mă întorc de la Satu Mare, o să trec pe acolo să le ridic.

— Domnule Damian, vă aduc la cunoștință că ieri, niște străini, folosindu-se de chei potrivite, v-au violat locuința...

— Dumnezeule, să n-audă nevasta, că moare!

— Cum o mai cheamă pe Ninicuța?

— Păi, să vedeți... Omul ezită, apoi reia: Ninicuța e un alint. Eu i l-am dat. O cheamă, de fapt, Călina Dragoman.

Lovitură de teatru! Rămîn interzis, cu senzația neplăcută, chiar dureroasă, că mi s-au întețit bătăile inimii.

— Mai e cazul să vin la București?

Pulsul îmi reintră într-un ritm normal. Datorită întrebării venite de departe.

— Ar fi totuși bine. Domnul Petrescu o să vă explice unde mă găsiți.

— Nu mi s-a furat nimic din casă? îmi cere Victor Damian asigurări înainte de a pune jos receptorul.

— Asta rămîne să constatați dumneavoastră. La revedere!

Cîteva minute străbat, în tovărășia sfrijitului, o oază de liniște. Mă privește cu ochi tîmpi și cu o spaimă justificată întipărită pe fața boțită și uscată. Ai spune că-i în așteptarea unei grele sentințe. Iarăși mă năpădește mila. Îi strîng mîna și îl trimit acasă.

— Și declarația? îmi amintește cu o oarecare nedumerire.

— Ai s-o dai mîine.

Îl mai văd ieșind pe ușă, pierdut în paltonul prea larg și vechi. Rămîn cu gîndurile mele sîcîitoare. Mă apropii oare de finiș? Să am deodată bafta de a da două lovituri într-o singură zi: Irina Mavrocordat și Călina Dragoman? Așa s-ar părea. Cele petrecute sub acoperișul casei lui Victor Damian au căpătat deodată o coerență logică. Călina Dragoman alias Ninicuța, pînă la Revoluție țiitoarea lui Damian — cheile — telefonul lui Damian la 15.58.1... Călina află că fostul ei amant pleacă la Satu Mare — sînt puși în mișcare omul cu pulover verde și mascatul — cheile ajung apoi la Irina Mavrocordat, de la ea la Bunescu. Deci, n-ar fi exclus ca Irina Mavrocordat să fie una și aceeași persoană cu necunoscuta cu care Victor Damian a vorbit la telefon.

Dorința de a mă repezi în strada Armenească îmi dă tîrcoale. O recunoaștere mi-ar fi de folos. Telefonul mă smulge din încercuirea gîndurilor. Aud:

— Colonelul Zaharia la aparat...

— Am onoarea, domnule colonel.

— Mircea, mă văd nevoit să repet o întrebare: Ai de ce să te ții?

— Vă raportez că am...

— Atunci, ascultă: Interpolul transmite că telefaxul cu conținutul „Arestați-l pe Mario Campanella" reprezintă un fals. Tot în legătură cu victima, mai sîntem avertizați că o să ni se trimită o amplă informare. Ei, ce zici?

— Ce să zic? răspund indispus de informația superiorului. Trebuie totuși să lămurim ce căuta punga cu cocaină în furgoneta lui Campanella.

— Nu-i de competența „Judiciarului". Să-ți intre bine în cap acest lucru. Pentru stupefiante există o Brigadă antidrog, îmi amintește pe un ton repezit șeful de la Capitală și îmi închide „prietenos" telefonul.

Iar eu, naivul, voiam să-l mai informez: „Ar mai fi o problemă de rezolvat — dispariția șoferului de pe furgoneta lui Campanella. S-a întors din Italia sau a ales «libertatea»? O mai fi în viață Pungan sau l-au trecut și pe el în lumea celor drepți?".

Îl chem pe plutonierul-major Avasilichii. Se înfățișează imediat. E îmbrăcat civil — un adevărat eveniment. Sincer să fiu, nu-i stă prea bine. Ar trebui să învețe să-și facă la cravată un nod ca lumea: e prea mare și-i dus într-o parte.

— Te pregătești pentru civilie, nea Tudorică? îl iau peste bombeu.

— Așa e... Psihologul de la Jilava, ăla de se ocupă de juvenili, m-a sfătuit să încep să mă acomodez de pe acum. Ca nu cumva, ferească Dumnezeu, să am o cădere psihică... Chiar așa mi-a spus: „Să nu ai o cădere psihică".

— Te-ai uitat prin albume?

— De două ori... N-am identificat pe nimeni cu semnalmentele tipului cu pulover verde. Părerea mea e că d-aia are porecla „Profesor", că e un infractor versat, care n-a picat încă pe mîna noastră.

Nu-mi displace ipoteza. E chiar confortabilă. De aceea orbecăim în căutarea lui.

— Locotenentul Ghiță îți transmite și el o primă constatare: seria armei lui Bunescu figurează pe tabelul cu armele împărțite revoluționarilor la C.C.

„Încă o armă recuperată, gîndesc, nu-i rău...".

— Acum se ocupă de relevarea amprentelor... Poți să-mi spui la ce o să-ți mai folosească? Întrebarea lui Tudorică sună a dojană. Ai trimis-o pe fîșneața aia acasă și nu i-ai luat nici măcar amprentele!

— Nu mă interesează decît cele ale lui Bunescu. Uite de ce te-am chemat. Fă-i o vizită doamnei Pungan și invit-o la Otopeni, să verificați împreună lista pasagerilor

care s-au înapoiat din Italia la data cînd ea susține că-și aștepta soțul.

— Bună idee, mă laudă „bătrînul" polițist. Și după ce își permite ca, un timp, să se uite la mine ca la un potențial infractor, continuă: Ți-aș pune o întrebare.

— Pune-mi-o...

Îmi zîmbește recunoscător, ca și cum ar fi fost pentru prima oară cînd, în fine, îmi solicită un asemenea privilegiu.

— Unde-i furgoneta lui Campanella? E în țară? E în Italia? Cei de la „Municipiu" au controlat-o?

Nu mă pot stăpîni să nu devin expansiv. Ies din mine vorbe propulsate de o reală bucurie.

— Nea Tudorică, ești un polițist de milioane! Ideea a scăpat celor de la Capitală. Află de la soția lui Pungan adresa garajului și du-te acolo.

— 'Nțeles!

A uitat că nu-i în uniformă și ia poziția regulamentară, ceea ce îmi amintește de un simpatic personaj de operetă.

5

Găsesc repede blocul de pe strada Armenească. Trag pe dreapta și-l cercetez prin parbrizul „Daciei" mele. Este așa cum mi l-a descris Victor Damian. Clădire pe colț, cu trei etaje, cu o terasă în locul acoperișului... Cenușiu... Cu uși și ferestre largi ce dau în balcoane. O vreme, pîndesc intrarea. Nimeni nu intră, nimeni nu iese, ceea ce îți sugerează atmosfera dezolantă a unei clădiri părăsite. Cobor. Nu sînt convins că procedez cu tact; totuși curiozitatea — ah, această curiozitate profesională! — îmi dă ghes. Ușa blocului, din fier forjat, cu un geam opac, e deschisă. Intru. Mă pocnește în nări un miros neplăcut de murdărie de pisici. Ați observat, în acele clădiri unde nu te întîmpină mirosul de tocăniță, te pocnește unul de pisică. Mă opresc în dreptul cutiilor poștale. La cea aparținînd garsonierei 5, nici un nume. Urc fără nici un gînd, de parcă aș fi teleghidat. E destulă lumină ca să pot descifra cartea de vizită fixată deasupra unei sonerii. Silabisesc și îmi pare că aiurez: „A-ni-ca Li-po-vea-nu". O să rîdeți de mine, însă am simțit nevoia să mă ciupesc,

să mă conving că nu am vedenii. Nu, nu am. Numele proxenetei e scris acolo, deasupra butonului, negru pe alb, cu majuscule. Constatarea îmi conferă dintr-o dată hotărîre și curaj. Apăs pe buton. Aud soneria răsunînd discret... „Ar fi nostim să-mi deschidă Călina Dragoman!" gîndesc, deși n-am uitat că-i plecată în străinătate. Sun din nou. Aud pași apropiindu-se de ușă. Un ochi mă fixează prin vizor. Așa, tam-nesam, îmi spun: „Nici de data asta n-am luat arma!". Probabil mutra mea inspiră încredere. Cineva de dincolo hotărăște să-mi deschidă. Mă pomenesc în fața unei țigănci în vîrstă, grasă, pieptoasă, cu vreo trei rînduri de fuste pe ea, împlinindu-i și mai mult șoldurile. Prezența mea n-o sperie. n-o intimidează. Mă fixează cu niște ochi mari, cîndva focoși.

— Pă cine cauți, domnișorule? mă întreabă ea cu accentul specific florăreselor.

Sînt de-a dreptul descumpănit: nu numai de apariția neașteptată a acestui personaj, ci și de ținuta ei... de parcă mi-ar fi ieșit în cale de după un colț de stradă, să-mi dea cu ghiocul — la urechi, cercei mari de aur; în jurul gîtului gros și măsliniu, o salbă din monede de aur; picioarele goale vîrîte în niște tîrlici vechi și prăpădiți.

— Pă cine cauți, domnișorule? repetă ea întrebarea, zîmbind cu o șiretenie ironică, încurajată de zăpăceala mea.

— Pe domnișoara Călina.

— Pă domnișoara Călina, zici? Intră, domnișorule, mă poftește ea derutîndu-mă printr-o politețe surprinzătoare.

O urmez într-o încăpere înecată în fum de țigară. Judecînd după cărțile de joc întinse pe o elegantă masă din lemn de nuc, țiganca își făcea pasiențe.

— Nu te știu, domnișorule, n-ai mai fost pe la noi, nu-i așa?

Se uită la mine ca la un exemplar rar, fără să clipească, în schimb, își face de lucru cu nodul broboadei sub care își îngrămădește o parte din părul des, cîndva negru.

— Sînt nepotul domnului Damian. (Ce-mi veni? Ceva mai bun nu puteam născoci?)

— Ehei! Conu' Victoraș?! izbucnește ea exagerat de familiară. Ia... ia poftește dumneata, domnișorule! Ai rămas în ușă ca bătut în cuie?! Intră! Zici că domn' Victor ți-i unchi? Ce om *colant!* Șezi, domnișorule, șezi!

— E la Satu Mare acum... De la el vin...

Dau dintr-o minciună în alta și astfel încropesc o is-

torioară cu un unchi și un nepot din care nu lipsește o mătușă decedată, o moștenire de invidiat, moștenitori. Credibilă sau nu, țiganca mă ascultă smerită, ștergîndu-și întruna, fără să fie nevoie, colțurile gurii.

— „Băiete, mi-a spus unchiu' cu lacrimi în ochi, sufăr că Ninicuța nu mă mai vrea. Aș fi fericit dacă măcar tu

— E miercuri, nu pot!

i-ai cădea la așternut! În felul ăsta, aș mai vedea-o și eu

— Așa a zis?! se minunează bătrîna țigancă desfăcîndu-și iarăși nodul broboadei. Ce bărbat dom' Victor! Mă doare-n suflet pentru el, să mor dacă te mint, da' și pentru dumneata, domnișorule, că n-ai noroc. Călina... Ninicuța, cum îi mai zicea unchiu' matale — ce om *colant!*, zău așa, ce om *colant!* — e plecată la Paris. Acolo e de ea, nu în pîrlitu' ăsta de oraș. Cu curișorul ei, la Paris, face, dom'le, avere... Ehei!... Te văd, maică, necăjit... Lasă, domnișorule, fetițe dulci mai avem noi, îți găsesc eu una. Una a'ntîia!

Intru în rolul unui nătăfleț de provincie: înalț din umeri, mă prefac rușinat de propunere, îndrug sfios, cu intonații infantile:

— Nenea Victor de Călina îmi vorbea.

Țiganca mă împinge prietenește pe scaunul de lîngă masă și îmi zîmbește șmecheros, dîndu-mi de înțeles că-i hotărîtă să nu mă lase să plec nemulțumit. Trece în cealaltă cameră — dormitorul, probabil. Cît lipsește, mă zgîiesc pe pereți: numai nuduri de femei, lucrate cu rafinament artistic în ulei sau tuș. Deși n-au în compoziția lor nimic vulgar, sînt totuși excitante. Oare o fi știind colegul meu, locotenentul Săndoiu de la „Moravuri", de existența acestui bordel intim? Îmi amintesc de cartea de vizită de la intrare. Anica Lipoveanu! Ea o fi patroana și proprietara apartamentului?

Amfitrioana revine în sufragerie cu un album îmbrăcat în piele maro și mi-l pune în brațe.

— Hai, mîncate-aș, alegeți o fată... Ai de unde. A ta-i toată noaptea, domnișorule, cu casă cu tot.

Răsfoiesc albumul, tutelat de bătrîna țigancă. Ce mai, e și ea curioasă să vadă ce mutre fac. Fiia și fotografia! Fete tinere, frumoase, imortalizate de obiectivul fotografic în poziții obscene și provocatoare. Mă aștept să dau peste fotografia Călinei Dragoman. Dar „Frumoasa de la Găești" lipsește din album. Ajung curînd la ultima foto-

grafie — a zecea — și, spre satisfacția țigăncii, o iau de la început cu o plăcere bărbătească nedisimulată.

— Marfă, nu glumă! își laudă ea cu mîndrie fetele. Cum le vezi, ți se... imediat. Îmi trage un ghiont în braț și mă întreabă: Ce zici?

— E una Irina printre ele?

— Irina?!?

— Păi unchiu' Victor zicea că, dacă Ninicuța e ocupată, s-o aleg pe Irina...

Țiganca se depărtează de mine, se oprește în fața cărților întinse pe suprafața mesei, le aruncă o privire enigmatică, apoi îmi declară că nu a auzit de Irina.

— Pe asta aș alege-o, mă pronunț eu, arătîndu-i fotografia unei blonde cu un trup suplu cu sîni frumoși și cu o poponeață gen B.B.

— A, pe Arlette! Nu-i rea... e focoasă... și cînd o ajunge plăcerea, scîncește de te topești, ba și plînge.

— Numai că un răspuns sigur ți-l dau ceva mai încolo.

— Cînd mai încolo, domnișorule? Că-mi încurci afacerile.

— Cam într-o oră... Te chem la telefon... Că unchiu' a avut grijă să-mi dea și numărul de telefon. Mă ridic lăsînd albumul deschis la fotografia blondei. M-au trecut nădușelile. Îmi scot batista, o scutur ca pe un prosop și îmi șterg fața. O să plec... Unchiu' m-a mai rugat ceva... că dacă o întîlnesc pe madam Lipoveanu să-i fac o urare...

Fața întunecată a amfitrioanei și-a pierdut din voioșie. Ori mi se pare? Își mai plimbă o dată privirile peste pasiență. Se încruntă și îmi comunică:

— Coana Anica nu dă cu zilele p-acilea! Da'i zic eu... Cu biștarii cum stai?

— Am! Trec pe la CEC, dacă mai am nevoie...

— O să ai... Scoate-i din vreme! Că la noi costă! Băuturică... gustărică... atmosferă. P-ormă o muzică oață...

Mă conduce la ușă, răsucește yala și la plecare, mă ia la „marea șmecherie":

— Pă mine, domnișorule, mînca-ți-aș ochii, Săftica mă cheamă, pă mata cum?

— Ca pe unchiu': Damian Victor. Dacă aduc cu mine un prieten, e voie?

„Țața" îmi răspunde fără să se gîndească prea mult:

— Adă-l! *Moni* să ai, că Arletta face față și la trei...

— Semăn cu unchiu', nu mă uit la bani... sînt *colant*.

În sfîrșit, iată-mă din nou în stradă. Mașina mă așteaptă la vreo douăzeci de metri de bloc. Mă îndrept agale într-acolo, lăudîndu-mă că m-am lăsat purtat de inspirație. Mă așez la volan, furat de gînduri și de imaginea țigăncii. Ce-am aflat, de fapt? Că stăpînul casei din Fagure 14 a fost sincer... că „Frumoasa de la Găești" e într-adevăr la Paris, că Anica Lipoveanu e și patroana acestui bordel intim cu prestații de lux... Merita osteneala unei documentări în teren? Merita, îmi răspund, căci tabloul social, ca și cel infracțional, s-a lărgit.

Deodată, pe lîngă „Dacia" mea alunecă un taxi, depășindu-mă. Nu l-aș fi băgat în seamă dacă nu ar fi oprit în dreptul blocului din care numai ce ieșisem. Rămîn în continuare pe loc. Zece minute mai tîrziu, o văd pe „țața" Săftica așezîndu-și fundul lîngă cel al șoferului. Nu pornesc însă pe urma taxiului. Din prudență.

6

Cafeaua aburește sub nasul lui Costin Bunescu. Lîngă ceșcuță — un pachet de „Kent" și o brichetă. Bărbosul încă nu s-a atins de ele, deși l-am îndemnat în două rînduri să îndrăznească. Încetez de a mai interpreta rolul unei gazde amabile și-l las în plata Domnului. La urma urmei, e din nou în biroul meu la insistența lui și nu din inițiativa mea. „Cere întruna să-l primiți, mi-a raportat ofițerul de serviciu. Cică pentru lucruri importante." M-a bucurat. Ce mi-am zis? O fi luat omul o hotărîre temerară. Dar de cînd a intrat, stă cu ochii pironiți pe ceșcuța de cafea fără să se atingă de ea și tace. Nu forțez nota. Mă mulțumesc să-l studiez afișînd o totală indiferență, pe care tînărul arestat nu are cum să n-o remarce. „Ah, dacă s-ar produce o minune și barba-i deasă și nețesălată s-ar topi! Ce reacții oare i-aș descoperi?"

— Domnule locotenent-major, se hotărăște el deodată să vorbească.

Îl opresc și-l invit să-și bea cafeaua. În sfîrșit, cu gîndul plecat cine știe unde, își prinde o țigară, trage din ea, o savurează, apoi ia și o gură de cafea, oftează.

— Mi-e greu, tare greu!

— Ţi-e greu pentru că ţi-e frică, nu-i aşa?

Nu mă contrazice, nici nu-mi confirmă. Fără îndoială că i-ar plăcea mult mai mult să-şi bea cafeaua şi să-şi fumeze ţigara la „Katanga" — un bar cu cadîne. Cine-i însă vinovat de rahatul în care a nimerit? După un timp, recunoaşte acru

— Da, mi-e frică. Aţi băgat groaza-n mine. Cîtă vreme nu ştiam în ce-am fost atras, mă simţeam în largul meu, în deplină siguranţă... ca orice ofiţer al Serviciului secret. Acum...

— Repet: ai dreptul să-mi refuzi propunerea, nimeni nu te forţează. Asasinul care se dă drept „colonel" n-are cum să ne scape. Într-o zi, tot o să-l prindem. Problema e să-l prindem cît mai repede, căci tipul e periculos.

I-am vorbit liniştit, cu o voce calmă, aşa cum se obişnuieşte la o cafea, între amici.

— Domnule locotenent-major, m-am hotărît: o să mă prezint la întîlnire pe răspunderea mea.

Ce mi-e şi omul! Pînă a lua notă de decizia bărbosului mă tot rugam lui Dumnezeu să mă ajute, iar acum cînd, în fine, constat că m-a ajutat, mă cuprind pe mine îndoielile, devin brusc suspicios şi mi se năzare că „ziaristul" s-a hotărît prea repede. Nu cumva mi-o coace? Prostii! Frămîntări inutile! Îl întreb:

— Varianta întîi? Varianta a doua?

Îmi răspunde imediat şi asta îmi place:

— Pentru cea mai periculoasă. Pe Bulevardul 1 Mai, în rînd cu magazinul „Materna", sînt cîteva cabine telefonice...

— E şi o staţie de tramvai acolo...

— Da. La ora opt fix, conform înţelegerii, eu trebuie să aştept la marginea trotuarului, în dreptul staţiei de tramvai. Maşina opreşte, cum se spune, la scară. Totul nu durează decît o fracţiune de secundă, cît urc...

— Ţi s-a întîmplat vreodată ca Irina Mavrocordat să nu se prezinte la întîlnire?

— Nu. Soarbe din cafea, se învăluie în fum, după care se interesează: Dumneavoastră cum intenţionaţi să procedaţi?

Interesul lui e cît se poate de justificat. Pun, doar, ceva la cale, iar el e protagonistul principal. Momeala... Ocolesc deocamdată explicaţiile legate de acţiunea de la ora 20.

— Să revenim la frică, lungesc eu vorba. Care-i teama ta cea mare?

Își îndreaptă spinarea. A terminat o țigară, își aprinde alta, fără să-mi mai ceară permisiunea. Nu mă supără gestul, dimpotrivă, întrevăd în el primele semne ale integrării sale în planul operativ.

— Teama mea cea mare? Păi, nu dumneavoastră mi-ați dezvăluit că m-au condamnat la moarte?!

— Îți pot prezenta expertiza de laborator a „țigărilor ucigașe".

— Vă cred. Mă gîndesc că vine ea, Irina Mavrocordat, oprește mașina, îmi deschide portiera, urc... Și unde dracu o să mă ducă? Unde? Dacă nu la moarte... Ei, de asta mi-e frică. Unde o să fiți atunci, ca să mă salvați?

— Nu ți-am ascuns riscul. Planul nostru este simplu, îl pun eu la curent cu cîteva amănunte ale operației. Vrem să identificăm mașina și domiciliul Irinei Mavrocordat.

— Atunci, sare înveselit Bunescu, cu ochii iluminați de speranță, ce nevoie e să mă mai arăt, ba să urc și în mașină?!

Mă văd obligat să-i risipesc bucuria spontană.

— Repet: Irina Mavrocordat trebuie să te vadă în carne și oase, să se convingă că ești în viață... Ea, la ora asta, știe că Lilica ți-a fumat țigările și a ajuns din cauza lor la spital. Dacă nu te vede, se va alarma și-l va alarma, mai departe, pe „Crăciun", ceea ce va îngreuna enorm cercetările... La început, probabil, vor socoti că te ascunzi, te vor căuta și nu garantez că nu vor afla că ești arestat. Ceea ce-l va determina pe „colonelul Crăciun" să se ascundă. Noi, deci, te vom duce la locul întîlnirii, vom supraveghea zona și, bineînțeles, vom urmări mașina. Ce-o să se petreacă în mașină cu tine n-avem cum să știm...

Sinceritatea mea așterne o tăcere funerară. Mi-e greu și mie s-o ascult. Îmi tortureazā conștiința. Salvezi un om — fie el și infractor — de la o moarte sigură, ca apoi să-l împingi deliberat în brațele călăilor. N-am însă la îndemînă altă soluție.

— Ce fac dacă Irina Mavrocordat îmi cere arma? mă întreabă Bunescu pe neașteptate.

— I-o prezinți! răspund eu. Doar de la ea ai primit-o.

— Cum?! se miră arestatul. Chiar îmi înapoiaţi arma? Am crezut că glumiţi.

— Nu obişnuiesc să mă joc cu vorbele.

— Cu gloanţe cu tot?

— Bineînţeles... Şi mai adaug: vreau să ai încredere deplină în mine. S-ar putea ca încă în noaptea asta, mulţumită ţie, să spargem buboiul.

— Şi dacă se interesează unde am internat-o pe Lilica, în ce stare e?

— Te învăţ eu ce să-i spui... Irina Mavrocordat are obiceiul să te caute acasă?

Dă din cap că da.

— Telefonează bătrînilor tăi şi află dacă te-a sunat.

Îi împing aparatul şi-l încurajez din priviri să acţioneze. Sună. Vorbeşte cu maică-sa. O iubeşte, se vede, se simte după inflexiunile vocii. Aud şi eu cum îi confirmă că l-a căutat „domnişoara Irina"... şi că o să revină.

— Mămico, dacă revine, spune-i aşa: că n-am uitat de întîlnire. Ai înţeles? Te pup, măicuţă!

Mă ridic. Îi dau astfel de înţeles că discuţia s-a încheiat. Îi mulţumesc şi, înainte de a ne despărţi, îl mai sfătuiesc o dată să aibă încredere în mine. Mi se pare că l-am convins. Acum însă urmează partea cea mai dificilă şi mai tîmpită a pregătirilor: să mă conving pe mine însumi că pot să am încredere într-un infractor.

Îi telefonez acasă, lui Miti. Binevoieşte să-mi răspundă. E somnoros. Cînd mă recunoaşte, începe să mă înjure. Aştept răbdător să-şi facă numărul şi să „cadă cortina".

— Ce vrei, bă? Ce vrei de la sufletul meu? Cu ce ţi-am greşit, bă? Se opreşte brusc din monolog, cască, mormăie. Răspunde-mi, dacă mai ai un pic de inimă!

Tuşesc. Îmi dreg vocea, o fac gravă şi autoritară:

— Ai cincisprezece minute să te îmbraci şi să ieşi în faţa casei. Trec să te iau.

— Unde?

— Te provoc la o scurtă plimbare.

— În ce zi sîntem?

— În cea de a treia zi a săptămînii... adică miercuri.

Cască. Probabil se şi întinde, de-i trosnesc oasele. Suspină:

— Bre, îmi pare rău, dar nu pot accepta provocarea.

— I-auzi?! mă revolt eu. Şi mă rog, de ce?

— Pentru că astăzi e miercuri şi am o doctoriţă care se... o dată pe săptămînă, numai miercuri, între orele 18 şi 22... Fără întrerupere.

Nu glumeşte. Îl cunosc mult prea bine ca să ştiu cînd trebuie să-l iau în serios. Decretez:

— Eşti nebun!

— Nu eu, ci ea... Înţelegi, o dată pe săptămînă şi ţii minte o viaţă.

Îl iau tare, ca pe un subaltern:

— Nu mă interesează. Te îmbraci şi trec să te iau.

— E miercuri, nu pot!

Mi-l imaginez: stă în pat turceşte şi se studiază în oglinda în care se răsfrînge tot studioul.

— Bine, mă, dar şi săptămîna viitoare există o miercure! Imprim glasului o suferinţă dramatică. Nu mă poţi lăsa taman acum, cînd sînt pe cale s-o înhaţ...

— Pă cine, bă? Pă Călina Dragoman? mă ridiculizează bunul meu prieten. A revenit de la Paris, ca să-ţi cadă în braţe?!

Mai şi rîde. Cum să nu mă supăr?

— Hai că eşti tîmpit!

— Nu te contrazic. Cu aşa prieten, pe deasupra şi poliţist, cum să fiu altminteri?!

— Află că sînt pe cale s-o prind pe misterioasa Irina Mavrocordat, îi dezvălui cu un patetism fabricat pe loc.

— Are de ce s-o înhaţi? continuă Miti fără să renunţe la tonul său afurisit.

— Are! Şi intenţionez să-ţi las ţie plăcerea s-o apuci de unde vrei...

— Mă, tu îţi dai seama ce după-amiază îmi strici? bate el în retragere, cu paşi mărunţi.

— Mă, dar tu îţi dai seama cu ce femeie îţi fac cunoştinţă?

— Mircică, eu atît îţi zic: blestemul doctoriţei pe capul tău să cadă!

A cedat. L-am convins. N-am nici o îndoială că, într-un sfert de oră, Miti o să mă aştepte în faţa casei. De aceea mă şi străduiesc să fiu punctual. Îl zăresc de departe. Mă aşteaptă fumînd. Îmi recunoaşte maşina şi vine la bordura trotuarului. Azvîrle chiştocul şi se trînteşte înadins cu toată greutatea trupului său musculos pe bancheta care, şi aşa, era dezarticulată.

— Ho! că nu urci într-o „Ladă"...

Tace. Pare a cumpăni dacă să continue șirul dezvăluirind astfel să mă pună la punct: „Asta ai vrut, asta ai!". Ne ignorăm total. Înregistrez amuzat cum își cercetează mereu ceasul cu o mînie stăpînită. Simt nevoia să-l tachinez:

— Tot mai speri?

— O femeie cu școală nu cade în fiecare zi din pom! îmi atrage atenția.

— Știu! Numai miercurea, între orele 18 și 22.

Pe fața lui expresivă, de bărbat sănătos și puternic, înflorește un surîs. L-am îmbunat definitiv. Al meu e... Mă interesez:

— Ai cu tine carnetul de conducere?

— Nu mă despart de el niciodată.

— Îți las mașina.

Noutatea îl face să se răsucească spre mine și să-mi amintească:

— Ți-am pocnit-o o dată. Ții neapărat să ți-o pocnesc și a doua oară?

— Cum să-ți dovedesc altfel prietenia?

— Cum să mi-o dovedești? mă persiflează el. Foarte simplu: ducîndu-mă la locuința doctoriței.

— Miti, ne așteaptă o treabă foarte serioasă!

— Ei, dacă-i așa cum zici tu, dă-mi voie să-mi aprind o țigară.

O aprinde, trage din ea, e satisfăcut. În vremea asta, încep să-l pun în temă, povestindu-i de Costin Bunescu, de evoluția anchetei, apoi trec la prezentarea planului meu operativ.

— Mă Mircică, mi se adresează Miti cu o sinceră îngrijorare, tu ești sigur că nu pui la cale zborul tău din Poliție?

— Risc... Știu... Dar e calea cea mai scurtă pentru ca să ajung la „colonelul Crăciun". Irina Mavrocordat își va face apariția la volanul unui „Fiat"-2000, metalizat... O s-o așteptăm... tu, la volanul „Daciei" mele, eu, la volanul unui vehicul al Poliției.

Curînd, zărim în depărtare Piața 1 Mai. În piață, opresc în fața magazinului „Materna", prilej pentru Miti de a mă zeflemisi.

— Mă, tu aștepți un copil și-mi ascunzi adevărul...

Coborîm din mașină tachinîndu-ne și ne bucurăm că e o după-amiază cu un cer senin, incendiat către asfințit de roata de foc a soarelui. Circulația în zonă s-a rărit.

— Acum, noi doi ce facem? mă întreabă Miti ca în anii copilăriei, cînd băteam mingea pe maidan pînă la lăsarea întunericului și ne aminteam deodată, speriați, că mai trebuie să mergem și acasă.

Îl iau de braț, forțîndu-i mersul.

— Ce facem? O recunoaștere a terenului, asta facem.

IX. NOAPTEA CU MISTERELE SALE

1

E o seară uscată, fără pic de ceață, foarte transparentă. Aș adăuga: spre norocul meu. Joc o carte riscantă. N-am încotro. În seara asta trebuie s-o văd cu ochii mei pe Irina Mavrocordat. Locul meu de pîndă — stația de tramvai Piața 1 Mai. Minutele se scurg încet, greu, chinuitor. Tramvaiele vin și se duc. Cel numit dorință întîrzie. Simt cum frica vîră în mine o ființă străină și vrăjmașă. Pe trotuar, sprijinindu-se de indicatorul „Parcare interzisă" — Costin Bunescu. Mă va trăda? Își va juca cinstit rolul? E liber... o libertate relativă. Dintr-o cabină telefonică, în rînd cu alte două, un subofițer îmbrăcat civil e pregătit să intervină în orice moment. Dacă stau bine și mă gîndesc, bărbosul, cu puțină imaginație și îndrăzneală, ar putea să scape atît de noi, cît și de Irina Mavrocordat. Întunericul serii i-ar favoriza succesul unei eventuale tentative.

„Dacia" mea, cu Mitiță la volan, e fixată în punctul cel mai îndepărtat de mine. Pare un vehicul oprit la stopul de la intersecția Bulevardului 1 Mai cu strada maior Alexandru Cîmpeanu. Anume am ales acel loc. Zona e liniștită, iar vizibilitatea se întinde pe o rază mare. Numai să nu avem ghinionul ca, la „ora H", un autotren de dimensiunile unei clădiri să se interpună între noi. Nu de alta, dar lui Mitiță îi revine misiunea de a demara primul pe urmele Irinei Mavrocordat. Cînd i-am spus că o să comunicăm prin „walkie-talkie", a bătut din palme, bucurîndu-se ca un copil: „De cînd visez să am o jucărie ca asta!".

Mă uit la ceas, la Costin Bunescu. Se apropie clipa. Îmi caut mașina. Mă așteaptă în fața magazinului „Materna", la o mică distanță de locul unde bărbosul fumează în desperare. Deodată, îl aud strigînd: „Atenție! Vine!". Mă ia cu frig. Dinspre Banu Manta, văd apropiindu-se o li-

muzină cu farurile aprinse. Înaintează cu o viteză moderată, nevrînd parcă să depășească un tramvai ce se pregătea să intre în stație. Într-adevăr, e un „Fiat“ — 2000, metalizat, de toată frumusețea. Alunecă pe lîngă mine și oprește o dată cu tramvaiul. Traversez drumul în grabă, prin spatele mașinii. Îi rețin numărul: 1—B—132. De necrezut!... Număr mic, destinat oficialităților dinaintea Revoluției. Cînd limuzina demarează, îi revăd numărul. Mai constat și dispariția bărbosului. Dinspre cabina telefonică vine alergînd spre mine sergentul Mihuț. „La volan era o femeie“, îmi raportează, tulburat mai degrabă de debutul operațiunii decît de scena înregistrată. Mă străduiesc să fiu calm. Eleganta limuzină trece pe lîngă noi, îndreptîndu-se spre strada Arhitect Mincu. În momentul următor, îl văd și pe Mitiță pornind și executînd manevra indicată. Depășește „Fiat“-ul și, strecurîndu-se printre alte mașini, ia un avans de vreo patruzeci de metri. Intru și eu, în cursă. Mulțumită semaforului de la intersecția cu Șoseaua Kiseleff, zăresc „Fiat“-ul... Descopăr și „Dacia“ mea. E printre mașinile oprite în fața limuzinei. Poate fi pentru Miti un avantaj, dar și un dezavantaj. Totul depinde de Irina Mavrocordat. O va lua la dreapta, la stînga? Înainte, spre Statuia Aviatorilor? Urmărirea unei mașini de către alte două, în tandem, e o treabă dificilă...

Semaforul arată cale liberă. Mă încordez din nou. Fără nici un motiv. Sînt mîndru de Miti, a reținut lecția. O ia spre Aviatorilor, fără să accelereze. Știe că dacă „Fiat“-ul își schimbă direcția, urmărirea, automat, îmi revine mie. Cineva, sus, încă ne mai iubește. Irina Mavrocordat intră în linie dreaptă și, umilindu-mi „Dacia“, o depășește. Efort inutil, căci un nou stop obligă șapte autoturisme — le-am numărat — să oprească. Miti e într-o poziție bună, la adăpost. Ne lovim iar de aceeași problemă: Încotro o va lua Irina Mavrocordat? Aud în „walkie-talkie“ vocea lui Miti:

— Mircică, mă auzi?

— Te aud...

— Ce faci?

— Lasă-mi-o mie dacă o ia la stînga sau la dreapta.

— O.K.!

„Fiat“-ul ocolește stația de benzină de pe Arhitect Mincu și o ia la stînga, laolaltă cu alte patru vehicule. Printre ele, și mașina mea. Ei bine, sînt mulțumit: patru „Dacii“ în coada unui „Fiat“—2000.

— Miti, mă auzi?

— Te aud...

— Dacă eroina noastră se îndreaptă spre Bordei, o iei iarăşi în primire. Dacă virează la stînga, ţi-o cedez pînă la Arcul de Triumf.

— Şi dacă se duce spre Televiziune?

— Nu se duce...

Am avut dreptate. Irina Mavrocordat n-a virat spre Televiziune, nici spre Arcul de Triumf. Fără îndoială că mă confrunt cu o profesionistă. Manevrează. Caută să descopere dacă nu-i urmărită... Opreşte, pe neaşteptate, în spaţiul de parcare „Pescăruş", nedumerindu-ne. Mă văd nevoit să o depăşesc, să las în urmă stăvilarul.

— Ce fac? mă întreabă Miti.

— Vino după mine şi unde opresc eu, opreşti şi tu.

Trag pe dreapta. Distanţa şi întunericul mă ocrotesc. Cobor. Apare şi Miti. Deschide portiera. Nu-l las însă să părăsească volanul. Îi comunic decizia mea:

— Rămîi aici pînă la noi ordine... Eu fac cale întoarsă.

— Acum, că-i ştim numărul, mai e cazul s-o urmărim?

Îl întrerup în stil cazon:

— Fără discuţii! E viaţa lui Bunescu în joc...

Trec la volan, bag maşina în viteză. Tot în viteză trec pe lîngă parcarea „Pescăruş". „Fiat"-ul e acolo, printre alte vehicule. Încetinesc. Trag iarăşi pe dreapta. E rîndul subofiţerului să intre în acţiune.

— Dacă-i vezi în maşină stînd de vorbă, te întorci imediat. Dacă nu-s, intri la „Pescăruş" şi-ţi arunci o privire. Ai grijă să nu te miroasă!

Tînărul meu colaborator dispare în noapte. Intru de îndată în contact cu Miti. Îi „raportez" situaţia şi-i cer să rămînă pe loc. E ascultător şi mai puţin pus pe băşcălie. Ai spune că, dintr-o dată, a descoperit latura gravă a profesiunii de poliţist. Mă întreabă:

— Ţie numărul ăsta mic nu-ţi spune nimic?

— Şi dacă-mi spune?

— Număr de C.C., îmi aminteşte el inutil.

— Aşa e... În aglomeraţia crescîndă de vehicule de tot felul şi în situaţia creşterii criminalităţii, să schimbi o tăbliţă cu alta reprezintă un fleac. Probele, dovezile,

iată elementele de bază ale unor temeinice concluzii criminalistice.

— Mersi, mă persiflează Miti, am mai învăţat ceva de la tine în noaptea asta.

— Stai că noaptea abia a debutat... Gata! Vorba lungă pe recepţie e păguboasă... Uite, învaţ-o şi pe asta!

Nu trece mult şi subofiţerul Mihuţ se înapoiază în pas alergător. N-are nevoie să-şi tragă sufletul pentru a-mi raporta că Irina Mavrocordat şi Costin Bunescu n-au coborît din maşină... Îmi închipui cu ce-şi trec timpul. Femeia îl descoase, iar bărbosul se lasă descusut. Cum se va sfîrşi oare acest dialog? Întrevăd cu uşurinţă trei posibilităţi. Prima: „doamna căpitan" îi oferă „subordonatului" ei adăpost peste noapte. A doua: îi acordă libertatea de a-şi alege singur locul unde să se simtă în siguranţă. A treia: îl lichidează cu mîna ei, pentru că oricum Costin Bunescu trebuia să fie de mult pe lumea cealaltă. Dar dacă Bunescu mă trădează şi îi dezvăluie că poliţia e pe urmele lor? Atunci, desigur, va încerca să se dea la fund, să dispară. O mişcare, de altminteri, firească. Îmi va lăsa însă cîteva urme: marca autoturismului, culoarea lui şi numărul de înmatriculare. Cu un dram de noroc, cele trei elemente luate la un loc îmi pot revela rapid numele proprietarului maşinii şi domiciliul său.

Deodată, în liniştea nopţii, răsună trei împuşcături consecutive. Un gînd sumbru îmi taie răsuflarea: Dumnezeule!

— Aţi auzit şi dumneavoastră? se nelinişteşte Mihuţ.

— Da...

— Să ştiţi că din direcţia „Fiat"-ului s-au auzit.

Se trezeşte la viaţă şi „walkie-talkie". Mitiţă îmi cere cu un glas energic explicaţii: „Ce-i cu focurile astea de armă?". E dîrz, hotărît, iar eu... Răsuflu adînc, îmi recapăt echilibrul şi îi comunic:

— Tu, Miti, nu pleca de acolo! S-ar putea ca, dintr-o secundă în alta, „Fiat"-ul s-o şteargă din parcare şi să treacă pe lîngă tine. Ia-te singur după el. Care pe care! Rămîn pe recepţie. O.K.?

— O.K.!

Îi fac semn lui Mihuţ să urce în maşină şi demarez imediat.

— Zici că i-ai văzut în maşină? simt eu nevoia unei certitudini.

— Erau amîndoi pe bancheta din faţă.

Virez ca în filme. Mă voi încrucişa oare cu „Fiat"-ul metalizat? Peste cîteva clipe, mă grăbesc să-i transmit lui Miti:

— Sînt sigur că „Fiat"-ul a luat-o în direcţia ta. Va încerca, probabil, să iasă prin Şoseaua Nordului, la Podul Băneasa.

— Sînt pregătit... mă linişteşte prietenul meu.

În lumina farurilor — parcarea. Constat uluit că „Fiat"-ul a dispărut, lăsînd pe caldarîm un trup. Încolo, linişte şi pace. Se pare că noi sîntem singurii care am auzit împuşcăturile. Manevrez cu grijă, deşi o mînă nevăzută mi s-a înfipt în beregată. Apăs pe frînă. Cobor cu greu. La cîţiva paşi de mine, Costin Bunescu zace pe burtă... cu braţul drept dus înainte, deasupra capului, cu cel stîng lăsat de-a lungul trupului.

— E mort!... L-a împuşcat. Uitaţi arma! O vedeţi? A abandonat-o şi a fugit, mi se adresează Mihuţ în şoaptă.

Mă aplec să cercetez revolverul... îl recunosc... e „Makarov"-ul care astăzi a trecut din mîna mea în cea a lui Costin Bunescu. Nu mă pot stăpîni şi izbucnesc într-un hohot anormal de rîs. Tînărul meu colaborator se sperie, se şi retrage cu cîţiva paşi. Rîd şi cînd mă las în genunchi, lîngă trupul bărbosului. Îl răsucesc pe spate şi-l aud pe Mihuţ murmurînd sufocat de emoţie:

— Nu văd sînge... nici o urmă.

Cuvinte miraculoase. Îmi potolesc criza. Îl apuc pe Bunescu pe după umeri şi încerc să-l ridic. Îmi sare în ajutor sergentul.

— N-a murit... trăieşte!... Domnule locotenent-major...

Mihuţ e complet deconcertat. Minunea s-a petrecut sub ochii săi şi nu şi-o explică: împuşcături în noapte, o armă abandonată... şi un mort care nu e mort! Dinlăuntrul maşinii răzbate pînă la noi apelul lui Mitiţă. Îl las pe Bunescu în seama subofiţerului şi mă reped la aparat.

— Sînt pe recepţie, Miti.

— Află că n-a trecut nici un „Fiat" pe aici.

— Eşti sigur? izbucnesc eu fără rost.

— Cum te aud şi mă auzi!

— Atunci unde o fi, că nici pe lîngă mine n-a trecut.

— N-o fi intrat în parc? E un drum care duce la „Pescăruș".

— Vino aici imediat!

Mă reîntorc la Costin Bunescu. Şi-a revenit. A făcut ochi. Bîiguie ca într-o litanie: „Don'locotenent.. Don' locotenent..." Mi-a uitat gradul. Nu mă supăr pentru atîta lucru.

— Poţi să te ridici?

— Trăiesc?

— Trăieşti, bre omule, trăieşti! îl asigur eu.

Îl ajutăm să se ridice. Respiră anevoie. Îşi aminteşte ceva şi se apucă să-şi pipăie grumazul, la început cu teamă, apoi cu mișcări repezi, frenetice.

— Don' locotenent...

— Locotenent-major, intervine sergentul.

— Nu se poate, domnule locotenent-major!... Doar a tras în mine! Pentru numele lui Dumnezeu! Sînt viu! Trăiesc!...

— Hai, hai, Bunescule, liniștește-te! N-ai nici pe dracu! Poţi să te ţii pe picioare?

Dă afirmativ din cap. Îl lăsăm în voie. Într-adevăr, se ţine bine. Îl conducem la maşină, îl ajutăm să urce. Mă înapoiez apoi să ridic arma după toate regulile criminalistice. În momentul următor, „aterizează" și Miti cu o frînă ca în filme. Al naibii, a uitat că-i la volanul autoturismului meu! Zărește arma din mîna mea și se îngrijorează mai repede decît mi-aș fi închipuit.

— L-a împușcat?

— Da, dar nu l-a ucis, zîmbesc eu şiret.

— Îţi arde de glume?

— Îţi explic eu misterul mai tîrziu. Tu intră cu maşina în parc şi vezi cam pe unde putea s-o şteargă. Mi-e teamă că a descoperit că-i urmărită, dacă n-a luat-o nici spre nord, nici spre sud.

— De ce nu-l întrebi?

— Pleacă tu, că-l întreb eu...

Îmi dă ascultare. Trec și eu la volan, ascund pistolul înfășurat în batistă în torpedoul de la bord. Mut mașina lîngă un „Mercedes" nou-nouț, apoi mă răsucesc către cei doi de pe bancheta din spate. Bărbosul nu mai conteneşte să-i mulţumească lui Dumnezeu. Încă n-a aflat că ar trebui să-mi mulţumească și mie.

— Răspunde-mi, pe scurt, la cîteva întrebări. Ce i-ai povestit Irinei Mavrocordat?

— Tot ce m-aţi învăţat, mă asigură Bunescu fără nici o ezitare în glas.

— Bagă de seamă, Bunescule, punem mîna pe ea şi o să aflăm adevărul.

— Nu mint.... Jur!

— Cum a ajuns să tragă în tine?

— Chiar înainte să ajungem în acest loc, s-a interesat de armă, mi-a cerut-o, i-am dat-o, a controlat încărcătorul...

Un semnal emis de „walkie-talkie" îmi întrerupe interogatoriul. Mitiţă îmi raportează cu o voce marcată de importanţa descoperirii sale.

— „Fiat"-ul e parcat în faţa restaurantului, în linie cu alte cîteva maşini... Ce fac?

— Rămîi pe loc... la pîndă...

— N-ar fi mai bine să intru în restaurant?

— Stai o clipă şi ascultă!

Mă răsucesc din nou spre Costin Bunescu şi îi pun emiţătorul în dreptul gurii.

— Cum e îmbrăcată Irina Mavrocordat?

— Poartă un taior gri... bluză albă...

— Pe cap, pălărie, basc?

— Părul bogat tapat... Blond... Fără pălărie...

Revin în poziţia iniţială şi reiau convorbirea cu prietenul meu.

— Miti, ai auzit?

— Taior... păr blond... Uşor de identificat...

— Atunci, intră... Dacă-i la o masă cu cineva, comunică-mi imediat. Nu plec de aici.

— O.K.

Îmi reiau interogatoriul.

— Cum a motivat ea faptul că a oprit tocmai în acest loc?

— Mi-a zis: „O să oprim aici... Nu e animaţie... o să putem discuta mai relaxaţi...". Mi-a cerut să-i povestesc cu lux de amănunte cum i s-a făcut rău fetei... I-am povestit tot ce m-aţi învăţat.

— Nu te-ai încurcat?

— Nu!

— N-ai contrariat-o cu ceva?

— Nu... sau... Știu eu?! Cred că nu i-a plăcut faptul că nu m-am întors în strada Fagure 14, să stau ascuns acolo pînă la telefonul ei.

— Cum te-ai explicat?

— Că bătrînul... domnul Petrescu... a insistat să nu mă mai întorc... că vecinii au observat mişcare cu „taxiul chemat s-o ducă pe Lilica la spital".

— Te-a crezut?

— Nu știu.

— Cum a ajuns la hotărîrea de a te împușca?

— Nu ştiu... Odată a scos arma și m-a somat să cobor. Devenise o fiară. Am coborît pe jumătate mort. Prima împuşcătură am auzit-o, m-a orbit... m-am prăbuşit. Își face din nou semnul crucii. Cum de-am scăpat?

— Cum de-ai scăpat? oftez eu clătinînd obosit din cap. Păi să-ți spun: a mai tras în tine de două ori... Total — trei gloanțe.

— Trei?! tresare Costin Bunescu neîncrezător. Și nu m-a nimerit? I-a tremurat mîna?

— Nu i-a tremurat... Știe să tragă... Numai că, înainte de a-ţi înapoia arma, am înlocuit gloanţele ei cu altele oarbe. Ele te-au salvat de la o moarte sigură.

— Mi s-a uscat cerul gurii, murmură stins „împușcatul". Mi-e sete. Aș bea ceva...

Fără să mai aștepte încuviințarea mea, sergentul-major Mihuţ îi întinde pachetul său de țigări „Litoral", poftindu-l cu blîndețe:

— Ia! Bea tutun... o să-ţi treacă setea!

Bunescu nu-l refuză. Își aprinde ţigara, trage cu nesaţ din ea, apoi exclamă fericit:

— Doamne Dumnezeule!... Mi-ați spus dumneavoastră că m-au condamnat la moarte... Nu v-am luat în serios. Mi-am zis că-i o stratagemă, ca să mă intimidaţi.

„Walkie-talkie" se vîră printre noi și face să răsune în mașină glasul lui Miti, de astă dată iritat:

— Bă, nu-i nici un taior și nici o blondă în tot restaurantul!

Îi arunc bărbosului o privire: a auzit și el informaţia lui Miti și a rămas cu gura întredeschisă.

— Te-ai uitat peste tot?

Întrebarea e ridicolă, recunosc. Dacă nici Miti nu are ochi să vadă!

— Te-aş înjura cu mare plăcere, dar ai un subaltern lîngă tine.

Trec peste incident ca gîsca prin apă.

— O fi femeia la toaletă. Nu în fiece zi ţi-e hărăzit să omori un om, iar atunci cînd îl omori, te mai trece nu numai emoţia . . .

— Uite ce e, prietene, prin closete nu mă bag! Prefer s-o aştept afară, la maşină . . . Nu vrei s-o reţinem?

— Nu!

— Mă rog, e treaba ta . . . Tu ce faci?

— Rămîn pe loc şi aştept împreună cu tine ca muierea să se întoarcă la maşină.

— Cu mortu' ce ai de gînd?

— Mortu' e cu mine-n maşină şi e bine mersi.

— Înainte de a fi devenit poliţist, făceai glume mai bune! mi-o trînteşte Miti supărat.

Nu apuc să reînnod discuţia cu Costin Bunescu cînd, pe neaşteptate, în sectorul parcării se iveşte un echipaj al poliţiei, din care coboară aproape simultan trei colegi. Nu ne zăresc, căci stăm în întuneric. Îi urmăresc, desigur, cu interes. Îmi dau repede seama ce i-a adus acolo după cum cercetează zona. Sar din maşină şi mă bucur recunoscînd în unul dintre cei trei colegi pe maiorul Scurtu. Ne strîngem bucuroşi mîinile şi aflu de la el că au fost alertaţi de telefonul unei femei.

— S-a recomandat Margareta Buruiană şi ne-a adus la cunoştinţă că trecînd pe aici cu maşina, a zărit pe caldarîm, într-o baltă de sînge, cadavrul unui bărbat. Dar constat că iar mi s-a făcut o farsă grosolană. De-ar fi ultima!

În locul maiorului Scurtu, eu aş fi încheiat informaţia cu o înjurătură. Dar maiorul nu prea agreează înjurăturile, vulgarităţile.

— Pe tine ce te aduce pe-aici?

— În nici un caz afacerea Campanella . . .

Nu apuc să-mi închei explicaţia. Mă strigă sergentul-major Mihuţ, să mă prezint la „walkie-talkie". Îl trag după mine şi pe maiorul Scurtu.

— Te ascult, Miti.

— În fine, tipa a ieşit din local . . . e condusă de un ospătar . . . Înţeleg din gesticulaţia ăstuia că-i explică pe unde mai poate ieşi cu maşina din parc. Simple presupuneri. Dacă o ia prin „păpuşoi", ce fac?

— O iei şi tu.

— Mă Mireică, tu te-ai prostit! Păi dacă o iau şi eu prin „păpuşoi“, o să-şi dea imediat seama că-i urmărită.

— Aşa e, îi dau eu dreptate. Numai că, dacă o ia prin „păpuşoi“, „Fiat“-ul are două porţi de scăpare: cea de la „Arcul de Triumf“ şi cea de la Piaţa Aviatorilor...

— Stai! Opreşte-te! A intervenit ceva... Îl văd pe ospătar că se îndreaptă în direcţia voastră... Tipa fumează... tare nervoasă, transmite Miti. Acum e la maşină... deschide portiera, dar nu urcă. Cred că-l aşteaptă pe ospătar să se întoarcă din recunoaştere. Am impresia că tipei i-ar conveni să iasă din parc pe unde a intrat...

— Dacă este aşa cum presupui tu, îl întrerup, nu te repezi după dînsa. O iau eu în primire aici. Fii atent la ce-ţi spun! La ieşirea din parc, o să fii legitimat... Nu te impacienta. Totul e O.K.!

— Ospătarul se întoarce, se înflăcărează Miti, continuînd în ritmul unei transmisii sportive: Nu intră în local, se îndreaptă spre tipă... Vorbesc. El îi tot explică ceva. Se înfurie, îi întoarce spatele şi o lasă baltă. Intră în local.

— Miti, am luat o hotărîre. Dacă tipa o ia spre noi, porneşte şi tu exact după cinci minute. „Fiat“-ul o să fie reţinut la control pînă apari tu... Ai înţeles?

— 'Nţeles, să trăiţi! Frumoasa a ambreiat...

— Întrerupem! dictez eu.

Îl apuc de mînecă pe Bunescu şi-l trag spre locul unde a fost „împuşcat“. Maiorul Scurtu îmi intuieşte intenţiile. Aleargă spre maşină, de unde se întoarce cu cîteva ziare pentru a acoperi „mortul“.

— Opriţi „Fiat“-ul şi legitimaţi femeia de la volan, îl rog pe maior. Mă interesează dacă-i proprietara maşinii. Nu-i daţi drumul decît după ce apare din parc o „Dacie“ roşie. Vreau ca tipa să observe că nu e singura persoană legitimată. Eu mă retrag, nu ţin să fiu văzut.

— Lasă în seama mea, mă linişteşte maiorul.

— Bunescule, îi mai strig eu „mortului“ înainte de a reveni la maşină, să nu care cumva să te mişti, că strici toată comedia! Te ridici numai la comanda mea.

Sînt la volan. Pe bancheta din spate — sergentul-major Mihuţ. Îl chem la aparat pe Miti:

— Ce e nou? Ospătarul şi-a mai făcut apariţia?

— Nu...

— I-ai reținut mutra?

— Da...

M-am încălzit. Este pentru întîia oară cînd sînt în situația de a coordona și dirija o acțiune atît de încîlcită și inedită. Mă încearcă teama ca afacerea să nu mă depășească. Nu înțeleg, de pildă, logica Irinei Mavrocordat, după „lichidarea" lui Bunescu. Avea două căi firești pentru a fugi cu succes de la locul faptei: una, prin Șoseaua Nordului, cealaltă, pe unde a venit. A ales-o pe a treia, mai dificilă. De ce? Să se fi pierdut cu firea? Iat-o în încurcătură. A „planat" prea mult în preajma „victimei"? Cu ce gînduri? În căutarea unui alibi? În căutarea unui sprijin? Să fie și ospătarul un agent în slujba „colonelului Crăciun"?

Poarta parcului se luminează de farurile aprinse ale „Fiat"-ului. Îl dirijez pe Miti:

— Pornește, băiete, însă domol! Prezinți actele la control ca și cînd n-ai fi cu mine...

— 'Nțeles, să trăiți!

— Și ia-te totuși după dumneaei!

— Yes, sir, voi proceda întocmai.

Între timp, maiorul Scurtu și băieții săi au oprit „Fiat"-ul. Irina Mavrocordat nu coboară. Îi prezintă maiorului actele prin geamul lăsat al portierei. Sufăr că din pricina distanței care ne separă nu-i văd prea bine fața. Apare în spatele „Fiat"-ului și „Dacia" mea. E oprită la control, sub ochii Irinei Mavrocordat. Nu are cum să nu-și dea seama că acțiunea poliției se răsfrînge și asupra altor conducători auto. Deci, de ce ar suspecta o „Dacie" care s-ar ține o vreme după ea?

Maiorul Scurtu își încheie controlul, înapoiază actele, salută respectuos, „Fiat"-ul o ia din loc încet, virează spre Piața Aviatorilor. Răsuflu ușurat. Sar din mașină și-i fac semne lui Mitiță să demareze, iar cînd ajunge în dreptul meu, îi strig: „N-o pierde din ochi! Vin și eu după tine!". Îmi execută ordinul fără să comenteze.

— Numele și prenumele domnișoarei de la volan: Lipoveanu Anica. E originară din Timișoara, domiciliată în București, strada Armenească nr. 105. Buletinul însă pare

— După ce v-ați dat seama?

— Am eu semnelor mele. Pun pariu că la fotografie s-a umblat.

Cum să nu-mi amintesc de falsul din buletinul lui Cornel Turcu?!

— Talonul „Fiat“-ului nu este al ei, ci aparţine lui Dragu Ovidiu, continuă maiorul să mă informeze fără a-mi sesiza zbuciumul interior, cu domiciliul în Calea Floreasca nr. 243. E cazul ca „mortul“ să mai zacă pe caldarîm, sub ziare?

Uitasem de Costin Bunescu. Îl strig şi-l chem la mine. Se ridică încet, se întinde, se scutură, împătureşte gospodăreşte ziarele.

— Domnule maior, eu trebuie să ajung din urmă „Dacia“. Cu un pic de noroc, n-ar fi exclus ca încă în noaptea asta să rezolv dosarul „Berbecul“. Vă mai adresez o rugăminte: luaţi-i dumneavoastră pe cei doi oameni ai mei şi lăsaţi-i la Circă...

O dată cu sergentul Mihuţ, se mai apropie de noi şi Bunescu. Îi mulţumesc pentru curajul dovedit. Nu mă aude, nu de laude îi arde. Îi este sete şi mi se lamentează rugător: „Apă! Vreau apă!“

— La Circă rezolvăm problema, îi promite Mihuţ. Mai rabdă un pic.

— Fug! îi anunţ eu. Mihuţ, ştii ce ai de făcut? îmi întreb subalternul. Eu trebuie s-o întind.

— Succes! îmi urează maiorul Scurtu din toată inima.

2

Părăsesc „locul crimei“ în viteză. Şoseaua e aproape pustie. Îmi uşurează „raliul“... Cu o mînă stăpînesc volanul, cu cealaltă ţin „walkie-talkie“.

— Miti, băiatule, pe unde eşti?

— Mă, tipa conduce formidabil... Cred că are 120 kilometri la oră. Unde, naiba, aleargă?

— Mai bine spune-mi unde eşti.

— Ne apropiem de Piaţa Victoriei.

— Încerc să te ajung.

Gonesc şi eu, din pricina asta nu mă pot concentra, deşi prin cap îmi umblă crîmpeie răzleţe din scurta informare a maiorului.

— Am depăşit Piaţa Victoriei, îmi comunică Miti. Ne îndreptăm spre Piaţa Romană... Sînt la circa 75 de metri

de „Fiat“... Circulația s-a rărit... Mi-e teamă să nu mă simtă...

— Cum te ajung, o iau eu în primire, îi promit, deși Miti numai de promisiunile mele nu are nevoie.

Reușesc să-i ajung. Nu datorită măiestriei mele de șofer și nici motorului bine pus la punct, ci faptului că Irinei Mavrocordat i s-a năzărit deodată să oprească în Piața Romană. Cînd am frînat lîngă „Dacia“ mea ca să pot comunica direct cu Miti, prin geamurile lăsate, ea vorbea de la un telefon public instalat lîngă vitrina unei librării.

— Mai reziști? mă interesez arătîndu-mă bine dispus.

— Să lăsăm chestia asta, zice și observ pe figura lui o expresie de seriozitate rareori afișată. Mai bine, spune-mi ce are dumneaei de gînd să întreprindă?

De lîngă WC-ul public, devenit privat mult înaintea altor așezăminte, „Fiat“-ul se vede fără opreliști.

— Judecînd după direcția mașinii, înclin să cred că tipa se va îndrepta spre casă... domiciliază pe strada Armenească nr. 105.

— Mă, tu știi o mulțime de lucruri!

— D-aia sînt polițist...

— Ca să ajungă în Armenească, e de părere Miti, ea are două posibilități: de la hotelul „Dorobanți“ s-o cotească la dreapta, spre Cosmonauților, sau s-o ia pe Dacia în sus, ca apoi, din Piața Galați, să intre în Armenească.

— Și tu, băiețică, știi o multime le lucruri! îl măgulesc eu. Află însă că „Fiat“-ul nu este al ei, ci al unui domn Dragu Ovidiu, iar dacă are obligația să înapoieze mașina încă în seara asta, atunci dumneaei are obligația să ajungă pe Calea Floreasca, la numărul 243... Uite-o, a terminat.

— Mișto gagicuță!

— Mișto, mișto, dar cum se face că la „Pescăruș“ n-ai fost în stare s-o reperezi?

— O fi intrat fetița la toaletă sau într-un birou al restaurantului.

O zărim amîndoi cum ocolește mașina prin față. Nu se grăbește să se așeze la volan. Pare interesată de aspectul pieței la această oră de noapte. O scrutează cu răbdare asemenea unui operator de film ce și-a propus realizarea unui panoramic. Să ne fi mirosit și acum ne caută? În fine

se decide s-o ia din loc. Urcă și își pornește frumoasa limuzină.

— Las-o în seama mea. Te-ai ținut destul de fusta ei!

Drept răspuns, aud o înjurătură. Demarez. După vreo treizeci de metri, mi-e clar că Irina Mavrocordat, virînd pe Dorobanți, a optat pentru Calea Floreasca. Nu m-am înșelat. La intersecția cu Ștefan cel Mare, o ia la dreapta, ca apoi, la Spitalul de Urgență, s-o facă la stînga. Îl chem imediat pe Miti.

— Băiețică, nu te mai ține după mine! Ia-o cu toate pînzele sus pe Dorobanți și caută să ajungi la Calea Floreasca, la numărul 243, înaintea gagicuței...

— 'Nțeles! Bag în viteză... Ce-mi pasă?! Oricum, mașina nu-i a mea!

Drumul e prost pietruit, plin de hîrtoape și mă întreb de ce l-a preferat „domnișoara căpitan“, cînd cealaltă arteră, pe care Miti gonește din plin, e asfaltată ca lumea? Și tot eu îmi răspund: e tîrziu, drumul e puțin circulat și poate descoperi cu un minimum de efort dacă este urmărită. Reduc viteza fără să-mi fie teamă că aș putea s-o pierd pe „domnișoara căpitan“ în beznă. Cine o fi dumneaei în realitate? Dar Anica Lipoveanu? Proxeneta a murit într-un alcov aristocratic. Aristocratic e și numele gacicuței.

Din „walkie-talkie“ izbucnește vocea lui Miti. Se vrea cazonă.

— Vă raportez că am atins obiectivul. Am tras pe dreapta.

— Ce-i la 243?

— O să vezi cu ochii tăi și o să te minunezi.

— Fii atent, și dumneaei trebuie să apară în raza ta dintr-un moment în altul.

— Domnule locotenent-major, îmi permiteți...

Îngrijorat ca nu cumva Miti să se hazardeze într-o aventură nesăbuită, sar cu gura pe el:

— Ce să-ți permit, mă, ce?

— Să mă piș pe roata din dreapta—față... Totuși, e mașina dumneavoastră personală și nu a statului...

— Unde au udat-o atîția cîini, ce mai contează încă unul?

— M-am ușurat... La vreme... Se văd farurile aprinse. Mașina se apropie... Îi văd conturul. Se apropie tot mai mult. (Miti trece din nou la ritmul crainicilor spor-

tivi.) E la o sută de metri... la douăzeci și cinci de metri... Poarta cu celulă fotoelectrică se deschide. „Fiat“-ul metalizat își face intrarea „triumfală“ în curtea casei cu numărul 243... Cu aceasta, dragi ascultători, transmisia noastră de pe stadionul Floreasca a luat sfîrșit.

— Ai înnebunit, mă? Ce-i cu poarta aia cu celulă fotoelectrică?

— Las în seama ta acest mister.

Accelerez. Puțin mai tîrziu, îmi recunosc autoturismul tras lîngă bordura trotuarului. Mai rulez puțin și opresc. Cobor și alerg spre Miti. Mă așteaptă la „botul“ mașinii, cu aparatul în mînă. Îmi aduce la cunoștință că numărul 243 e pe celălalt trotuar și adaugă:

— Mi-e o foame!

— Mai rabdă...

— Așa te porți tu cu toți colaboratorii?

— Nu, numai cu subalternii.

Felinarele înălțate din cincizeci în cincizeci de metri dau o lumină slabă. În afară de un gard mai înalt decît Miti, nu zăresc mai nimic.

— Vii cu mine?

Nu glumesc. Oricum, l-am tîrît destul după mine.

— Mi-e teamă să rămîn singur aici, îmi răspunde el bășcălios.

Lasă aparatul pe banchetă, încuie portiera și traversăm drumul în diagonală: circulația e rară, trecători, mai deloc. („Ai observat, îi vorbesc lui Miti în gînd, că, de la o anumită oră, oamenii se închid în case și se postează în fața televizorului?“) În schimb, cîinii latră și mușcă la nesfîrșit din noapte. Ca să ajungem la numărul 243, mergem în direcția opusă sosirii noastre. Lîngă mine, Mitiță, cu mîinile vîrîte în buzunare, calcă abătut, asemenea unui șerif căruia i s-a retras insigna.

După un timp, ajungem în dreptul gardului. Mitiță se apropie de el de parcă ar fi intenționat să-l boteze cu urină. Aș, îl măsoară cu propria sa statură. Un fluierat admirativ îi subliniază rezultatul.

— Bă, ăsta gard, nu glumă! Are doi metri douăzeci! Bagă de seamă cum e lucrat.

Constat și eu că-i construit din scînduri sănătoase, lipite una de alta așa încît trecătorul să nu poată vedea din stradă ce se petrece în curte.

— Bă, dacă asta nu-i gospodărie de boier de tip nou, să-mi zici mie cuțu!

Nu-i comentez observația, deși sînt tentat. La un moment dat, gardul formează un colț și continuă circa patruzeci de metri pe o altă stradă, mai bine luminată. Mă opresc în fața porții și, atît cît îmi permite lumina, o cercetez. Într-adevăr, e sofisticată, iar observația lui Miti e pertinentă. Rîd, intrigîndu-mi prietenul, care mă ia la rost.

— Păi, stăm ca doi viței la o poartă nouă, probabil, cu celulă fotoelectrică.

— Nu probabil, ci sigur. A cui o fi proprietatea asta?

Nu mai așteaptă răspunsul meu. Se duce la gard, se prinde cu mîinile de margine, apoi, cu agilitatea gimnastului obișnuit să lucreze la aparate, se ridică în mușchi. Îl urmăresc cu plăcere și invidie. Rămîne așa cîteva minute, apoi revine pe pămînt, năucit de cele văzute:

— Bă, dacă n-aș ști că sînt pe Calea Floreasca, în București, aș zice că dincolo de gard e un ranch ca-n filmele americane... De la poartă, un drum asfaltat taie o livadă cu pomi fructiferi — în privința asta nu mă înșel — și dă către peronul unei clădiri boierești cu un cat... La parter, multe ferestre luminate... În fața casei am numărat cinci automobile... Bă, ascultă-mă ce-ți zic, dincolo e o altă lume!

Îmi cunosc prietenul: e prea șocat de ceea ce a văzut ca să nu-l iau în serios.

— O fi casa unui diplomat... a unei ambasade... își completează el observațiile.

— S-ar putea să ai dreptate, zic. Dar imediat îi atrag atenția că pe proprietarul „Fiat"-ului îl cheamă Dragu Ovidiu.

— Ce facem, jupîne?! Mai..... pisici!

Chiar și atunci cînd e vulgar, Miti rămîne aceeași persoană agreabilă. Nu-i răspund. Iscodesc strada asta îngustă, bine pavată, a cărei denumire nu o cunosc, cu case împrejmuite de curți care n-au secrete. Nu sînt chiar în situația vițelului la poarta nouă, îmi omor însă creierul în căutarea unei soluții. Pe de-o parte, aș fi tentat ca încă acum să escaladez împreună cu Miti gardul și să ne vîrîm nasul în misterioasa proprietate, iar pe de altă parte, flerul mă previne:

„Înainte de orice, interesează-te în țara cui te aventurezi.“ Să bat acum, în noapte, pe la casele oamenilor, ar fi o neghiobie. Iar a amîna pentru a doua zi o verificare foarte utilă ar însemna o pierdere prețioasă de timp — această „materie primă“ atît de importantă în profesiunea noastră. Întrevăd o ieșire.

— Miti, ești dispus să-ți mai pierzi cu mine încă două-trei ore?

— De aventură adevărată? îmi răspunde el cu altă întrebare.

— Da...

— Cu o condiție: să-mi potolesc foamea... Înțelegi, jupîne? Mi-e foame! îmi șoptește el dramatic.

— Te înțeleg.

— Nu, nu... Nu mă înțelegi... Nu m-ai înțeles niciodată! Dacă în aventura în care mă chemi, voi fi doborît de gloanțe bandițești, vreau să mor cu stomacul plin.

— Mai contează dacă tot mori?! încerc eu să-l îmbunez.

— Pentru mine contează... Nu-mi este indiferent ce părere își formează Sfîntu Petru despre nivelul de viață din România.

Rîde singur de propria sa glumă. Eu rămîn serios.

— Foarte bine... O să am grijă să cazi la datorie după ce mă întorc de la Circa 8. Tu rămîi pe loc și observă cine mai intră sau iese din casa asta. Dacă poți să iei numărul mașinilor, cu atît mai bine... În jumătate de oră, cel mult o oră, sînt înapoi. Ce zici, băiețică, încheiem tîrgul?

— Aduci cu tine o pîine?

Îl iau înveselit la braț și, conducîndu-l la mașină, încep să-i povestesc de o doctoriță pe care am cunoscut-o într-o vacanță, la Sinaia, și care nu putea să facă dragoste decît o dată pe săptămînă, miercurea, între orele 18 și 22.

— Bestie, ai cunoscut-o și tu?! mă repede Miti, eliberîndu-se cu obidă din strînsoarea brațului meu.

— Nu, încerc eu să-i înfrînez pornirea. Dar cu puțin noroc aș fi putut s-o cunosc.

3

La Circa 8, în biroul locotenentului-major Boieri Anton, omologul meu, nimeresc într-o atmosferă grea, provocată de patru indivizi cu cătușe la mîini. Sînt tineri. Cel mai în vîrstă dacă are douăzeci de ani. Au fost surprinși pe cînd furau dintr-un camion cu ajutoare sosite din Franța, iar acum se apără de întrebările „judiciaristului", scandînd fără întrerupere: „Ole, ole, ole, Ceaușescu nu mai eee!". La apariția mea, amuțesc brusc, de parcă i-ar fi scos cineva din priză. Comit însă imprudența de a-i strînge colegului mîna și cei „patru magnifici" își dau seama că au de-a face tot cu un polițist, așa că își reiau cîntecul și mai abitir.

— De două ore mă lupt cu ei, și în loc să-mi răspundă la întrebări, o țin tot așa.

Răbdător polițist Anton Boieriu, nimic de zis. Cu nervi de oțel. Totuși, extenuarea i-a aplicat pe chip o mască cenușie, brăzdată de cute adînci, bătrînicioase. Nu mă mai pot stăpîni și intervin:

— Ce mai stai pe gînduri? Bagă-i jos, la zdup, și lasă-i pînă mîine dimineață pe mîna țiganilor!

„Mesajul" meu nu numai că a fost auzit de cei patru, dar și decodificat. Se potolesc, retrăgîndu-se din cor unul după altul. Eu însă îmi „cînt aria" și mai amenințător:

— De ce ți-ar fi milă de ei? Nu vezi că o caută cu lumînarea? Deodată, îmi dau seama că răcnesc cu cuvintele și intonația plutonierului-major Avasilichii și închei, nu fără plăcere: Ce, polițiștilor americani le-ar fi milă de ei?

Pe fruntea unuia mai scund și mai spînatec răsar broboane de sudoare. Mi se adresează cu timiditate:

— Domnule, noi...

— Nici un noi! i-o retez eu cu un glas ce nu le vestește nimic bun. Ați fost surprinși asupra faptului?

Un „Da" ieșit ca dintr-un mormînt plutește cîteva secunde în încăpere și se stinge.

— Atunci, fiți curajoși și recunoașteți! Aveți cinci minute de gîndire.

Mă uit la ceas fără să văd nimic, îmi iau colegul de braț și-l scot din birou, fără a ne depărta de ușă.

— Sper că nu ești supărat pe mine. Te-am văzut atît de obosit și de desperat...

— Criza asta de autoritate mă dă gata, mi se destăinuie el cu amărăciune.

— Culegem ce-am semănat! Oftez, mărturisindu-i că și eu mă lovesc de același fenomen, apoi îi povestesc ce vînt m-a adus pe teritoriul său.

— Ai noroc... E în sediu locotenentul Negrea, fostul sectorist al cartierului. Hai la el...

Mă introduce într-o încăpere mică, îmbibată pe veci cu un miros acru de tutun; la o masă de lucru, un bărbat scrie de zor: probabil un raport sau un proces-verbal. Intrarea noastră neanunțată îl surprinde și nu e prea încîntat că a fost deranjat, dar e obligat să suporte prezentările. Aflînd că sîntem colegi, devine mai binevoitor. Anton Boieriu ne lasă ca să se întoarcă, după propria sa expresie, în „groapa cu lei".

— Vrei să spui „cu pui de lei", îl corectez, zîmbindu-i recunoscător. Nu-ți mai face atîtea scrupule și folosește stratagema mea.

— Ne-am mai cunoscut? se interesează locotenentul după plecarea lui Boieriu.

— N-am avut unde.

Nu întîmplător numele său de familie e Negrea: are o față smeadă, părul negru, mustața așijderea, ochii — doi tăciuni. Fumează țigară după țigară și mai mult ca sigur că și plămînii îi sînt negri. Îi explic pe îndelete ce chestiune mă aduce la el și curiozitatea sa sporește. Mă studiază și, dacă nu mă înșel, cu o oarecare simpatie. Îmi împinge pachetul de țigări. Privirile îi devin compătimitoare cînd mă declar nefumător.

— Cum, chiar nu știi cine locuiește în Calea Floreasca 243?! Nu-și ascunde mirarea.

— M-aș găsi aici, la ora asta?

— Mda, asta așa e. Păi acolo locuiește tovarășul Valeriu T. Dragu cu a sa familie.

Rămîn literalmente interzis. Cine, în țara românească, n-a auzit în ultimele trei decenii de tovarășul Valeriu T. Dragu care, la Congresul al XIV-lea, n-a mai fost reales în Comitetul Central al P.C.R., urmînd ca o comisie de anchetă să se pronunțe în cazul abaterilor sale? Fără doar și poate că Revoluția l-a salvat de urmările acestei anchete. Ani în șir poziția lui în aparatul central al partidului a cunoscut un curs ascendent, fiind unul dintre experții dictatorului în problemele comerțului exterior.

Prea multe despre el nu știu. Nici măcar pentru ce a căzut în dizgrație nu știu.

— Ai intrat vreodată în casa lui?

— Casă, zici? Naivitatea întrebării mele îl face să rîdă Casă, cu cincisprezece saloane?! Ăsta-i palat, nu casă. E adevărat că atunci cînd a cumpărat terenul cu tot ce era pe el — desigur, cu derogările de la șeful cel mare — casa era o ruină. Acum e un palat — dacă nu te conduce cineva prin saloane, te rătăcești. Nu te uita așa la mine, că nu exagerez. Ce e al lui, e al lui... E un bun gospodar. A știut să adune, dar și să investească. L-a născut mă-sa om de afaceri. La începuturile carierei sale, a lucrat în Austria, în Franța, în Italia, în Canada... Casa lui are tot felul de saloane: spaniol, italian, francez, oriental și chiar japonez... N-o să crezi, da' uneori tratativele cu unele delegații străine se purtau în Calea Floreasca 243. Are un fiu, Ovidiu, i-a moștenit toate calitățile.

— Cu ce se ocupă?

— Mă uimești, colega, zău așa!

Într-adevăr, figura negricioasă a lui Negrea exprimă nedumerire.

— De pe ce lume vii, domnule locotenent-major? Să nu fi citit despre Ovidiu Dragu în presă, să nu fi auzit la radio de directorul Societății de confecții româno—italiene cu sediul la Milano?!

— N-am auzit, recunosc eu umil.

— Păi omu', cînd revenea în țară, dădea interviuri peste tot, chiar și la *Teve*.

— Uite că mi-a scăpat.

Toate aceste informații mă incită, îmi stîrnesc și mai mult interesul pentru urmașul „tovarășului" Valeriu Dragu, expert în comerțul de confecții și care, cu siguranță, l-a cunoscut pe Campanella, i-a cunoscut amantele și, implicit, pe Călina Dragoman.

— E căsătorit?

— Nevasta, copilul — un băiețel în vîrstă de șapte ani — sînt în Italia.

— L-a lăsat Ceaușescu să-și ia copilul cu el?!

Un nor de fum plutește între mine și Negrea. Abia mai respir, dar nu mă plîng.

— Trebuie să ai în vedere că Dragu-senior a fost în relații nu bune, ci foarte bune cu Ceaușescu. Pînă și la vînătoare mergeau împreună. Iar afacerea româno—ita-

liană prospera și aducea în vistierie valută serioasă. După Congresul al XIV-lea, cînd n-a mai fost reales în C.C., Valeriu Dragu a fost pus, din ordinul „marelui“ său prieten, sub supravegherea Securității, iar băiatul chemat urgent la București.

— Deci, Revoluția l-a găsit pe Ovidiu Dragu acasă, cu familia?

— Ți-am spus, soția și copilul i-au rămas în Italia. De altfel, anul trecut, prin iulie, a intentat proces de divorț.

— Interesant! În acest răstimp, Ovidiu Dragu a mai plecat peste hotare?

— Nu sînt la curent, precizează locotenentul Negrea și îmi explică: după Revoluție, cum bine știi, atribuțiile noastre de sectoriști au intrat pe alt făgaș.

— N-ai mai trecut pe la ei?

— O singură dată, după Anul Nou... Bătrînul m-a căutat și m-a invitat să ciocnim un pahar de vin, ca altădată. M-am dus, desigur. Era și juniorul de față. Voia, de fapt, să-mi dezlege limba. Îl interesau noutățile din minister, schimbările. Cine pleacă, cine vine... Are mulți prieteni încă în funcții.

— Cum aprecia evoluția evenimentelor postrevoluționare?

— Ocolea tema... Era însă îngrozit la gîndul că ar putea fi prădat sau casa devastată și incendiată. Băgase la cap tot ce-i povestise taică-său despre răscoala țăranilor din '907.

— Ovidiu Dragu stă cu părinții?

— Cînd sosea cu familia, trăgea la părinți, cînd venea singur, prefera să stea în casa unui italian, partener de afaceri, care-și cumpărase pe valută o casă pe Docenților pentru reprezentanța sa. Ovidiu Dragu dispunea de această locuință chiar și atunci cînd italianul era în țară.

— De unde știi toate astea?

Întrebarea mea e departe de a fi a unui polițist. Este, dacă vreți, a unui om simplu care, stînd la taclale, se minunează, la un moment dat, de cîte îi aud urechile.

— De unde? Nu eram sectorist? Nu mă considerau omul lor și numai al lor?

— E adevărat că poarta e dotată cu celulă fotoelectrică?

— Da, e instalată de vreo doi ani.

— N-aveau pază la poartă?

— Nu la poartă, ci după poartă... Pază interioară. Văzuse Dragu-senior, la o recepție dată de ambasadorul american în grădina reședinței sale de la Șosea, pușcași americani înșiruiți de-a lungul gardului. Îl păzeau pe ambasador din interior. Din afară nu erau văzuți. Lui Dragu i-a plăcut foarte mult treaba asta și, după cîteva zile, a obținut efectuarea pazei interioare de patru milițieni. Mie îmi cereau să le fac multe servicii. Îmi ofereau și cadouri. Mai ales Dragu-junior: *sprayuri,* aparate de ras, tot felul de fleacuri colorate. Odată, m-a rugat să-l însoțesc în oraș cu mașina.

— Cu „Fiat"-ul metalizat?

— Nu! „Fiat"-ul ăsta l-a adus din Italia în vara anului trecut, dar nu s-a folosit de el decît după Revoluție. N-a apucat să-l înmatriculeze. A luat numărul de la „Mercedes"-ul tatălui și l-a pus la „Fiat". Atunci însă, în primăvara lui '89, conducea o „Lancie" galbenă. O are și acum în garaj.

— De ce ținea să-l însoțești?

— Partenerul lui de afaceri, italianul, nu era în țară, iar Ovidiu Dragu se instalase acolo. Într-o zi, i s-a părut că cineva încercase să forțeze intrarea în casă și voia, înainte de a depune la miliție o reclamație, părerea unui expert.

— Fusese, într-adevăr, o asemenea tentativă?

— Nu... nici vorbă. L-am liniștit și n-a mai depus nici o reclamație.

Din răspunsurile locotenentului rezulta un tablou inedit privind locatarii clădirii din Floreasca.

— Cine mai locuiește cu „tovarășul Dragu"?

— Păi mai are, pe lîngă casă, zece servitori... neamuri de-ale lui aduse de la țară. Ia ascultă, de unde interesul ăsta pentru „feuda Dragu"?

Îi întîlnesc ochii. Deslușesc în adîncul lor dorința de a mă ajuta. Totuși, evit să-i descriu cazul. Zic:

— Mi-a căzut pe cap un dosar împuțit. Un fir mă duce direct la Ovidiu Dragu.

— Nu mă miră! zîmbește înțelegător interlocutorul meu.

— Ai idee, s-a încurcat cu altă femeie?

— E prea afemeiat ca să se încurce cu o singură femeie...

— Numele astea — Irina Mavrocordat, Călina Dragoman, Anica Lipoveanu — îți spun ceva?

— Absolut nimic.

— I-ai auzit vreodată vorbind de un oarecare „colonel Crăciun"?

A tresărit sau mi s-a părut? Ochii săi negri au avut o sclipire ciudată. Mormăie misterios:

— Colonelul Crăciun?! Dacă am auzit rostindu-i-se numele?! Nu o dată...

— Înainte sau după Revoluție?

Încerc să pun frînă unei bucurii care-și croiește drum în sufletul meu... În sfîrșit, gîndesc, un indiciu!

— De două ori înainte și o dată atunci, de Anul Nou, cînd m-au poftit la un pahar. N-aș fi acordat nici o atenție acestui fapt, dacă de Anul Nou, în timp ce ciocneam paharele, n-ar fi apărut o servitoare, care i s-a adresat lui Ovidiu Dragu: „Un domn îl caută pe domnul colonel Crăciun", la care stăpînul i-a zis: „Spune-i că n-a sosit încă și să ne sune mai tîrziu". Țin minte că, după asta, Dragu-senior m-a întrebat: „Îl cunoști pe colonelul Crăciun?". Iar eu am replicat: „Dacă-i vorba de colonelul Crăciun de la Circulație, da, îl cunosc". Nu există nici un colonel Crăciun de la Circulație, dar am simțit și eu nevoia de a mă făli. La asta s-a rezumat discuția. Puțin mai tîrziu, s-a scuzat că trebuia să plece. Cam asta-i tot ce îți pot spune...

— Pe Docenților, la ce număr se găsește domiciliul asociatului lui Ovidiu?

— Nu știu, că m-a dus cu mașina. Dar e ușor de identificat. Oricînd dorești, te pot însoți pînă acolo.

Era miezul nopții cînd am ieșit cu pas întins din Circă, cu gîndul la Miti și la un nou plan de acțiune imediată.

4

Pe Miti nu-l găsesc la mașină. Încerc portiera: e încuiată. Constatarea mă liniștește. Nu mă depărtez. Și bine am procedat. La un moment dat, îl văd venind în fugă din direcția casei „tovarășului" Dragu. Mă așteptam ca primele lui cuvinte să fie: „Scoate pîinea!". M-am înșelat.

— Mă, au mai apărut trei limuzine a-ntîia, mă informează el dintr-o suflare. Toate cu număr din străinătate...

— Le-ai luat numărul?

— A fost imposibil... Tipii de la volan erau familiarizați cu sistemul de deschidere a porții. I-am văzut destul de bine folosind aparatele de telecomandă. Sînt de-ai casei.

— ... ai casei Valeriu T. Dragu! îi iau eu vorba din gură.

— Ai cui?!

L-am dat gata. La lumina bolnavă a străzii, îi văd mutrişoara. Arată de parcă ar fi primit din senin un swing.

— Ăla cu...!

Îi povestesc tot ce-am aflat în legătură cu proprietarul clădirii de la 243, după care între noi se strecoară o tăcere confuză. Aş putea, desigur, s-o spulber, dar socot că-i mai înțelept să aştept cu răbdare reacția lui Miti. În cele din urmă, îmi spune:

— Mă Mircică, asta-i o afacere politică. Iar eu în astea politice nu mă bag. Și te-aș sfătui ca nici tu să nu te bagi.

Cad pe gînduri. S-ar putea ca Mitiță să aibă dreptate... „colonelul Crăciun"... Valeriu T. Dragu... Dragu-junior... Locotenentul Negrea i-a auzit, încă înainte de Revoluție, rostind numele unui oarecare colonel Crăciun de la Securitate!

— Mă Mircică, tu ai auzit de formula asta: „Consultări la palat"? Eu, de la taică-meu — Dumnezeu să-l odihnească-n pace! — am auzit. Pe vremea regelui, cînd treceai prin Piața Palatului şi vedeai multe maşini staționînd acolo, aflai a doua zi din ziare că au avut loc consultări la Palat... Ei bine, acolo — Miti ridică mîna în direcția casei lui Dragu — sînt consultări.

Cred în intuiția prietenului meu. Altminteri nu ar fi fost, în noaptea asta, alături de mine. Nu mă îndoiesc că *acolo* sînt, într-adevăr, consultări. O confirmă şi numărul maşinilor. Pe mine însă nu o faptă sau o acțiune politică m-a adus în Calea Floreasca 243, ci un delict penal: omorul de la restaurantul „Berbecul". Mă doare-n cot dacă acolo sînt consultări politice sau de altă natură. E de da-

toria mea să pătrund în feuda lui Dragu. Îmi îndrept privirile spre devotatul meu prieten și îl iau duios de braț zicîndu-i:

— Omule, facă-se voia ta! Însă dacă tot ești cu mine aici, ajută-mă să sar gardul.

— Violare de domiciliu! îmi amintește Miti surîzător.

— Aș... recunoaștere a terenului...

— Proprietate particulară! continuă el cu aceeași intonație.

— N-am întîlnit, în acest sens, nici un avertisment scris...

Mă tot măsoară, ca și cînd ar fi vrut să-mi determine greutatea.

— Eu te ajut să sari gardul. La înapoiere, cine o să te ajute?

— Găsesc eu o soluție... Totul e ca tu să mă aștepți.

— Să mergem!

L-am convins. Nu știu dacă nu e chiar mai bine așa, să mă furișez în curtea lui Dragu de unul singur, în timp ce el o va supraveghea de la distanță. Îmi ridic ochii spre cer: norii s-au risipit, se văd stele sclipind. În răstimpuri, liniștea nopții e spartă de zdrăngănitul unor camioane răzlețe.

— Pe unde vrei să sari? se interesează Miti, hotărît să mă ajute.

— Prin apropierea porții.

— Dacă boierașul are paznici?

— Nu-i mai are de cînd a căzut în dizgrație.

— Uite ce zic: tu o să sari, iar eu rămîn să te aștept aici. Dacă n-o să poți sări gardul fără ajutorul meu, bați cu piatra în gard de trei ori și, într-o clipită, o să fiu lîngă tine. De acord?

— Mai întrebi?!

Eram de-a dreptul bucuros că Mitiță nu mă lasă singur în această hazardată aventură nocturnă.

— Să mergem! decid cu autoritatea unui comandant.

O iau înainte cu pas mare. Miti mă ajunge din urmă și acum pășește lîngă mine.

— Mai ai timp să te răzgîndești, îmi zice.

Nu-i răspund. Bucuriei i-a luat locul un soi de emoție rea, descurajantă. O înfrunt. O voi învinge definitiv doar

cînd mă voi vedea dincolo; pe proprietatea „tovarășului Dragu".

Inainte de a da colțul spre poartă, mă opresc. Miti mă imită. Cercetez artera: sîntem ca niște ființe vii pe o planetă moartă. Pustietatea asta mă încurajează. O iau din nou la picior. Trecem de poartă. După vreo zece metri, ne oprim. Mă uit la ceas și-l întreb:

— Al tău cît e?

— Douăsprezece și un sfert, îmi răspunde Miti în șoaptă, ca și cum cineva ar fi putut să ne audă.

— Cred că în jumătate de oră voi fi înapoi... Hai, ajută-mă!

Miti își încleștează mîinile, unindu-le într-o „treaptă". Îmi așez piciorul drept pe această „scară", iar cu mîinile mă apuc de marginea gardului. În momentul următor, Miti mă saltă, apoi mă ajută să trec dincolo. Escaladarea s-a produs mult mai ușor decît mi-am închipuit. Din stradă, Miti mi-a auzit căderea și se interesează grijuliu:

— E O.K.?

— Perfect!

— Baftă, polițist înrăit ce ești!

— Să fie!

Un timp, nu îndrăznesc să mă clintesc și nu știu prin ce asociere îmi vine în minte imaginea unui agent parașutat în noapte, care, după ce atinge solul, caută o stea călăuzitoare. În spate, gardul, în față, pomii desfrunziți ai unei livezi destul de întinse. Sînt încremenite și crengile înspăimîntătoare. Dincolo de pomi — clădirea cu lumini la ferestrele primului etaj. Un prim semn de animație. „Consultări la palat!" îl aud pe Miti povestindu-mi. Peronul casei e de asemenea luminat, ceea ce îmi permite să disting siluetele unor limuzine parcate în semicerc. Îmi iau inima în dinți și ies din încremenire. Înaintez furișîndu-mă printre pomi. În liniștea ca de cimitir, mă încearcă mereu senzația că pașii mei trezesc ecouri primejdioase. Mă mai opresc. Iscodesc împrejurimile. Sînt descumpănit de pustietatea în care mă afund pe măsură ce mă apropii de mașini. Le aflu parcate cu fața spre clădire. Situația îmi convine. Nu mă stingherește nimeni și voi putea să notez marca limuzinelor, numărul lor de înmatriculare.

Îmi scot pixul, carnețelul. Numai automobile străine și toate parcă ieșite acum de pe bandă. Patru sînt înmatri-

culate în străinătate. Două, nu: „Fiat"-ul 2000 și un „Audi". Mă simt fericit. Hazardata mea incursiune face cît o victorie.

Mă uit la ceas. Trebuie să mă retrag. Dar, ocrotit din nouă de pomi, mă simt atras de ferestrele luminate. Una dintre ele e deschisă. Probabil pentru aerisirea salonului. Eh! dacă aș putea să-mi arunc o privire, barem o mutră să văd. Gîndul ăsta mă țintuiește locului, mă îndeamnă să caut o soluție. În cele din urmă, ochii mi se opresc asupra unui copac solitar. Nu știu ce e: un nuc. un tei sau un castan. Mă îndrept spre el cu pași de fur, îi dau tîrcoale. Îl măsor ca pe un adversar. Îl pot dovedi, îmi spun. Bineînțeles, cu un efort. Sar, reușesc să mă prind de o cracă, să mă ridic în mușchi, apoi, printr-o nouă încordare, mă salt și ajung pe burtă Craca rezistă. De-acum încolo, cățăratul, ca și în copilărie, devine o joacă... Imi aleg observatorul apt să-mi susțină cutezanța. Mă despart de fereastra deschisă vreo cincisprezece metri. Doi bărbați. ca într-un tablou mișcător, fumează și discută. Nu le disting fizionomiile, dar pot stabili cu ușurință că sînt în costume de seară, cu papion la guler. Se apropie de ei o femeie cu un pahar în mînă, le spune ceva și se depărtează. Un binoclu ar fi făcut minuni! Mă usturǎ ochii de încordare. Totuși, disting cîte ceva... Văd bine sau mi se năzare? La fereastră, Călina Dragoman. De unde și cum a răsărit? Nu, nu mă înșel. Ea e! De emoție, cît p-aci să-mi pierd echilibrul. „Domnișoara de Pompadour" se interpune între cei doi bărbați și le arată chipul ei frumos, apoi, cu un aer de stăpînă, închide fereastra. Mi-a neutralizat astfel observatorul. Sînt „copt" de cîte informații am cules în ultimele ore. Deci, pot să „cad din pom" cu bucuria muncii împlinite. Îmi fuge mintea la Miti. Multe mai am să-i povestesc! Cobor, desigur mai sprinten decît am urcat. Înainte de a-mi da drumul pe pămînt, rămîn, dintr-o pornire ancestrală, atîrnat de o creangă ca un cimpanzeu. Îmi las în voie trupul să-și întindă mușchii și apoi îmi dau drumul. Instinctiv, închid ochii. Ating pămîntul și în același moment aud un glas gros și amenințător: „Sus mîinile!". Deschid ochii. La cîțiva pași, doi bărbați voinici — adevărate gorile — cu revolvere îndreptate spre mine, pregătiți să tragă. Uluit, ridic supus brațele.

— Întoarce-te! Să nu încerci să fugi, că trag!

Încă mai „sînt în pom“ și reflexele de autoapărare mi-au rămas agățate de crengile copacului. Ordinul e ordin. Îl execut. Unul dintre ei, venit din spate, începe să mă percheziționeze. Aș zice cu profesionalism, de la umerii hainei în jos, în căutarea unei arme. Mîinile acestea străine îmi cotrobăie buzunarele. Ajung și între picioare, trezindu-mă la realitate. Îmi amintesc că cea mai bună apărare e atacul și, fără a mai sta pe gînduri, lovesc fulgerător. Nimeresc în plin. Dar, de fapt, nu știu în cine sau în ce am nimerit, căci noaptea cu toate beznele sale se prăbușește peste mine, coborîndu-mă într-un mormînt.

5

Pleoapele îmi sînt grele de parcă mi-ar fi fost picurate cu plumb. Lumina ochilor încearcă totuși să-și croiască drum, să răzbată. Izbutește. Se lovește însă de un zid care, la fel de bine, ar putea să fie un plafon sau o podea. Capul mi se duce de la sine spre umărul drept. Descopăr o ferestruică împărțită de patru bare din fier, iar dincolo de ea un dreptunghi decupat dintr-un cer cenușiu. De undeva se desprinde o întrebare: „Unde te afli?“. De unde vine, cui îi este adresată, nu știu, nu-mi dau seama... Rămîne plutind în vid. Pleoapele prind a clipi din ce în ce mai ușor și mai des, animînd bizar obiectele din jur: mi le apropie, mi le depărtează. Îmi plimb în neștire privirile ca, într-un tîrziu, o arsură la încheieturile mîinilor să mă ajute să mă regăsesc de-a binelea. Mă înalț, mai întîi în capul oaselor, apoi mă ridic în șezut. O ușă grea, metalică, cu un vizor, îmi atrage luarea-aminte. Mi-e cunoscută. De unde oare? Durerea acută de la încheietura mîinilor mă împiedică să-mi răspund. Îmi cercetez mîinile ca pe două obiecte străine. Urme de cătușe! Și, dintr-o dată, îmi amintesc totul. Mă cutremur. Reacția îmi cheamă în ajutor simțurile. Redescopăr, rînd pe rînd, ușa metalică, vizorul, gratiile de la ferestruică. Așadar, mă aflu azvîrlit într-o carceră! În pivnițele casei „tovarășului Dragu“. Mă așez pe marginea patului... Un pat tare, de arest. Apoi mă ridic. Picioarele mă țin destul de bine. Îmi pipăi buzunarele. Mi-au fost golite. Adio acte! Nu

mai am nici identitate, nici profesie! Adio carnețel, unde, printre altele notasem marca limuzinelor și numărul lor de înmatriculare! Înfrîngerea e totală. Retrăiesc momentul căderii din pom și al contraatacului meu de autoapărare. Mi-am supraestimat cunoștințele de karate. Adversarii, ieșiți ca din pămînt, m-au doborît, mi-au pus cătușe la mîini și m-au tîrît aici. Îmi rotesc desperat privirile. Nu mai sînt decît un biet captiv, dacă nu chiar un ostatic! Al cui oare? Al „domnișoarei căpitan" Irina Mavrocordat? Caut răspunsuri — fără succes. În chip inexplicabil, mă lovesc de imaginea lui Mitiță. Un timp mă agăț de el ca de un colac de salvare. Perspicace cum îl știu, trebuie să fi înțeles că mi s-a întîmplat ceva. O fi alertat Circa sau o fi telefonat Antoanelei, să se sfătuiască cu ea. Mă gîndesc cu groază la încurcăturile ce vor rezulta din „dispariția mea misterioasă". După ce am fost identificat ca polițist, musafirii „tovarășului Dragu" trebuie să se fi risipit care încotro. Nu pot să nu întrevăd dimensiunea catastrofei. Deznădejdea mă năpădește treptat. Improvizata operație nocturnă s-a întors împotriva mea ca un bumerang. Dacă voi scăpa cu viață din carcera asta, cu siguranță că voi fi dat afară din Poliție! Pe bune!

Gîndurile sumbre mă copleșesc, mă frîng, mă silesc să cad pe marginea patului. Redescopăr rosăturile făcute de cătușe. Ce plăcere sadică trebuie să fi încercat gorilele lui Dragu din momentul în care au stabilit că au pus mîna pe un polițist?! Totuși, unde mă găsesc? În subsolul casei lui Dragu? Incredibil. Logic ar fi fost să scape de mine sau să mă transporte cît mai departe de cuibul lor. Sau vor, mai întîi, să mă descoasă? Să afle ce știu ori ce se știe?

Oftez neputincios. Să-mi fi bătut ceasul? (Profesioniști! Mi-au reținut cureaua de la pantaloni, ceasul.) La ora asta Antoanela trebuie să fi intrat în panică. Mă agăț de acel dreptunghi de lumină zăgăzuit de gratii. E prea sus ca să pot vedea, înălțîndu-mă în vîrful picioarelor, lumea de dincolo. Doar dacă aș muta patul... Ideea e ațîțătoare. Mă încurajează să întreprind ceva. Apuc patul, îl ridic. Mușchii răspund perfect comenzilor. Trag... împing... Isc zgomote... Nu mă sinchisesc. Este și motivul pentru care nu înregistrez pașii ce s-au apropiat de ușă. Aud

însă o cheie ce se răsucește în broască, declanșîndu-mi o spaimă paralizantă. Un scîrțîit ce-mi pare nesfîrșit îmi zgîrie creierul. Visez? Am luat-o razna? Frica naște vedenii... sau sînt încă pradă unui coșmar? În pragul celulei — doi colonei: Maftei și Zaharia. În civil. În spatele lor — un subofițer în uniformă. „Nu se poate!“ îmi zic și, îngrozit de tablou dar şi de propriu-mi glas, mă prăbușesc în gol, de parcă sub mine s-ar fi deschis o trapă.

Colonelul Zaharia, șeful „Judiciarului“ pe Capitală, mă fixează cu ochi răi. Are și motive. I-am pricinuit necazuri. În schimb, privirea comandantului meu este mai binevoitoare. I-o fi milă de mine ori, pur și simplu, vrea să mă îmbărbăteze. Amîndoi însă așteaptă, în egală măsură, explicațiile mele. Iar eu, ca și cum aș fi fost pocnit cu leuca în cap, nu știu cum și de unde să încep. Ceva greu de definit mă inhibă, mă derutează. Poate încăperea — mi-e necunoscută și aduce mai mult cu holul unui apartament decît cu biroul unei oficialități. Patru fotolii dispuse în jurul unei mese scunde, rotunde, acoperite cu un macrame... Pe pereți, reproduceri după maeștri români: Grigorescu, Luchian, Pallady, Tonitza. Un covor aproape nou, cu motive banale, acoperă în întregime suprafața parchetului.

Deodată, colonelul Zaharia se răstește la mine:

— Îți amintești ce ți-am spus la telefon?

Imediat dă să-și aprindă o țigară. Mîinile albe, străbătute de vine albăstrii și groase, bricheta, flacăra ei îi trădează starea de supărare. Îmi amintesc, desigur, dar nu pricep de ce-mi vorbește răstit; îl cunosc doar ca un ofițer calm și ironic. Nu și agresiv. Mă decid să ies din muțenie. Mai să nu-mi recunosc glasul; aduce cu cel al lui Dumitraș aflat pe patul de suferință.

— Unde mă găsesc?

Îmi răspunde domnul comandant, în timp ce se servește cu un „Kent“.

— Cum unde? La Poliție!... La Inspectoratul General.

— Ei drăcie?!? Cum am ajuns aici?

Nu-i o mirare simulată. Totuși, pe colonelul Zaharia îl irită. Intervine arțăgos:

— Asta vrem și noi să aflăm de la tine: cum ai ajuns pe mîinile poliției?

Intrebarea îmi sporește nedumerirea și caut un răspuns, așa cum e și firesc, în ochii colonelului Maftei. Acesta însă, în loc să-mi înțeleagă apelul, se ridică nu prea sprinten din fotoliu și se duce la ușă, o deschide și se adresează unor persoane pe care, de la locul meu, n-am cum să le văd:

— Intrați, domnilor!

Răspund invitației doi zdrahoni, cu mutre deloc tembele, bine îmbrăcați, aș spune chiar eleganți. Nu sînt poftiți să se așeze. Adevărat e că nici n-ar avea unde.

— Îi cunoști? mă întreabă comandantul.

N-am nevoie să-i studiez: le arunc o scurtă căutătură.

— Nu, nu-i cunosc!

— Dar voi îl cunoașteți? li se adresează colonelul Zaharia impetuos și cu un început de surîs ironic.

— Îl cunoaștem! cade aproape simultan precizarea celor doi.

— Povestiți în ce împrejurări l-ați cunoscut, le cere, în continuare, șeful „Judiciarului" Capitalei cu un ton de anchetator.

— Cu permisiunea dumneavoastră, vă voi povesti eu, se oferă politicos unul dintre zdrahoni.

— Poftim! Te ascultăm...

Individul, înainte de a-și începe relatarea, vrea să mă vadă mai bine, căci se oprise, împreună cu amicul său, într-un unghi nefavorabil. Nu mă deranjează curiozitatea lui, ci atmosfera grea din încăpere.

— Aseară, după ora 21, conform planului operațional „Noapte albă", am pătruns în livada lui Valeriu Dragu cu misiunea de a supraveghea obiectivul numărul unu, mișcările ce au loc și de a consemna numărul de înmatriculare al unor mașini necunoscute. (Apa minerală, sandviciurile și cafeaua, consumate cu puțin timp în urmă într-un cabinet medical, prind abia acum să-și facă efectul binefăcător. Senzația de plutire în ireal îmi dispare, atenția se concentrează din ce în ce mai intens.) În timpul misiunii, s-a produs un eveniment neașteptat, care ne-a dat multă bătaie de cap și n-a lipsit mult să ne compromită misiunea.

— „Evenimentul" era dumnealui în persoană, nu-i așa?

Intervenția colonelului Zaharia este și ironică, și mali-

ţioasă, voind parcă să ridiculizeze temeraritatea iniţiativei mele.

— Da, „evenimentul“ era dumnealui. Nu-l mai văzusem, nu fusese niciodată semnalat în preajma obiectivului numărul unu. Deci, nu ştiam că-i poliţist ca şi mine. (Aş izbucni în rîs ca într-o sală de cinema, dacă n-aş fi conştient că protagonistul principal al acelei întîmplări absurde din grădina lui Dragu sînt chiar eu! Aşadar, iată-mă faţă-n faţă cu cei doi care m-au trimis pe „lumea cealaltă“ mai bine de patru ore...) L-am luat drept un spion al lui Ramon. Dacă s-ar fi supus somaţiei, ne-am fi lămurit pe loc. Dar aşa! De lovit, însă, el a lovit primul.

Capul zdrahonului se întoarce spre mine. Pare, ca de altminteri şi prietenul său, un băiat de treabă. Să nu-i cazi însă în pumn. Îmi zîmbeşte jenat. Colonelul Zaharia — ochi de vultur — i-a decodificat zîmbetul. Intervine mînios:

— Ce-i cu atitudinea asta? Poate vreţi să-i cereţi iertare?!

— Să-mi pun un coleg în cătuşe!

— Din vina lui, e clar? Gata! Vă mulţumesc... Puteţi pleca!

Îi concediază cam cazon, cam grosolan. Trag de aici concluzia că şeful „Judiciarului“ pe Capitală are nobila sarcină de a mă da afară din Poliţie. Motive sînt suficiente şi, din păcate, întemeiate: abateri de la disciplină, periclitarea, printr-un act de voluntarism, a operaţiunii „Noapte albă“ — ce operaţiune o mai fi şi asta?! —, angajarea într-o misiune a Poliţiei, fără aprobările de rigoare, a unei persoane particulare. Bietul Mitiţă, dacă ar şti în ce belea am căzut!

— În cursul nopţii te-am chemat de două ori la telefon. Ce ţi-am spus în legătură cu misiunea noastră?

Întrebarea colonelului Zaharia mă pătrunde dureros, ca vîrful unei săgeţi. Nu trebuie să-mi storc creierul ca să-mi amintesc.

— Mi-aţi spus că laboratorul a analizat conţinutul pungii pe care v-am predat-o (comandantul mă ascultă atent, clătinînd aprobator din cap) şi a stabilit că-i vorba de cocaină în stare pură.

— Unde a fost găsit plicul? intră colonelul în mine din ce în ce mai nervos. Chestia asta nu mi-ai explicat-o.

— În camioneta lui Campanella.

— Cum a ajuns la *dumneata?*

O, dacă a apelat la formula „dumneata“, situația e gravă. Desigur, pentru subsemnatul.

— Mi-a fost predată de un participant la...

— Vrei să zici de un infractor sau de un jefuitor, mă corectează colonelul, uitîndu-se mustrător la comandantul meu, ca și cum ar vrea să-l întrebe: „Ce zici, ce subaltern ai?“.

Aș săvîrși o prostie cît mine de mare, dacă l-aș contrazice. Recunosc spășit:

— Da, de către un participant la jefuirea camionetei...

— Ei, și ce ți-am mai spus eu la telefon?

— Că din clipa aceea, de cazul Mario Campanella se ocupă Brigada antidrog și iese din sfera „Judiciarului“.

— Și dumneata, domnule Mircea Dabu, cum te-ai conformat acestei indicații?

De data asta s-a ferit să-mi pronunțe gradul. Deduc deci că situația e foarte, foarte gravă. Zic:

— M-am ocupat de dosarul „Berbecul“ și de identificarea „colonelului Crăciun“.

Apariția neașteptată (pentru mine) a unui bărbat înalt, robust, cu păr des și ondulat, complet cărunt, întrerupe interogatoriul. Mi se adresează prietenos:

— Dumneata ești locotenentul-major Mircea Dabu?

Îmi întinde mîna. Mă grăbesc să mă ridic în picioare.

— Colonel Cornea Radu, se recomandă el. Sînt noul șef al Brigăzii antidrog.

Se așază comod în fotoliu, mă invită să fac același lucru. Prezența acestui bărbat distins și surîzător a dezamorsat pe neașteptate atmosfera explozivă a încăperii, făcînd-o mai suportabilă. S-a luminat la față nu numai domnul comandant, ci și „anchetatorul“ meu.

— V-am convocat aici (evident, domnul colonel Cornea se adresează celor două grade superioare) cu aprobarea, natural, a domnului inspector șef, pentru a discuta împreună. Cînd spun împreună, îl am în vedere și pe domnul locotenent-major Dabu Mircea. Îmi aruncă o altă privire, de astă dată neutră, din care poți să înțelegi orice. Problema în discuție e una de serviciu, rezultată din cele petrecute în noaptea trecută. (Hopa! Se apropie și ghilotina!) Este în intenția noastră de a obține transferul domnului locotenent-major Mircea Dabu în unitatea noastră. În acest

scop, am nevoie atît de aprobarea dumneavoastră, cît și de acordul domnului locotenent-major.

Mă fixează în ochi cu aceeași privire neutră. Eu însă am iarăși senzația că o directă de dreapta a adversarului m-a trimis ámețit între corzi. Nimic mai aberant decît să începi să-ți bănuiești șefii — tustrei instalați în fotolii, picior peste picior — că și-au propus să-și bată joc de tine sau să te atragă într-o cursă. În virtutea acestei năstrușnice idei, nu mă îndoiesc nici o clipă că șefii mei — coloneii Maftei și Zaharia — își vor da aprobarea. Așa e scris în scenariu și așa se va întîmpla.

— Să auzim acum și părerea domnului locotenent-major.

Colonelul Cornea mă prinde din nou în raza sa vizuală. Îi „fotografiez“ și eu figura bonomă, înfrumusețată de părul cărunt și tuns modern. Pare un gentleman în așteptarea unui răspuns. Mă aud declarînd:

— Vă mulțumesc. Nu mă așteptam... Cum, să sar așa, dintr-o dată, de la o circă de cartier într-un inspectorat pe țară?! E un salt amețitor. Ca să vă pot răspunde, aș avea nevoie de un timp de gîndire. Vă rog să mi-l acordați.

— Dacă va fi prea lung voi fi nevoit să te împrumut de la Circă.

Răspunsul putea fi formulat în fel și chip, dar, mai ales, pe tonul categoric propriu șefilor. El însă a răsunat firesc, de parcă am fi fost nu numai egali în atribuții, ci și vechi prieteni.

— În sărăcia asta de cadre?! intervine indispus colonelul Maftei.

— N-avem încotro.

Așadar, sînt disputat, după ce cîteva ceasuri bune am zăcut în neștire, cu cătușe la mîini. Ar trebui să fiu mîndru sau bucuros. Nu sînt nici una, nici alta. Doresc să înțeleg ce se întîmplă cu mine, de aceea nu ezit să-mi exprim gîndurile:

— Nu credeți că, înainte de toate, ar fi necesar să mi se arate motivele care îndrituiesc acest transfer sau împrumut? Tocmai acum, cînd mă confrunt cu un dosar...

— „Berbecul“? mă întrerupe condescendent colonelul Cornea.

— Văd că sînteți la curent... Un dosar pe care, la început, l-am apreciat a fi simplu și ușor de rezolvat, dar..

Colonelul Cornea mă întrerupe din nou, cu aceeași distincție naturală.

— Cu un sfert de oră în urmă, doi membri ai Brigăzii antidrog au făcut aici referiri la operația „Noapte albă". Ei bine, domnule Mircea Dabu, eforturile dumitale de a rezolva dosarul „Berbecul" s-au lovit, prin forța împrejurărilor, de această operație a brigăzii. Nu întîmplător, ci datorită calităților de polițist cu care Dumnezeu te-a binecuvîntat. . , Nu, nu glumesc. Nici nu încerc să te flatez. Nu te-ai mulțumit să vezi în respectivul dosar un simplu omor. . . Ei bine, domnule locotenent-major, e timpul să mai afli că începînd cu înjunghierea mortală a lui Paul Kuhn, alias Cornel Turcu, pe numele său adevărat Jean Mardare și încheind cu ceea ce ai văzut în cursul nopții în curtea casei lui Dragu, totul face parte din una și aceeași afacere . . . o afacere cu droguri. Prima rețea de mare anvergură din România.

— Și „colonelul Crăciun"? sar eu propulsat de forța nerăbdării.

— Și!

— L-ați identificat?

— Da, cu ajutorul Interpolului.

— Mario Campanella?! mă arunc eu cu capul înainte, cuprins de fervoarea victoriei. El e, nu-i așa?

— Îmi pare rău că trebuie să te dezamăgesc, mi-o servește colonelul Cornea, cu condescendență. „Colonelul Crăciun" e una și aceeași persoană cu Ovidiu Dragu, care, ca reprezentant al unei firme românești în Italia, a intrat anul trecut în contact cu o „familie" mafiotă.

Colonelul Zaharia și șeful meu asistă imperturbabili la dialogul nostru. Sînt clipe cînd, pur și simplu, uit de prezența lor, cînd îi redescopăr, mi se năzare că sînt membrii unei comisii de examinare.

— Domnule colonel, îmi permiteți să-mi exprim unele îndoieli?

— Te rog!

— Nu socotiți că Ovidiu Dragu, zis și „colonelul Crăciun", a acționat prea ostentativ, prea deschis?

— Ovidiu Dragu e un ins deosebit de inteligent și de viclean. El a studiat terenul, starea infracțională de după Revoluție, vidul creat în siguranța statului după prăbușirea Securității, a mai studiat și căderea psihică a cadre-

lor de poliție. A acționat și acționează cu îndrăzneală, deoarece și miza pusă în joc e de zeci de milioane de dolari.

— Pot să vă întreb în ce constă această miză?

— Desigur... se bucură colonelul Cornea, aruncîndu-le ocheade camarazilor săi de grad. Nu vei lucra într-o zi în brigada mea?

— Sînteți chiar atît de sigur?

— Într-o situație extremă, un ordin al ministrului mi te poate aduce imediat în subordine. Nu-i așa, domnule colonel Maftei?

Comandantul meu, vizibil amărît, dă din cap afirmativ, subliniind:

— Ordinul nu se discută...

— Miza? În ce constă miza? revine colonelul Cornea la tema discuției. Organizarea în România nu numai a unor itinerare de penetrare a stupefiantelor către Polonia, Cehoslovacia, Ungaria, Rusia, ci și a unei piețe de traficare a drogurilor, apoi crearea unor laboratoare de prelucrare a cocainei.

Desigur, ce mi-e dat să aud nu mă lasă indiferent, n-am nevoie de prea multe date ca să înțeleg dimensiunea primejdiei. Cu toate astea, mă străduiesc să urmăresc o idee.

— Vă rog să mă iertați, tot nu înțeleg de ce Ovidiu Dragu, zis și „colonelul Crăciun“, avea nevoie să lase atîtea urme?

— Așa e, dar te întreb, urmele astea unde te duceau de fiecare dată? La „colonelul Crăciun“? Nicidecum. Este?

Îi dau dreptate.

— Te informez, domnule Mircea Dabu, că și noi am fost induși în eroare și numai datorită Interpolului am ieșit din încurcătură. Urmele lăsate cu atîta generozitate nu duceau la „colonelul Crăciun“.

— Duceau la Mario Campanella, șoptesc eu cu teama de a nu nimeri cu oiștea în gard.

— Numai că, în realitate, Mario Campanella, după cum ne explică Interpolul într-o amplă Notă transmisă noaptea trecută, nu e o căpetenie mafiotă așa cum ne-au sugerat adversarii săi în cap cu Ovidiu Dragu, alias „colonelul Crăciun“, ci un ofițer din Departamentul antidrog al Interpolului... un ofițer care de mai bine de zece ani a pătruns în lumea interlopă a traficanților de stupefiante, bucurîndu-se, pînă a fi răpus de gloanțele adevăraților mafioți, de o acoperire bună — firma sa de modă.

De fier să fi fost și tot m-ar fi pocnit perplexitatea. Ce să-i faci? Au infromațiile senzaționale un dar! Doamne, să afli exact cînd te aștepți mai puțin că Mario Campanella a fost polițist! Ba mai mult, ofițer al Interpolului!

— Ți-e greu să înțelegi? se arată colonelul Cornea dornic să mă scoată la mal.

— Sincer să fiu, da, răspund eu cu gîndul la toate informațiile acumulate în ultimele patruzeci și opt de ore. Nu mă pot stăpîni să nu întreb: în cazul ăsta, cine a pus la cale jefuirea camionetei lui Campanella?

— „Colonelul Crăciun". Urmărind unul și același scop: să-i provoace neajunsuri lui Campanella, să-l facă să simtă că se înfruntă cu o organizație mai puternică decît a lui. Să. . .

Tace și scrutează sfidător drumul prin parbriz, rilor sau nu. Mă sfredelește cu privirea sa inteligentă, vrînd să mă mai „radiografieze" o dată, apoi îi aruncă o scurtă căutătură colonelului Zaharia.

— Sînt la curent cu întîlnirea pe care ai avut-o într-o casă de pe strada Fagure. Acolo ți s-a vîndut o informație întărită și cu o pungă de cocaină, menită să-ți îndrepte iarăși bănuielile spre Campanella. . . În realitate, chiar „mascatul" e cel care a organizat, din ordinul lui Ovidiu Dragu, jaful. Rochiile furate au fost ascunse în casa Anicăi Lipoveanu.

Îl întrerup. Nu prea regulamentar. Dar colonelul Cornea nu se formalizează.

— Bine, dar Campanella era în relații bune cu Anica Lipoveanu!

— De unde tragi această concluzie?

— Sergentul Dumitraș mi-a raportat că Mario Campanella a căutat-o în două rînduri pe Anica Lipoveanu la telefon.

— Deținem dovezi că la orele acelea Mario Campanella nu avea cum să-i telefoneze Anicăi Lipoveanu. . . De altfel, nici n-o cunoștea. . . Cele două apeluri telefonice făceau parte din planul lor de înșelare a Poliției. Știau că omul de la telefon e al nostru. Mai ai întrebări, domnule locotenent-major?

Fața i s-a destins din nou într-un zîmbet încurajator, de aceea și zic:

— Da, mai am . . . De ce Ovidiu Dragu a fost interesat în lichidarea lui Cornel Turcu, alias Jean Mardare?

— Nu știu încă, îmi mărturisește colonelul Cornea. Așteptăm noi precizări din partea Interpolului. Tot ce pot să-ți spun e că Turcu era un foarte versat traficant de droguri, membru al fictivei „bande“ a lui Campanella și pe care Ovidiu Dragu a vrut să-l atragă de partea „familiei“ sale. Dintr-o informație ce o deținem, rezultă că în valiza metalizată, cea furată de la hotelul „Gloria“, se găseau, pe lîngă pașaportul lui Turcu, și mostre de droguri furnizate de Ovidiu Dragu, și care, odată căzute în mîna noastră, deveneau probe acuzatorii. La indicația lui Campanella, victima de la „Berbecul“ nu a acceptat tîrgul.

— Asta înseamnă că Mario Campanella l-a trimis la moarte.

Colonelul rîde tăcut, adresîndu-se de astă dată celor doi colonei:

— Vedeți, de asta îl vreau pe Mircea Dabu în brigadă! Raționează rapid, cu fler... Da, așa e, domnule locotenent-major. Campanella l-a trimis la moarte. A apelat la tactica: „Pune-i să se omoare între ei“. Dar, precum vezi, a căzut și el la datorie.

— Călina Dragoman e și ea în atenția Brigăzii?

— „Domnișoara de Pompadour“? Apelează la o pauză, în care vreme mă studiază, dornic parcă să descopere ceva pe chipul meu. Știu că te-a tras pe sfoară, îmi dezvăluie el. De altminteri, am un raport complet în legătură cu cele petrecute la Circă și în strada Fagure... Nu mă întrebi cine-i autorul raportului?

— Nu îndrăznesc, răspund eu cu o voce gîtuită

— Cel care, în Fagure 14, ți-a fost amfitrion.

— „Profesorul“?

— E agentul meu.

Obrajii mi se încing brusc. Cerul gurii mi se usucă. Din pricina tulburării. Ce bine mi-ar prinde un pahar cu apă. Cu greu deschid gura și rostesc cu o voce joasă:

— Am zărit-o în casa lui Dragu.

— Află, domnule Dabu, că nu te-ai înșelat... „Domnișoara de Pompadour“ e mîna dreaptă a „colonelului Crăciun“. Fără să știi, te apropiaseși prea mult de Dragu.

I-aș mărturisi și eu că i-am făcut „Profesorului“ portretul-robot fără nici un rezultat, dar mi-e rușine. Întreb:

— Dar care-i rolul Călinei Dragoman?

— O credeai la Paris, nu-i așa? Trebuie să-ți mai spun că...

Bătăi în ușă îl obligă pe organizatorul acestei neobișnuite întîlniri să-și lase fraza neterminată. Își face astfel apariția în încăpere un tînăr. Eleganța sa rivalizează cu cea a șefului Brigăzii antidrog, căruia îi înmînează un bilețel, rămînînd însă pe loc cu ochii îndreptați spre mine. Mă iscodește ca pe o pasăre rară.

Colonelul Cornea citește bilețelul sub privirile noastre curioase. Observ cum o încordare lăuntrică îi aduce pe chip o rumeneală nefirească. E clar: nu-i place mesajul primit. Își mușcă buzele, ca apoi să ni se adreseze, făcînd pauze între cuvinte:

— Aveți la Circă un plutonier-major Tudor Avasilichii?

— Da, răspunde colonelul Maftei, e ajutorul lui Dabu.

— Roagă telefonic să vi se aducă urgent la cunoștință următoarele: cu o oră în urmă a izbutit să pătrundă în garajul unde fusese ascunsă camioneta firmei Campanella. În cabina vehiculului, a găsit cadavrul unui bărbat.

— Șoferul Pungan! exclam, ridicîndu-mă în picioare ca și cum m-aș fi pregătit s-o rup la fugă.

— Pungan. Era căutat și de noi... în țară și peste hotare, ne pune colonelul Cornea la curent, poftindu-mă să-mi reiau locul.

Ne cufundăm într-o tăcere rece, nu prea lungă, dar suficientă ca să-mi amintesc de premoniția soției șoferului.

— Domnilor, înainte de a ne despărți, ni se adresează șeful Brigăzii antidrog, vă atrag atenția că dosarul Campanella se află în responsabilitatea unității ce-o comand. Orice imixtiune, fie și prin tangență, trebuie să-mi fie adusă la cunoștință... Este un caz cu implicații serioase și pe care sîntem angajați să-l rezolvăm împreună cu Interpolul. În ceea ce privește transferul locotenentului-major Mircea Dabu, nu doresc să forțez nota. Să hotărască singur. În încheiere, aș dori să-i mulțumesc pentru profesionalismul și curajul său.

Îmi întinde mîna, o strînge bărbătește pe a mea cu o nedisimulată plăcere.

— Mai pot îndrăzni două întrebări? zic, înfruntîndu-i privirile pe cît de pătrunzătoare, pe atît de luminoase.

— Te rog, mă invită, dar, în același timp, se uită la ceas şi se ridică din fotoliu, obligîndu-ne și pe noi să facem același lucru.

— Se știe unde au fost transportate rochiile furate de la Campanella și ascunse în locuința Anicăi Lipoveanu?

— Nu... Dar dacă stabilești unde, raportează-mi.

— Garsoniera Anicăi Lipoveanu de pe strada Armenească figurează în evidența cercetărilor Brigăzii?

— Nu... mai mult ca sigur că nu. Uite însă că mai am și eu o întrebare. Rîde potolit. Și, deși sînt în criză de timp, am s-o pun: Ce-ai de gînd să faci cu victima „domnisoarei căpitan" Irina Mavrocordat? Îl îngropi? Îl redai vieții?

— Ar fi prematur să vă ofer un răspuns.

Șeful Brigăzii antidrog devine jovial, adresîndu-se înveselit colegilor lui de grad:

— Vedeți? Nu se pripește! Motiv în plus pentru care l-aş vedea transferat în unitatea noastră.

Îmi strînge din nou mîna la fel de voiniceşte, după care mă lasă în brațele nu mai puțin puternice ale comandantului meu.

SFÎRȘIT

CUPRINS

VOLUMUL I

I. OFIȚER DE SERVICIU 8
II. „FRUMOASA DE LA GĂEȘTI" 47
III. UN „DETECTIV PARTICULAR", UN ZIARIST . . 103
IV. O CRIMĂ DUPĂ ALTA 142

VOLUMUL II

V. ATAC PRIN SURPRINDERE 168
VI. CINCI GLOANȚE. CÎTE PISTOALE? 194
VII. O NOAPTE DE POMINĂ 240
VIII. ILUZII SPULBERATE 269
IX. NOAPTEA CU MISTERELE SALE 299

Epilog . . 329

ISBN 973-9140-08-4

LEI 800